

Tên Ác Ma

Contents

Tên Ác Ma	2
1. Chương 1: Tai Họa Bất Ngờ	2
2. Chương 2: Bác Sĩ Riêng	6
3. Chương 3: Không Thể Buông Tha	9
4. Chương 4: Di Chúc Sống	12
5. Chương 5: Đơn Giản Ước Định	16
6. Chương 6: Đi Trên Xe Ác Ma	19
7. Chương 7: Cùng Chung Chí Hướng	20
8. Chương 8: Cuộc Sống Mới	24
9. Chương 9: Cuộc Sống Cổ Quái	26
10. Chương 10: Hư Tình Giả Ý	30
11. Chương 11: Tâm Tình Mâu Thuẫn	33
12. Chương 12: Đây Rẫy Nguy Cơ	36
13. Chương 13: Sự Kiện Ô Long	40
14. Chương 14: Thế Tội Sơn Dương	44
15. Chương 15: Vấn Đề Tình Cảm	48
16. Chương 16: Trò Chơi Mới	52
17. Chương 17: Rơi Vào Mộng Đẹp	56
18. Chương 18: Cổ Lộng Huyền Hư! *	60
19. Chương 19: Giả Diễn-thực Làm *	64
20. Chương 20: Ngoài Dự Liệu	68
21. Chương 21: Nguy Cơ Trập Trùng	71
22. Chương 22: Lời Ngon Tiếng Ngọt	77
23. Chương 23: Âm Mưu Quỷ Kế	81
24. Chương 24: Như Gần Như Xa	84
25. Chương 25: Ngoài Dự Liệu	88
26. Chương 26: Rơi Vào Mộng Đẹp	92
27. Chương 27: Nguy Cơ Bốn Bề	96
28. Chương 28: Mối Tình Đầu	100
29. Chương 29: Nhận Lấy Hay Từ Bỏ?	103
30. Chương 30: Càng Giây Dưa Càng Lún Sâu	107
31. Chương 31: Tình Huống Đột Xuất	110
32. Chương 32: Chuyện Bất Ngờ	114
33. Chương 33: Thật Giả Khó Phân	119
34. Chương 34: Lo Được Lo Mất	124
35. Chương 35: Hé Lộ Manh Mối	130
36. Chương 36: Hữu Kinh Vô Hiểm	134
37. Chương 37: Xâm Nhập Mê Cục	138
38. Chương 38: Manh Mối	142
39. Chương 39: Cữu Tử Nhất Sinh	146
40. Chương 40: Nhất Sơn Nhị Hổ	150
41. Chương 41: Chọn Lựa	155

42. Chương 42: Hầm Sâu	159
43. Chương 43: Ngọn Đèn Trước Gió	164
44. Chương 44: Gà Bay Chó Sủa	168
45. Chương 45: Tình Cảm Tiến Triển	173
46. Chương 46	175
47. Chương 47: Không Nơi Nương Tựa.	179
48. Chương 48	182
49. Chương 49	186
50. Chương 50: Kế Hoạch Cuối Cùng	190
51. Chương 51: Thế Sự Khó Liệu	196
52. Chương 52: Biến Hóa	199
53. Chương 53	204
54. Chương 54: Nhớ Mong.	208
55. Chương 55: Áo Giác	211
56. Chương 56: Trả Thù	215
57. Chương 57	220
58. Chương 58	225
59. Chương 59	230
60. Chương 60	234
61. Chương 61	237

Tên Ác Ma



Giới thiệu

Lưu ý thể loại Đam Mỹ Vì sinh tồn mà trở thành một tên ác ma, là nguy hiểm. Lâm Viễn - một bác sĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-ac-ma>

1. Chương 1: Tai Họa Bất Ngờ

Đẩy cửa bước ra khỏi phòng khám, ánh sáng chói mắt cùng mùi thuốc khử trùng dày đặc lập tức bị gió lạnh buổi đêm xua đi. Lâm Viễn hít sâu một hơi, nhiệt độ trong không khí rất thấp tràn vào phế quản làm cho não bộ vừa trải qua một cuộc phẫu thuật căng thẳng trên bàn mổ thanh tỉnh lên không ít, kéo cao cổ áo bị gió thổi bay, cúi thấp đầu, đi vào trong bóng đêm dày đặc. Lâm Viễn bất đắc dĩ, đại khái đây là ngày cuối cùng hắn ở thành N, ngày mai hắn sẽ đi thành S, nhưng không giống những người trẻ tuổi đến thành S phù hoa để xa hoa trụy lạc, Lâm Viễn một chút cũng không cảm thấy nơi đó hiểm lạ.

Ngẫm lại ngày hôm qua, hắn vẫn là một bác sĩ khoa cấp cứu trong một bệnh viện ở thành N nhỏ bé này, thành N rất bé, tiết tấu cuộc sống cũng chậm, bình thường, trách nhiệm công việc vào ca đêm cũng thanh nhàn hơn, có thể an ổn ngủ mà không lo sẽ có người bệnh chạy tới. Chỉ có tối hôm qua không biết bị làm

sao, một lão đại bị bắn chết được đưa đến. Lão đại kia đã sáu mươi tuổi, một người bị thương ở trái tim thì làm thế nào có thể còn sống? Nhưng không lâu sau, những người trong giới xã hội đen lại tìm hấn chịu trách nhiệm, còn nói cái gì lệnh đuổi giết, cái gì đồ bỏ đi, cái gì giàu to rồi, những lời không hay ho được nói không ngừng.

Kỳ thật, Lâm Viễn căn bản không coi trọng việc này, anh thích đuổi giết thì cứ đuổi giết đi, dù sao hấn cũng không phải người trong cuộc, không dư hơi đi cho ý kiến, cùng lắm thì làm ra hai cái lỗ thủng trên đầu, mười tám năm sau vẫn làm hảo hán. Chính là phía bệnh viện lại xem chuyện người chết chớ má lần này là chuyện đứng đắn. Trong lòng Lâm Viễn hiểu được, vị trí của hấn đã có người dòm ngó, bình thường biểu hiện của hấn quá tốt nên không có chỗ xuống tay đi, như thế rất tốt, bị người nắm được nhược điểm không phải chính là tự tìm chết à?

Bị chủ nhiệm gọi vào văn phòng không có gì bất ngờ, không đợi cho người này nước miếng tung bay tứ tung đã đem đơn từ chức chuẩn bị từ trước trình lên.

Sau khi chủ nhiệm tiếp nhận báo cáo, trên mặt lóe lên vẻ vui sướng làm cho Lâm Viễn có chút chán ngán, xoay người chuẩn bị rời đi lại bị chủ nhiệm gọi lại, hé ra cho hấn một tấm danh thiếp, Lâm Viễn nhìn một chút-phòng khám tư nhân Lí Cố, hoa viên phố 174, thành N.

Chủ nhiệm cười khà ái nói “Người trẻ tuổi sao? Có muốn xông đến một nơi lớn hơn, rạng danh trong thành phố không? Cậu có khả năng như vậy, giam ở nơi bé nhỏ thật là tù túng, bạn tôi ở thành N mở một phòng khám tư nhân, cần một bác sĩ có khả năng, tôi liền đề cử cậu cho hấn, tiền lương rất cao rất cao, nếu không còn lão bà cùng con nhỏ níu kéo tôi đã đi rồi!”

Lâm Viễn nhận lấy danh thiếp chủ nhiệm đưa cho, vẫn thực sự lễ phép nói “Cám ơn”. Nhét danh thiếp vào túi áo gió trước khi ra khỏi cửa, Lâm Viễn thở dài, hấn mới không muốn đi vào nơi có tiết tấu nhanh đầy tính khiêu chiến để phát triển đâu, hấn đã nghĩ sẽ tìm một nơi nhỏ bé để tiếp tục cuộc sống a....Để xem còn nơi nào khác có công việc thanh nhàn một chút để làm không, hiện tại cứ về nhà trước, nấu mì ăn no bụng sau đó ngủ ngon.

Lâm Viễn vừa nghĩ vừa đi trở về, nơi thị thành bé nhỏ này, người đi đường vào ban đêm rất ít, hấn kéo cao cổ áo gió, rúc cằm vào trong áo, gió đêm cuối thu vẫn thực lạnh, thực lạnh.

Đi vài bước, Lâm Viễn đã nhìn thấy nhà trọ nhỏ của mình, vừa định băng qua đường thì nhìn thấy vài chiếc xe màu đen đứng cách đó không xa. Cước bộ Lâm Viễn đình trệ một chút, theo bản năng trốn vào phía sau tường một tòa nhà....nhìn từ phía sau có thể thấy hai chiếc xe màu đen đậu bên đường, phía trước mắt là một chiếc Cadillac ba cửa khoa trương, đều là xe tốt, thành N này vốn sẽ không được mấy chiếc như vậy, danh xe tốt như vậy như thế nào còn cố tình đứng trước cửa nhà hấn?

Lâm Viễn tránh ở phía sau tường tò mò quan sát, chỉ thấy từ trên xe bước xuống vài chục người cao thấp mặc đồ đen, đeo kính đen. Lâm Viễn liú lười, tâm nói các người sợ người khác không biết mình là xã hội đen à? Hơn nửa đêm còn mang kính râm, cẩn thận bị hấn hại à.

Miệng vừa nói thầm vài câu đã thấy mấy “Men in the Black” kia mở cửa Cadillac, một người mặc áo đen đi ra từ trong xe.

Lâm Viễn nhìn thoáng qua, lại nhìn không được tầm tắc hai tiếng, vị này chính là lão đại, kia chính là phái đoàn của lão đại!

Đang lúc tán thưởng, lão đại kia tựa hồ cảm giác được gì, mạnh mẽ quay đầu lại, Lâm Viễn chạy nhanh trốn vào sau tường, vỗ vỗ ngực, trước mắt vẫn là hình ảnh lão đại kia quay đầu lại nhìn. Người nọ không mang kính râm, tuy rằng Lâm Viễn không nhìn thấy nhất thanh nhị sở tướng mạo, nhưng ánh mắt rất dọa người. Lâm Viễn khẩn trương dán chặt vào tường trong chốc lát, đầu bên kia tựa hồ không có động tĩnh gì, hấn lại cẩn thận đi ra ngoài nhìn thoáng qua thăm dò, chỉ thấy mấy người mặc đồ đen đã đi lên lầu, chỉ có lão đại vẫn tao nhã đứng tựa vào bên xe, châm một điếu thuốc.

Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra, dựa vào sau lưng, trong lòng tính toán bây giờ làm sao mới tốt? Đám người kia không chừng đang chờ hấn đi....lúc này đi vào không phải đưa đầu vào rọ sao? Vẫn là tránh đi nơi khác một chút. Vừa định đi, trong không khí lại truyền đến mùi vị thuốc lá thảo nhiên, Lâm Viễn không hút thuốc lá, cho nên đặc biệt miễn cảm với mùi thuốc, tâm lơ lửng một chút, tâm nói không phải đâu....

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Viễn cảm thấy chờ chết không bằng phóng đi ra, đúng không? Đại gia ta tốt xấu gì thì trước khi chết cũng phải cho một tên “men in the black” kia chôn cùng, đã quyết, Lâm Viễn liền sờ soạng phía sau lưng một phen...Lần sờ này, Lâm Viễn quả thực yêu A di quét rác đến chết, nằng thế nhưng lại để cho hắn một cây chổi lớn như vậy. Bắt lấy cây chổi, Lâm Viễn dán chặt vào vách tường, cúi đầu nhìn mặt đất, quả nhiên, có một bóng đen tối gần.

Lâm Viễn nín thở, hít sâu một hơi, âm thầm đếm “một....hai....ba....”

Mới vừa đếm đến ba, bỗng nhiên cảm thấy có chút di động trong không khí, Lâm Viễn liền nhảy ra bên ngoài.

Đêm hôm khuya khoắc, Lâm Viễn đã có lòng chuẩn bị từ trước, còn bị người mặc đồ đen kia dọa. Người kia không chuẩn bị gì, càng bị hoảng sợ hơn, nhảy mất sừng sột một chút, Lâm Viễn đã đưa cao cây chổi đánh xuống, công bằng mà nói thì vừa đúng lúc sượt ngang mặt người ta.

Cái cán chổi này không phải là chổi quét rác bình thường, a di quét rác đã để lại một cây chổi chuyên dọn phân chó....bị cây chổi trực diện đánh trúng, đừng nói Men in the black, người ngoài hành tinh cũng phải choáng váng.

Người nọ theo bản năng vung tay lên chặn lại cán chổi, nhưng rác rưởi trên chổi cũng rơi đầy mặt hắn. Người mặc áo đen chau mày, Lâm Viễn nhắc chân đạp một cái vào đùi hắn, người nọ lui về sau mấy bước, Lâm Viễn xoay người bỏ chạy. Chạy trên đường lớn hai ba bước liền lủi vào khu dân cư, sau đó quẹo vào mấy ngõ ngách...mất tung.

Nói thật, Lâm Viễn vẫn muốn nhắm vào nơi yếu ớt của người kia, bắt quá ngấm lại vẫn là quên đi, làm người phải chừa cho người ta một con đường sống đúng không? Ân! Bắt quá dù chỉ trong nháy mắt hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng vóc dáng người mặc đồ đen kia, cầm điều thuốc, cao ráo...thật ra rất đẹp trai, đáng mũi không tòi...

“Đại thiếu gia” Mấy người mặc đồ đen từ trên lầu chạy xuống, đứng bên cạnh người nọ, cầm một tấm ảnh trên tay “Người không ở đây, tìm ra ảnh chụp trên thẻ làm việc”

Người mặc áo đen vỗ vỗ bụi trên người, nhận lấy tấm ảnh nhìn nhìn, Lâm Viễn vừa mới tốt nghiệp đại học được hai năm, năm nay hai mươi lăm tuổi, thoát nhìn vẫn còn đáng vẻ sinh viên. Vừa nhìn thấy người mặc áo T-shirt trong ảnh, đáng vẻ trẻ tuổi cà lơ phất phơ, cũng chính là tiểu tử mặc áo gió trắng lấy chổi quét rác đánh người vừa rồi.

“A” Người nọ cười nhạo một tiếng, nhét ảnh vào túi áo, nói “Trước mắt không cần để lộ ra”

“Vâng” Thủ hạ gật đầu, mọi người trở lại xe, ly khai.

Lâm Viễn hoang mang rối loạn chạy thực mạng đi một đoạn thật xa, mới ngồi xuống thở hổn hển, tâm nói chỉ gặp qua cảnh không hay ho này của người ta, chưa từng thấy chính mình không hay ho như vậy; hắn sờ sờ túi tiền, may mắn còn có ví tùy thân mang theo, bên trong giấy chứng minh cùng chi phiếu đều có đủ, trong nhà còn có chút đồ điện tử cùng một ít tiền mặt...quên đi, hiện tại trở về rất nguy hiểm, mạng nhỏ quan trọng hơn. Lại muốn bối móc xem còn có thứ gì khác hay không, Lâm Viễn sờ sờ một lúc, lấy ra danh thiếp....

“Ân” Lâm Viễn vuốt cằm nghĩ nghĩ, gật gật đầu “Tốt lắm, trước hết đến đầu bên kia tránh đầu sóng ngọn gió!” Nói xong, đứng lên, vỗ vỗ mông, tìm nơi qua đêm đã, trước mua một cái bánh rán cùng trái cây, thẳng hướng cửa hàng điện tử, Lâm Viễn chơi game cả đêm, chơi trò ngoài hành tinh đánh Men in the Black, chặt thành trăm mảnh, chặt thành trăm mảnh!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Viễn mua sáu cái bánh bao, vội vàng đến nhà ga, đi chuyến sớm nhất đến thành S, ăn xong, căng da bụng thì chùn da mắt, hắn thật sự mệt mỏi, dựa vào ghế, mơ mơ màng màng ngủ.

Xe chạy trên đường cao tốc khoảng ba giờ thì tới thành S phồn hoa. Lâm Viễn bị gọi dậy, chạy xuống xe đi toilet dùng nước lạnh rửa mặt, sửa sang lại tóc tai một chút, chắp hai tay vào nhau, đi ra khỏi nhà ga, lại mua một tấm bản đồ, hỏi vị trí cụ thể hoa viên phố 174 là nơi nào, thay đổi mấy chuyến xe điện ngầm cùng xe bus, cuối cùng cũng đến trước cửa phòng khám tư nhân.

Hiện tại là mười giờ sáng, trước cửa phòng khám treo bảng “Open”

Cẩn thận đánh giá một chút nơi xa hoa này, không hổ là phòng khám tư nhân a! Lâm Viễn đẩy cửa đi vào, chỉ thấy một hộ sĩ nhỏ nhỏ đang ngồi ở bàn tiếp tân, ngẩng đầu hỏi hần “Tiên sinh xem bệnh?”

“Ách, không phải, Tôi tìm Lí Cố”

“Bác sĩ Lí đến khám bệnh tại gia” Hộ sĩ lại hỏi “Ngài có hẹn trước không? Tôi có thể gọi điện thoại hỏi anh ấy”

“Tôi là bác sĩ trong bệnh viện ở thành N...” Lâm Viễn nói còn chưa dứt lời, điện thoại trên bàn hộ sĩ liền vang lên. Hộ sĩ ngưng ngừng, nhắc điện thoại “....Thật sự rất nhiều người nha! Anh không đến sao được a...đúng rồi, có một bác sĩ làm việc trong một bệnh viện ở thành N tới tìm anh, a? Nga, tốt!”

Hộ sĩ dập điện thoại, nói với Lâm Viễn “Bác sĩ Lâm, ngài là bác sĩ khoa nào?”

“Tôi...khoa cấp cứu, ngoại khoa...” Lâm Viễn vừa mới nói xong, hộ sĩ kia vỗ tay một cái “Ngoại khoa nha, thật tốt quá! Bên trong có hai ca tai nạn xe cộ, ngài nhanh đi xem đi!” Nói xong, với tay đưa cho hần một chiếc áo blouse dài, đưa một ngón tay chỉ “Phòng thay quần áo ở bên trong!”

“Cáp?” Lâm Viễn còn không hiểu được sao lại thế này đã bị hộ sĩ đẩy mạnh vào phòng thay quần áo.

Vì thế...Lâm Viễn mơ mơ màng màng mặc áo blouse trắng, bắt đầu xem bệnh...nghe nói trước kia nơi này rất nhân nhã, bởi vì dù sao cũng là phòng khám tư nhân, rất ít khi khám bệnh, bình thường đều đến nhà khám bệnh, ngẫu nhiên sẽ có vài đứa trẻ cảm mạo đến khám. Bất quá hôm nay trên đường cao tốc có sự cố tai nạn giao thông xảy ra, có vẻ nghiêm trọng, người bị trọng thương trực tiếp đưa vào bệnh viện, mấy vụ trọng thương gần đây đều đến nơi này.

Lâm Viễn vội cả ngày, đến giữa trưa mới có hộ sĩ đem cơm tới, thẳng đến hết giờ tan tầm buổi tối mới có thể thở ra...Lâm Viễn nằm lên bàn bất động, hộ sĩ bưng đến một ly cafe, đưa tay vỗ vỗ bả vai hần “Bác sĩ Lâm, khả năng rất tốt”

Lâm Viễn nhận cafe uống một ngụm....le lưỡi, là thuốc Đông y! không dễ uống như trà xanh.

Hộ sĩ nhìn thời gian, nói nàng phải về nhà, phòng khám tư nhân không có tăng ca buổi tối, nhắc Lâm Viễn lúc trở về đừng quên khóa cửa, sau đó đẩy sinh lực chạy đi.

Lâm Viễn thở dài, muốn thuê phòng cũng không còn kịp rồi, hơn nữa hần sắp mệt chết, liền nằm trên sofa phòng tiếp tân phòng khám, ngủ rất nhanh.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Lâm Viễn chợt nghe tiếng “đô đô đô” Mơ mơ màng màng mở to mắt liền thấy một người đứng bên cạnh, gầy teo, cao cao, mặc áo lông màu lam sẫm, quần bò, một tay còn vắt theo một chiếc áo blouse trắng dài, nghiêm mặt gọi điện thoại “Uy, cục cảnh sát phải không? Bên trong phòng khám của tôi có người chết! Ân? Thú lắm, ai nói là bệnh nhân của tôi chết!”

Lâm Viễn đứng lên, người nọ xoay mặt nhìn hần “U, động, xem ra không chết! Quên đi, thật dễ dàng cho các người!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Lâm Viễn mông lung đánh giá người trước mắt, người nọ cũng xoay người quan sát hần, Lâm Viễn lười không thèm nhìn dáng vẻ người này nữa, dụi dụi mắt.

“Cậu là ai a?” Người nọ thấy Lâm Viễn mặc áo blouse trắng “Nga...cậu chính là bác sĩ thành N kia a?”

“Ân” Lâm Viễn hơi gật đầu, nói “Tôi tìm Lí Cố, Từ chủ nhiệm giới thiệu tôi đến”

“Tôi chính là Lí Cố!” Người nọ cười tủm tỉm nói “Tiểu Phỉ vừa rồi có nói cậu rất có khả năng a, tôi thuê cậu”

Lâm Viễn cũng không biết Tiểu Phỉ là ai, chỉ gật gật đầu.

“Cậu như thế nào ngủ ở nơi này a?” Lí Cố hỏi “Không chỗ ở?”

Lâm Viễn nhún nhún vai, ngáp một cái “Tôi vừa tới thành S”

“Nga” Lí Cố gật gật đầu, đưa tay kéo hần đứng lên “Vậy trước cứ đến ở chỗ của tôi đi”

2. Chương 2: Bác Sĩ Riêng

Hơn nửa đêm, Lâm Viễn bị một trận tiếng khóc ô ô đánh thức, trong chốc lát hần mới phản ứng ra là mình đang ở trong nhà Lí Cố, hiện tại đang ngủ trong phòng, như thế nào lại có tiếng khóc? Xác định an toàn bản thân một chút, chắc chắn trong phòng khách không có quỷ nữ hay vân vân gì đó, Lâm Viễn đi đến, nhìn thấy ánh sáng mỏng manh theo khe cửa khép hờ từ trong phòng khách truyền ra ngoài, đi qua đẩy cửa ra, bật đèn phòng khách, không gian rộng mở, sạch sẽ, ngăn nắp, trước cửa sổ bằng kính là sofa màu trắng, bên cạnh bàn trà ở giữa có một người đang ngồi...nhìn bóng dáng, là Lí Cố.

Lâm Viễn nhìn theo bả vai đang lay lộng của hần, người khóc chính là Lí Cố, trong lòng hơi ngứa ngáy, hơn nửa đêm, một người đàn ông ngồi khóc trong phòng khách?! Đi lên vài bước, Lâm Viễn nhìn thấy bên cạnh Lí Cố là một đám vỏ chai rượu, trên bàn còn có một chai rượu lớn. Trừ bỏ rượu, trên mặt đất còn có một chiếc điện thoại di động, trên sofa đặt một hộp khăn giấy, khăn giấy đầy trên mặt đất, Lí Cố ngồi xếp bằng dưới sàn, một bên uống rượu, một bên dùng khăn giấy lau lau nước mắt nước mũi...

Lâm Viễn khẽ nhú mày, tâm nói sẽ không đi theo người bệnh thần kinh về nhà nhà chứ? Lại nhìn trong chốc lát, Lí Cố trừ bỏ khóc cùng uống rượu, miệng còn nói gì đó hùng hùng hổ hổ. Lâm Viễn cẩn thận nghe ngóng, Lí Cố mắng chính là “Mẹ ôi....đồ vô lương tâm, ngàn đao này, sẽ sớm có một ngày thiên đôi gian phu dâm phụ các người...dám cho tôi đội nón xanh, làm thịt các người! người không có mắt, kẻ kia có chỗ nào đẹp a, đồ vô lương tâm!”

Nghe xong nửa ngày, Lâm Viễn mới nhẹ nhàng thở ra, thất tình, thất tình a!

“Ừ” Lâm Viễn kêu một tiếng.

Lí Cố bị hoảng sợ, nhìn lại, mắng chửi “Cậu con mẹ nó là ai a?! Đêm hôm khuya khoắt ở trong phòng tôi làm chi? Là người hay quỷ a? Thức thời mau cút, lão tử tâm tình không tốt, sẽ cường gian người!”

Lâm Viễn nghe xong nhú mày, nói “Anh uống đến hồ đồ đi, chính anh mang tôi về!”

“Nga...” Lí Cố nháy mắt mấy cái, tiếp tục uống rượu “Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên, cậu gọi là gì?”

“Lâm Viễn” Lâm Viễn trả lời bất đắc dĩ “Anh đang làm gì? Hơn nửa đêm còn dùng cùn tự sát a?” Vừa nói vừa đá văng mấy vỏ chai, đi vào.

“Cậu đừng quản tôi!” Lí Cố vừa uống rượu vừa mắng “Tôi bị đá! là một tên tiểu tử xinh đẹp vô lương tâm! Mẹ ôi, cùng một tên ngoại quốc bỏ trốn, tên ngoại quốc chết tiệt, đừng để tôi gặp mặt, bằng không gặp một lần, tôi thiên hần một lần!”

“Ai...nghĩ thoáng một chút đi” Lâm Viễn ngồi xuống bên cạnh hần, khui một lon bia, đưa lên uống một hớp lớn, thở ra một hơi sảng khoái “Không phải là thất tình sao, có lão tử không hay ho sao?!”

“Àn” Lí Cố quẹt quẹt mũi nhìn Lâm Viễn “Cậu làm sao vậy? Cũng thất tình? Hay là thất thân?”

Lâm Viễn trợn trắng mắt, nói “Thất tình, thất thân cái rắm a, thiếu chút nữa mệnh cũng không còn”

“Àn...” Lí Cố hơi giật mình nhìn Lâm Viễn “Cậu làm gì? ngủ với người tình lão đại xã hội đen? hay cậu chính là người tình của lão đại xã hội đen?”

Lâm Viễn có chút chán ghét, trắng mắt liếc “Anh vẫn cho rằng tôi cũng bị thất tình sao? Nơi nào lại có nhiều tình biến như vậy chứ”

“Chính cậu đang nói” Lí Cố nhỏ giọng nói thầm, tiếp tục uống rượu “Lão tử đối với hần thật tốt, mua xe, mua nhà cho hần, còn lên giường với hần, mẹ ôi, nói đi là đi, còn gửi đến một tin nhắn ngắn ngủi!” Vừa nói xong, giơ chân đạp cái di động.

Lâm Viễn cầm lấy di động nhìn nhìn, trên màn hình di động còn đang mở tin nhắn ngắn ngủi kia “Tôi chịu đủ rồi, hai ta chia tay, không cần tìm tôi, tôi cùng David lên máy bay đi Mỹ quốc, cúi chào!”

“A...” Lâm Viễn dở khóc dở cười, nhìn Lí Cố đang nước mắt nước mũi đầm đìa, đưa tay vỗ vỗ vai hần “Thật sự rất quá phận a” Nói xong, nhìn thấy Lí Cố há miệng nhìn mình, liền đưa tay nâng lon bia “Ai, quên đi, uống cái này cho đã ghiền đi, uống xong sáng mai lại tìm người khác”

“Nói đúng! Lão tử sẽ tìm người mạnh hơn hẳn một trăm lần!” Vừa nói vừa say khướt chạm cốc với Lâm Viễn “Hôm nay hai ta đều không có hay ho gì, cụng ly!”

“Ân” Lâm Viễn cũng đang buồn bực, ngấm lại hẳn sắp phải từ bỏ cuộc sống làm con sâu lười hạnh phúc trước kia, về sau đối mặt với cuộc sống bốn ba vô cùng tận, buồn bực đến nói không nên lời, chạm cốc với Lí Cố.

Lí Cố vừa uống vừa hô “Uống rượu xong, về sau chính là anh em!”

Lâm Viễn trở mình xem thường “Vậy anh có rất nhiều anh em a?”

“Không có a” Lí Cố lại chảy nước mắt “bình thường trước kia đều uống với tình nhân...”

Lâm Viễn nhìn thấy hẳn tựa hồ có chút say, liền gạt đầu chạm cốc với hẳn “Đi, anh em thì anh em”

Màn đêm buông xuống, hai người đàn ông nhất kiến như cố vừa uống vừa say khướt, gào khóc thảm thiết đến ôm vỏ chai ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau, Lâm Viễn bị một trận tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, hẳn ngồi dậy, lắc lắc đầu vẫn còn mờ mịt vì say rượu, cảm giác thấy ánh mắt chói mắt, nhìn nhìn đồng hồ treo tường, 8h, điện thoại vẫn cố chấp kêu vang, Lâm Viễn nhìn thấy chính là điện thoại di động ngày hôm qua Lí Cố đặt trên bàn trà, cầm lấy, trên màn hình hiện lên — — biến thái No.3.

Lâm Viễn cầm di động tìm trái tìm phải không phát hiện Lí Cố, vừa định ngồi xuống sofa, liền thấy Lí Cố đang nằm trên thảm lông dê dưới sofa.

“Hô...” Lâm Viễn ngã người trên sofa, đưa tay đến trước mặt Lí Cố “Uy, điện thoại”

“Ân...” Lí Cố mơ mơ màng màng lẩm bẩm một tiếng, không tỉnh.

Lâm Viễn nhắc chân đẩy đẩy hẳn “Uy, điện thoại”

Lí Cố ôm đầu xoay chỗ khác.

Lâm Viễn nhìn Lí Cố không nhận, quăng điện thoại trên người hẳn, nhưng hẳn cũng không nghe, xoay người tiếp tục ngủ... Nhưng chuông điện thoại vẫn cố chấp vang lên, ngừng ...rồi...lại vang....

Rốt cuộc, di động bấm riết không tha cũng đánh thức Lí Cố “Con mẹ nó!” Lí Cố ném bình rượu, hầm hừ ngồi dậy, men rượu trong người từ tối hôm qua đến sáng nay vẫn chưa tan, tiếp điện thoại, nổi trận lôi đình mắng to “Con bà nó, con khỉ nào làm ồn lão tử đang ngủ!”

Thủ lĩnh bên kia điện thoại trầm mặc, cười lạnh “Cậu thật đúng là dám nói vậy a?”

Lí Cố nghe giọng nói đối phương, hít sâu một hơi, rượu cũng tỉnh một nửa, nắm cái mũi nói “Uy? Anh tìm ai a? Lí Cố không ở, tôi là ba ba hẳn”

“Cút” Người bên kia điện thoại lạnh lùng nói “Hạn cho cậu trong vòng hai mươi phút đến đây, bằng không tôi làm thịt cậu” Nói xong, cúp điện thoại.

Lí Cố không cam tâm tình nguyện đứng lên, gỡ gỡ đầu, vừa ngáp vừa lẩm bẩm lầu bầu “Ai...mấy ngày nay lão tử gặp hạn, ngày hôm qua bị tiện nhân đá, hôm nay lại bị tiện nhân kêu đi xem bệnh”

“Uy, rời giường!” Lí Cố nhắc chân đạp đạp Lâm Viễn “Có chuyện làm ăn!”

Lâm Viễn đại khái nghe được chút chút, đặc biệt đối với câu nói cuối cùng của đối phương bên kia “Hạn cậu trong vòng hai mươi phút đến đây, bằng không tôi làm thịt cậu”

“Đến khám bệnh tại nhà?” Lâm Viễn ngồi xuống “Tôi quen làm việc đúng giờ...phòng khám của anh không cần người sao?”

“Ai, phòng khám bắt quá chỉ là cái mặt tiền cửa hàng thôi, tôi là bác sĩ riêng” Lí Cố xua tay, chỉ chỉ di động “Người vừa đánh thức kia là đặc thù” Lí Cố thở dài “ Tôi là bác sĩ riêng của nhà bọn họ, tiền trả hàng năm cho tôi còn cao hơn so với tiền tôi kiếm được từ việc mở mười phòng khám”

“A, nhà hần mở bệnh viện a?” Lâm Viễn cảm thấy có chút bất khả tư nghị “Có nhiều người cho anh xem bệnh như vậy sao?”

“Đi rồi cậu sẽ biết” Lí Cố đưa tay xoa xoa cằm, hỏi Lâm Viễn “Cậu có nghe nói về Hạ gia chưa?”

Lâm Viễn lắc đầu “Không...cái gì Hạ gia?”

“Hạ gia là một xí nghiệp lớn, xem như là thủ phủ thành S đi, làm ăn rất lớn, hắc bạch lưỡng đạo đều thông thuộc” Lí Cố nói “Tôi chủ yếu làm ăn với nhà bọn họ, lần này mang cậu đi làm quen, về sau nếu tôi có việc không ở trong thành, cậu liền đi thay tôi”

“Nga” Lâm Viễn gật đầu một chút, tâm nói kẻ có tiền chính là nguy a, bác sĩ đều mời bác sĩ tư a. Đứng lên khỏi sofa, Lâm Viễn cảm thấy cả người khó chịu, toàn mùi rượu, hơn nữa từ tối hôm qua đến giờ cũng chưa tắm rửa, liền nói với Lí Cố “Uy, tôi tắm trước một cái được không? Năm phút đồng hồ là xong, cho tôi mượn quần áo để thay”

Lí Cố gỡ gỡ đầu, cao thấp nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn rất gầy, vóc dáng so với gã ốm yếu hơn một chút, liền kéo hần đến phòng khách, trước tủ âm tường...

Rầm một tiếng tủ âm tường mở ra, Lâm Viễn nhìn vào bên trong, chỉ thấy ngập tràn quần áo, đều mà màu trắng, hần nhìn chăm chăm đồng quần áo, Lí Cố cũng ngây người. Hai người đứng như phỗng, Lí Cố đột nhiên nhào lên ôm đồng quần áo bắt đầu oa oa khóc lớn, vừa khóc vừa gào “....Quần áo này đều do nhà thiết kế tốt nhất nước Ý thiết kế, chuẩn bị đến sinh nhật tiện nhân kia sẽ cho hần....ô..ô.. kẻ vô lương tâm”

Lâm Viễn thế mới biết đồng quần áo này đều là quần áo mới Lí Cố định cho tiểu tình nhân kia a, bắt quá...hần có chút buồn bực—vì cái gì đều là quần áo đàn ông?

“Nhìn cái gì vậy?” Lí Cố hung hăng trừng hần “Mẹ ôi, lão tử thích đàn ông không được a?”

“Ách, đi...” Lâm Viễn tin tưởng vững chắc người thất tình hoàn toàn không có lý trí, Lí Cố còn đang có chút thất thần cần nhân, tốt nhất vẫn là chớ chọc hần, rút một bộ quần áo, xoay người đi tắm rửa.

.....

“Uy!” Lí Cố thay xong quần áo, lấy hòm thuốc, đứng chải đầu trước gương, nói với vào trong toilet “Tốt lắm không a?”

“Đến đây!” Lâm Viễn dùng máy sấy sấy tóc, sau đó thay quần áo...nói cũng khéo, quần áo trên người vừa khít, đẩy cửa đi ra.

Lí Cố đang đứng ở cửa, nhìn thấy Lâm Viễn xuất hiện, cao thấp nhìn thoáng qua, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ngày hôm qua Lí Cố chưa kịp cẩn thận đánh giá, ấn tượng đối với Lâm Viễn chỉ là tiểu tử này thoát nhìn gầy ốm nghèo túng, nhưng hiện tại thay một bộ quần áo màu trắng...đáng chú ý là rất sạch sẽ, thực làm cho hai mắt Lí Cố sáng ngời, tiểu tử này vóc dáng rất đẹp.

Lâm Viễn thấy Lí Cố nhìn mình, tâm nói bản thân hiện tại giống như hải đăng chói mắt vậy sao? Ai, không có việc gì lại đi mặc quần áo trắng a, có cơ hội phải đi mua vài món quần áo đừng gây chú ý như thế này a.

“Còn không đi a?” Lâm Viễn nhìn đồng hồ hỏi Lí Cố “Đã hơn mười phút, không lo sao?”

“Ai...không có việc gì” Lí Cố hồi phục lại tinh thần, cầm lấy vài thứ đi ra ngoài, nói “Người gọi điện thoại chính là lão Tam, là kẻ thích phô trương thanh thế hù dọa người khác nhất, sẽ không ra tay thật sự, nếu là lão đại cùng lão nhị sẽ phải cẩn thận, đặc biệt là lão đại a, hần nếu nói cho cậu hai mươi phút để đến, cậu trễ một giây đồng hồ phỏng chừng đều không được”

Lâm Viễn có chút buồn bực “Theo tôi được biết bác sĩ không phải là nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao như vậy”

“Sai” Lí Cố còn thật sự sửa lại cho đúng “Làm bác sĩ vốn là có chút nguy hiểm, bắt quá làm bác sĩ tư nhân chính là rất nguy hiểm, mà làm bác sĩ cho một đồng biển thái Hạ gia kia lại chính là tương đương nguy

hiểm, nói đến nói đi, pháp y là an toàn nhất, tốt nhất mấy đứa con Hạ gia kia ngày nào đó đều chết hết đi, lão tử tự mình đi giải phẫu bọn họ”

“Vậy còn bác sĩ tâm lý thì sao?” Lâm Viễn chớp mi hỏi.

Lí Cố trừng mắt, rưng rưng mắng to “Không cần mặc quần áo này làm trái ý tôi!”

Lâm Viễn chạy nhanh đầu hàng, đã quên mất Lí Cố đang ở trong giai đoạn siêu cấp mất cảm.

“Đúng rồi” Hai người vừa vào xe, đột nhiên Lí Cố nói với Lâm Viễn “Cậu phải kiên nhẫn một chút, nhớ rõ, ở đây đều là quái nhân, nếu có người động tay động chân với cậu, ngàn vạn lần đừng động thủ”

“Động tay động chân?” Lâm Viễn vạn phần khó hiểu.

Lí Cố cười cười “Cậu đẹp như vậy, cho tới bây giờ không có ai quấy rầy cậu sao?”

Lâm Viễn sửng sốt, khoe miệng giật giật “Biến thái”

Lí Cố gật đầu “Đúng nha, đầu năm nay, biến thái đều nhiều tiền, tiền nhiều liền thành biến thái!”

3. Chương 3: Không Thể Buông Tha

Không thể buông tha

Lí Cố đi xe rất nhanh, Lâm Viễn cầm dây an toàn nhìn chiếc xe vừa mạo hiểm lướt qua bên hông xe, bắt đầu hoài nghi Lí Cố bởi vì thất tình có khả năng sẽ tự tử.....đi theo Lí Cố, xem như bản thân hắn có chút vô hậu đi.

Vừa định gọi Lí Cố đi chậm một chút, Lí Cố đã thắng xe lại — —Tới rồi!

Lâm Viễn ngoảnh mặt nhìn cảnh bên ngoài, trước mắt là cổng một biệt thự bình thường, chớp chớp mi, tâm nói: này cũng không có gì a, không giống nhà của phú hào địa chủ, có vẻ giống biệt thự của nhà giàu mới nổi hơn.

Cửa biệt thự chậm rãi kéo lên, mới nhìn rõ nguyên lai là cửa vào bãi đỗ xe ngầm. Lí Cố chạy xe đến tầng hầm, lúc Lâm Viễn còn đang buồn bực vì gara có rất nhiều xe, Lí Cố tắt máy, nói “Đi thôi, trong chốc lát đừng nói lung tung a”

“Ân” Lâm Viễn mở cửa xuống xe, gara này có chút rộng lớn đi....hơn nữa xe gì cũng có, phần lớn đều là xe hơi bình thường, là loại xe thực dụng, tính năng không tồi, giống như nhà xưởng hoặc là bãi đỗ xe ngầm của các công ty.

“Ai nha, đừng thất thần nha” Lí Cố vẫy tay với Lâm Viễn “Nhanh lên, xem xong rồi trở về nhà, chỗ này ở lâu thêm một phút chính là nguy hiểm thêm một phút đó nha”

“Nga” Lâm Viễn chạy theo Lí Cố, cùng hắn đi lên trên, ra khỏi bãi đỗ xe.

Đi ra theo một lối khác, Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn, có chút choáng váng, hắn lại quay đầu nhìn nhìn, biệt thự nhỏ kia đã ở sau lưng bọn họ, xem ra không phải là biệt thự, mà chỉ là một cái cổng, hoặc là nói một cách ngụy trang lừa người mà thôi. Mà xuất hiện trước mắt bọn họ, cư nhiên là một khuôn viên như sân bóng lớn...đương nhiên, sân bóng không lớn như nơi này.

Lâm Viễn chậm rãi đi về phía trước, Lí Cố chỉ một tòa nhà sừng sững trước mặt, nói “Nơi đó là nhà chủ, là nơi lão gia ở, hiện tại lão gia đã chết, còn lại biến thái No.1 ở, hắn là con trưởng, được sủng ái nhất, sự tình trong nhà phần lớn do hắn quản, biến thái mặt than, bạo lực không ai bằng, nếu cậu gặp người đi ra từ trong tòa nhà này, tốt nhất nên chạy cho xa a!”

“Nga” Lâm Viễn dở khóc dở cười gật đầu, nhìn tòa nhà lớn trước mắt, tâm nói: làm bao nhiêu chuyện thương nhân hại lí mới có tiền nhiều như vậy a.....

“Đầu kia” Lí Cố lại duỗi ngón tay chỉ dãy phòng ở phía Đông tòa nhà, nói “Nơi đó là thiên trạch, người ở chính là biến thái No.2 cùng No.3, lão Nhị háo sắc nhất cũng biến thái nhất, cậu ngàn vạn lần phải cách xa

hắn một chút, lúc đi qua tòa nhà màu trắng kia tận lực dừng ngẩng đầu lên, dừng để hắn chú ý cậu, biết tại sao không? Cậu là kiểu hắn thích, cẩn thận hắn bắt cậu đem đi XXOO”

Lâm Viễn cau mày, bắt đầu lo lắng vấn đề đổi công việc.

“Dãy phòng màu trắng ở bên cạnh tòa nhà, thoát nhìn thực hoa lệ như giáo đường kia chính là nhà của lão Tam” Lí Cố lải nhải lắm bầm giới thiệu với Lâm Viễn “Lão Tam trong nhà này là người có chút bình thường nhất, nhưng mà bụng dạ đen tối, thích đùa dai, cậu cũng cẩn thận một chút”

Lâm Viễn tiếp tục gật đầu, hỏi “Hôm nay chúng ta đi xem bệnh cho lão Tam?”

“Chính xác không phải là xem bệnh cho lão Tam, mà xem bệnh cho thủ hạ lão Tam” Lí Cố chớp chớp mi “Xem cho nhiều thủ hạ của hắn, phần lớn đều là ngoại thương, xử lý rất dễ dàng, kỳ thật tôi cảm thấy tìm bác sĩ chính quy như chúng ta thực lãng phí, chữa bệnh cho cầm thú thì cần phải tìm bác sĩ thú y”

Lâm Viễn bật cười, xa xa nhìn về phía Tây có mấy dãy phòng, liền hỏi “Kia là đâu?”

“Cậu nói hai phòng màu đen kia a?” Lí Cố hỏi, thấy Lâm Viễn gật đầu, liền thấp giọng nói “Nơi đó là nhà của nhị thúc, tam thúc nha, cũng không phải chuyện tốt, bắt quá nghe nói đã dưỡng lão, không muốn tham gia vào việc làm ăn, hơn nữa thân thể bọn họ cũng tốt, sẽ không tìm đến chúng ta “

Lâm Viễn gật đầu một chút, nhìn phía sau tòa nhà còn có một khu khác, phòng màu trắng, một tòa nhà nho nhỏ, hỏi Lí Cố “Đó là phòng của bé gái đi?”

Lí Cố liếc mắt một cái, nhún nhún vai “Mặt sau tòa nhà tôi chưa đến lần nào, đều là nhà cũ kỹ, nói không chừng còn có chuyện ma quái, không đi tốt hơn” Khi nói chuyện, hai người đã đến trước khu phòng mang đậm phong cách Ba Tư phong tình của lão Tam.

Hai người áo đen gác cửa đều nhìn Lí Cố, lại nhìn Lâm Viễn, thấy khuôn mặt non nớt của Lâm Viễn, liền liếc mắt một cái, hỏi Lí Cố “Bạn trai mới a?”

Một tiếng “Bạn trai” chạm đúng vào chỗ đau của Lí Cố, Lí Cố ném thùng thuốc, dự định liều mạng cùng kẻ kia, bị Lâm Viễn túm lại.

Nghe thấy tiếng tranh cãi âm ỉ, cửa trên lầu mở ra, một tiếng gào vọng xuống dưới “Lí Cố, cậu gây sức em với anh em của tôi làm gì, còn không mau đi lên!”

Lí Cố cảm giận lấy lại hòm thuốc, cùng Lâm Viễn lên lầu. Lâm Viễn vừa đi vừa có chút buồn bực, đám thủ vệ này như thế nào lại thấy quen mắt, rất giống đám người Men in the Black truy đuổi hắn đêm đó, bất quá nghĩ lại chỉ là tưởng tượng, đại khái bảo an đầu năm nay đều giống Men in the Black đi.

Cầu thang mang phong cách Châu Âu, bốn phía đều có cameras theo dõi, Lâm Viễn có chút bồn chồn trong lòng, tâm nói: xem này, người ta thật không giống làm ăn bình thường, xem ra thật đúng là nên lo lắng đổi công việc.....

Đang nghĩ ngợi hai người đã lên đến lầu hai, cửa rộng mở, nhiều người ngồi bên trong, Lâm Viễn vừa đi theo Lí Cố vừa nhìn, lập tức sững sốt. Tựa hồ biết Lâm Viễn sững sốt, Lí Cố nhẹ nhàng đưa tay đẩy hắn một chút, Lâm Viễn mới phản ứng lại, cúi đầu, mang theo hòm thuốc đi theo Lí Cố vào trong, trong lòng lại quyết định lần nữa — sau khi trở về, vô luận thế nào đều phải đổi công việc! Nghề nghiệp này rất nguy hiểm.

Theo lý mà nói Lâm Viễn là bác sĩ khoa ngoại, lá gan kỳ thật đủ lớn, tâm lý cùng năng lực cũng đủ mạnh mẽ, nhưng cảnh tượng trong phòng thật đúng là làm cho hắn hoảng sợ, chỉ thấy người trong phòng hoặc đứng hoặc ngồi, tổng cộng mười mấy người, mỗi người đều quần băng, có người bị chém, có người bị bắn...máu chảy đầy người còn ngồi uống rượu nói chuyện phiếm, phản ứng đầu tiên của Lâm Viễn chính là — gặp xà hội đen rồi!

“Uy, Lí Cố, nghe nói cậu thất tình!” Một người đàn ông trung niên bị thương trên cánh tay chào hỏi Lí Cố.

“Nhà ngươi đi tìm chết đi” Lí Cố đánh tới “Người nha, lão tử bỏ thêm cho mấy đao, cho ngươi chết vì mất máu!”

Lâm Viễn theo chân Lí Cố, thấy hần rất quen thuộc bọn họ, hơn nữa những người này không muốn làm hung thần ác sát, tâm lý cũng thả lỏng một chút, nhớ kỹ Lí Cố từng nói, không cần ngẩng đầu nhìn người khác, cúi đầu bước đi.

“Lí Cố, hần là ai vậy?” Lúc này, một người đàn ông vẫn ngồi trên sofa cạnh cửa lên tiếng.

Lâm Viễn quét mắt liếc hần một cái, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng hơn hai mươi, dáng người cao gầy, tóc rất ngắn màu rậm nắng, khuôn mặt có chút giống con lai, mũi cao mắt sâu, không hần là người Trung Quốc thuần chủng, mặc một chiếc áo sơ mi rộng, quần da đen, Lâm Viễn thè lưỡi, cách ăn mặc này giống như người đứng đầu trong ngư lang quán. (ngư lang=traí đẹp)

Lâm Viễn nhìn không được hiện lên một tia bồn chồn trong mắt, vừa lúc bị người ngồi trên sofa nhìn thấy, hần mỉm cười, nói “Tôi chính là mở ngư lang quán, điều kiện cậu không tồi, muốn đến chỗ tôi hay không?”

Một câu nói của người nọ làm mí mắt Lâm Viễn giật giật, mặt khác còn có mấy người bị thương cười xấu xa. Lí Cố trắng mắt liếc người nọ một cái, nói “Biến thái chết tiệt, hần là trợ thủ của tôi, đừng khi dễ người khác a!” Nói xong, chỉ một người có mấy vết thương nhẹ đang ngồi một bên, nói “Đi khâu miệng vết thương cho bọn họ, tôi lấy đạn ra cho mấy người này”

Lâm Viễn gật đầu một chút, đi qua, thả hòm thuốc, trị liệu cho người bị đao chém.

Người nọ ngồi trên sofa thấy Lâm Viễn không nói chuyện, rất hiếu kì, hỏi “Tôi gọi là Hạ Vũ Khải, tất cả mọi người gọi tôi là Tam thiếu gia hoặc là Khải thiếu gia, cậu có thể gọi tôi Vũ Khải...cậu tên gì?”

Lâm Viễn nhìn hần một cái, nói “Lâm Viễn”

“Chắc chắc...” Hạ Vũ Khải lắc lắc đầu “Như thế nào đặt tên là nghĩa trang, tên mang điềm xấu như vậy?” (hai chữ nghĩa trang và Lâm Viễn trong tiếng Trung đọc gần giống nhau)

Lâm Viễn không muốn tốn hơi thừa lời, rất muốn nói : mụ nội người quản thiên hạ chưa đủ còn quản lão tử ta tên là gì?! Hơn nữa, đặt tên là gì cũng không phải do ta tự đặt, muốn trách phải trách lão cha ma quỷ của ta. Nhưng Lí Cố trước đó đã từng bảo hần không được phản ứng với người này, nhìn một chút sẽ xong chuyện, buổi tối hôm trước Lâm Viễn đã chịu kinh hoàng một lần, bởi vậy thu liễm hơn.

Thấy Lâm Viễn không lên tiếng, Hạ Vũ Khải đưa tay đặt lên vai của Lâm Viễn, tay còn lại chọt chọt vào mặt Lâm Viễn, nói “Lạnh lùng nga...như thế nào không để ý người khác?”

Là hần cố ý dùng giọng điệu kỳ quái trêu đùa Lâm Viễn, làm cho một đồng người bên cạnh cười lên, Lâm Viễn giật giật mí mắt, tâm nói: phải nhìn, lão tử phải đổi công việc!

Lí Cố vừa gấp đạn ra vừa hùng hùng hổ hổ “Cậu muốn chết, cách xa hần ra một chút, hần không phải người qua đường!”

Hạ Vũ Khải nhún vai, nói “Thực không hay, còn tưởng có cái mới mẻ có thể chơi đùa một chút”

Lâm Viễn mang bao tay, khâu miệng vết thương cùng bôi thuốc cho một người, người nọ nhỏ giọng nói “Mẹ ôi, dám ám toán chúng ta, Trầm Mật hỗn đản! Khải thiếu gia, chúng ta theo chân bọn chúng trả đũa được không”

Hạ Vũ Khải ngồi lên bàn, vỗ vỗ thắt lưng nói “À...không có cách nào khác, hiện tại bên trong chúng ta còn không xong, lão gia bị chết rất không phải lúc, bọn chúng lại nhìn chăm chăm vào chúng ta, lần này xem như là chúng ta quá sơ ý, mới làm cho Trầm gia chiếm tiện nghi, các cậu nhanh bịt miệng bọn họ, việc này nếu làm cho đại ca biết...” Nói còn chưa dứt lời, Hạ Vũ Khải đột nhiên mở to hai mắt nhìn lầu dưới. Lâm Viễn cũng hiếu kỳ liếc mắt xuống dưới lầu một cái, một cái liếc mắt này, còn không dọa mất nửa cái mạng Lâm Viễn đi! Dưới lầu là một chiếc ô tô màu đen nhìn quen mắt, hai Men in the Black đi mở đường cũng nhìn quen mắt như vậy, từ trong xe, người nọ bước xuống....đúng là người xuất hiện trước cửa nhà hần buổi tối hôm đó, là đại ca bị hần dùng chổi hốt phân chó đánh trúng kia.....

Lâm Viễn hít một ngụm khí lạnh, trong đầu hiện lên một vài từ — không thể buông tha, oan gia ngõ hẹp, chết đến nơi!

“Nguy rồi, đại ca đến đây!” Hạ Vũ Khải xem ra còn khấn trương hơn Lâm Viễn, nhảy nhanh xuống bàn, nói với mọi người “Nhanh ngậm mồm lại, đừng nói hươu nói vượn a!”

Mấy người mặc đồ đen đều gật đầu, vẻ mặt khấn trương chờ đợi.

Lâm Viễn thấy người mặc đồ đen đi vào cửa, trong óc hắn hiện tại đang kêu loạn, cùng lúc nghĩ đến — —nga, đây chính là biến thái No.1 trong truyền thuyết! Mặt khác lại nghĩ, lão gia đã chết mà bọn xã hội đen này nói không phải chính là vị kia đã chết trên bàn giải phẫu của hắn sao? Xong rồi, bọn họ còn hạ lệnh đuổi giết hắn, chính hắn không phải là chui đầu vào lưới sao? Mấy con khỉ con này mỗi người cắn hắn một ngụm thôi cũng đủ cho hắn chết không toàn thi a.

Nghĩ tới nghĩ lui, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Lâm Viễn cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là nhẹ nhàng chạy đến bãi đỗ xe, vào trong xe Lí Cố, đợi cho Lí Cố giải quyết xong chuyện này trở ra cùng nhau đi về, sau đó lập tức đổi công việc ...Lúc này, ngoài cầu thang đã truyền đến tiếng bước chân cùng với tiếng kêu “Đại thiếu gia” của đám thủ hạ Hạ Vũ Khải, Lâm Viễn quỳnh lên, tay run rẩy.

“A...”Người đang bị hắn khâu vết thương chịu không nổi, đau đến nhe răng, ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn “Tiểu ca, cậu nhẹ một chút a!”

Lâm Viễn khâu lung tung, dúi bằng gạc vào trong tay người kia, nói “Tự băng bó!” Nói xong, cũng không quan tâm ánh mắt nghi hoặc của Hạ Vũ Khải, chạy đến bên cạnh Lí Cố, hỏi “Uy, WC ở đâu?”

Lí Cố chỉ mặt sau “Hành lang phía sau...uy?”

Lâm Viễn không đợi Lí Cố nói xong liền vội vã chạy đi, lao ra hành lang bên trong cửa sau, chạy đến cuối đường, Lâm Viễn ngẩng mặt hô lên “Ông trời có mắt a” Trước mắt có cầu thang, xem ra là cửa sau! Quả nhiên, xã hội đen đều có cửa sau a!

Lâm Viễn không nói hai lời đi xuống, đi xuống dưới lầu, chuẩn bị trốn từ cửa sau.

Lí Cố cùng Hạ Vũ Khải đều có chút mặc danh kỳ diệu, Hạ Vũ Khải hỏi Lí Cố “Trợ thủ kia có tật xấu gì a?”

Lí Cố cười gượng hai tiếng, nói “có chút cấp bách đi”

Lúc này, vài người đi vào, là đám người của Hạ Vũ Thiên.

“Đại ca đâu?” Hạ Vũ Khải nhìn nhìn ngoài cửa “Không phải đi lên cùng các cậu sao?”

Thủ hạ Hạ Vũ Thiên trả lời chính là “Đại thiếu gia đi ra phía sau rồi, nói là phải làm trước vài việc”

4. Chương 4: Di Chúc Sống

Lâm Viễn cảm thấy mình may mắn thoát chết trong gang tấc, tránh được tên ôn thần kia, trong lòng tính toán rõ ràng bây giờ lặng lẽ trốn thoát, về sau rời xa thành S, bằng không đơn giản lên phương Bắc, đi càng xa càng tốt.

Hắn vừa tính kế vừa lao xuống lầu, nghênh diện là một bóng người tiến vào từ ngoài cửa, vừa lúc Lâm Viễn lao xuống, đầu đập vào ngực người kia.

Lâm Viễn phanh không kịp đụng vào ngực người nọ, cái mũi vừa vịn ngang ngực, đau đến nhe răng, tâm nói : ai vậy a, ngực cứng như vậy? Ngẩng đầu....

Sau khi thấy rõ người trước mắt, Lâm Viễn hít một ngụm khí lạnh, mở to hai mắt nhìn chằm chằm người tới, cái gọi là oan gia ngõ hẹp, chính là gặp người đứng trước mắt-đại biến thái Hạ gia – Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn rõ ràng nghe được tiếng nuốt nước miếng của mình, còn có tiếng tim đập càng lúc càng nhanh.

Hạ Vũ Thiên cũng cúi đầu liếc Lâm Viễn một cái, hỏi “Cậu là ai?”

Lâm Viễn mất ba mươi giây để tiêu hóa một chút câu nói kia, lập tức nghĩ đến...đại thiếu gia này mắt sinh ra ở trên đầu a, hơn nữa đêm đó cũng rất tối, nói không chừng gã không nhớ rõ hắn đâu.

Thấy Hạ Vũ Thiên có chút hoài nghi nhìn mình chằm chằm, Lâm Viễn trả lời “Ách, tôi là trợ thủ của Lí Cố, tôi ra xe lấy hòm thuốc...”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nghiêng người như muốn lên lầu, tâm tình Lâm Viễn đang lơ lửng đến lúc này mới hạ xuống, nghĩ phải chạy đi thật nhanh, nhưng vừa mới bước một bước, đột nhiên lại cảm giác bên cổ hơi hơi lạnh....có một bàn tay lạnh như băng, đặt trên cổ hắn.

Lâm Viễn không kịp phản ứng, đã bị bàn tay kia nắm cổ, kéo đi.

“A...” Cả kinh kêu một tiếng, khi Lâm Viễn hồi phục lại tinh thần, liền cảm giác lưng chạm vào bờ ngực cứng rắn kia, bên tai truyền đến một tiếng cười lạnh.

Trong lòng chợt lạnh, trực giác Lâm Viễn bảo rằng — — xong đời!

Quả nhiên, Hạ Vũ Thiên từ sau lưng hướng đến, cười nhẹ bên tai hắn “Cậu thật sự khi dễ tôi đã quên sao? Ân?”

Lâm Viễn mạnh mẽ tự trấn định, xoay mặt nhìn về mặt âm trầm mới chuyển của Hạ Vũ Thiên, tận lực trưng ra vẻ mặt khờ dại thiện lương khó hiểu hỏi “Đã quên cái gì cơ?”

“A...” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, bóp mạnh cổ Lâm Viễn.

.....Lâm Viễn cảm giác hô hấp có chút khó khăn, muốn phản kháng, nhưng người nọ đã bẻ ngoặt tay hắn về phía sau

“Ách, anh làm gì?” Lâm Viễn giấy dựa không được, một tay Hạ Vũ Thiên bóp cổ hắn, một tay cầm cổ tay, kéo Lâm Viễn lên lầu hai, mở ra một cửa phòng, ném người vào.

Lâm Viễn mất thăng bằng, đặt mông ngồi xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn cánh cửa đóng lại, bấm khóa, Hạ Vũ Thiên chậm rãi đi về phía hắn.

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn trong chốc lát, lấy ra cây súng trong túi áo, mở chốt.

Lâm Viễn nói — —không phải chứ?

Thấy Hạ Vũ Thiên cầm súng nhắm vào mình, Lâm Viễn theo bản năng nhắm mắt lại, tâm nói : Chết thì chết đi, lão tử chết đi sẽ đi tìm lão cha ma quỷ của người trước, đánh hắn một trận thật đau, sau đó lại đi lên ám cả họ nhà người xui xẻo!

Nhưng thật lâu sau, không nghe tiếng súng vang lên...Lâm Viễn chậm rãi mở to mắt, lại thấy mặt Hạ Vũ Thiên gần trong gang tấc, cả kinh lui về sau, nhưng sau lưng là vách tường.

Hạ Vũ Thiên cầm súng gầy gầy cầm Lâm Viễn, nói “Tôi hỏi cậu mấy vấn đề, tốt nhất thành thật trả lời!”

Lâm Viễn tận lực khắc chế xúc động muốn đá gã, làm bộ nhu thuận gật gật đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, dù sao người ta có súng a, hảo hán phải thức thời a.

“Lúc lão gia chết, có nói gì với cậu hay không?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn sững sốt, nghĩ nghĩ, lắc đầu “Không, vết thương xuyên tim, lúc đưa đến đã chậm, khi tôi cấp cứu ông ta vẫn hôn mê, sau lại chết luôn”

“Thật sự?” Hạ Vũ Thiên truy vấn.

“Ân” Lâm Viễn hơi gật đầu.

“Một câu di ngôn cũng không có?” Hạ Vũ Thiên tựa hồ không hết hy vọng “Có giao cái gì cho cậu hay không?”

“Không có” Lâm Viễn khẽ nhú mày “Ông ta đã chết trên đường đưa đến”

Hạ Vũ Thiên dùng ánh mắt làm Lâm Viễn phát lạnh, đánh giá hắn, hỏi “Cậu muốn chết, hay muốn sống?”

Khóe miệng Lâm Viễn co rút một chút, thật sự không nhịn được, thốt lên “Anh bệnh thần kinh a, lão tử đang sống tốt, chết làm chi?”

Hạ Vũ Thiên cau mày, cất súng, nhìn theo động tác của gã, Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra.

“Muốn sống cũng có thể” Hạ Vũ Thiên chỉnh lại cà vạt cùng tây trang, thản nhiên nói “Cậu phải nói với mọi người, lúc lão gia chết đã nói với cậu tôi sẽ là người kế nghiệp”

Lâm Viễn nghe xong ngẩng đầu nhìn gã, hỏi “Anh muốn tôi gạt người để giúp anh đoạt gia sản sao?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Không nghe, sẽ chết”

Lâm Viễn có chút do dự, nói “Tùy tiện tìm một ai đó không phải được rồi sao?”

“Lúc đó chỉ có một mình cậu” Hạ Vũ Thiên ngồi xổm xuống, vỗ vỗ quai hàm Lâm Viễn, nói “Tôi cảnh cáo cậu, mạng nhỏ của cậu trên tay tôi, tôi bảo cậu sống thì cậu sống, bảo cậu chết thì cậu phải chết. Cậu có quan hệ với cái chết của lão gia, cho dù tôi không tìm cậu, cũng sẽ có người khác đến tìm, người Hạ gia cũng sẽ nghĩ biện pháp xử lý cậu...chỉ có tôi có thể bảo vệ cậu”

Lâm Viễn buồn bực nói “Tôi nếu giúp anh gạt người, anh có thể cam đoan hoàn toàn không giết người diệt khẩu sau khi xong việc?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, liếc Lâm Viễn một cái, tâm nói: Tiểu tử này còn có chút tâm mắt.

“Điểm ấy cậu không cần lo lắng” “Cậu giúp tôi, tôi sẽ không giết cậu, còn có thể cho cậu một khoảng tiền, nửa đời sau cơm áo không lo “

Lâm Viễn trừng mắt nhìn, hỏi “Bằng không như vậy đi, tôi giúp anh nói câu kia, sau đó, anh nghĩ biện pháp cho tôi trở lại thành N làm bác sĩ?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn có chút khó hiểu, gật đầu “Có thể”

“Quyết định vậy đi” Lâm Viễn vỗ vỗ hông đứng lên, hỏi “Khi nào thì nói? Hiện tại?”

“Một năm sau” Hạ vũ Thiên trả lời.

“Cáp?” Lâm Viễn lấp bắp kinh hãi, nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh đùa tôi à? Phải đợi lâu như vậy?”

“Đây là quy củ của gia tộc, người chủ gia tộc đương thời chết, nếu là chết tự nhiên, sẽ trực tiếp dựa theo di chúc quyết định người nhậm chức tiếp theo, nếu bị người hại chết, con cháu báo thù cho lão gia, hơn nữa còn túc trực bên linh cửu một năm. Thay đổi người cai quản gia tộc, con cháu nối dõi phải cạnh tranh lẫn nhau, báo thù cho lão gia, phát triển gia tộc, tóm lại là cùng nhau thi triển sở trường, sau một năm, trưởng lão sẽ tuyển ra người có quyền thừa kế” Hạ Vũ Thiên trả lời “Hơn nữa, di chúc lưu lại trước khi chết của lão gia cũng sẽ phân chia địa vị cùng quyền lực trong gia tộc”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nói “Vậy cũng đúng a, bằng không tôi viết ra cho anh, sau đó các người tranh với nhau? Còn tôi thì về nhà?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn cười cười, nói “Cậu cho rằng cậu là ai? Cậu chính là bản di chúc kia!”

Lâm Viễn mở to hai mắt, kính nể nhìn Hạ Vũ Thiên, hôm nay hắn mới hiểu được, mình không phải người, mà là di chúc.

“Trong khoảng thời gian này cậu phải ra mặt” Hạ Vũ Thiên nói.

“Không được!” Lâm Viễn kiên quyết kháng nghị, nói “Nhạ, tôi sẽ thật sự rước họa vào thân a, anh nếu cho tôi ra mặt, đến lúc đó khó biết được tôi sẽ nói cái gì!”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt, có chút nguy hiểm “Cậu dám uy hiếp tôi?”

“Anh không có nghe nói sinh mệnh là quý giá, tình yêu còn quý hơn, nhưng nếu vì tự do thì có thể từ bỏ cả hai thứ đó à?” Lâm Viễn trở mắt xem thường.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Hạ Vũ Thiên nhún mày.

“Dù sao một năm sau mới dùng đến tôi có phải hay không? Vậy trước thả tôi trở về đi” ...”Một năm sau muốn nói chuyện thì gọi điện thoại cho tôi!”

“Cậu nằm mơ!” Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc Lâm Viễn một cái “Cậu chạy thì sao? Hơn nữa, ai chẳng biết cậu là nhân vật mấu chốt, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người khác đến tìm cậu! Bức cậu sửa di chúc!”

“Vậy anh muốn thế nào?” Lâm Viễn vô lực.

“Tôi sẽ dẫn cậu đến chỗ trưởng lão, trước mặt mọi người, tuyên bố thân phận di chúc của cậu, từ nay về sau cậu ở tại Hạ gia, có thể tự do làm việc, hơn nữa không ai có thể tổn thương cậu, sau một năm cậu hoàn thành nhiệm vụ, có thể thoát khỏi thân phận di chúc mà rời đi!”

“Ở nơi này a? Anh làm cho tôi lo lắng, lo lắng.....a!” Lâm Viễn còn chưa nói xong đã bị Hạ Vũ Thiên bóp cổ, uy hiếp “Đây là lựa chọn duy nhất của cậu!”

“Đã biết....anh bạo lực như vậy làm chi a!” Lâm Viễn giãy ra, vuốt vuốt cổ, bất mãn nhìn Hạ Vũ Thiên “Hiện tại tôi là di chúc, anh đối xử thô bạo với tôi, cẩn thận tôi nói hươu nói vượn!”

“A” Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng, nắn nắn cầm Lâm Viễn, đẩy vào tường, cảnh cáo “Cậu tốt nhất nhớ kỹ, tôi có thể cho cậu làm di chúc, cũng có thể cho cậu làm người chết, ngoan ngoãn nghe lời tôi, bằng không, tôi cho cậu sống không được, chết cũng không xong”

Lâm Viễn liếc gã một cái không lên tiếng, oán thầm: tại sao người xấu trên đời đều dùng câu này để uy hiếp a? Sống không được, nha, anh đừng dọa tôi, đến lúc đó tôi cho anh biết ai là ông nội, ai là cháu trai!

“Cậu suy nghĩ cái gì?” Hạ Vũ Thiên thấy bộ dáng oán hận của Lâm Viễn liền hỏi.

“A?” Lâm Viễn vô tội lắc đầu, ngoài cười trong không cười nói “Không, tôi nghĩ, anh sao lại đẹp trai như vậy a, sớm biết xã hội đen đẹp như vậy, trước kia tôi cũng không làm bác sĩ! Học hành vất vả làm chi phải không? Bỏ trắng theo đen thật là tốt!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày buông tay.

Lâm Viễn chỉnh lại quần áo, chuẩn bị ra ngoài, nhưng bị Hạ Vũ Thiên giữ tay lại.

“Lại làm sao vậy?” Lâm Viễn có chút vô lực quay đầu nhìn “Không phải đã nói xong sao?”

“Bây giờ mang cậu đi gặp tộc trưởng!” Nói xong, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra ngoài.

“Ai!” Lâm Viễn giãy dụa “Tôi có thể tự đi, anh động tay động chân làm gì?”

Đang nói chuyện lại nghe tiếng Lí Cố ngoài hành lang truyền đến “Viễn Viễn? Tiểu Viễn Viễn? Cậu ở đâu a?”

Lâm Viễn thật muốn gào “Lí Cố, mau cứu mạng a!” Nhưng bị Hạ Vũ Thiên bịt kín miệng, hung hăng trừng mắt liếc một cái, cảnh cáo cậu —Đừng nói lung tung!

Lâm Viễn cắn răng gật gật đầu, trong lòng đã đem mười tám đời tổ tông nhà Hạ Vũ Thiên ân cần hỏi thăm một lượt.

“Đại ca?” Hạ Vũ Khải đi cùng Lí Cố tìm người nhìn thấy Hạ Vũ Thiên, cũng thấy gã nắm tay Lâm Viễn, có chút giật mình.

“Uy! Hạ Vũ Thiên, anh đừng khinh người quá đáng a!” Lí Cố thấy Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên kéo đi, còn tưởng rằng hắn bị khi dễ, có chút khó nhịn.

“Cậu ta là ai?” Hạ Vũ Thiên hỏi Lí Cố.

“Trợ thủ của tôi a!” Lí Cố trừng mắt “Mau thả người!”

“Hắn chính là tên bác sĩ bên cạnh lão gia trước khi chết” Hạ Vũ Thiên nói làm cho Hạ Vũ Khải cùng Lí Cố há hốc mồm.

“Lâm Viễn?” Lí Cố nhìn hắn “Thật sự?”

Lâm viễn bắt đắc dĩ, gật gật đầu.

“Vũ Khải” Hạ Vũ Thiên nói với Hạ Vũ Khải “Truyền lệnh, tập trung mọi người đến nhà chính, có chuyện phải tuyên bố!” Nói xong kéo áo Lâm Viễn đi.

“Uy!” Lâm Viễn bị kéo đi, nói “Anh buông tay, tôi tự đi!”

“Ít dong dài” Hạ Vũ Thiên đẩy hắn về phía trước, Lâm Viễn lảo đảo thiếu chút ngã sấp xuống, đứng lên, Hạ Vũ Thiên lại đẩy hắn một chút, áp giải người về phòng trắng phía trước.

5. Chương 5: Đơn Giản Ước Định

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên xô xô đẩy đẩy về phía trước, Lí Cố thấy không thuận mắt, bước đến “Uy! Hạ Vũ Thiên, anh đừng thô bạo như vậy được không a?” Vừa nói vừa kéo Lâm Viễn lại, thấy Hạ Vũ Thiên trừng mắt nhìn, Lí Cố cũng trừng lại “Anh đi đường anh, tự mình đi không phải được rồi sao? Dương oai cái gì?”

Hạ Vũ Thiên cau mày đi phía trước, Lí Cố nhỏ giọng hỏi Lâm Viễn “Uy, chuyện bọn họ vừa nói đều là sự thật?”

Lâm Viễn nhún nhún vai, gật gật đầu.

“Nga...” Lí Cố cuối cùng cũng hiểu ra” Khó trách nguyên lai ngày hôm qua cậu chặt vật như vậy là vì vừa mới trốn đến chỗ tôi a?”

“Àn” Lâm Viễn bất đắc dĩ thở dài, nói “Tôi không biết anh có quan hệ với bọn họ, cho nên cũng chưa nói...”

“Tôi hiểu được” Lí Cố xua tay, tầm tắc hai tiếng, nhào lên nói “Tôi nói cậu thật đúng là bất hạnh a....trên chợ kẻ biến thái như vậy”

Lâm Viễn bĩu môi “Quên đi, dù sao cũng chỉ một năm, nhẫn nhịn đi, còn có bao ăn bao ở” Nói xong, chấp hai tay vào nhau, tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, mọi người đã đến tòa nhà màu trắng của trường lão, lúc này, bốn phương tám hướng đều đông nghịt người, theo như Lâm Viễn nhìn thấy, tuyệt đại đa số đều là Men in the black.

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn vào trong, lên lầu ba, bên trong đã có ba lão nhân đang đợi, một đám lão nhân không còn chiếc răng nào.

Hạ Vũ Thiên đi đến, cung kính hành lễ, hàn huyên vài câu.

Lâm Viễn xem xét, xem xét, không lên tiếng, muốn tìm một góc trốn đi, nhưng bị Hạ Vũ Thiên đẩy một cái, không cam tâm tình nguyện theo sát gã đến một chiếc bàn dài cực lớn ở giữa phòng, Hạ Vũ Thiên ngồi ở giữa, Lâm Viễn ngồi bên cạnh gã.

Lí Cố không phải người họ Hạ, bị chặn ở bên ngoài.

“Uy” Lí Cố nhón chân gào lên” Hạ Vũ Thiên, tôi là người giám hộ của Lâm Viễn! Anh để tôi vào!”

“Lí Cố....anh muốn đảm nhiệm chức vụ của người nhà họ Hạ sao?” Lúc này, một người đi đến sau lưng Lí Cố. Người nọ hơn hai mươi tuổi, dáng người cao gầy, dáng vẻ rất thanh tú, tóc đen dài, buộc ngược xề xòa ra sau đầu, một thân quần áo trắng.

Hắn đi đến bên cạnh Lí Cố, cười ha hả nói “Không bằng anh đi theo tôi, có thể thành người họ Hạ”

Lí Cố liếc hắn một cái, giật giật khóe miệng, nói “Vẫn là miễn, tôi chờ bên ngoài được rồi” Nói xong, xoay người rời đi, người nọ cười ha hả đi vào trong phòng, đưa mắt nhìn Lâm Viễn, nháy mắt mấy cái với hắn.

Lâm Viễn cảm thấy mặc danh kỳ diệu, chỉ thấy Lí Cố ở xa xa bên ngoài làm biểu tượng No.2 với hắn.

Lâm Viễn hiểu rõ, người đàn ông vừa vào này, chính là biến thái số hai của Hạ gia, bị Lí Cố gọi là quỷ hao sắc bại hoại Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt cùng Hạ Vũ Khải chia nhau ngồi hai bên Hạ Vũ Thiên, một trái một phải, Hạ Vũ Kiệt ngồi bên cạnh Lâm Viễn, cao thấp đánh giá một chút, cười nói “Đại ca, đây là di chúc sống kia a?”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi gật đầu.

“Nga....”Hạ Vũ Kiệt cảm thấy hứng thú chống cằm cao thấp nhìn Lâm Viễn “Không tồi...”

Lâm Viễn bị hấn nhìn đến nỗi da gà toàn thân, theo bản năng kéo ghế ra sau, cách người kia hơi xa một chút. Hạ Vũ Thiên bên cạnh khẽ nhủ mày, liếc Lâm Viễn một cái, lạnh lùng nói “Đừng lộn xộn!”

Lâm Viễn liếc trắng mắt, cắn răng, tâm nói: lão tử là di chúc, nhưng người đừng quên phía trước còn có một chữ “Sống”!

Hạ Vũ Thiên nhìn hấn trừng mắt dư hơi thừa lời, cũng mặc kệ hấn, ngồi yên đợi, hỏi Hạ Vũ Khải bên cạnh “Có người thông tri nhị thúc, tam thúc sao?”

Hạ Vũ Khải gật gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có người sửa bậy” Đến đây, đến đây, đừng nóng vội”

Lâm Viễn xoay mặt nhìn, thấy hai người đi vào, đều là trung niên tầm bốn mươi tuổi, hai người thoạt nhìn phi thường minh mẫn. Người đi phía trước, dáng vẻ khôi ngô, là kẻ cao to nên thoạt nhìn càng trẻ tuổi hơn một ít, trên mặt tựa hồ luôn cười, người đi theo phía sau lại vừa vặn tương phản với người phía trước, vô thanh vô tức đi vào.

Hai người kia tiến vào, giống như ba anh em kia, hành lễ với các trưởng lão.

Ba anh em Hạ gia đứng lên, gật gật đầu với hai người mới đến “Nhị thúc, tam thúc”

Người đi phía sau kiệm lời ít nói kia, nhẹ nhàng gật gật đầu, ngồi xuống, mà kẻ đi phía trước tắc tắc ha ha cười nói “Vũ Thiên ạ, tiểu tử này chính là di chúc sống mà cậu nói a?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, xoay mặt liếc nhìn Lâm Viễn một chút, nói “Đây là nhị thúc, vị kia là tam thúc”

Lâm Viễn cũng gật đầu một chút “Nga....”

“Nga cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc “Chào hỏi!”

Lâm Viễn chán ghét nhìn nhìn gã, tâm nói: Lão tử nhà người không phải lão tử nhà ta, chào hỏi làm chi?

“Ai, chào hỏi làm gì a, khách khí quá” Nhị thúc kia xua tay, cười nói “Về sau chính là người trong nhà”

Lâm Viễn nhủ mày, tâm nói, đầu năm này còn có xã hội đen hòa nhã như vậy a?

Mọi người ngồi xuống, hai men in the black đóng cửa lại.

Trong phòng nháy mắt im lặng như tờ, nhị thúc châm một điếu xì gà, nói, “Vũ Thiên ạ, có chuyện gì tri thông một tiếng là xong, dù sao hiện tại cậu cũng đương chủ nhà”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi gật đầu, nói “Các trưởng lão đều đến nên phải nghi thức một chút” Nói xong, đưa một lòng tay chỉ Lâm Viễn, nói “Cậu ta là Lâm Viễn, mọi người đều biết đi? Lúc lão gia chết, cậu ta là bác sĩ duy nhất ở đó”

Tất cả mọi người gật đầu, vị tam thúc lạnh lùng kia đưa mắt nhìn Lâm Viễn, thấp giọng nói “Cái chết của đại ca sẽ không quan hệ đến hấn đi? Bác sĩ ở nơi nhỏ bé như vậy”

Lâm Viễn chau mày, Hạ Vũ Thiên nói “Tôi đã cho pháp y kiểm nghiệm, nhận định lão gia chết vì viên đạn trực tiếp xuyên qua tim”

Tam thúc nhíu nhíu khóe miệng, tựa hồ kinh thường, nói “Thực sự có năng lực sẽ không đợi ở vùng nông thôn”

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, ngoài cười trong không cười nói “Bằng không ông tìm bác sĩ tìm gỏi trên thế giới đến, sau đó tự mổ ngực mình, nhìn xem người ở thành phố lớn có thể cứu sống ông hay không?”

Lâm Viễn vừa nói xong, vị tam thúc kia có chút giật mình nhìn hấn, anh em Hạ Vũ Kiệt cùng Hạ Vũ Khải cũng hít một ngụm khí lạnh, Hạ vũ Thiên nhíu mày nhìn hấn một cái, tựa hồ rất không vừa lòng.

Lâm Viễn trắng mắt nhìn “Ngạc nhiên cái gì? Lão tử là thầy thuốc chứ không phải phường bán rẽ tiếng cười, có kẻ hoài nghi y đức của mình cũng không được phản kích a?”

Hạ Vũ Thiên có chút xấu hổ, nhưng che giấu rất nhanh, lúc này, chợt nghe vị nhị thúc cười ha ha lên, chỉ vào Lâm Viễn “Hảo tiểu tử, có cá tính, làm đàn ông phải như vậy”

Lâm Viễn không nói lời nào, cúi đầu ngồi yên.

“Như vậy quyết định rồi đi” Một vị trưởng lão nói “Trong một năm này, cậu phải ở Hạ gia”

Lâm Viễn gật đầu một chút, không nói, mọi người trao đổi đơn giản một chút, sau đó, tựa hồ không liên quan tâm đến Lâm Viễn, mấy người tán gẫu chuyện làm ăn.

Lâm Viễn cũng không nói chuyện, có chút nhàm chán ngẩn người.

Mọi người tán gẫu xong đều tản đi, cuối cùng, trong phòng chỉ còn Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn đứng lên, hỏi “Không còn việc của tôi phải không? Vậy tôi đi”

Không đợi Lâm Viễn đi ra ngoài đã bị Hạ Vũ Thiên túm lại.

Lâm Viễn quay đầu nhìn gã, chỉ thấy Hạ Vũ Thiên hí hóp mắt nhìn nhìn hắn “Cá tính cậu không nhỏ”

Lâm Viễn không nói lời nào, tâm nói: tượng đất cũng còn có ba phần tính năng của đất, lão tử hận nhất người hoài y đức của ta!

“Bất quá, lá gan cậu cũng thật không nhỏ” Hạ Vũ Thiên đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nói “phỏng chừng tam thức đời này cũng chưa gặp ai dám nói chuyện với ông như vậy!”

Lâm Viễn kỳ thật nghĩ cũng có chút sợ, tâm nói: cơn tức vừa trỗi dậy đã quên mất người trước mắt không phải người thường mà là xã hội đen, nhất thời xúc động, hoàn hảo tính tình tam thức còn ok, bằng không ông ta rút súng bằng một cái, chết thật oan a.

“Tính tình này của cậu tốt nhất thu liễm một chút” Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc, nói “tính tình tam thức không tốt như vẻ bề ngoài”

Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm một tiếng “tôi nhìn không thấy tính tình ông ta tốt chỗ nào, mấy người các anh cũng nên giống như nhị thúc kia, thoát nhìn có chút hòa ái”

“A.....” Hạ Vũ Thiên nghe thấy lời Lâm Viễn, nhin không được nở nụ cười, nói “Cậu thật đúng là đơn thuần, cậu cho rằng người cười với mình chính là người tốt?”

Lâm Viễn không nói lời nào, trong lòng thầm nói, quần anh là người tốt người xấu sao, dù sao nơi này đều là biến thái, tôi cách các anh xa một chút thì tốt.

“Cậu ở chỗ nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Nhà Lí Cố”

“Ngày mai dọn đến nhà chính đi thôi, ở cách vách phòng tôi” Hạ Vũ Thiên phân phó “Còn có, đừng làm bác sĩ tư”

“Dựa vào cái gì?” Lâm Viễn nhíu mày “Anh nói không ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi!”

Hạ Vũ Thiên tới gần Lâm Viễn, nghiêm mặt lạnh lùng nói “Tôi vừa nói gì cậu đã quên rồi sao? Cậu vẫn phải đi theo bên cạnh tôi!”

“Mark nói, điểm khác biệt lớn nhất giữa nhân loại với động vật chính là nhân loại có yêu cầu tự chủ về lao động!” Lâm Viễn kiên quyết bảo vệ quyền lợi lao động của mình.

Hạ Vũ Thiên nghe xong, cao thấp nhìn Lâm Viễn trong chốc lát, hỏi “Mark là ai?”

Lúc này, đến phiên Lâm Viễn đánh giá Hạ Vũ Thiên, thật lâu sau mới nói “Anh đi xuống dưới đó phải gặp vị kia nha”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, lưỡi nghe hần hồ ngôn loạn ngữ, kéo hắn đi ra ngoài, nói “Cậu nếu thật sự muốn làm việc, vậy làm thầy thuốc riêng của tôi đi”

Lâm Viễn nhíu mày “Anh xem ra còn khỏe hơn trâu, lãng phí bác sĩ làm gì, hiện tại nhân viên y tế trong nước đang khan hiếm”

Hạ Vũ Thiên đứng lại, quay đầu nhìn Lâm Viễn, bật cười “Cậu ít ra về này với tôi, ai bảo là phải về làm bác sĩ ở nơi nhỏ bé kia? Tôi thấy cậu chính là không muốn ở Hạ gia đi?”

“Ách.....” Lâm Viễn bị hỏi vặn lại, tâm nói: bị người ta vạch trần a, chẳng lẽ trời sinh đã là ghi chữ sâu lười trên mặt?

“Đi thôi!” Hạ Vũ Thiên túm lấy Lâm Viễn ra khỏi phòng trắng, xuống dưới lầu liền thấy Lí Cố đang lo lắng đứng đợi.

“Lâm Viễn?” Lí Cố hỏi hần “Cậu còn theo tôi trở về không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, trả lời “Ách, tôi trở về lấy vài thứ rồi đi!” Vừa nói vừa nháy mắt với Lí Cố.

“Tốt” Lí Cố kéo hần “Tôi đưa cậu về”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên đang cau mày ở phía sau, nói “Tôi đi trong chốc lát, trở về lấy vài thứ, đi ngay bây giờ”

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, nói “Có thể, tôi đưa cậu về”

“Không cần đi!” Lâm Viễn há to miệng “Anh làm chuyện chính đi.....”

“Chuyện chính của tôi chính là cam đoan một năm sau sẽ ngồi lên vị trí chủ gia tộc Hạ gia” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói với Lâm Viễn “Cho nên trong vòng một năm này cậu còn quan trọng hơn công việc làm ăn của tôi, cậu tốt nhất nên thức thơi một chút, bằng không, tôi cũng không khách khí với cậu!” Nói xong túm lấy Lâm Viễn kéo đi.

Lâm Viễn âm thầm kêu khổ, vốn đang muốn đi trải nghiệm chút tự do cuối cùng của mình, hoặc cùng với Lí Cố ôm quần áo đón xe lửa lên phương Bắc, lúc này, xem ra chạy không được. Lâm Viễn vừa bị Hạ Vũ Thiên kéo đi vừa cảm thấy buồn bực trong lòng, tổng cảm thấy người họ Hạ đều rất quái, về phần làm sao quái, hần cũng không nói được.

6. Chương 6: Đi Trên Xe Ác Ma

Hạ Vũ Thiên nhanh chóng đưa Lâm Viễn về nhà Lí Cố, Lí Cố khóc suốt mướt gom đồng quần áo trắng trong tủ đưa cho Lâm Viễn; Lâm Viễn đỡ khóc đỡ cười ôm quần áo nhìn hần, nói “Tôi lấy những thứ này là chi? Anh lưu lại đi, nói không chừng ngày nào đó hần sẽ hồi tâm chuyển ý?”

Lí Cố nghe xong càng thêm thương tâm, khóc oa oa, chỉ vào Lâm Viễn “Cậu kích thích tôi làm chi a! Ô ô...”

Lâm Viễn không có cách nào khác, muốn an ủi hần vài câu nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên kéo đi, nói “Tôi còn rất nhiều chuyện muốn làm, cậu tốt nhất tiết kiệm thời gian cho tôi!”

Lâm Viễn cáo biệt với Lí Cố, Lí Cố vẫn ồn ào phía sau “Tiểu Viễn Viễn a, nếu hần khi dễ cậu, cậu phải trở lại tìm tôi, còn có a, tôi sẽ đến gặp cậu!”

Lâm Viễn còn chưa kịp trả lời đã bị Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe, phân phó lái xe “Đi!”

Lâm Viễn có chút không được tự nhiên ôm túi quần áo Lí Cố đưa cho ngồi ở ghế sau, chiếc xe màu đen này vô cùng rộng rãi, Hạ Vũ Thiên không ngồi đối diện mà cố tình ngồi bên cạnh hần, giật lấy bao quần áo ném tới ghế đối diện, châm một điếu thuốc, thản nhiên nói “Chỉ là vài món quần áo mà thôi, còn phải về lấy sao, tôi mua cho cậu không phải được rồi sao?”

Lâm Viễn có chút chán ghét nhìn hần một cái, nhìn ngoài cửa sổ, nói “Tôi ghét nhất người hút thuốc, trong cùng một không gian với tôi, bức tôi ngửi khói, cái này gọi là gián tiếp mưu sát!”

Hạ Vũ Thiên hít sâu một ngụm, xoay mặt có chút hứng thú nhìn Lâm Viễn, há mồm phun một hơi khói lên mặt Lâm Viễn.

“Khụ....khụ khụ” Lâm Viễn ho khan hai tiếng, tâm nói” thuốc gì đây a? Lãng phí thuốc như vậy.

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, từ một bên ghế lấy ra một chiếc hộp, mở ra, lấy ra hai chiếc vòng tay màu bạc cho Lâm Viễn đeo vào.

“Đây là cái gì?” Lâm Viễn nhìn chiếc vòng trên tay, nói “Tôi cũng không phải phụ nữ, cho tôi đeo trang sức làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn hắn, nói “Đây là hệ thống định vị vệ tinh” Nói xong, lấy điện thoại trong túi áo vest, xoay xoay vài cái, nói “Đây sẽ định vị hướng đi của cậu mọi lúc mọi nơi”

Lâm Viễn cúi đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy buồn cười, nói “Tôi còn không biết anh con mẹ nó là007!”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn hắn, dừng đứng điện thoại lên, nói “Cái này còn có công năng thần kỳ, cậu biết không?”

Lâm Viễn cảnh giác nhìn gã, Hạ Vũ Thiên chậm rãi mở miệng “Thứ này có cảm ứng giọng nói, chỉ nghe giọng của tôi” Nói xong “Đóng lại”

Tiếng nói gã vang lên, Lâm Viễn liền cảm giác hai chiếc vòng bị lực hấp dẫn, chau mày, nhưng chưa kịp mở tay ra hai chiếc vòng tay liền chạm vào nhau, Lâm Viễn dùng hết sức cũng không thể tách ra.

“Sao lại thế này?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh đã nói sẽ không hạn chế tự do của tôi! Mau buông ra!”

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh, nhìn hai tay Lâm Viễn dính vào nhau, cười nói “Thả ra”

“Cùm cùm” Một tiếng, vòng tay thả ra.

Lâm Viễn giật mình quan sát hai chiếc vòng tay một chút, thật sự là thần kỳ a.

7. Chương 7: Cùng Chung Chí Hướng

Hạ Vũ Thiên bộc lộ tính cách làm Lâm Viễn có chút sờ không thấu, khó trách Lí Cố nói gã là đại biến thái, người này lúc đầu còn rất bình thường a. Lâm Viễn lúc ở trong phòng trắng còn cảm thấy gã là một kẻ thích giảng đạo lý, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải....chẳng lẽ là nhân cách phân liệt?

Đang nghĩ ngợi đột nhiên cảm giác bị ai đó nắm lấy, Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Lâm Viễn “Cậu đồng ý hay không đồng ý?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, hỏi “Anh không phải chỉ đơn giản muốn tôi làm di chúc thôi sao? Tôi cũng không cảm thấy một cái liếc mắt anh đã coi trọng tôi....đến tột cùng mục đích của anh là gì?”

Hạ Vũ Thiên thần nhiên có chút ý cười, chỉnh lại quần áo một chút, ngồi thẳng, thong dong châm một điếu thuốc, nói “Cậu thực thông minh, lần này chỉ có thể nói là cậu không hay ho gì”

Lâm Viễn nhíu mày, tâm nói: lão tử không phải không hay ho, là bỏ lỡ tám đời tâm huyết tu luyện.

“Tôi phải làm một việc cần cậu hỗ trợ, cậu phải cùng tôi sắm một vai diễn, làm tình nhân của tôi” Hạ Vũ Thiên nói không nhanh không chậm “Ít nhất tôi có thể cam đoan đến cuối cùng cậu còn sống, chờ tôi làm xong mọi việc sẽ thả người đi, cho cậu cuộc sống tự tại cả đời không lo cơm áo, nhưng hiện tại cậu phải chịu khổ một chút”

Lâm Viễn nhìn về nơi xa, tâm nói : ta đã đụng phải ai a?

“Bất quá cậu phải biết rằng...” Hạ Vũ Thiên sắc mặt lại âm trầm “Nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ cho cậu chết thực thảm”

Lâm Viễn thở dài, nói “Được rồi....tôi hiểu được, bất quá tôi có một yêu cầu”

Hạ Vũ Thiên nhìn hắn “Nói đi”

“Cho dù tôi là đối tượng lợi dụng của anh thì hai ta đều chung một thuyền đúng không?” Lâm Viễn thương lượng với gã “Anh tôn trọng tôi một chút được không? Đừng động tay động chân, la hét, hợp tác tốt đẹp không phải tốt rồi sao?”

Hạ Vũ Thiên giãn lược một câu, hỏi “Cậu chịu hợp tác với tôi?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Cho dù gặp chuyện gì tôi cũng chạy không thoát, giữ quy tắc hợp tác đi, dù sao cũng chỉ một năm”

Hạ Vũ Thiên cười “Cậu nghe lời tự nhiên tôi sẽ không khó dễ cậu” Nói xong, thấp giọng nói “Mở khóa”

“Khách thập” một tiếng, Lâm Viễn được cởi trói, xoa xoa cổ tay, chỉnh lại quần áo, nói với Hạ Vũ Thiên “Uy, anh có muốn nghe tôi nói hai câu không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hần, ý bảo cho phép hần nói.

“Dem giấy chứng minh nhân dân cùng sổ tiết kiệm cho tôi”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, tựa hồ không nói “Cậu còn muốn chạy?”

“A.....”Lâm Viễn lắc lắc đầu, nói “Nếu tôi một lòng muốn chạy, sẽ không dùng đến những thứ anh đang giữ, ý của tôi là những người anh muốn gặt cũng không phải là kẻ ngốc, nếu tôi hoàn toàn giống như bị người khống chế, người khác cũng sẽ nghi ngờ anh đang đùa giỡn”

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, tựa hồ cảm thấy có chút đạo lý.

“Mặt khác, tôi muốn tiếp tục làm việc chỗ Lí Cố”

Hạ Vũ Thiên lập tức trở nên khó coi, Lâm Viễn có chút chán ghét nói “Uy.....biểu cảm khuôn mặt anh sao lại biến hóa nhanh như vậy a?”

Hạ Vũ Thiên phụng phịu nhìn hần “Cậu làm việc ở chỗ Lí Cố sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi”

“Tôi có thể có mặt mọi lúc” Lâm Viễn lại ra vẻ nhượng bộ “Mặt khác, mỗi ngày tôi sẽ trở về nhà của anh.....tôi chỉ muốn kiếm tiền nuôi sống bản thân”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ cung cấp mọi nhu cầu thiết yếu của cậu, cậu cần bao nhiêu tiền tôi đều có thể đưa cho cậu”

Lâm Viễn bật cười, nói “Như vậy đi, mẹ tôi chết đã nhiều năm, anh đến chỗ diêm vương gia mua nàng về cho tôi, cả đời tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày.

Lâm Viễn chỉnh lại quần áo, nói “Tôi chưa nói không cần thù lao anh trả, đến lúc đó nói sau, hiện tại nợ trước đi. Về phương diện cuộc sống, chỗ của anh tôi sẽ không thuê, chi phí ăn mặc tôi có thể chi trả cho bản thân, tôi là bác sĩ, là người có thu nhập cao” Nói xong đưa tay “Trả cho tôi”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn trong chốc lát, đem chứng minh thư cùng sổ tiết kiệm cho hần.

Lâm Viễn nhét mọi thứ vào túi áo, gõ cửa sổ nói, nói “Uy, đại ca lái xe a, anh lái xe một chuyến đi thành N, tôi thu thập một chút hành lí, sau đó trả phòng cho chủ nhà trọ”

Lái xe liếc mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên gật gật đầu.

Lái xe quay đầu đi hướng thành N.

Hai thành phố cách nhau cũng không xa, đi trên đường cao tốc, rất nhanh Lâm Viễn đã đến vùng phụ cận.

“Dừng xe, dừng xe” Lâm Viễn chỉ một ngõ tắt nhỏ giọng nói “Các anh không ăn cơm a?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn đồng hồ, đã trễ giờ cơm trưa, liền hỏi “Cậu muốn ăn ở đâu?”

Lái xe quay đầu trả lời Hạ Vũ Thiên “Đại thiếu gia, trung tâm thành N có mấy quán ăn, tuy nhiên hơi nhỏ”

“Bằng không như vậy đi, hai người đi đến nhà hàng, tôi ở chỗ này giải quyết” Nói xong, Lâm Viễn xuống xe, Hạ Vũ Thiên cuống quýt nói “Cậu đi ăn cái gì? Tôi cũng đi”

“Không cần đi” Lâm Viễn nhìn gã “Không thích hợp với anh! Tôi đi mua một cái hà phần xào” *hà phần giống như bún xào*

“Hà phần xào?” Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, hỏi lái xe “Hà phần là cái gì?”

Lái xe cười gượng hai tiếng, nói “Là một loại bún....”

Hạ Vũ Thiên tựa hồ càng buồn bực “Gạo nghiền thành bột? Bột làm sao xào?”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên xem thường, nói “Gần như vậy” Xuống xe, Hạ Vũ Thiên đi cùng hắn.

Lâm Viễn nói “Ừ, Anh đem chiếc xe khoa trương này đi chỗ khác mua hà phần đi, tôi cảm thấy rất mất mặt”

Hạ Vũ Thiên khó hiểu, hỏi “Hà phần rất đắt tiền sao? Chiếc xe này còn dọa người?”

“Ai nha, anh đậu xe xa một chút, dù sao tôi không muốn người ta cảm thấy tôi có quan hệ với chiếc xe này” Nói xong, Lâm Viễn mở cửa xe “Nhà tôi ở phía trước các anh cũng biết rồi, tôi đi mua vài thứ về ăn, các anh đi trước đi” Nói xong, không đợi Hạ Vũ Thiên ngăn cản, biến mất trong một cái ngõ nhỏ.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, hồ nghi xuống xe theo sát hắn, nói với lái xe “Cậu đến dưới lầu nhà cậu ta đợi tôi” “Đại thiếu gia” Lái xe có chút sốt ruột kêu một tiếng.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, nói “Không có nguy hiểm, yên tâm”

“Không phải a” Lái xe cười gượng hai tiếng, nói “Cái kia, nhờ vị tiểu huynh đệ kia mua cho tôi một phần hà phần....đã lâu rồi tôi không ăn”

Hạ Vũ Thiên nhìn hắn một cái, nổi lên tò mò với hà phần kia, gật gật đầu, xoay người đuổi kịp Lâm Viễn.

Lâm Viễn đứng trước một cửa hàng, gào vọng vào trong “ông chủ, một phần hà phần xào lớn, nhiều ớt, còn có một cái trứng chim, cho.....một phần thịt bò xào rau thơm, đóng gói!”

Ông chủ tầm ngũ tuần, mập mạp, nhìn Lâm Viễn lên tiếng “Bác sĩ Lâm a, hai ngày nay đi chỗ nào? Không thấy cậu”

Lâm Viễn cười hai tiếng nói “Ra ngoài, ông chủ, thêm nhiều thịt gà a, tôi chút nữa còn phải đi xa nhà, chậm sẽ không kịp ăn đâu”

“Di” ông chủ cười ha hả đồng ý.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên đi theo đến, nhìn trời, đưa cho ông chủ mười đồng tiền, nói “Tí nữa tôi đến lấy” Nói xong đi vào bên trong ngõ mua đồ ăn vặt khác.

Hạ Vũ Thiên theo đến đầu ngõ, nhìn thấy dòng chữ màu đỏ nghịch ngoạc trên tường “Phở ăn vặt”

Gã đi đến trước cửa hàng.

Ông chủ cửa hàng nhìn người đến, vừa định hỏi muốn mua gì, liền nhìn thấy Hạ Vũ Thiên mặc áo ba dờ suy đen, nhìn tướng mạo không giống người ăn quán ven đường, không hỏi.

Hạ Vũ Thiên vừa rồi nhìn thấy Lâm Viễn trả tiền, hình như là mười đồng, vội lấy ra tờ một trăm đưa cho ông chủ, nói “Thứ Lâm Viễn vừa gọi, lấy hai phần”

“Được” ông chủ gào vào trong bếp, vùi đầu lấy tiền lẻ ra thối, ngáng đầu đã không thấy người. Chạy ra ngoài tiệm nhìn nhìn, chỉ thấy Hạ Vũ Thiên chạy về phía trước, vội vàng đuổi theo.

Hạ Vũ Thiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, khẽ nhíu mày, nhìn lại cứ nhiên là ông chủ kia, có chút kinh ngạc.

“Vội như vậy a? Tiền lẻ thối cho cậu” Ông chủ nhét tiền vào tay Hạ Vũ Thiên nói “Cậu đi với bác sĩ Lâm đi? Tôi gói chung cho hai người” Nói xong, quay đầu chạy về cửa hàng tiếp tục buôn bán.

Hạ Vũ Thiên cầm tiền quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Viễn đang mua gì đó ở một quán nhỏ, cầm rất nhiều túi plastic, lại chui vào một cửa hàng khác. Hạ Vũ Thiên đi theo, thấy Lâm Viễn chọn mấy cuốn truyện tranh, đi đi lại lại, hai người vừa vặn đối diện, Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn truyện tranh trên tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn giấu nhanh sau lưng, nói “Anh tới đây làm chi?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hộp bạch tuột trên tay Lâm Viễn, còn có gói chân gà, không nói lời nào.

Lâm Viễn cắt truyện tranh, Hạ Vũ Thiên liếc một cái, nhìn thấy ba chữ “Đảo hải tặc”, buồn bực.

Lâm Viễn đi trước, Hạ Vũ Thiên theo sau đi bát phố, mua chút đồ nướng, một cái bánh mì chà bông, xoay người trở về. Trở lại tiệm hà phần, ông chủ đưa ba phần hà phần cho hắn.

Lâm Viễn vừa nhìn thấy có chút buồn bực “Ông chủ, sao lại ba phần a?”

“Hai phần là của tiên sinh kia” Ông chủ cười ha hả, Lâm Viễn có chút giật mình quay đầu liếc Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn hắn ôm cà mèn cùng một đồng túi plastic.

Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên ra khỏi ngõ, lên xe về nhà.

Ngồi vào ghế sau, Lâm Viễn cúi đầu ăn bạch tuột, xem truyện tranh, Hạ Vũ Thiên lấy một quyển khác, lật vài trang, vút lại, khó hiểu nhìn Lâm Viễn “Cậu là trẻ con sao?”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn gã “Ai cần anh lo”

Hạ Vũ Thiên cảm thấy hắn thật sự kỳ quái, bất quá thứ hắn đang cầm trên tay hương vị thật không tệ.

“Anh ăn không?” Lâm Viễn đưa hộp bạch tuột sang, hỏi Hạ Vũ Thiên “Đang còn nóng”

Hạ Vũ Thiên dùng tăm cắn một miếng, bỏ vào miệng, cắn cắn, nuốt xuống, cảm thấy hương vị rất ngon.

“Hắc hắc” Lâm Viễn buồn cười hỏi “Không tệ đi?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, lại nhìn mấy thứ khác, tựa hồ cũng muốn ném thử hương vị.

Lâm Viễn hào phóng đem xâu thịt dê cho Hạ Vũ Thiên, nói “Rất béo, anh đừng ăn nhiều đau bụng”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn, cầm một xâu, cắn một ngụm.....

.....

Lái xe đỗ xe dưới nhà Lâm Viễn, Lâm Viễn đem phần ăn của mình bước nhanh lên lầu, Hạ Vũ Thiên theo phía sau.

Kỳ thật cũng không có nhiều đồ để thu dọn, Lâm Viễn cầm một chiếc vali xách tay, bỏ quần áo, chăn màn, còn có truyện tranh cùng vài thứ bỏ vào, sau đó lại nhào lên ôm chiếc máy tính mười hai inch “Nhớ mày muốn chết.....”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu cảm thấy hắn có tật xấu.

“Thu dọn xong rồi sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Đi thôi”

“Cơm nước xong lại đi” Lâm Viễn nói xong, vừa nhìn máy tính vừa mở hộp hà phần, lại chạy tới phòng bếp lấy hai lon bia trong tủ lạnh, ném cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn căn phòng nhỏ hơi chật chội, hỏi “Cậu làm bác sĩ thu nhập không tồi, vì sao lại ở nơi này?”

Lâm Viễn trắng mắt liếc “Tôi thích nơi này, anh quản.....” Nói xong bắt đầu xem phim hoạt hình, ăn hà phần, không nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên uống bia, quan sát Lâm Viễn, chỉ thấy hắn nhìn máy tính cười ngây ngô, miệng nói thầm “Minh nhi a, vô dụng quá, công lao đều bị đoạt đi”

Chờ Lâm Viễn ăn xong, chuẩn bị gọi điện trả phòng cho chủ nhà, lại thấy Hạ Vũ Thiên đột nhiên cau mày, đứng lên nói “Cho tôi mượn toilet dùng một chút” Nói xong vọt vào toilet.

Vừa tắt máy tính Lâm Viễn vừa cười xấu xa “Lần đầu tiên ăn thịt dê nướng còn uống bia.....Lão tử hại chết đại thiếu gia người, ha ha”

8. Chương 8: Cuộc Sống Mới

Đến lúc Lâm Viễn trả tiền thuê nhà cho chủ nhà xong, mang theo hành lý xuống lầu liền nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn nhất thời có chút xúc động muốn ngồi vào ghế phó lái nhưng Hạ Vũ Thiên lại mở cửa xe cho hắn.

Lâm Viễn khẩn trương đặt hành lý xuống, sau đó chui vào trong xe, ngồi đối diện Hạ Vũ Thiên, nhìn gã cảnh giác.

Hạ Vũ Thiên không để ý tới hắn, bắt chéo chân xem tạp chí tài chính.

Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu xem truyện tranh ăn khoai tây chiên.

Hạ Vũ Thiên nghe tiếng hắt xì hắt xì ở đối diện, buông tạp chí nhìn Lâm Viễn miệng đầy khoai tây chiên xem truyện tranh, vẻ mặt thỏa mãn.

Hạ Vũ Thiên quan sát hắn trong chốc lát, nói “Lâm Viễn”

Lâm Viễn giương mắt nhìn gã, nói “Chuyện gì?”

“Lúc cậu làm người yêu tôi, tôi hy vọng cậu có gu một chút” Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Phải ăn mặt thật khéo, tóc tai sạch sẽ, còn có, dáng vẻ cùng tác phong phải hơn người”

Lâm Viễn bĩu môi, không lên tiếng.

Hạ Vũ Thiên lại nhìn hắn, hơi hơi giận tái mặt “Có nghe không?”

Lâm Viễn thở dài, nói “Nghe rồi, ông chủ”

“Gọi tôi Vũ Thiên là được” Hạ Vũ Thiên lại nói tiếp “Có thể làm bác sĩ, bắt quá lúc theo tôi ra ngoài phải ăn mặc theo chỉ dẫn của tôi, cảm xúc cũng phải thuận theo tôi”

“A.....” Lâm Viễn dở khóc dở cười, nói “Không bằng anh đi tìm diễn viên sẽ thích hợp hơn”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, nói “Bình thường lúc không có ai cậu có thể tự do hoạt động một chút, bắt quá ở bên ngoài nhớ rõ phải duy trì hình tượng”

“Tôi bảo bày” Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy rất hứng thú hỏi Hạ Vũ Thiên “Nếu về sau anh thật sự thích một người lời thôi lách thếch thì sao?”

“Vấn đề chính là ở đây” Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn “Từ trước tới nay tôi đều thích người văn nhả, xinh đẹp lạnh lùng, cho nên tôi không muốn người khác vì hoài nghi gu thẩm mỹ của tôi mà hoài nghi thân phận cậu”

Lâm Viễn nhếch mép cười cười, ngã đầu vào ghế, tiếp tục xem truyện tranh.

“Cậu nghe không?” Hạ Vũ Thiên hỏi hắn.

“Nghe rồi” Lâm Viễn chậm rãi nói “Không phải là muốn sĩ diện sao? Cho nên mới nói kẻ có tiền ăn no còn chưa đủ, yêu đương còn phải có sĩ diện.....càng sĩ diện, càng không có tình yêu chân thật”

“Nga?” Hạ Vũ Thiên tựa hồ đầy hứng thú hỏi Lâm Viễn “Vậy cậu nói xem cái gì mới thật là yêu?”

Thật lâu sau không thấy Lâm Viễn trả lời, Hạ Vũ Thiên nhìn hắn một cái, thấy hắn đang cau mày nhìn chằm chằm cuốn truyện.

“Lâm Viễn?” Hạ Vũ Thiên lại gọi một tiếng.

Lâm Viễn đột nhiên quắc mắt ngồi dậy, cảm giận nói “Có làm hay không a, Ngải Tư bị bắt đi rồi, tên râu đen âm hiểm!”

Hạ Vũ Thiên thấy hắn còn đang xem truyện tranh, nhíu mày, giật lấy cuốn truyện.

“Uy!” Lâm Viễn kháng nghị “Đang thời khắc mấu chốt, trả truyện lại cho tôi”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn hắn, nói “Cậu nên lắng tai nghe tôi nói chuyện!”

Lâm Viễn trắng mắt liếc “Hiện tại đang là thời gian tự do hoạt động của tôi, đến khi anh bảo tôi khởi công làm việc tôi sẽ chú ý!”

“Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã” Hạ Vũ Thiên trả truyện lại cho Lâm Viễn, nói “Cậu vừa mới nói càng sĩ diện càng không có tình yêu thực sự, như vậy cậu nói một chút, thế nào mới là tình yêu nghiêm túc?”

Lâm Viễn bĩu môi, nói “Nếu sau này tôi cưới vợ, khẳng định sẽ tìm một nha đầu có thể theo tôi, cho dù không dùng một xu cũng có thể cùng nhau bàn luận truyện tranh, tán gẫu thật sự vui vẻ” Nói xong tiếp tục nằm xuống đọc truyện tranh “Anh thì phải tìm một người yêu tán gẫu xa xỉ phẩm.....bất quá cho dù tôi không có xa xỉ phẩm người yêu tôi vẫn theo tôi cùng một chỗ, mà tình nhân của anh, anh đi hỏi bọn họ xem nếu một ngày anh không một xu dính túi, không có địa vị thì còn có mấy người muốn cùng một chỗ với anh?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Vũ thật lâu mới nói “Tôi không có ngày hai bàn tay trắng”

Lâm Viễn bật cười, buông truyện tranh, đánh giá Hạ Vũ Thiên “Vừa nhìn đã biết anh chưa mọc đủ răng, nếu thật sự ngày nào đó yêu rồi, cho dù anh có hết mọi thứ, nhưng không có hân bên cạnh cũng xem như hai bàn tay trắng”

Hạ Vũ Thiên nhú mày “Lời này không hề logic”

Lâm Viễn cười cười, nhìn truyện tranh buồn bã nói “tình cảm không thể so sánh với bất cứ thứ gì, vốn dĩ là không logic.....Lộ Phi, cậu còn lắc lư ở đâu? Nhanh đi cứu anh trai cậu!”

Lúc trở lại Hạ gia đã là đêm khuya, Hạ Vũ Thiên xuống xe, Lâm Viễn kéo theo hành lý hỏi gã “Phòng tôi ở đâu?”

Hạ Vũ Thiên mang Lâm Viễn lên phòng đầu tiên trên lầu hai, căn phòng tương đối lớn, có ban công, sàn gỗ đen, giường trắng thật lớn, màu sắc chủ đạo là đen-trắng, cao nhã mà lạnh lùng.

Lâm Viễn mặt nhăn mày nhú, mở ngăn kéo tủ chuẩn bị cất quần áo, vừa mở ra, phát hiện đã đầy, liền hỏi “Ủy! Phòng này có người ở à?”

Hạ Vũ Thiên đi đến mở máy tính, châm một điếu xì gà, nói “Đây là phòng tôi”

“Hai ta không cần phải ở cùng nhau!” Lâm Viễn nhú mày.

Hạ Vũ Thiên cũng nhú mày nói “Chính xác thì phòng cậu ở cách vách, bất quá chúng ta hiện tại đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt, đối với nam nhân mà nói, vài ngày vừa mới bắt đầu sẽ rất có hứng thú, cho nên ngủ cùng tôi là bình thường”

“Vài ngày mới bắt đầu?” Lâm Viễn thực sự cảm thấy hứng thú hỏi “Vài ngày sau lại bị biếm lãnh cung?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn hắn, nói “Bình thường tôi cũng không miệt mài như thế, chỉ thật sự coi trọng mới có thể mang về nhà, bình thường không vượt quá một tuần”

“Một tuần?” Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nói “Vậy hành lí của tôi vẫn là để trong phòng tôi đi”

“Nơi này có một cánh cửa” Hạ Vũ Thiên chỉ chỉ một cánh cửa trong suốt bên cạnh bàn, nói “Đầu kia là phòng cậu, bình thường cậu có thể ở đó, trong thời gian này cậu nhớ rõ ở bên này với tôi, để người khác đều cho rằng chúng ta ở cùng nhau, đợi đến lúc tôi chán ghét cậu, cậu có thể tự do ở trong phòng kia rồi”

“Tùy anh” Lâm Viễn nhún nhún vai “Dù sao cũng chỉ có một tuần, đúng rồi, hai bên thông với nhau sao?”

“Ân, ở đây có quần gia cùng người hầu, có chuyện gì cậu đều có thể gọi bọn họ đến làm” Hạ Vũ Thiên nói xong bắt đầu xem thư tín, sau đó đặt lên bàn.

Lâm Viễn mang theo hành lý vào phòng nhỏ, vừa nhìn thấy đã dở khóc dở cười.....Hạ Vũ Thiên thật đúng là kim ốc tàng kiều, tuy rằng phòng này không thể xem như kim ốc, nhưng phòng bằng ngọc lưu ly, gia cụ bọc vải nhung, gợn gờn phóng khoáng.....gam màu chủ đạo là màu trắng, rèm cửa màu trắng, ngay cả sàn nhà bằng gỗ cũng màu trắng.

Lâm Viễn ngáp một cái, lăm bầm lầu bầu “Không biết ở trong phòng này có bị mắc chứng quáng tuýt* hay không?” Nói xong, thu dọn vật dụng, tắm rửa thay áo ngủ, tựa vào giường chơi game.

*Quáng tuyết: Trong môi trường tuyết, tia tử ngoại trong ánh sáng mặt trời mạnh từ tuyết trắng phản xạ lên, tế bào thượng bì kết mạc, giác mạc và của mắt người hấp thụ tia tử ngoại sẽ sinh ra phản quang hóa và dẫn đến việc tế bào thượng bì bị phá hủy, lộ ra đầu nút dây thần kinh cảm giác, sinh ra cảm giác dị vật trong mắt, cảm giác bỏng rát, chảy nước mắt, sợ ánh sáng và đau đớn, thậm chí mất thị lực. Bệnh này gọi là quáng tuyết.

Hạ Vũ Thiên mở cửa kính đi vào, Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn gã, nói “Đại ca, về sau lúc vào nhớ gõ cửa”

Hạ Vũ Thiên nhìn hắn một cái, nói “Tôi không có thói quen gõ cửa” Nói xong nhú mày nhìn chăm chăm áo thụng, quần đùi Lâm Viễn đang mặc, nhú mày ” Thực không có khiêu thẩm mỹ”

Lâm Viễn trở mình xem thường “Như vậy thoải mái, tôi mặc gì ngủ anh còn muốn quần?”

Hạ Vũ Thiên mở ngăn kéo, lấy ra một bộ áo ngủ ném cho Lâm Viễn, nói “Thay cái này”

Lâm Viễn cầm lên xem, nhẹ nhàng thở ra, tâm nói may mắn không phải lựa tư tắm, chỉ là một bộ áo ngủ bình thường, thuộc tính rất tốt, đưa tay mặc vào.

Sau đó, ai về nhà nấy, nghỉ ngơi.

.....

Hơn bốn giờ sáng, Hạ Vũ Thiên mở cửa kính đi vào, khẽ nhú mày, nhìn Lâm Viễn gối đầu trên gối ngủ thật sự trầm, cẩn thận quan sát ngũ quan một chút.....không thể phủ nhận, đáng vẻ Lâm Viễn cực xinh đẹp. Điều kiện cậu ta như vậy hắn là đủ để gã đánh thắng trận này.

Đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên trở lại phòng mình, thả người xuống giường, nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Viễn, vừa lòng nằm xuống tiếp tục ngủ.

9. Chương 9: Cuộc Sống Cổ Quái

Lúc Lâm Viễn tỉnh lại cảm giác ngực nặng nề, mở to mắt, nhìn thấy có người trước mắt.....lắc lắc đầu, nhìn rõ người trước mắt chính là Hạ Vũ Thiên.

“A.....”Lâm Viễn hít một ngụm khí lạnh, còn không kịp nói chuyện đã bị Hạ Vũ Thiên bịt miệng, lạnh giọng cảnh cáo “Đừng lên tiếng, phối hợp một chút”

Lâm Viễn há miệng sững sốt thật lâu, hỏi “Phối.....phối hợp cái gì a?”

Hạ Vũ Thiên vén áo ngủ Lâm Viễn, lộ ra eo cùng chân, nói “Cậu cứ ngủ như vậy đi, nhớ rõ giả bộ một chết cho tôi, mặc kệ cái gì phát sinh cũng đừng mở to mắt”

Lâm Viễn mở to hai mắt, tâm nói :đây là tình cảnh gì?

Lúc này, chợt nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, Hạ Vũ Thiên liếc Lâm Viễn, nói “Nhắm mắt đi, nếu cậu diễn bậy, tôi sẽ làm thịt cậu” Nói xong, đứng lên đi vào phòng tắm.

Lâm Viễn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nhắm mắt lại ngủ, mặc kệ nó.

Quả nhiên, một lúc sau không nghe thấy tiếng vang, cửa nhẹ nhàng mở ra.

Lâm Viễn nhắm mắt lại cũng không biết là ai vào, tâm nói: Đại thiếu gia Hạ Vũ Thiên như thế nào ngủ, tắm rửa không đóng cửa a?

“Ân.....”Người vào nhẹ nhàng hừ một tiếng, sau đó, Lâm Viễn cảm giác có người tới gần hắn, tâm nói: vạn nhất vị huynh đài này cầm đao trong tay, chẳng lẽ ta không phản kháng sẽ bị hắn chém a?

Đang lúc khấn nguyện lại cảm giác một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng sờ dọc theo cẳng chân chậm rãi hướng lên trên, Lâm Viễn cảm giác có chút ngứa nhưng không tiện giãy dụa, Hạ Vũ Thiên chết tiệt bắt hắn phải giả bộ ngủ. Theo xúc cảm từ bàn tay kia truyền đến, khẳng định là đàn ông, trong lúc hắn giả chết người kia càng sờ lên cao, mắt thấy sẽ đụng đến vị trí mấu chốt, Lâm Viễn nghĩ: lão tử không động sẽ có hại.....vì thế, nói lầm bầm một tiếng, kéo chăn bọc lại thân, vùi đầu vào chăn.

“A.....” Một trận cười khê truyền đến, thanh âm này Lâm Viễn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng trong chốc lát không nghĩ ra được là người nào.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Hạ Vũ Thiên mặc áo ngủ lau tóc đi tới, thấy người đứng bên giường khê nhú mào. Người nọ chạy nhanh đến cười cười, nói “Đại ca, hôm nay có hội nghị anh phải chủ trì, là về chuyện cạnh tranh địa bàn trong nội thành”

Lâm Viễn rốt cuộc nghe ra giọng nói này là lão nhị Hạ gia — —Hạ Vũ Kiệt.

“Cạnh tranh địa bàn không phải do cậu xử lý sao?” Hạ Vũ Thiên khê nhú mào.

“Vốn dĩ rất thuận lợi” Hạ Vũ Kiệt bắt đầu nói “Nhưng lão gia chết đột ngột, Người Âu Dương gia cùng Tôn gia đến tranh giành địa bàn, bọn họ đoán chúng ta đang trong nội chiến không rảnh quản chuyện làm ăn cho nên rất kiêu ngạo”

“Àn” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nhú mào “Đều là muốn chết”

“Nhị thúc nói muốn mấy anh em chúng ta tận lực ra mặt, bày ra bộ dáng anh em đồng lòng” Hạ Vũ Kiệt nhún nhún vai “thật là khiến người chế giễu”

Lâm Viễn tâm nói: không phải cỡi quần đánh rắm sao, anh em còn muốn giả vờ giả vịt a? Bỏ qua lo lắng ai gian lận sau lưng, chỉ lo kiểm chế lẫn nhau đi!

Hạ vũ Thiên gật gật đầu, nói “Tôi thay quần áo”

“Àn” Hạ Vũ Kiệt liếc nhìn Lâm Viễn trên giường, cười hỏi Hạ Vũ Thiên “Đại ca, anh động thủ thật? hay là vui chơi hai ngày?”

Hạ Vũ Thiên liếc trắng mắt, chợt nghe Hạ Vũ Kiệt nói tiếp “Nếu anh chơi hai ngày, đến lúc đó nhớ cho em, em thích”

Hạ Vũ Thiên mặc áo sơmi đeo caravat, thản nhiên nói “Cậu ít đánh chủ ý với hần”

Hạ Vũ Kiệt nhún vai có chút tiếc nuối, bắt đầu mở cửa đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Lâm Viễn mới chậm rãi mở to mắt, ngắm nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng chỉ còn hần với Hạ Vũ Thiên mới nhẹ nhàng thở ra.

Hạ Vũ Thiên quay đầu nhìn hần, hỏi “Vừa rồi hần làm gì cậu?”

Lâm Viễn giật giật mí mắt, nói “Sờ chân tôi”

Hạ Vũ Thiên cười, gật gật đầu, lấy một tấm danh thiếp trong túi áo vest đưa cho Lâm Viễn.

“Đây là cái gì?” Lâm Viễn nhìn chằm chằm danh thiếp, chỉ thấy là địa chỉ tập đoàn Hạ thị, hơi hơi nhú mào.

“Lưu số điện thoại tôi vào điện thoại di động” Hạ Vũ Thiên nói xong, tự tìm trong tủ lấy ra một bộ quần áo màu trắng, ném cho Lâm Viễn, nói “Cậu để ý một lát nữa sẽ có người vội vàng tới tìm cậu, mười một giờ rưỡi đến công ty tìm tôi”

Lâm Viễn cầm quần áo nhìn nhìn, mặt nhẩn mào nhú — —Lại là màu trắng?!

“Cậu rất thích hợp mặc đồ trắng” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Nhớ rõ, lúc mặc như thế này đến tìm tôi, nhớ rõ khiêm nhả một chút, đừng có há mồm là lão tử, ngậm miệng là đại gia, nghe không?”

Lâm Viễn trở mình xem thường, nhỏ giọng nói thầm “Lão tử cầm điếu còn không được a?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, cúi đầu hôn lên má Lâm Viễn một cái.

“Uy!” Lâm Viễn chùi mặt theo quán tính “Anh đừng nhập vai quá sâu được không a?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, đứng dậy chải tóc “Muốn ăn cái gì thì kêu hạ nhân làm cho” Nói xong xoay người ra ngoài.

Chờ Hạ Vũ Thiên đi rồi, Lâm Viễn muốn ôm chần ngủ tiếp, nhưng lần hai vòng trên giường lại cảm thấy không ngủ được, liền đơn giản rời giường, sau khi tắm rửa sạch sẽ mặc vào áo T-shirt cùng quần bò, mở cửa ra ngoài nhìn nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc âu phục đứng chờ, đầy đầu tóc bạc, thực phù hợp với hình tượng quản gia của kẻ lắm tiền, Lâm Viễn cười cười với ông.

Thấy Lâm Viễn cười với mình, lão nhân kia đi tới, cung kính với Lâm Viễn “Lâm thiếu gia, có gì phân phó?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, hỏi “Ăn điểm tâm ở đâu a?”

“Dưới lầu có phòng khách, trong vườn cũng có bàn, ở đâu cũng đều có thể ăn, còn có thể mang đến tận phòng, ngài phân phó là được”

“Àn.....tôi ăn trong vườn đi, mặt trời hôm nay không tồi nga” Lâm Viễn cười tủm tỉm.

“Tốt” Lão nhân gật gật đầu, hỏi “Lâm thiếu gia muốn ăn gì?”

“Gọi tôi Tiểu Lâm là được” Lâm Viễn nghĩ nghĩ, hỏi “Có trứng chim cuộn không?”

Quản gia há miệng nhìn chằm chằm Lâm Viễn trong chốc lát, tựa hồ đã bị khiêu khích, lập tức nói rất nghiêm túc “Lập tức chuẩn bị tốt cho ngài”

“Ai.....lão bá, còn phải có một ly sữa đậu nành với một cái bánh quẩy a” Lâm Viễn cười ha hả nói “Cám ơn”

Quản gia hít sâu một hơi, chạy nhanh đi chuẩn bị.

Lâm Viễn thu dọn tư trang một chút, sau đó dọn giường Hạ Vũ Thiên, xoay người ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa, cách vài bước có thể nhìn thấy một men in the black cung kính với hắn, Lâm Viễn hỏi đường, thành công tìm thấy hành lang lớn dài, đi vào trong vườn.

Đó là một khu vườn nhỏ, đường lát đá trắng, trong bồn hoa là vài cọng chuối tây, chính giữa có bàn cùng mấy cái ghế dựa, cách đó không xa là một đài phun nước bằng đá cẩm thạch trắng, cảnh hợp lòng người.

Lâm Viễn ở trong sân hoạt động một chút, đuổi người xoay cổ, dự định lát nữa sẽ đến phòng khám của Lí Cổ, nhưng nhìn đồng hồ còn ba tiếng nữa là đến mười một rưỡi.....vạn nhất đến muộn, theo tính cách Hạ Vũ Thiên thì chính hắn khẳng định sẽ chịu không nổi, không bằng đi shopping hoặc làm một chút việc khác?

Đương lúc nghĩ ngợi liền nhìn thấy quản gia bưng một mâm nhỏ đến, đời này Lâm Viễn còn chưa bao giờ nhìn đến trứng chim cuộn nằm ở khay ăn cao cấp, cảm thấy có chút không được tự nhiên, trứng chim cuộn nên ở trong túi nhựa đựng không?

Quản gia còn cầm báo chí đến, Lâm Viễn cảm thấy được ông thật sự rất có năng lực, vỗ vỗ bả vai “Lão bá xưng hô như thế nào a?”

“Tôi họ Chung” Lão nhân nói.

“Nguyên lai là Chung bá a, xin chào, xin chào” Lâm Viễn ngồi xuống, mở báo tìm trang thể thao, vừa xem vừa ăn sáng.

“Lâm thiếu gia còn phân phó gì không?” Chung bá hỏi hắn.

“Không có.....nga, đúng rồi” Lâm Viễn gọi lại Chung bá đang chuẩn bị đi, hỏi “Có bản đồ hay không a? Tốt nhất là cho tôi một bản chỉ dẫn giao thông chi tiết a”

Quản gia hơi sững sốt, lập tức hỏi “Lâm thiếu gia cần bản đồ làm gì?”

“Hạ Vũ Thiên bảo tôi đến công ty anh ta, tôi không biết đường đi”

Quản gia cười cười, nói “Có xe đặc biệt cùng lái xe, Lâm thiếu gia muốn đi cứ trực tiếp kêu lái xe nói hắn địa điểm đến là được, đại thiếu gia phân phó, ngài xuất hành phải dẫn theo vệ sĩ”

Lâm Viễn mặt nhăn mày nhíu, liếc về xa xa một cái, chỉ thấy hai men in the black đứng lên, bắt đầu dĩ nhún nhún vai, nói “Được rồi, tôi đã biết, bắt quá bá lấy bản đồ đến đây đi, bằng không ngày nào đó bị người ta bán cũng không biết làm sao chạy về”

“Vâng” Quản gia đi xuống chuẩn bị.

Lâm Viễn xoay nửa bạc nửa ngày cũng không gặp được trứng chim cuộn, tức giận, ném nửa, trực tiếp cào cầu trứng chim kẹp bánh quẩy, cầm ly sữa đậu nành, vừa nhai vừa uống, một chữ.....thích!

“Dậy sớm vậy a?” Lâm Viễn đang ăn cao hứng chợt nghe có người nói chuyện cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn, mí mắt giật giật, hai người tới hần đều biết, người đi phía trước chính là tam thúc nham của Hạ Vũ Thiên-Hạ Mạt, theo phía sau chính là nhị thúc mặt than-Hạ Liệt.

Lâm Viễn bỗng nhiên cảm thấy hần là nên đổi tên hai người này cho nhau.

“Lâm Viễn, cậu đang ăn cái gì?” Hạ Mạt tò mò nhìn bánh quẩy trên tay Lâm Viễn, còn có một ly đậu nành trắng nõn.

Lâm Viễn tâm nói :người là người sao hỏa a? trứng chim cuộn cũng không nhận ra?

Hạ Liệt cười lạnh một tiếng, ngồi xuống bên cạnh, quần gia đã quen thuộc thói quen ẩm thực của hai người, bưng bữa sáng lên cho họ, phần của Hạ Liệt theo kiểu Nhật, còn phần Hạ Liệt theo kiểu Tây Âu.

Lâm Viễn tăng tốc độ ăn trứng chim cuộn, muốn ăn nhanh rồi chạy về phòng, đừng nên ăn cùng bàn với biến thái a.

“Vũ Thiên đâu?” Hạ Mạt từ trước đến nay vẫn rất thành thực, lôi kéo Lâm Viễn làm quen.

“Nga.....đại khái đi ra ngoài đi, lúc tôi rời giường anh ấy đã đi rồi” Lâm Viễn hàm hồ trả lời, tiếp tục ăn.

Hạ Liệt nhìn chằm chằm cổ Lâm Viễn trong chốc lát, cười lạnh một tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Lâm Viễn tâm nói: Người mặt than trường kì còn bị chạm dây thần kinh a? Không phải cười lạnh thì chính là cười xấu xa. Tiêu diệt xong trứng chim trên tay, miệng ngậm một đồng thức ăn, Lâm Viễn rút giấy ăn lau tay, cầm lấy bản đồ quần gia vừa đưa cho, nói với Hạ Liệt cùng Hạ Mạt “Tôi đi trước, hai vị từ từ ăn” Nói xong, bỏ chạy thật nhanh.

“Liệt, hần rất có ý tứ a” Hạ Mạt xoay mặt nhìn Hạ Liệt đang nhìn theo bóng dáng người kia chạy vào nhà.

Hạ Liệt lạnh lùng thốt lên “Chỉ là món đồ chơi của Vũ Thiên mà thôi, có cái gì thú vị”

Hạ Mạt cười gượng hai tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Lâm Viễn chạy về phòng, tâm nói: thật sự chỗ nào cũng có nguy hiểm a, lần sau nhất định phải gọi người đem thức ăn đến phòng đi. Đang nghĩ ngợi đột nhiên có người gõ gõ cửa, quần gia ở ngoài cửa nói “Lâm thiếu gia, Ôn tiên sinh đến”

“Vào đi” Lâm Viễn tâm nói: Ôn tiên sinh? Người nào là Ôn tiên sinh? Hần không biết ai họ Ôn a.

Cửa bị mở ra, quần gia mang một nam thiếu niên ăn mặt hộp mốt đi đến, người họ mang theo một cái thùng thật to, nếu có thêm chiếc áo blouse trắng, Lâm Viễn sẽ nghĩ hần là đồng nghiệp.

“Tôi là nhân viên làm tóc” Vị Ôn tiên sinh kia lễ phép mở miệng “Tôi gọi là Ôn Miểu, Hạ tiên sinh gọi tôi đến đổi kiểu tóc cho anh”

“Cáp?” Lâm Viễn tâm nói không phải đâu “Thợ làm tóc tên gì mà không tốt, cố tình giữ cái văn miểu?”*

*Ôn Miểu và Văn Miểu đọc gần giống nhau.

“Tư chất của anh tốt lắm a” Ôn Miểu cũng mặc kệ Lâm Viễn, mở ra trang thiết bị, đặt Lâm Viễn lên ghế, bắt đầu cắt tóc hần.

Đại khái mất hai giờ đồng hồ, Ôn Miểu chỉnh sửa tổng thể một lần cho Lâm Viễn, ngay cả móng tay cũng không buông tha, sau đó nói một câu “Được rồi”

Lâm Viễn soi gương, tâm nói :Văn Miểu này tay nghề không tồi a, mới hai ba giờ đồng hồ đã đem hần từ một tên khất cái nghèo khó biến thành một ngôi sao, nhìn được tự nhiên lắm.

“Tôi cáo từ” Nói xong, Ôn Miểu ly khai, tựa hồ rất vội vàng.

Lâm Viễn bất đắc dĩ, ở trong phòng lại ngây người trong chốc lát, dù đã kêu lái xe đưa hần đến công ty, nhưng trong lòng thật ra lại bất ổn, Hạ Vũ Thiên này đến tột cùng muốn làm gì?

10. Chương 10: Hư Tình Giả Ý

Lâm Viễn dưới sự hộ tống của lái xe cùng hai men in the black cuối cùng cũng đến tòa nhà tập đoàn Hạ thị. Xuống xe, Lâm Viễn ngửa mặt nhìn nhìn, ngửa đến đau cổ, chóng mặt còn không thấy nóc ở đâu. Tưởng tượng một chút, Hạ Vũ Thiên không phải tự nhiên là xã hội đen mà là xã hội đen xuất thân từ một gia tộc lâu đời. Lâm Viễn lắc đầu, đầu năm nay xã hội đen đều giỏi cải trang, lưu manh mặc vàng, đeo ngọc, mang giày da đen, ngược lại một số ít phần tử tri thức, đặc biệt là những người theo phong cách hiện tại lại ăn mặc không khác tên ăn mày là bao, còn để tóc dài nữa chứ. Lâm Viễn lắc đầu, tâm nói: Hạ Vũ Thiên người thần kì cái gì a, cho dù có bản lĩnh thăng thiên cũng là cái lưu manh! Nghĩ nghĩ lại chấp tay đi vào cửa.

Lâm Viễn theo thói quen của bác sĩ xỏ tay vào túi áo, giống như đang xỏ tay vào túi áo blouse trắng, bất quá thoát nhìn có chút cà lơ phất phơ. Hắn còn chưa đi đến cửa, di động đã vang lên, Lâm Viễn liếc mắt một cái chỉ thấy một tin nhắn ngắn ngủi, là Hạ Vũ Thiên gửi, gọn gọn hai chữ –hình tượng!

Lâm Viễn trong lòng lộp bộp một tiếng, tâm nói Hạ Vũ Thiên có dị năng đặc biệt a? Bất đắc dĩ đến trước cửa kính soi soi, rút tay ra khỏi túi áo, cảm thấy gần như phù hợp với bốn chữ “Dáng vẻ đoan trang”, nhìn đến chính hắn còn nhìn không được run lên một chút, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, cảm thấy mình hiện tại hẳn là giống một con vịt ăn no ưỡn điều.

Cửa cảm ứng tự động mở ra, Lâm Viễn đi vào, nhìn thấy ba tiểu thư xinh đẹp ngồi ở quầy tiếp tân. Lâm Viễn nhìn không được tám tám hai tiếng trong lòng, tâm nói: nha đầu đẹp như vậy như thế nào lại đến tô điểm cho xã hội đen a?

“Xin chào, xin hỏi tiên sinh tìm ai?” Một nàng tiếp tân tóc xoăn lộn lớn đứng lên hỏi Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn thoáng qua quầy tiếp tân, một nàng tóc xoăn vàng cực kì gợi cảm, một nàng tóc đen suôn dài cực kỳ thanh thuần, còn lại là một nàng tóc nâu cắt ngắn nhìn cực kì giỏi giang, cái này gọi là gì nhỉ? đúng rồi, thích hợp với mọi loại người!

“Tiên sinh?” thấy Lâm Viễn thất thần, nàng tóc vàng lại hỏi một tiếng, vốn dĩ Lâm Viễn trẻ tuổi một mình xông vào sẽ có chút khả nghi, nhưng quần áo hắn bắt phàm, hơn nữa người cũng thật sự đẹp nên nàng không có chút cảnh giác.

“Ách, xin chào” Lâm Viễn gật gật đầu nói “Tôi tìm Hạ Vũ Thiên”

Ba nàng tiếp tân sững sốt liếc nhìn nhau, cô gái tóc nâu ngẩn ngơ vài chữ trên máy tính, hỏi Lâm Viễn “Xin hỏi tiên sinh họ gì? Có hẹn trước không?”

“Ách, tôi tên là.....”

“Lâm Viễn”

Lâm Viễn chưa nói dứt câu chợt nghe một giọng nói quen thuộc gọi hắn, ngẩng đầu, trên lầu có hai người đang đi đến, Hạ Vũ Thiên cùng một thanh niên, còn có mấy men in the black chuẩn bị xuống lầu.

Lâm Viễn nhìn thấy Hạ Vũ Thiên cười với hắn, ánh mắt lại mị lên, tư thế kia là uy hiếp hắn—cậu thức thời một chút!

Thấy dáng vẻ Hạ Vũ Thiên như vậy, Lâm Viễn ngốc lảng, nghĩ nghĩ, cười tủm tỉm đi đến, gọi một tiếng “Vũ Thiên”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, nhìn dáng vẻ của gã Lâm Viễn rất muốn cười nhưng không lên tiếng, đứng dưới lầu đợi gã.

Người trên thang cuốn rất nhanh đã đứng trước mặt, Lâm Viễn thấy rõ ràng người bên cạnh Hạ Vũ Thiên là một người còn rất trẻ, tóc ngắn màu rậm nắng, mặc trang phục rất mát, tươi cười, đúng tiêu chuẩn diện mạo hoa đào, vừa nhìn đã biết là cái hoa hoa công tử. Lâm Viễn tâm nói, diện mạo này quá thất bại rồi, giống như viết lên mặt — ta là sắc lang, ta rất háo sắc.

Người nọ có chút tò mò đánh giá Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lúc này cũng hồi phục tinh thần, bàn tay thuần thực khoát vai Lâm Viễn, cười nói “Ăn cơm không?”

Lâm Viễn tâm nói :người nha, rất có thiên phú, không có tình cảm còn có thể giả vờ nhiệt tình như vậy, không làm ngư lang rất đáng tiếc! Trong lòng nghĩ vậy nhưng cũng không có cách nào nói ra, chỉ nói “Không, chờ anh cùng đi”

“Vũ Thiên, vị này chính là?” Người trẻ tuổi đi theo Hạ Vũ Thiên nhìn không được hỏi.

“Nga, Lâm Viễn” Hạ Vũ Thiên cũng không nhiều lời nói tên Lâm Viễn, đưa một ngón tay chỉ người nọ nói với Lâm Viễn “Đây là Âu Dương Mậu”

Lâm Viễn trong lòng lộp bộp một chút, nghĩ đến buổi sáng lão tam có nói Hạ gia cùng Âu Dương gia và Tôn gia phải bàn chuyện làm ăn, xem ra đây là đối thủ cạnh tranh của Hạ Vũ Thiên, bất quá Hạ Vũ Thiên tựa hồ cố ý mang hắn đến đây chạm mặt người này, không biết tốt cùng xuất phát từ mục đích nào.

“Xin chào” Âu Dương Mậu còn thân tình chào hỏi, bắt tay với Lâm Viễn, hỏi “Lâm tiên sinh cũng là người làm ăn?”

Lâm Viễn bắt tay với hắn, cười cười, nói “Tôi là bác sĩ”

“Nga.....bác sĩ” Âu Dương Mậu gật gật đầu, rút tay về, nói “Nếu chưa ăn cơm, không bằng đi cùng nhau, nhà hàng Pháp ở phía trước không tồi”

“Ăn đồ Pháp không?” Hạ Vũ Thiên cúi đầu hỏi Lâm Viễn, nhưng chân đã muốn theo Âu Dương Mậu đi ra ngoài, Lâm Viễn chỉ phải thức thời gật đầu, tâm nói: Hạ Vũ Thiên, người muốn tìm xui xẻo! Lão tử lần đầu ăn đồ Pháp a, tay nào cầm dao, tay nào cầm nĩa cũng không biết, chốc nữa ông nội sẽ trực tiếp lấy tay bốc tôm hùm, cá!

Lâm Viễn nghĩ đến đã ghiền, nhưng chung quy không có gan làm kẻ trộm, đối phó Hạ Vũ Thiên phải dùng kế, tuyệt đối không được đối đầu trực diện, quên đi, Hạ Vũ Thiên làm thế nào hắn cũng làm thế ấy là được....ai, vẫn là ở nhà thoải mái.

Ba người đi giữa mấy men in the back đi đến một nhà hàng mà theo Lâm Viễn thì thực xa hoa, thực có thể diện, vừa nhìn thấy đồ sang quý đã thấy khó ăn, hơn nữa tuyệt đối không có mì xào.

Phục vụ mặc áo may-ô đen, phía dưới quần tạp dề, trên tay áo sơmi treo một chiếc khăn, dáng vẻ anh tuấn tiêu sái, rất đàn ông...Lâm Viễn lú lười.

Tay Hạ Vũ Thiên hơi siết chặt, Lâm Viễn nhanh chóng thu hồi tầm mắt, không ngó Đông ngó Tây.

Hạ Vũ Thiên thừa dịp Âu Dương Mậu đi phía trước không nhìn, trừng mắt liếc Lâm Viễn một cái — —cậu chuyên tâm làm việc theo kế hoạch không được sao? Sẽ ăn a!

Lâm Viễn tức giận, tâm nói: người chọc ta lần nữa, tin lão tử ăn cho người xem không?!

Ba người ngồi xuống, phục vụ mang thực đơn đến, Lâm Viễn mở thực đơn nhìn nhìn, ngoan ngoãn, kia một đồng chữ cái nhận biết hắn, còn hắn không nhận biết chúng, liếc Hạ Vũ Thiên, gã tùy ý order vài món ăn với phục vụ, tâm nói không phải chứ, xã hội đen còn biết nhiều ngoại ngữ, lưu manh cũng có văn hóa!

Nhân viên phục vụ nhìn Lâm Viễn, chờ hắn gọi món ăn, Lâm Viễn chĩa chĩa Hạ Vũ Thiên “Giống anh ấy là tốt rồi”

Hạ Vũ Thiên sững sốt một chút, đột nhiên ý thức Lâm Viễn đại khái lần đầu trong đời vào nhà hàng cao cấp, cái này tốt lắm, thật rất dọa người.

Âu Dương Mậu nhìn nhìn, hỏi Lâm Viễn “Lần đầu ăn đồ Pháp?”

Lâm Viễn cũng không giả vờ, cười tủm tỉm gật gật đầu, “Ăn”

Âu Dương Mậu cười cười, lên tiếng “Cậu có thể ăn hải sản không? Tôi đề cử vài món với cậu?”

Lâm Viễn gật đầu một chút “Được a, tôi thích ăn hải sản”

Âu Dương Mậu gọi món ăn cho hắn, Lâm Viễn nơm nớp lo sợ quay đầu liếc Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên cũng trắng mắt liếc hắn — —Cậu không phải bác sĩ sao? Như thế nào chưa lần nào vào nhà hàng?

Lâm Viễn trắng mắt liếc, dựng thẳng ngón giữa ở dưới bàn, tâm nói: người là lão đại xã hội đen, vậy có ném quán ăn ven đường chưa?

Các món ăn giống nhau được đưa lên rất nhanh, Âu Dương Mậu thật nhiệt tình chỉ dẫn Lâm Viễn chú ý một chút đến lễ tiết cùng thói quen khi ăn món Pháp, Lâm Viễn tuy nghèo nhưng dù sao cũng tiếp nhận giáo dục bậc đại học, năng lực học tập rất cao, nghe nhìn qua một lần, tựa hồ làm lại y đức. Âu Dương Mậu ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, nói “Vũ Thiên, chuyện này sao lại để tôi phải làm? Anh yêu thì ôn nhu dạy cậu ấy một chút”

Lâm Viễn ngẩng Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên mỉm cười, sửa lại khăn ăn cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn cảm thấy Hạ Vũ Thiên tựa hồ cũng không quá tức giận, tâm nói: hắn không làm nhiều chuyện sai đi? Hơn nữa đây cũng không thể tự trách bản thân hắn đúng không? Là Hạ Vũ Thiên muốn dẫn hắn đến!

Trong quá trình ăn cơm, thật ra Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên không nói chuyện nhiều, chủ yếu hàn huyên với Âu Dương Mậu. Bất quá vì tỏ vẻ thân mật với Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn đưa hải sản cho gã, để gã bóc vỏ, bỏ những thứ có thể ăn vào chén cho hắn ăn, đỡ phải ăn những thứ không thể ăn, cũng đỡ phải lấy tay bóc tôm hùm. Bất quá, như vậy thật ra lại có vẻ thân mật một chút, không có xa lạ.

Lúc Âu Dương Mậu vào đại học cũng là học y, cho nên có chút tiếng nói chung với Lâm Viễn, hắn có chút giật mình khi nhìn thấy hành động của Hạ Vũ Thiên, nói với Lâm Viễn “Tôi lần đầu nhìn thấy Vũ Thiên ôn nhu với người yêu như vậy”

Lâm Viễn tận lực nhếch môi cười, tâm nói : đó là gặp dịp thì chơi!

Một chút cơm ăn xong rất nhanh, Hạ Vũ Thiên nói một chút chuyện làm ăn với Âu Dương Mậu, Lâm Viễn nghe trong chốc lát cũng hiểu được bọn họ đang cò kè mặc cả giá nhiều mảnh đất. Hắn cảm thấy không thú vị, sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt thì nghĩ khi nào mới xong a, buổi chiều có thể về thì tốt rồi, hắn còn muốn đến chỗ Lí Cố đi dạo một vòng.

Đang nghĩ ngợi đột nhiên Lâm Viễn nhìn thấy trên cà vạt Hạ Vũ Thiên có một chút màu trắng.....hắn là lúc ăn cơm không cẩn thận bị vấy bẩn, Lâm Viễn rất buồn bực, rõ ràng còn mang khăn ăn, chẳng lẽ là món điểm tâm ngọt? Hắn đưa tay qua nhẹ nhàng dùng khăn tay lau chùi một chút.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, đến gần nói “Cảm ơn”, hôn lên trán Lâm Viễn.

Lâm Viễn cứng người tại chỗ, trên mặt còn tươi cười, bất quá lỗ tai không tự giác đỏ lên.....ngượng ngùng thế này không phải là giả vờ, bên trong nhà ăn rất đông người, trước mặt công chúng, Lâm Viễn hắn bị một người đàn ông hôn.....không phải, đầy đủ là hắn lau quần áo cho một tên lưu manh, sau đó, bị tên lưu manh hôn!

Âu Dương Mậu nhìn thấy hành động của hai người, hơi hơi cười, lúc này, một men in the black mà Hạ Vũ Thiên thường mang theo bên người đi đến, thấp giọng nói vài câu bên tai gã, Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói với Âu Dương Mậu “Tôn bá phụ đến đây, ra giá cụ thể, quyết định vào buổi họp chiều nay đi, chúng ta về công ty trước”

“Được” Âu Dương Mậu gật đầu, một tên thủ hạ đã thanh toán tiền, Hạ Vũ Thiên cũng không để ý, Lâm Viễn liếc mắt nhìn một cái, cảm thấy có đàn em thật tốt, thực tiện lợi.

Sau đó, mọi người ra khỏi nhà hàng, quay về công ty Hạ Vũ Thiên.

Lúc đến cầu thang, Hạ Vũ Thiên nói với Âu Dương Mậu “Cậu đến phòng họp trước đi, tôi về văn phòng lấy vài thứ” Nói xong kéo tay Lâm Viễn vào thang máy trong suốt ở giữa tòa nhà.

Thang máy chậm rãi đi lên, Lâm Viễn có chút choáng váng, cho nên cũng không nhìn Đông nhìn Tây, chỉ nhìn lên trên.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói “Biểu hiện của cậu khá ổn, bất quá về sau ít xem truyện tranh, tôi sẽ bảo Chung bá tìm cho cậu một vài cuốn sách để xem”

Lâm Viễn nhíu mày, vừa định nói không cần đã thấy Hạ Vũ Thiên đến gần, ôm hân vào lòng, cúi đầu hôn lên.

Lâm Viễn mở to hai mắt, cảm giác Hạ Vũ Thiên dán môi lên môi hân, mấp máymôi “Nhắm mắt, phối hợp một chút!”

Lâm Viễn hồ nghi nhắm hai mắt lại, dư quang thoáng nhìn thấy Âu Dương Mậu ở cửa phòng họp trên lầu hai, nghiêm mặt, nhìn bọn họ.

Chờ thang máy dừng lại trước cửa văn phòng Hạ Vũ Thiên ở tầng cao nhất, Lâm Viễn bị gã túm đi ra.

“Ừ” Lâm Viễn tò mò hỏi “Hai người có phải cãi nhau hay giận dỗi hay không? sau đó anh lấy tôi trêu tức hân a?”

Hạ Vũ Thiên có chút chán ghét chau mày, hỏi Lâm Viễn “Tôi là loại người không biết nặng nhẹ mà đi coi trọng hân hay sao?”

Lâm Viễn bĩu môi, hỏi “Vậy anh biểu hiện thật tốt với tôi trước mặt hân làm gì?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, nhẹ nhàng néo néo cằm Lâm Viễn, nói “Không chỉ hân, là mọi người.....cậu nhớ kỹ, nhiệm vụ của cậu là làm cho tất cả mọi người cảm thấy tôi mê luyện cậu đến điên đảo thần hồn”

11. Chương 11: Tâm Tình Mâu Thuẫn

Nghe Hạ Vũ Thiên nói xong, Lâm Viễn cho dù ngốc cũng cảm giác một tia hương vị khác thường trong đó.

Thật lâu sau Lâm Viễn mới hỏi “Hạ Vũ Thiên, anh đến tột cùng là muốn làm gì? Làm cho tất cả mọi người cho rằng anh mê luyện tôi có chỗ nào tốt với anh?”

Hạ Vũ Thiên từng bước lùi về phía sau, buông Lâm Viễn ra, tự đốt một điếu thuốc, thản nhiên nói “Lâm Viễn, cậu kỳ thật rất thông minh”

Lâm Viễn nhíu nhíu mày, nhìn gã “Thì sao?”

“Bất quá tôi cảm thấy cậu ngốc một chút sẽ tốt hơn” Hạ Vũ Thiên buồn bã nói “Ngốc một chút cũng liền mơ hồ cho qua” Nói xong cời ra áo khoác Lâm Viễn.

“Ừ!” Lâm Viễn giữ chặt áo mình, hỏi “Anh làm gì?”

“Diễn trò” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Chốc lát nữa một lão nhân sẽ đến, ông ta họ Tôn, gọi Tôn Nghĩa Cường, chúng tôi đều gọi ông ta là Tôn bá phụ, tôi muốn cho ông ta thấy tôi với cậu.....”Nói đến đây, đến gần thấp giọng bên tai Lâm Viễn “S*E*X”

Lâm Viễn nhướng mày nhìn Hạ Vũ Thiên.

Không đợi hân lên tiếng, Hạ Vũ Thiên đã xua tay, nói “Đừng nóng vội, tôi đáp ứng cậu sẽ không làm thật, cậu chỉ cần phối hợp với tôi là xong” Nói xong kéo sập cửa chớp sau cửa kính, chỉ để lại một chút khe hở.

Hạ Vũ Thiên đến ngồi xuống trên ghế sau bàn, mở chân nói với Lâm Viễn “Ngồi lên”

Lâm Viễn khẽ nhíu mày, có chút do dự, Hạ Vũ Thiên cười, nói “Phối hợp xong sẽ để cậu trở về, bằng không hôm nay cậu không được đi”

Lâm Viễn trở mình xem thường, tách chân ra, ngồi lên đùi Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên cời bỏ quần áo Lâm Viễn, kéo áo lên trên, hai tay ôm eo Lâm Viễn.

“Bụng sẽ cảm lạnh!” Lâm Viễn kháng nghị, nhưng Hạ Vũ Thiên lại hơi hơi chau mày, nói “Đến đây, cậu tốt nhất đừng phản kháng! Bằng không tôi làm thật!” Nói xong kéo Lâm Viễn đến, hai tay tùy ý vuốt ve trên người Lâm Viễn, lại ngừng mặt cắn vành tai Lâm Viễn.

Lâm Viễn cảm giác thân thể cao thấp lên xuống, hân biết Hạ Vũ Thiên muốn tạo ra hiệu quả gì, không có biện pháp, đành phải nhắm mắt giả chết....

Lúc này, cửa thang máy ngoài cửa mở ra, có người đi đến, đại khái đã đến trước cửa. Lâm Viễn cảm giác động tác Hạ Vũ Thiên càng thêm kịch liệt, đành phải sống chết ôm cổ gã cúi thấp đầu, tâm nói không có mặt mũi gặp người!

Hai người giữa ban ngày ở trong phòng gây sức ép, rốt cuộc, Hạ Vũ Thiên ngừng lại, thản nhiên nói “Tốt lắm”

Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra, có chút xấu hổ, mặt đỏ ửng, trên thân cũng hơi hơi có chút phản ứng, vừa mới làm đến đó, bất quá hoàn hảo.....không tính rất nghiêm trọng.

Vừa nâng mắt đã nhìn thấy biểu tình đậm nhạt của Hạ Vũ Thiên, gã đang nhìn chăm chăm vào hắn, mặt không đổi sắc, khoe miệng nhếch lên cười cười, nói “Cậu cũng không ngày thơ như cậu nói”

Lâm Viễn đỏ mặt lên, lại nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy gã ngay cả hô hấp cũng không tăng lên, vừa rồi thật sự hoàn toàn là diễn trò.

Lâm Viễn quắc mắt, chỉnh lại quần áo, còn muốn chạy nhưng Hạ Vũ Thiên đã đi đến, nói “Tôi với cậu cùng nhau đi xuống” Nói xong, một tay khoác vai Lâm Viễn, cùng hắn đi đến cửa thang máy, nói “Tối hôm nay tôi không về, cậu ở một mình, nhớ rõ ngủ trên giường tôi”

Lâm Viễn không nói lời nào, gật gật đầu.

Cửa thang máy mở ra, Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn đến dưới lầu, Hạ Vũ Thiên ra về giúp đỡ đưa Lâm Viễn đến tận cửa, ân cần mở cửa xe cho hắn, trước khi đi còn hôn lên tóc một chút. Thấy Lâm Viễn ngơ ngác liền cười, hỏi “Như thế nào, không cười một chút với anh?”

Lâm Viễn ngẩng mặt, thấy ý cười tràn ra trên khoe miệng Hạ Vũ Thiên, nhưng đến khoe miệng thì ngừng hẳn, hai mắt là đậm nhạt mà bình tĩnh.....học theo dáng vẻ của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn nhú nhú khoe miệng, lui vào trong xe, đóng cửa lại.

Xe đi rồi, Hạ Vũ Thiên vẫn đứng tại chỗ, trước mắt là nụ cười vừa mới của Lâm Viễn, khe nhíu mày. Nhưng gã vẫn chưa nghĩ nhiều, quay đầu đi vào công ty đến phòng họp ở lầu hai.

Bên trong Âu Dương Mậu đang nói chuyện với một người đàn ông khôi ngô khoảng năm mươi tuổi, Hạ Vũ Kiệt đã đến.

“Đại ca” sau khi Hạ Vũ Kiệt nhìn thấy Hạ Vũ Thiên, nhẹ nhàng thở ra, nói “Như thế nào chậm như vậy, Tôn bá phụ chờ thật lâu”

Tôn bá phụ còn nói “Ai nha, người trẻ tuổi, bình thường bình thường.....ha ha ha, tôi cũng quá trẻ tuổi”

Hạ Vũ Thiên có chút xấu hổ cười cười.....nụ cười xấu hổ này gã thực hiện rất đạt, ngay cả Âu Dương Mậu cùng Hạ Vũ Kiệt đều lấp bắp kinh hãi, Hạ Vũ Thiên đến cạnh bàn ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện làm ăn.

.....

Người lái xe cho Lâm Viễn gọi là A Thường, Lâm Viễn gọi hắn Thường ca, bởi vì cùng nhau ăn hà phần nên cảm giác của Lâm Viễn với A Thường cũng không tệ lắm. Ngồi trong xe, Lâm Viễn có chút suy tính, người như Hạ Vũ Thiên đến tốt cùng là vì cái gì mà cần phải nhọc lòng diễn trò như vậy? Lâm Viễn nghĩ đến nát óc còn không rõ, đành phải lựa chọn không nghĩ. Bất quá tưởng tượng đến phải về Hạ gia, Lâm Viễn cảm thấy phiền muộn, nói với lái xe “Thường ca a, gần đây có trường đại học nào không a?”

Lái xe sửng sốt, nói “Có, có một trường đại học ngay gần đây”

“Anh lái xe chở tôi đến nơi đó đi!”

Lái xe sửng sốt một chút, nói “Tôi phải gọi điện thoại hỏi vệ sĩ đi phía sau một chút, cậu đi làm gì?”

Lâm Viễn bĩu môi, tâm nói: hiện tại ta cảm thấy đang được đãi ngộ như nguyên thủ quốc gia a “Tôi muốn đến phố ăn vặt ở gần trường đại học ăn gì đó”

Lái xe nghe xong sửng sốt một chút, lấy điện thoại gọi cho vệ sĩ ở phía sau, kỳ thật vệ sĩ cũng không có quyền can thiệp vào hành động của Lâm Viễn, chỉ là lưu lại trong lòng mà thôi, lái xe đổi hướng, chở Lâm

Viễn đến một lối đi riêng dành cho người đi bộ ở trước trường đại học, cũng chính là phố ăn vặt tất yếu phải có trước mỗi trường đại học.

Lâm Viễn xuống xe, cảm thấy bản thân có một bụng oán khí phải phát tiết một chút, vì thế quyết định đi đại sát bốn phương, ăn không ngừng còn muốn đi ngoài!

Vì thế, hắn một tay cầm xúc xích, ăn từ bên ngoài ăn vào, mấy vệ sĩ đi phía sau hai mặt nhìn nhau, Lâm Viễn thật khăng khải mời bọn họ một chén ma lạt năng, ăn thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ cùng một cái bánh nướng Ấn Độ.....

Lúc Lâm Viễn đi kỳ thật không phải giờ cơm canh, nhưng sinh viên dù sao cũng không có thời gian ăn cơm cố định, bởi vậy trên đường vẫn có thể thấy tốp năm tốp ba sinh viên ăn uống.

Lâm Viễn tuổi không lớn, lại gầy, bởi vậy có chút hơi hướng như sinh viên, lại thêm ăn mặc tươm tất, sau lưng còn có hai men in the black đi theo, còn đậu một chiếc Limousine ven đường cho nên khiến không ít người chú ý.

Lâm Viễn đang ăn một chén thịt dê, một người ngồi xuống bên cạnh.

“Cậu là sinh viên khoa nào?” Người kia hỏi Lâm Viễn.

Lâm Viễn cắn một miếng thịt dê, ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một nam sinh cao lớn mặc đồ thể thao trắng, da màu đồng, cầm một cái túi bóng rổ tên tay.

Lâm Viễn nuốt xuống miếng thịt dê, nhìn nhìn bốn phía, xác định nam sinh kia đang nói chuyện với mình, liền ngây ngô hỏi cậu ta “Cậu hỏi tôi?”

“Đúng vậy” nam sinh kia gật gật đầu, nói “Cậu là sinh viên trao đổi mới đi? Trước kia tôi chưa thấy cậu bao giờ!”

Lâm Viễn cười gượng hai tiếng, tâm nói : sinh viên trao đổi mới đến, lão tử đã tốt nghiệp đại học thật nhiều năm! Nhưng hắn không lên tiếng, tiếp tục ăn.

Nam sinh kia thấy Lâm Viễn không trả lời, nói tiếp “Tôi là giáo viên”

Lâm Viễn hơi hơi giật mình, tâm nói giáo viên thế nào lại trẻ tuổi vậy a, trả lời “Anh vừa mới tốt nghiệp sư phạm a? Giáo viên thế dục?”

Thầy giáo kia hơi hơi xấu hổ, nói “Đúng vậy, tôi là muốn nói với cậu ở gần trường học không thể khoa trương như vậy a!”

Lâm Viễn sững sốt, nháy mắt mấy cái nhìn thầy giáo kia, người kia còn thật sự nói “Trong trường đủ loại người, ở gần đây cũng có một số người xảo trá thích vơ vét tài sản, hôm nay cậu mang theo người, bọn họ có thể không dám động đến cậu, nhưng bọn họ sẽ nhớ kỹ cậu. Ngày nào đó nếu cậu không mang theo người có thể có nguy hiểm, không thể khoe khoang như vậy có biết hay không?”

Lâm Viễn ngây ngô ngậm thìa nhìn thầy giáo kia, trong lòng cảm động, quả nhiên thế đạo thật tốt lắm, còn có thầy thế dục trọng nghĩa nhiệt huyết như vậy, hắn đã có niềm tin trở lại với sự nghiệp giáo dục.

Thầy giáo kia thấy Lâm Viễn không nói lời nào xem như hắn đã hiểu, liền tiếp “Cậu mau trở về đi, đổi quần áo mộc mạc một chút, khiêm tốn một chút, nếu có chuyện gì thì đến phòng thế dục tìm tôi, nói tìm thầy Lâm”

“Anh cũng họ Lâm?” Lâm Viễn lấp bắp kinh hãi, hỏi người kia “Anh gọi là Lâm gì?”

“Tôi không họ Lâm” thầy giáo cười cười, nói “Tôi họ Tôn, gọi Tôn Lâm, bắt quá thầy Tôn nghe không được tự nhiên, cho nên thích người khác gọi tôi thầy Lâm”

“Nga” Lâm Viễn gật đầu một chút, nam sinh này đại khái thường xuyên rèn luyện đi, toàn thân khiến người khác cảm giác như ánh mặt trời, đặc biệt là nụ cười kia.

“Cậu họ Lâm a?” Tôn Lâm hỏi Lâm Viễn “Gọi là gì? Học khoa nào?”

Lâm Viễn cười, nói “Lâm Viễn, học y”

“Nga.....học viện y a” Tôn Lâm gật gật đầu, khi đang nói chuyện chợt nghe có người gào tên hắn “Tôn Lâm, anh có đi hay không?”

Tôn Lâm ngẩng đầu chào hỏi mấy nam sinh cao lớn bên ngoài “Đến đây!” Nói xong liền nói với Lâm Viễn “Hôm nay có trận đấu, trận đấu bóng rổ của các nam sinh, cậu muốn xem không?”

“Ách.....tôi ăn xong rồi xem” Lâm Viễn hơi gật đầu.

“Ngay mặt Đông sân thể dục, phòng B, bên ngoài” Nói xong Tôn Lâm xoay người bỏ chạy.

Lâm Viễn tiếp tục ăn, tâm tình đột nhiên tốt lên, ăn sạch một chén thịt dê, đứng dậy, cùng hai vệ sĩ đi vào trường học, quả nhiên thấy một đoàn sinh viên vây ở nơi đó, bên trong có người đang chơi bóng rổ.

Trận này tựa hồ là thi đấu hữu nghị, không có sát khí, nhưng thật ra một đám nam sinh chơi rất cao hứng.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm thấy Lâm Viễn đứng bên cạnh rào chắn, bỏ chạy đến chào hỏi, hỏi “Cậu có thể ở lại không? Muốn thử hay không?”

Lâm Viễn tuy rằng rất gầy, nhưng rất thích thể dục, hồi ở trường cũng yêu chơi bóng rổ, trả lời “Tôi có thể chơi ở vị trí hậu vệ”

“Đi thử xem!” Tôn Lâm cười ha hả.

Lâm Viễn hưng trí, cởi áo khoác ném cho vệ sĩ ở phía sau, nhào vào sân chơi bóng.

Trong nhất thời, đám sinh viên đều hỏi thăm “Người áo trắng dễ nhìn kia là ai?”

“Chưa thấy qua, là sinh viên mới đi?”

“Chuyện bóng không tôi a!”

Hai vệ sĩ ở bên ngoài đều không nói gì, bắt đầu hoài nghi bản thân đi theo Lâm Viễn đến tột cùng có lợi ích gì, lúc này, di động trong túi áo Lâm Viễn vang lên, một tên vệ sĩ cầm lên nhìn, người gọi điện đến là.....đại biến thái.....

Nghe điện thoại — —Là Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn chơi đến hứng khởi, nhìn thấy một vệ sĩ đứng ngoài sân ngoắc ngoắc hắn.

Có chút mất hứng ném bóng cho đồng đội, Lâm Viễn hô lớn “Đổi người” Có người vào thay, Lâm Viễn ra ngoài sân, nhận khăn lông Tôn Lâm đưa cho lau mặt, hỏi hai vệ sĩ “Làm sao vậy?”

“Đại thiếu gia bảo ngài đi tham gia một buổi tiệc từ thiện” Một vệ sĩ nói “Đi ngay bây giờ”

Lâm Viễn trở mình xem thường, nói “Không phải anh ta nói hôm nay có thể về nhà sao?”

Vệ sĩ cũng không nhiều lời, ý bảo Lâm Viễn đi mau.

Lâm Viễn quay đầu lại, thấy Tôn Lâm đứng cách đó không xa, tựa hồ đã nghe đoạn đối thoại của bọn họ, nhìn có chút tò mò.

Lâm Viễn bất đắc dĩ nói với Tôn Lâm “Tôi có việc đi trước, lần sau lại chơi tiếp” Nói xong theo vệ sĩ đi mất.

Như trước, Lâm Viễn bị cách ăn mặc chính tề thay đổi, mặc tây trang sang trọng xuống xe, đến tầng cao nhất trong khách sạn mà Hạ Vũ Thiên chỉ định, tham gia cái gọi là buổi tiệc từ thiện.

12. Chương 12: Đầy Rẫy Ngay Cơ

Lâm Viễn có chút chật vật đi đến trước cửa khách sạn lớn, ngẩng đầu nhìn lên một chút, tâm nói :Hạ Vũ Thiên như thế nào luôn có mối quan hệ với các tòa nhà cao tầng nhìn đến đau cổ? Quả nhiên là người nhân phẩm có vấn đề lớn. Đi vào đại sảnh, có tiếp tân đi đến tiếp đón, hỏi “Tiền sinh, khách sạn đã đủ khách, xin hỏi có hẹn trước không?”

Lâm Viễn sờ sờ đầu, nói “Nga, tôi tới tham gia một bữa tiệc từ thiện”

“Nga!” Tiếp tân cười nói “Ở đại sảnh tầng trên cùng, xin hỏi tiên sinh có thiếp mời không?”

“Thiếp mời?” Lâm Viễn lắc đầu, trong lòng tính toán có phải không có thiếp mời sẽ không được vào? Vậy rõ ràng về nhà thôi, sau đó nếu Hạ Vũ Thiên về nhà nổi bão thì nói là bị tiếp tân đuổi đi.....dù sao tiếp tân này cũng không phải nhân viên của Hạ Vũ Thiên.....Khách sạn này chắc không phải của hắn chứ? xã hội đen đều mở sòng bạc, kỹ viện, không nên mở khách sạn a.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn chuẩn bị xoay người bỏ đi, tiếp tân kia lại hỏi “Tiên sinh họ gì, có phải đến cùng người khác không?”

Lâm Viễn có chút ử rữ, đành nói “Tôi họ Lâm, Hạ Vũ Thiên bảo tôi đến”

“A, nguyên lai là bạn ông chủ Hạ” Tiếp tân lập tức cung kính dẫn Lâm Viễn đến thang máy, nói “Hạ tiên sinh đích xác có phân phó, bảo chúng tôi chờ một vị tiên sinh họ Lâm, sau đó trực tiếp mang ngài lên tầng cao nhất, thật sự là chậm trễ”

Lâm Viễn thấy dáng vẻ nơm nớp lo sợ của người kia, cảm thấy có chút không thích hợp, liền hỏi “Cái kia.....sẽ không phải.....Hạ Vũ Thiên là ông chủ ở đây chứ?”

“Khách sạn này đích thật là của Hạ tiên sinh” Tiếp tân trả lời “Tiệc từ thiện lần này tổ chức để bán một số di vật của Hạ lão tiên sinh quá cố, số tiền bán được sẽ chuyển vào quỹ học bổng mà lão tiên sinh thành lập khi còn sống”

Lâm Viễn nghe xong le lưỡi, tâm nói “Thông minh, Hạ Vũ Thiên đúng là cái lưu manh, mở khách sạn còn không ngừng mở tiệc từ thiện.....Phi! Sói đội lột cừu a!”

Rất nhanh, cửa thang máy mở ra, tiếp tân mời Lâm Viễn ra khỏi thang máy, chỉ một cánh cửa rộng lớn, uy nghiêm phía trước, nói “Phía sau chính là đại sảnh, đẩy cửa đi vào là được, chúc ngài vui vẻ” Nói xong, ấn thang máy đi xuống.

Tiếp tân đi rồi để lại Lâm Viễn một mình đứng trên thảm đỏ, nhìn nhìn phía sau là cửa thang máy đóng chặt, lại nhìn nhìn trước mắt là cánh cửa lớn màu vàng hoa lệ, bên trong có tiếng nhạc đập đều, trong không khí đầy mùi nước hoa. Lâm Viễn ngẩng mặt, nhìn chùm đèn treo bằng thủy tinh thật lớn thấp sáng hành lang, nhìn hoa văn thủy tinh thật lớn trên đó, giây gũa lần cuối, thế nào mới có thể không cần đi vào đây?

“Lâm Viễn?” lúc này, một người đàn ông từ đầu kia hành lang đi đến, mặc âu phục xanh đen, nhân mô cầu dạng, Lâm Viễn nhìn hắn một cái, chớp mi “Hạ Vũ Khải?”

“Gọi tôi Vũ Khải là được, nghiêm túc vậy làm chi, đều là người một nhà cả” Hạ Vũ Khải cười ha hả nói “Anh đến một mình? Vào đi thôi, đại ca vừa mới nhắc tới anh”

Lâm Viễn bất đắc dĩ cúi mặt, tâm nói — —Thực là vận xui.

Sau đó, Hạ Vũ Khải đẩy ra cánh cửa màu vàng thật lớn, nghênh diện đánh tới trước mặt Lâm Viễn là một làn gió xa hoa lãng phí, mang theo hương vị nước hoa đắt tiền, Lâm Viễn nhin không được đánh hai cái hắt xì, giương mắt, Hạ Vũ Khải đang cười theo dõi hắn.

Lâm Viễn nắn nắn mũi, nhìn kỹ trong đại sảnh, chỉ thấy một đồng người ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé đều có, xuyên qua đám người có thể thấy một chiếc bàn mạ vàng điêu khắc tinh xảo, phía trên có chiếc hòm thủy tinh đặt một ít vật phẩm trang sức tinh mỹ, Lâm Viễn cảm thấy buồn nôn, Hạ lão nhân không phải người già sao? Vì cái gì di vật lại nhiều châu báu trang sức như vậy — —hay là lão nhân có sở thích khác người? Thích cái trang phụ nữ?

Lâm Viễn miên man tưởng tượng chuyện ghê tởm, vội vàng đưa tay lấy một ly đồ uống phục vụ mang đến, uống một ngụm lại bị ho khan, Lâm Viễn vừa mới thấy màu vàng óng còn tưởng rằng nước chanh, không nghĩ đến lại là Champagne (Sâm panh).

“Có nước chanh, hoặc nước dừa, hay nước táo.....hay không? Chỉ cần là nước không có cồn, loại nào cũng được” Lâm Viễn hỏi phục vụ.

Phục vụ sững sốt một chút, nói “Ách, có, tôi đổi cho ngài”

Lâm Viễn cười tủm tỉm “Có thể uống là tốt rồi!” Hắn thích nước ngọt, nước ngọt làm cho hắn vui vẻ, cũng không biết vì cái gì! Tóm lại hắn yêu thích tối cuối tuần, ôm nước ngọt, ăn khoai tây xem đua xe, đương nhiên, cũng có thể ôm dưa hấu, uống bia lúa mạch cũng thực hạnh phúc, dù sao cũng là buổi tối, cho dù hơi vắng đầu đi ngủ cũng tốt hơn so với uống thứ nước vàng rực thối hoắc này, không phải, là làm ma-nơ-canh đứng ở nơi hào nhoáng uống sâm panh vừa nhạt nhẽo vừa khó uống mới đúng!

“Có” Phục vụ chuẩn bị chuyển sang phục vụ khách khác thì có người cầm một ly sâm panh trên khay, Lâm Viễn cảm giác có một bàn tay sau lưng, sau đó một bóng ma kề sát sau vai, là một oan hồn lạnh lẽo.

Mí mắt giật giật, Lâm Viễn quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy bộ mặt u ám của Hạ Vũ Thiên, vẻ mặt như thể Lâm Viễn ăn quýt tiền của gã.

Nhét sâm panh vào tay Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lạnh lạnh nói một chữ “Cầm”

Lâm Viễn bất đắc dĩ, chỉ có thể vươn hai tay cầm hai ly, có chút buồn bực liếc phục vụ kia một cái.

Phục vụ hiển nhiên cũng bị khí thế Hạ Vũ Thiên dọa cho hoảng sợ, vội vàng xoay người chạy đi.

Lâm Viễn ngẩng đầu thấy Hạ Vũ Thiên cau mày nhìn mình, sau một lúc lâu trầm mặc, Lâm Viễn trấn tĩnh nói “Có thể uống bia không? Màu sắc không khác biệt lắm!”

Hạ Vũ Thiên hơi nheo mắt, Lâm Viễn ngoan ngoãn cầm ly sâm panh uống một ngụm, tâm nói: tửu lượng lão tử cũng không tốt, chốc lát uống rượu say khướt thì tự người tìm xúi quẩy! Lâm Viễn muốn nhổ ra nhưng lại uống thêm hai ngụm, cảm thán — —danh rượu với thức ăn nổi tiếng đều giống nhau: để ngấm chứ không để ăn!

Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên đón khách không ngớt, Lâm Viễn cảm thấy bản thân giống như chó cưng được Hạ Vũ Thiên dắt theo cho mọi người chiêm ngưỡng. Sau khi Hạ Vũ Thiên đón tiếp một người đến, kẻ đó sẽ liếc mắt một cái, như là nói — —Uy, ông chủ Hạ, đây là chó gì a? Giống nào vậy?

Bị nhìn đến có chút ngứa ngáy, Lâm Viễn nghĩ tìm một chỗ trốn đi, bất quá nhiều lần thực hiện ý đồ bỏ trốn đều bị Hạ Vũ Thiên túm áo kéo lại, nhúu mày “Cậu không thể im lặng một lúc được sao?”

Lâm Viễn ngoáy ngoáy tai, Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc, Lâm Viễn thả tay xuống, nhìn trái nhìn phải, hỏi “Phải đứng đây đến khi nào a?”

“Còn chưa bắt đầu bán đấu giá”

“A?” Lâm Viễn ủ rũ, xoay người muốn chạy.

“Đứng lại” Hạ Vũ Thiên nhìn hắn “Đi đâu?”

Lâm Viễn trở mình xem thường, nói “Đi WC, anh không cho tôi đi thì tôi tùy ý ngay tại đây!”

Hạ Vũ Thiên nhúu nhúu mày, nói “Đi đi”

Lâm Viễn bĩu môi, xoay người ly khai đám đông, ra cửa lớn, rốt cuộc cũng đến hành lang vắng vẻ, nhẹ nhàng thở ra. Nhìn trái nhìn phải, thấy cuối hành lang có chữ toilet, Lâm Viễn chắp hai tay vào nhau, ung dung tự tại đi đến.

Rửa mặt xong, Lâm Viễn cảm thấy không bằng vào đi phương tiện một chút? Làm đại một cái đi, dù sao có thể về trễ một chút thì cũng tính là một chút, đỡ phải nhìn thấy cảnh phiền lòng.

Mở cửa ra, Lâm Viễn vào một phòng WC, vừa mới đóng cửa lại chợt nghe ngoài cửa “Đương” một tiếng.

Sau đó truyền đến tiếng hai người đàn ông khắc khẩu “Cậu điên rồi?!” Một người đóng cửa lại, hạ giọng nói “Nơi này là địa bàn của Hạ Vũ Thiên, cậu không muốn sống nữa?”

Lâm Viễn nghe thấy ba chữ Hạ Vũ Thiên, không tự giác vênh tai, có chút hứng thú, sắp có bát quái?

“Thì thế nào?” Người kia cắn răng nói “Cùng lắm thì đồng quy vu tận!”

Lâm Viễn sửng sốt, tâm nói — —cái gì đồng quy vu tận? Say rượu a?

“Cậu bình tĩnh một chút! Làm sao cậu mang súng vào?” Sau đó vang lên một trận tiếng quần áo ma sát, tựa hồ đang giành súng.....

Lâm Viễn khẽ nhủ mày.....súng?

“Anh đừng quản!” Người kia lạnh lùng nói “Hôm nay tôi và Hạ Vũ Thiên nợ máu sẽ trả bằng máu!”

“Cậu đừng hồ đồ, bên cạnh hẳn nhiều người như vậy, cậu chưa đến gần đã bị đánh chết!”

“Tí nữa sẽ bắt đầu bán hàng từ thiện, một mình hẳn sẽ đi lên đài, tôi cũng không tin hẳn sẽ mang theo người lên cùng!”

“Cậu cất súng trước đi, vạn nhất có người.....”

Hai người nói đến đây cũng không lên tiếng.

Lâm Viễn cả kinh, theo bản năng lùi về sau, tâm nói : không phải chứ? nếu bọn họ biết có người ở đây nghe bọn họ nói chuyện, còn không bắn một phát diệt khẩu a, Hạ Vũ Thiên, người hại chết lão tử!

Quả nhiên, có tiếng bước chân tới gần “Rầm” một tiếng, cánh cửa đầu tiên mở ra, sau đó là cánh cửa cách vách.....Lâm Viễn đảo mắt, nghĩ nếu cánh cửa vừa mở ra liền đá một cái, sau đó bỏ trốn.

Nhưng ngay khi có người muốn mở cửa phòng hẳn ra, đột nhiên, chợt nghe có người mở cửa đi vào, là hai người, vừa nói vừa cười, hình như thảo luận tí nữa sẽ mua đồ vật nào.

Người vào tựa hồ nhìn thấy hai người bên trong, đại khái thấy bọn họ có chút quái dị, liền im lặng, nhìn thoáng qua.

“Đã nói cậu uống ít một chút” Một người thuận miệng nói một câu, giúp đỡ người có huyết hải thâm thù với Hạ Vũ Thiên đi ra ngoài.

Lâm Viễn nghe được tiếng hai người ra ngoài, lập tức ngã ngồi trên bồn cầu, thở ra một hơi.....bị hù chết!

Nhưng sau đó Lâm Viễn lại có chút lo lắng.....người nợ không phải là thật sự muốn giết Hạ Vũ Thiên chứ? Tuy rằng Hạ Vũ Thiên chết cũng không sai, cũng tính là vì dân trừ hại.....Lâm Viễn sờ sờ cằm, mở cửa WC thoáng nhìn qua bên ngoài, thấy không còn ai, hai người vừa vào phòng chừng cũng vào hai phòng bên cạnh đi phương tiện.

Hắn đi ra khỏi WC, mở cửa liếc mắt nhìn bên ngoài một cái, phát hiện hành lang cũng không có ai, nhanh chóng rời khỏi Wc chạy về đại sảnh.

Lâm Viễn tâm trạng nặng nề về tới đại sảnh, thấy Hạ Vũ Thiên còn đứng tại chỗ hàn huyên với người khác, nhìn trái nhìn phải.....hắn không biết đáng về hai người kia, chỉ nhớ rõ giọng nói, có nói cho Hạ Vũ Thiên hay không đây?”

“Chậm như vậy?”

Lâm Viễn đang miên man suy nghĩ chợt nghe thấy âm thanh lạnh băng quen thuộc bên tai, giương mắt nhìn thấy mặt Hạ Vũ Thiên như táo bón, có chút chán ngán, tâm nói: thực sự làm thịt gã cũng tốt, có lợi cho hòa bình thế giới sau này.

“Cậu đang nghĩ gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn Lâm Viễn, cảm thấy hẳn tựa hồ không quá thích hợp.

“Ách.....”Lâm Viễn sờ sờ lỗ tai, nói “Anh.....tí nữa phải lên diễn thuyết a?”

Hạ Vũ Thiên hơi chớp mi, nhìn hẳn, hỏi “Thế nào?”

“Ông chủ Hạ!”

Không đợi Lâm Viễn mở miệng chợt nghe có người ở phía sau kêu một tiếng, một người trung niên hỏi đầu mang theo hai người trẻ tuổi đi đến.

Hạ Vũ Thiên quay đầu nhìn thoáng qua, gật đầu “Vương bá phụ”

“Ha ha” Người kêu Vương bá phụ cười lên bắt tay với Hạ Vũ Thiên, nói vài lời khách sáo.

Lâm Viễn ở một bên nghe, vừa nghĩ biện pháp xem tí nữa làm sao nói Hạ Vũ Thiên đừng lên đài. Tiểu tử này chết cũng không sao, bất quá bản thân hắn phỏng chừng cũng không được tốt a, Hạ gia trừ bỏ gã, sẽ có tên biến thái khác lên thay!

“Đến, Triệu Nhân, Triệu Dực a, đây là Hạ Vũ Thiên, các con gọi là đại biểu ca” Lão nhân gọi hai người trẻ tuổi phía sau đi lên.

Hạ Vũ Thiên liếc nhìn bọn họ, có chút khó hiểu nhìn Vương bá phụ kia.

Wương bá phụ cười, nói “Triệu Nhân là con của Triệu bá phụ, Triệu Dực là cháu ông ấy”

Hạ Vũ Thiên hiểu rõ gật gật đầu, cười với hai người, Triệu Dực cũng cười cười nói “Ông chủ Hạ” Người gọi là Triệu Nhân tám tấc nói một câu “Không dám trào cao”

Lâm Viễn chau mày, trắng mặt.....là giọng hai người kia a! Người có súng là Triệu Nhân!

Lúc này, người chủ trì trên đài nói “Chúng tôi xin mời người tổ chức buổi tiệc tối nay, mời Hạ Vũ Thiên tiên sinh lên phát biểu”

Đám người lập tức vỗ tay, Triệu Nhân xoay người đi ra xa xa, Triệu Dực lập tức đuổi theo.

Lâm Viễn có chút lo lắng mà không làm gì được, thấy Hạ Vũ Thiên giao ly rượu cho mình, lên tiếng “Cái kia.....đừng đi không được a?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hắn khó hiểu, cầm ly rượu đặt vào tay Lâm Viễn, đến gần cười nói “Cậu nên hôn tôi một chút mới đúng” Nói xong xoay người lên bục.

Ở đây không ít người bị động tác của Hạ Vũ Thiên hấp dẫn, lại bắt đầu chú ý tới Lâm Viễn tựa hồ rất thân mật với gã, mà Lâm Viễn lại gấp đến độ mồ hôi đầy đầu. Nhìn thấy Triệu Nhân ở xa xa, thấy tay hắn chậm rãi bỏ vào túi.....Tai nạn chết người, đừng bắn a!

13. Chương 13: Sự Kiện Ô Long

Lâm Viễn gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo, nhưng Hạ Vũ Thiên còn khoanh thai đứng yên nói chuyện, xỏ một tay vào túi quần rất thong dong a, bình tĩnh a, khí phách a.....

Tiếc rằng hiện tại Lâm Viễn hoàn toàn không có tâm tư đi thưởng thức, hai mắt hắn còn đang ngấm Triệu Nhân, đi theo sau hắn, tâm nói không bằng tổ giác hắn? Chỉ cần gào lên tiểu tử này có súng là được. Nhưng Lâm Viễn cũng có ý tưởng khác, vừa mới rồi ở trong WC tựa hồ nghe Triệu Nhân muốn hạ thủ với Hạ Vũ Thiên là vì muốn báo thù, Lâm Viễn không muốn Hạ Vũ Thiên chết hoàn toàn xuất phát từ tư tâm, dù sao hiện tại hắn cùng Hạ Vũ Thiên giống như hai con châu chấu bị trói vào nhau, gã còn sống mới có lợi cho hắn. Nhưng hắn cùng Hạ Vũ Thiên vô oán, cùng Triệu Nhân cũng vô hận, nếu hắn nói ra, Hạ Vũ Thiên là ai chứ? Gã là xã hội đen a, là lưu manh có văn hóa a, chắc chắn gã sẽ không bỏ qua Triệu Nhân kia, vậy bản thân hắn chẳng phải gián tiếp hại chết người kia sao, Triệu Nhân thoát nhìn còn trẻ tuổi, không tránh khỏi dễ xúc động, tốt nhất là nên khuyên nhủ hắn đánh mất ý niệm này trong đầu.

Nghĩ vậy, Lâm Viễn gắt gao đi theo sau Triệu Nhân.

Hạ Vũ Thiên bắt đầu diễn thuyết, vốn muốn liếc mắt nhìn Lâm Viễn ở dưới đài một chút, nhưng lại thấy Lâm Viễn lén lút theo sát Triệu Nhân, khẽ nhíu mày, có chút buồn bực, lại nhìn Triệu Nhân, thấy hắn cúi đầu nhìn dưới mặt đất, tay cầm trong túi áo, không biết suy nghĩ cái gì.

Tâm Hạ Vũ Thiên vừa động, Triệu Nhân chính là mặc một bộ âu phục mới, loại quần áo này coi trọng đường cắt khéo léo, Triệu Nhân từ nhỏ xuất thân nhà giàu có, như thế nào lúc mặc quần áo còn xỏ tay vào túi trước, hắn cũng không phải Lâm Viễn!

Nghĩ đến đây, Hạ Vũ Thiên không khỏi nhíu mày.....việc kinh doanh trước kia của cha Triệu Nhân bị gã nuốt hết, lão nhân hình như qua đời vì bệnh tim phát tác, để lại không ít nợ nần, sau đó người mẹ vì trả nợ phải bán nhà đi. Hai mẹ con vinh hoa phú quý trong một đêm biến thành nghèo rớt mồng tơi, nghe nói mẹ hắn cũng vì hăm hực mà tự sát, Triệu Nhân lẻ loi một mình, hiện tại ở trong nhà anh họ, hắn là Triệu Dực kia.

Kỳ thật nói đến nói đi, Triệu gia suy sụp cũng không thể trách Hạ Vũ Thiên già, Triệu Quảng đầu tư chứng khoán, phỏng chừng không dự đoán được khủng hoảng kinh tế nên mới thua nợ, ông thiếu tập đoàn Hạ thị không ít tiền, không có tiền, tự nhiên gán nợ công ty.....Hơn nữa Hạ thị giữ công ty của ông, còn người theo chân hai mẹ con bọn họ đòi tiền, kỳ thật lại là bạn bè thân thích của Triệu Quảng khi còn sống. Cái này gọi là cây đổ bầy khỉ tan, lão nhân vừa chết, còn lại cô nhi quả phụ tự nhiên phải chịu khi dễ. Mặt khác theo Hạ Vũ Thiên thấy Triệu Nhân cũng là kẻ gan nhuyễn, khúm núm, cũng không phải mới bảy tám tuổi mà không có chút năng lực phản kháng, đều đã là người hơn hai mươi tuổi, còn ra nước ngoài học nhiều như vậy nhưng sản nghiệp của cha hẳn lại không bảo trụ được.

Hạ Vũ Thiên nghĩ trong đầu, vừa chú ý một chút động tác Triệu Nhân, vừa bắt đầu nói chuyện.

Loại chuyện này, Hạ Vũ Thiên sớm đã nói không biết bao nhiêu lần, đọc thuộc lòng, già lấy ngữ điệu tao nhã nói chuyện, dư quang lại không tự chủ liếc Lâm Viễn, thấy hắn mở to hai mắt, khẩn trương nhìn chăm chăm bàn tay đặt trong túi Triệu Nhân, trong lòng Hạ Vũ Thiên đột nhiên muốn cười.....Hệt như mèo bắt chuột!

Mà mấy vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên đã sớm quen thuộc với ánh mắt già, thấy già chú ý tới Lâm Viễn cùng Triệu Nhân nên cũng nhìn thoáng qua nơi đó, Triệu Nhân hai tay cần vật gì đó trong túi, xuyên thấu qua lớp vải dệt tây trang hơi mỏng, đám vệ sĩ nhìn thấy hình dáng một cây súng.

Cùng lúc đó, Lâm Viễn cũng chú ý tới Triệu Nhân dường như là phải rút súng.

Mấy vệ sĩ rất nhanh đến gần Triệu Nhân, Lâm Viễn chỉ thấy Triệu Nhân hai mắt nhìn chăm chăm Hạ Vũ Thiên, trong mắt tràn đầy hận ý, bàn tay trong túi trước cũng chậm rãi hướng lên trên, đã có thể nhắm đến mục tiêu.

“Oa!” Lâm Viễn đột nhiên kêu một tiếng, tuy rằng không lớn tiếng nhưng hội trường lúc này đang yên lặng không tiếng động, mọi người đang nghe Hạ Vũ Thiên diễn thuyết, bởi vậy một tiếng kêu của Lâm Viễn thu hút mọi người xoay mặt nhìn hắn, Triệu Nhân cũng bị hoảng sợ, quay đầu không biết Lâm Viễn khi nào đứng bên cạnh mình, còn chú ý đến đám vệ sĩ Hạ Vũ Thiên cách đó không xa đang đi đến, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Lâm Viễn đột nhiên hai tay bắt lấy hai tay Triệu Nhân trong túi, nói “Thứ này cũng mang đến đây, loại đồ vật này chẳng phải dùng xong phải giấu kỹ sao!”

Triệu Nhân sửng sốt, người chung quanh cũng có chút tò mò nhìn túi áo hắn.

Triệu Nhân khẩn trương lên, Lâm Viễn giúp hắn che lại túi áo, nói “Có táo bón thì ăn nhiều hương tiêu, không cần dùng khai tắc lộ, không tốt cho thân thể còn dễ dàng bị trị”

“Phốc.....” Nhiều người nhin không được nở nụ cười, còn có một vài đứa trẻ hỏi người lớn “Khai tắc lộ là cái gì?” *Ờ, đó là cái dùng để thông đường khi bị táo bón đó*

Sắc mặt Triệu Nhân xanh mét, Triệu Dục bên cạnh đột nhiên kéo hắn, nói “Đi thôi!” Nói xong kéo Triệu Nhân chạy bộ ra đại sảnh, đóng cửa lại, phóng vào thang máy, lên xe về nhà.

“Hô.....” Thẳng đến khi mở cửa xe, Triệu Dục mới nhẹ nhàng thở ra, nói “Vừa mới may mắn có tiểu tử kia, bằng không hai ta hiện tại nói không chừng đã thành cái sàng”

Triệu Nhân mặc dù có chút nén giận Lâm Viễn nói hươu nói vượn nhưng biết nếu vừa rồi không có hắn, bản thân phỏng chừng cũng không tìm về cái mạng này, khẽ nhú mày, hỏi “Ca, tiểu tử kia không phải người của Hạ Vũ Thiên sao? Giúp em làm gì?”

Triệu Dục lắc đầu, nói “Mặc kệ thế nào, cậu lần này coi như đã làm Hạ Vũ Thiên hoài nghi, trong thời gian này ngoan ngoãn một chút”

Triệu Nhân gật gật đầu “Tôi biết”

Triệu Nhân, Triệu Dục chạy đi, Lâm Viễn cũng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại thấy không ít người nhìn hắn cười. Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, lập tức ý thức bản thân phỏng chừng đã làm ra chuyện dọa người, ngẩng đầu, quả nhiên Hạ Vũ Thiên cuối cùng nói xong mấy câu, đồng thời xuống đài hung hăng trừng mắt liếc hắn.

Lâm Viễn chợt cảm giác lạnh gáy — —Chết chắc rồi.

Sau khi Hạ Vũ Thiên khai mạc, buổi đấu giá bắt đầu, người điều khiển chương trình chủ trì buổi bán đấu giá, nhóm người mua giờ thể ra giá.

“Lâm Viễn, anh vừa mới làm gì?” Hạ Vũ Khải đến bên cạnh Lâm Viễn, có chút khó hiểu hỏi hắn “Đại ca giống như rất không cao hứng?”

“Ách.....”Lâm Viễn cười gượng hai tiếng, nói “Tôi có lúc không quản được miệng mình.....”

Hạ Vũ Khải gật đầu, nhìn hắn có chút đồng tình, nói “Tất cả tình nhân của đại ca đều không dám làm đại ca mất mặt.....đây là chuyện đại ca ghét nhất”

“Là.....Thật không?” Lâm Viễn nhếch miệng cười, tâm nói: Hoàn hảo ta không phải tình nhân của hắn a, chỉ là gặp dịp thì chơi, gặp thời thì đến, Hạ Vũ Thiên hẳn là sẽ không đến mức nhỏ mọn như vậy đi?

Đang nghĩ ngợi thì thấy Hạ Vũ Thiên đi tới cách đó không xa, tựa hồ chuẩn bị rời đi, quay đầu nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn cũng đang cẩn thận quan sát gã, khi ánh mắt chạm nhau, Lâm Viễn nhanh chóng ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ cái gì cũng chưa thấy.

Hạ Vũ Thiên hơi hơi nheo mắt đứng bất động tại chỗ, Hạ Vũ Khải đẩy đẩy Lâm Viễn nói “Đại ca đang nhìn anh đó”

Lâm Viễn tâm nói: Người là tiểu tử ngốc, người không thể làm bộ không phát hiện a, sợ thiên hạ bắt loạn sao? Bất đắc dĩ, Lâm Viễn đành phải nhìn thoáng qua phía Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đưa tay, cup lại bốn ngón chỉ để tại một ngón tay ngoắc ngoắc Lâm Viễn.....như kêu con chó nhỏ.

Trong lòng Lâm Viễn hùng hùng hổ hổ, nhưng vẫn nhắc chân đi đến, ai bảo Hạ Vũ Thiên có súng? Lâm Viễn hẳn từ trước đến nay luôn khuất phục bá quyền! Tuy rằng chân đi không được thông thả như bình thường.

“Cậu không phải muốn nhanh trở về sao?” Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, nói “Hiện tại có thể đi rồi”

“Ách.....”Lâm Viễn vẽ mặt thành khẩn nói “Tôi lần đầu tiên đến buổi đấu giá, tôi muốn ở lại xem.....hình như rất thú vị! Anh đi trước đi, tôi có thể đi nhờ xe hoặc là.....ai nha”

Lâm Viễn còn chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ Thiên tóm cổ áo kéo đi ra ngoài.

“Tôi tự đi, như vậy thực dọa người a!” Lâm Viễn chụp cánh tay Hạ Vũ Thiên, chợt nghe Hạ Vũ Thiên lạnh băng nói “Cậu còn biết dọa người a?”

Lâm Viễn nhỏ giọng thì thầm hai câu, nói “Tôi không biết là không thể nói chuyện.....cũng không phải cố ý”

Hạ Vũ Thiên túm Lâm Viễn vào thang máy, nhấn một cái, nói “Cậu đừng khinh tôi không biết.....Cậu a, Lâm Viễn, ăn của tôi, dùng của tôi, còn che chở người ngoài?”

Lâm Viễn mở to hai mắt, vẽ mặt giả vờ vô tội hỏi “Không có a, tôi lấy danh nghĩa Mao Chủ tịch thì tôi không có!”

Thang máy đến tầng trệt, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra bên ngoài.

Lâm Viễn không có biện pháp đành để mặc Hạ Vũ Thiên tha ra ngoài nhét vào trong xe, trong lòng thầm muốn “Triệu Nhân, người xui xẻo rồi, lão tử nếu thành quý, người đầu tiên bị dọa chính là người! Không phải.....trước làm thịt Hạ Vũ Thiên, sau đó lại đi dọa người!

Lâm Viễn cẩn thận ngồi lui vào trong góc tối, bảo trì khoảng cách với Hạ Vũ Thiên, khoang xe dù lớn hơn xe bình thường cũng vẫn tính còn bé lắm, Lâm Viễn bắt đầu nghĩ, Hạ Vũ Thiên có nhiều tiền sao không mua tàu hỏa? Như vậy gã sẽ ở toa một, còn hẳn có thể ngồi toa cuối cùng!

Hạ Vũ Thiên kỳ thật cũng không làm gì, châm một điếu thuốc, hỏi “Sao lại thế này?”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, nói “Hắn táo bón.....”

Lời còn chưa dứt đã thấy Hạ Vũ Thiên phả một ngụm khói trên mặt Lâm Viễn.

“Khụ khụ” Lâm Viễn nhin không được ho khan, Hạ Vũ Thiên đến gần, sắc mặt âm trầm, ánh mắt nguy hiểm, lạnh lùng nói “Lâm Viễn, cậu đại khái không biết con người tôi cho nên mới lớn mặt như vậy.....cậu tin tôi chặt đứt xương cốt toàn thân cậu, sau đó bảo Lí Cố chữa trị cho cậu trở lại bình thường hay không?”

Lâm Viễn nuốt một ngụm nước bọt, thật lâu sau mới nói “Cái kia.....anh uy hiếp tôi, tôi rất là sợ.....nhưng tôi là bác sĩ, điều anh vừa uy hiếp không quá khoa học”

Còn chưa dứt lời Hạ Vũ Thiên đã kéo áo Lâm Viễn.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Lâm Viễn lui nhanh về sau, nói “Quân tử dùng tài hùng biện không động thủ, anh giữ khoảng cách với tôi a!”

Hạ Vũ Thiên đời này cũng chưa quá lo lắng cho ai, Lâm Viễn này căn bản không biết xã hội đen là như thế nào, hơn nữa ý vào một năm này gã sẽ không giết hắn cho nên lá gan rất lớn, tùy tiện nói lung tung, đợi đến ngày nào đó phải thực sự giáo huấn hắn một chút.

“Nói!” Hung hăng trừng mắt liếc một cái.

Lâm Viễn mím môi, từ đầu chí cuối kể lại chuyện nghe được trong WC, còn cả chuyện lúc Hạ Vũ Thiên đang diễn thuyết.

Hạ Vũ Thiên nghe xong, khẽ nhú mày, hỏi “Sao lúc nãy không nói cho tôi biết?”

Lâm Viễn có chút khấn trương, nói năng hàm hồ “.....Tôi làm sao dám nói lung tung a, hắn có sủng!”

Hạ Vũ Thiên nhích đến gần Lâm Viễn, nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên, cười hỏi “Vẫn là nói, cậu cảm thấy tôi bị giết cũng tốt?”

“Oa!” Lâm Viễn mở to hai mắt vô tội nhìn gã “Anh đừng lo, lúc nãy nếu tôi không nói sớm, anh đã bị bắn trúng, thật sự là chó cùng cắn đậu!”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, ngữ khí đột nhiên trở nên đen tối, cười nói “Nói như vậy, cũng là cậu đã cứu mạng tôi, cậu muốn tôi báo đáp cậu thế nào?”

Lâm Viễn nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, hỏi “Anh nói thật hay nói giỡn a?”

“Cậu muốn cái gì?” Hạ Vũ Thiên mỉm cười, nói “Nói đi, cái gì tôi cũng có thể cho cậu!”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, chớp mi hỏi “Thật sao?”

“Tất nhiên” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Lâm Viễn sờ sờ cằm nghĩ nghĩ, nhìn vòng tay trên tay, lại nghe Hạ vũ Thiên nói “Chuyện trái với khế ước là không được”

Lâm Viễn có chút bất đắc dĩ bĩu môi, lại nghĩ, đột nhiên nói “Àn, tôi muốn truyện “đảo hải tặc” số đặc biệt có tác giả kí tên trên bìa”

Hạ Vũ Thiên sững sốt thật lâu, nhú mày “Đảo hải tặc là cái gì? Là truyện tranh cậu xem?”

“Àn” Lâm Viễn cười tủm tỉm.

Hạ Vũ Thiên trầm mặc trong chốc lát, nắm cằm Lâm Viễn hung tợn nói “Cậu thật giỏi a, mệnh của tôi theo cậu chỉ đáng giá bằng một bộ truyện tranh sao?!”

Lâm Viễn trừng mắt nhìn, nói “Cái kia.....Tôi cũng không muốn gì hơn thứ đó!”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên thoáng giãn ra một chút, lại nghe Lâm Viễn không sợ chết bổ sung một câu “Anh có chỗ nào so được với truyện tranh”

Hạ Vũ Thiên liền cảm giác “Ba” một tiếng, dây thần kinh não.....bị đứt!

14. Chương 14: Thế Tội Sơn Dương

Lâm Viễn nhìn vẻ mặt Hạ Vũ Thiên, là dữ tợn a.....vội vàng lui về sau, còn thật sự nói “Cái kia a, tốt xấu gì tôi cũng cứu anh một mạng đúng không? Anh không mua truyện tranh cho tôi, cũng không thể làm thứ khác đúng không? Thiên lý khó dung nha!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn vẻ mặt Lâm Viễn “Cậu thật sự không nên như vậy a” Dáng vẻ lười so đo với hắn, nghĩ nghĩ hỏi “Cậu nghe Triệu Nhân nói tôi nợ máu phải trả bằng máu sao?”

“Ân.....a!” Lâm Viễn đột nhiên hô to một tiếng, Hạ Vũ Thiên bị hắn làm cho nhảy dựng vì kinh ngạc, chợt nghe Lâm Viễn gào lên với tài xế “Dừng xe!”

Lái xe phanh gấp, đám vệ sĩ phía sau cũng phanh gấp, còn có mấy vệ sĩ nghĩ có chuyện xảy ra liền rút súng lục trong túi, khẩn trương ra khỏi xe.

Lúc này, Lâm Viễn mở cửa xe bay nhanh khỏi xe, chạy tới trước cửa một siêu thị ven đường, nói với một người bán khoai nướng nói “Phải có hồng tâm, một cái lớn!”

Đám vệ sĩ một thoáng xúc động muốn bóp chết Lâm Viễn, nhẹ nhàng thở ra, trở lại trong xe.

Lâm Viễn mang một bọc khoai nướng thật to chạy về, lên xe ngồi xuống, nói với lái xe “Thường ca, anh ăn khoai lang không a? Tôi mua hai cái”

A Thường có chút xấu hổ nhìn biểu tình Hạ Vũ Thiên trong kính chiếu hậu, nói với Lâm Viễn “Dạ dày tôi không tốt, ăn khoai lang sẽ khó chịu”

“Nga.....” Lâm Viễn gật đầu một chút, cầm lấy một củ khoai lớn, bóc vỏ, quả nhiên là một củ khoai hồng tâm chính tông, tán thưởng “Đúng giờ a!”

Mạo hiểm cầm củ khoai nóng hằm hập cắn một ngụm, Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy sắc mặt gã phức tạp nhìn mình, liền bẻ một nửa, hỏi “Anh muốn ăn không?”

Hạ Vũ Thiên thở dài, xoay mặt nhìn ngoài cửa kính, Lâm Viễn thấy gã không cần liền tự mình ăn tiếp.

Chờ xe về tới Hạ gia, Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn xuống xe, trở về phòng.

Vừa vào cửa đã thấy một thanh niên cao gầy đứng đợi ở phòng khách, thấy Hạ Vũ Thiên đến liền đứng dậy, cung kính đi đến hành lễ với gã, hơn nữa còn liếc Lâm Viễn một cái.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn cầm khoai lang, nói “Lên phòng trước đi”

Lâm Viễn tâm nói: Người không cho ta đây cũng đi lên, sau đó hiên ngang lên lầu.

“Điều xử lý tốt” Người trẻ tuổi kia thấp giọng nói vài câu với Hạ Vũ Thiên.

“Ân” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, cùng người kia đi tới thư phòng, đóng cửa lại, bàn chuyện.

Lâm Viễn một mình ở trong phòng ăn khoai lang xem truyện tranh, mắt thấy hơn mười hai giờ.....tâm nói: Hạ Vũ Thiên cùng người kia nói chuyện gì mà lâu như vậy?

Nghĩ nghĩ, cũng không liên quan đến hắn, Lâm Viễn tắt đèn xoay người chuẩn bị ngủ. Lúc vừa tắt đèn cửa phòng ngoài đồng thời bị mở ra, nghe tiếng bước chân, Lâm Viễn biết Hạ Vũ Thiên đã trở lại nhưng cũng mặc kệ, ôm đầu giả vờ ngủ.

Một lát sau, chợt nghe tiếng Hạ Vũ Thiên mở cửa phòng Lâm Viễn đi vào.

Lâm Viễn tâm nói: Người đem khuya vào phòng người ta làm chi?

Hạ Vũ Thiên đi đến đầu giường Lâm Viễn, tựa hồ theo dõi hắn một lúc lâu, Lâm Viễn nhắm mắt không lên tiếng, cảm thấy vờ ngủ vẫn là sáng suốt nhất, đỡ phải phiền toái.

Đại khái qua năm phút, Hạ Vũ Thiên xoay người đi ra ngoài, Lâm Viễn lại nghe thấy tiếng đóng cửa.....

“Chẳng lẽ lại đi ra ngoài?” Lâm Viễn chống cằm khó hiểu, chẳng lẽ.....rất thú vị sao? Đi đi về về cũng không ngại mệt khiếp đi được. Xoay người, tiếp tục ngủ, sau một lát, cửa lại mở, vẫn là có người đi vào.

Lâm Viễn lấy gối che đầu — —phiền chết!

Sau đó, chợt nghe có tiếng cởi tây trang, là một số việc Hạ Vũ Thiên thường làm trước khi ngủ, cùng lúc đó, cửa phòng hần bị mở ra, Hạ Vũ Thiên đi vào, hỏi “Cậu như thế nào không ngủ trên giường tôi?”

Lâm Viễn tận lực thuyết phục bản thân: Ta đã ngủ! Hạ Vũ Thiên đưa tay đến xốc gối trên mặt hần lên, nói “Đừng giả vờ, ngủ hay không tôi còn không biết sao?”

Lâm Viễn bĩu môi, tâm không cam, tình không nguyện mở to mắt, nói “Anh không nói tôi ngủ trên giường anh, tôi làm sao biết?”

“Về sau lúc tôi không ở nhà đều phải ngủ trên giường tôi!” Hạ Vũ Thiên phân phó.

Lâm Viễn ngáp một cái, nhỏ giọng nói thầm một câu “Lúc này không nói.....”

“Ai biết cậu ngốc như vậy” Hạ Vũ Thiên thuận miệng lải nhải một câu, chuẩn bị đi tắm rửa, hỏi “Hôm nay cậu sao lại ngủ sớm như vậy?”

“Sáng mai đến phòng khám làm việc” Lâm Viễn trả lời, lại muốn bật đèn, đột nhiên phát hiện tủ rộng trên đầu giường hiện ra một hộp chocolate nhỏ. Lâm Viễn thích đồ ăn vặt, bất quá hần càng thích đồ nướng a, cánh gà linh tinh gì đó, chocolate sao.....hần khẳng định là không mua, chẳng lẽ Hạ Vũ Thiên mang đến?

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn cầm hộp chocolate đến nhìn nhìn, hỏi Hạ Vũ Thiên đang chuẩn bị đi tắm “Uy, anh mang chocolate đến a?”

Hạ Vũ Thiên quay đầu nhìn thoáng qua, lắc đầu, nói “Không”

“Vậy tại sao lại có một hộp chocolate ở trong này.....trước khi đi ngủ còn không có a” Lâm Viễn vò đầu tự hỏi.

Hạ Vũ Thiên lập tức cảnh giác, hỏi “Lúc này có người vào?”

Lâm Viễn lắc đầu “Không có a.....không phải anh trở lại một lần sao?”

Vừa mới dứt lời, Hạ Vũ Thiên đã đưa tay đoạt lấy hộp chocolate trong tay Lâm Viễn ném ra sân.

Lâm Viễn tâm nói: Anh không thích ăn cũng đừng lãng phí chứ, lại nghe trong sân truyền đến một tiếng “Bang” không nặng không nhẹ, giống tiếng khởi động oto.

Thật lâu sau Lâm Viễn mới phản ứng, mở cửa sổ liếc mắt nhìn ra bên ngoài, thấy trong sân có sương khói.....

“Quay lại!” Hạ Vũ Thiên túm Lâm Viễn trở lại, kéo màn. Rất nhanh, có tiếng bước chân vang lên, đám vệ sĩ chạy vào “Đại ca?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nói “Có người đã đến đây”

Đám vệ sĩ hai mặt nhìn nhau — —không có khả năng a!

“Đi điều tra theo dõi cho tôi!” Nói xong, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn đi ra ngoài “Những người còn lại kiểm tra tất cả những thứ trong phòng một lần nữa”

Lâm Viễn mơ mơ màng màng bị Hạ Vũ Thiên lôi ra khỏi phòng, tựa hồ có chút hiểu được, người vừa nửa đường trở về lúc này không phải Hạ Vũ Thiên.....nhưng mà kỳ quái.....hần rõ ràng nhớ rõ tiếng bước chân giống Hạ Vũ Thiên.

“Cậu vừa nói lúc này tôi có trở lại?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu thấy ai đi vào?”

Lâm Viễn lắc đầu, nói “Tôi chợt nghe có tiếng bước chân, rất giống anh nên tưởng là anh, sau đó tôi không phản ứng giả vờ ngủ”

Hạ Vũ Thiên nghe xong gật gật đầu, Lâm Viễn có chút sờ không thấu ý nghĩ, hỏi “Hộp chocolate vừa rồi là cái gì vậy? Vì sao ném xuống liền nghe bang một tiếng?”

“Phỏng chừng là mở hộp sẽ nổ mạnh.....bất quá nghe âm thanh lại không thấy một chút uy lực, người ta chẳng qua là muốn hù dọa cậu mà thôi” Hạ Vũ Thiên nói như không có gì xảy ra, sau đó châm một điếu thuốc.

“Vì sao phải dọa cho tôi sợ?” Lâm Viễn có vài phần khó hiểu, hỏi “Mà không phải hù dọa anh?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn hắn, hỏi “Cậu cảm thấy tôi sẽ ăn hộp chocolate kia?”

Lâm Viễn bĩu môi, không nói, ngồi ngẩn người trên ghế sofa, hỏi “Người nọ là ai a? Tại sao lại có thể tự do ra vào Hạ gia?”

“Không rõ lắm” Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Từ trước đến nay không phát sinh chuyện này, rất ít khả năng là từ ngoài vào.....trừ khi có người để hắn đi vào”

“Àn.....”Lâm Viễn nghĩ nghĩ, hỏi “Hắn sao phải làm tôi sợ a? Tôi cũng không phải xã hội đen”

Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chăm Lâm Viễn trong chốc lát, đến gần cười “Hiện tại chỉ có bản thân cậu biết cậu không phải xã hội đen”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, nhỏ giọng nói thầm “Xem như lão tử xui xẻo”

“Ngày mai đừng đến chỗ Lí Cố, đi theo tôi đi” Hạ Vũ Thiên tiếp “Hiện tại cậu chạy tới chạy lui rất nguy hiểm”

Lâm Viễn tựa hồ có chút mất hứng, nói “Cũng không quan hệ đi.....”Trong lòng lại oán thầm — —Cùng một chỗ với người mới nguy hiểm đó, đều là người hại ta!

Không bao lâu, đám vệ sĩ trở lại, thấp giọng nói vài câu bên tai Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhíu mày, sắc mặt trở nên rất khó xem.

Lâm Viễn cảm thấy sắc mặt gã là lạ, không thể nói rõ ràng là cao hứng hay mất hứng, bất quá có giật mình.

“Tôi biết rồi” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, ngoắc ngoắc ngón tay với Lâm Viễn, nói “Phòng đã kiểm tra xong, có thể đi ngủ, ngày mai tôi có việc bận, cậu đến phòng khám đi, tôi sẽ phái người theo cậu” Nói xong vội vã xoay người rời đi.

Lâm Viễn nhìn thấy dáng vẻ bước nhanh như chạy đi của gã cảm thấy hơi có chút ngoài ý muốn, nheo mắt — —phi thường tò mò a!

Lâm Viễn mắt mở không lên đi bộ trở về phòng, ngã đầu liền ngủ, đương nhiên vẫn ngủ trong phòng hắn, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy phát hiện vẫn còn trong phòng mình, Lâm Viễn cảm thấy có chút cổ quái, chạy ra phòng ngoài nhìn nhìn.....Hạ Vũ Thiên không ở đây, giường vẫn còn nguyên, giống như cả đêm không trở về.

Tuy rằng rất tò mò chuyện gì làm cho Hạ Vũ Thiên tối qua có chút khác thường, bất quá Lâm Viễn không hỏi nhiều, đi tìm lái xe đến phòng khám Lí Cố.

Lâm Viễn đến phòng khám Lí Cố, nhìn thấy Lí Cố vội đến sát đầu mép trán, Lí Cố nhào đến ôm Lâm Viễn như nhìn thấy cứu tinh “Lâm Viễn, cậu vậy mà vẫn còn sống!”

Lâm Viễn vẻ mặt mất hứng nhìn Lí Cố “Anh không thể nói hai câu dễ nghe sao, đứng rồi, sao lại nhiều người như vậy a?”

Xe chở học sinh tiểu học bị lật, bất quá đều là vết thương nhẹ cho nên đưa đến nơi gần nhất là chỗ này.

“Nga” Lâm Viễn gật đầu một chút, thay áo blouse trắng, bận rộn cùng Lí Cố.

Lâm Viễn sợ nhất là xem bệnh cho các bạn nhỏ, trẻ em là một loại sinh vật thần kỳ, anh nhỏ nhẹ nói chuyện với nó, nó sẽ khóc lớn, anh nghiêm khắc với nó một chút xem, nó càng khóc lớn hơn, có mặt ba mẹ khóc, không có mặt ba mẹ cũng khóc....trước mắt hơn mười đứa trẻ đại khái là bị dọa đến nơi rồi, cùng nhau khóc lớn, Lâm Viễn nhanh chóng bày ra vẻ mặt thiện lương, hòa ái để gần ai ai đỡ bọn trẻ.

Thật vất vả mới thở ra một hơi, Lâm Viễn cầm chén uống trà, trong lòng cảm thấy.....tình huống hiện tại tuy rằng bận rộn một chút, bắt quá so với cả ngày miên man suy nghĩ bên cạnh Hạ Vũ Thiên mà vẫn không sờ thấu ý nghĩ gã thì thoải mái hơn một chút.

Đúng lúc này, Lâm Viễn đột nhiên cảm giác có người vỗ vai hắn, phía sau có người hỏi “Bác sĩ, tôi muốn tìm một học trò tên Tôn Miểu”

Lâm Viễn quay đầu lại, nhìn thấy một nam sinh mặt quần áo đen, ra mồ có chút cấp bách, cũng có chút hết hơi, hẳn là chạy đến đi.....nhìn quen mắt a?!

“Đi?” Nam sinh trước mắt cũng sửng sốt, giật mình hỏi “Cậu không phải Lâm Viễn sao?”

Lâm Viễn cũng giật mình, nam sinh này không phải Tôn Lâm ngày hôm qua chơi bóng với hắn sao?

“Nga, tôi biết rồi, cậu không phải là đến thực tập ở đây chứ?” Tôn Lâm cười nói “Tôi đã nói chưa từng thấy cậu, nguyên lai là sinh viên khóa này tốt nghiệp a!”

Lâm Viễn há miệng thở dốc, nghĩ giải thích cũng không quan trọng, dù sao cũng chẳng quen biết, cười cười, hỏi “Anh muốn tìm người?”

“Àn” Tôn Lâm gật đầu, nói “Có một người gọi là Tôn Miểu, là cháu tôi, ba mẹ nó đều đi làm, nghe nói bị trầy da cho nên tôi đến đón”

“Tôi đi tìm giúp anh” hộ sĩ tiểu thư ở quầy tiếp tân tùm tùm cười xoay người đi vào trong, Lâm Viễn uống hết cafe, nhìn thấy Lí Cố một bộ tinh bì lực tăn đi ra, nằm trên ghế, nói “Tôi hận trẻ em!”

.....

Hạ Vũ Thiên một mình lái xe đến một nơi hẻo lánh ở ngoại ô thành phố, nhìn thấy một căn nhà nhỏ đứng sừng sững giữa đám cỏ lau.

Mở ra cánh cửa sắt khép hờ ở tường viện, Hạ Vũ Thiên đi vào, nhìn thấy một thân ảnh chột lóe ở lầu hai.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Hạ Vũ Thiên đẩy cửa đi vào, lên lầu hai, thấy một người đứng tựa lan can ban công.

“Sao cậu lại trở lại?” Hạ Vũ Thiên đi đến sau lưng người nọ, hỏi “Không phải bảo cậu tạm thời đừng trở về sao?”

“Người ở đâu cũng giống nhau, không an toàn chính là không an toàn, không hoảng sợ cũng là không hoảng sợ” Người nọ hai tay chống cằm, hỏi Hạ Vũ Thiên “Chocolate tối hôm qua, có thích không?”

Hạ Vũ Thiên chau mày “Quả nhiên là cậu!”

Người nọ cười tùm tùm “tôi chỉ là muốn đi xem người vô tội mà anh tìm đến chịu tội thay, bắt quá cảm thấy hắn rất đáng yêu, cho nên có chút khó chịu, để lại cho hắn chút lễ vật”

“Hắn rất quan trọng với tôi, cậu tốt nhất ngoan ngoãn một chút” Hạ Vũ Thiên lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

“Nói lại thì thoát nhìn rất trẻ tuổi, còn có chút thành thật” Người nọ cười hỏi Hạ Vũ Thiên “Người vô tội như vậy anh còn hại hắn, anh không áy náy a?”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, cười lạnh một tiếng “Áy náy? Cậu nghĩ rằng tôi và cậu còn có thứ này sao?”

“Cũng là.....thiếu chút nữa đã quên anh sớm không phải là con người” Người nọ cười gật gật đầu, hỏi “Vậy anh tính khi nào thì động thủ?”

“Hiện tại chuyện giấu đầu lòi đuôi còn chưa bị phát hiện” Hạ Vũ Thiên thuận miệng trả lời “Chờ hắn có hành động rồi nói sau” Nói xong xoay người bỏ đi, đến dưới lầu không quên dặn dò “Đừng gây chuyện”

Chàng trai kia cười cười, ở lầu hai hôn gió với Hạ Vũ Thiên ở dưới lầu.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ, xoay người rời đi.

15. Chương 15: Vấn Đề Tình Cảm

Sau khi Tôn Lâm hàn huyên vài câu với Lâm Viễn thì mời Lâm Viễn đi ăn cơm, Lâm Viễn nhìn đứa trẻ đang nắm tay Tôn Lâm kia, có chút do dự, hẳn mới không nghĩ cùng ăn cơm với trẻ con.

Tôn Lâm nở nụ cười, nói “Nhà nó ngay gần đây, tôi đuổi nó về nhà sau đó chúng ta đến bờ biển ăn vặt thì thế nào?”

“Bờ biển?” Lâm Viễn có chút giật mình hỏi “Nơi này có thể thấy biển sao?”

“Có thể a” Tôn Lâm nở nụ cười “Tôi thường xuyên ra biển câu cá, cùng đi?”

“Tốt” Lâm Viễn thấy tất cả trẻ con đều đã trị liệu xong, nhìn nhìn Lí Cố, Lí Cố xua tay, nói “đi thôi đi thôi, để tôi cô đơn một mình đến chết ở đây cũng tốt”

Lâm Viễn cởi áo blouse, đi ra ngoài với Tôn Lâm.

Ra đến cửa, quả nhiên nhìn thấy xe đậu cách đó không xa, còn có mấy men in the black khăn trương theo sát, tựa hồ có chút hoài nghi thân phận Tôn Lâm.

Tôn Lâm có vài phần khó hiểu hỏi Lâm Viễn “Tôi sớm đã muốn hỏi, nhà cậu có phải điều kiện tốt lắm hay không? đã vậy còn có nhiều vệ sĩ đi theo”

“Ai, cái gì vệ sĩ a” Lâm Viễn nhún nhún vai, nói “Nếu có vệ sĩ tôi cũng không phải đến làm ở phòng khám, là như vậy, gần đây tôi gặp phải chút phiền toái, cho nên những người này là người bảo hộ của tôi”

“Cậu gặp chuyện phiền toái gì?” Tôn Lâm khó hiểu.

“Nga, bỏ lên mặt sau của một tên xã hội đen mặt than chỉ số IQ rất thấp” Lâm Viễn thuận miệng nói.

“Khụ khụ.....” Hạ Vũ Thiên đang xem tư liệu ở văn phòng bị sắc một ngụm cafe đến ho khan, không hiểu sao lỗ tai phải lại nóng lên.....mí mắt trái giật giật. Đột nhiên trong đầu lóe lên dáng vẻ cà lơ phất phơ của Lâm Viễn, bất đắc dĩ thở dài.

Ngay lúc này, trợ lý gõ gõ cửa đi vào, nói với Hạ Vũ Thiên “Ông chủ, Trầm tiên sinh đến đây”

Hạ Vũ Thiên vừa ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, quần bò đứng ở cửa. Thanh niên này hơi giống con lai, dáng vẻ vô cùng anh tuấn, tóc ngắn màu vàng, làn da trắng như tuyết, ngũ quan rõ ràng, cũng không quá gầy gò.....tinh xảo như búp bê.

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói “Cậu chính là Trầm Dực?”

“Đúng vậy, ông chủ Hạ” Trầm Dực đi đến, cầm một tập văn kiện trên tay, thoạt nhìn có chút cẩn thận.

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn tập văn kiện trên tay, nói “Bảng thiết kế đó là do cậu làm?”

“Vâng” Trầm Dực gật gật đầu “Tôi rất hứng thú với hạng mục này, tuy rằng biết có một phòng ban thực hiện việc này, tôi vẫn muốn thử một lần”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói “Tôi rất vừa lòng với thiết kế của cậu, cậu có thể tham gia chương trình thiết kế lần này, từ hôm nay trở đi”

Trầm Dực tươi cười, Hạ Vũ Thiên gật gật đầu với hắn, nói “Chuẩn bị một phần theo kế hoạch đã định cho tôi”

“Tốt” Trầm Dực nhận tư liệu Hạ Vũ Thiên đưa cho, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc, ngẩng đầu, nhìn theo bóng dáng Trầm Dực, mặt không chút thay đổi hút thuốc.

.....

Lâm Viễn cùng Tôn Lâm mua một đồng lớn đồ ăn vặt đến bờ biển, đây cũng không phải bờ cát gì, chẳng qua là bờ đá, còn có một cái đập lớn chưa hoàn tất, Lâm Viễn cùng Tôn Lâm tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống ăn.

Tôn Lâm quay đầu nhìn nhìn mấy men in the black không nhanh không chậm đi phía sau, hỏi Lâm Viễn “Bọn họ sẽ theo cậu đến khi nào? như vậy có gò bó quá không a? Đều không có tự do”

“Tôi cũng không biết” Lâm Viễn nhún nhún vai.

“Àn.....cậu đắc tội với tên xã hội đen nào?” Tôn Lâm hỏi “Tôi có thân thích là người quen biết rất rộng, người đó cũng thương tôi, tôi hỏi giúp cậu một chút xem có thể giải quyết được hay không?”

Lâm Viễn cười, ngẩng đầu liếc Tôn Lâm một cái, xua tay, nói “Ai nha, không có việc gì, không phải chỉ là thêm hai cái men in the black theo sau thôi sao, ngày nào đó nếu gặp người ngoài hành tinh thì còn có người hỗ trợ, không cần để ý”

“Thật sự không phiền toái sao?” Tôn Lâm nói “Cậu là bạn tôi, không cần khách khí với tôi”

Lâm Viễn cười gật gật đầu “Yên tâm, có việc cần nhất định tìm anh”

Sau đó, hai người hàn huyên sôi nổi, bởi vì đều thích thể thao, bóng rổ, bóng đá đều rất thích, có thể bàn tới bàn lui, sau đó là điện ảnh, game và vân vân.....tán gẫu đến quên thời gian, mắt thấy đã gần chạng vạng, hai người vỗ vỗ mông đứng lên, tận hứng về nhà.

Hai người một đường đi trở về, Tôn Lâm nói “Ngày mai có trận bóng rổ ở trường học, cậu có đến được không? hôm đó sau khi cậu đi, các anh em đều nói lần sau gọi cậu đến”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ hỏi “Lại ở trong trường học?”

“Đúng vậy”

“Vậy để xem ngày mai có cơ hội không, nếu tôi không vội thì sẽ đến” Lâm Viễn vui tươi hơn hử trả lời.

Ngẩng đầu đã thấy trước cửa phòng khám Lí Cố đậu một chiếc xe màu đen.

Lâm Viễn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hạ Vũ Thiên một tay dứt túi quần, miệng ngậm thuốc lá tựa vào bên ngoài xe, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lâm Viễn thấy không ít mỹ nữ đi qua đều liếc mắt ngắm Hạ Vũ Thiên một cái, tâm nói :đừng nhìn, người này mặt người dạ thú, nhân mô cầu dạng, bắt quá chỉ là xã hội đen a, các đồng chí con gái, không cần tới gần hắn!

“Lâm Viễn” Lúc băng qua ngã tư đường, Tôn Lâm đưa cho Lâm Viễn một túi hoa quả, nói “Tôi đi về trước, ngày mai cậu nhớ đến a!”

“Đi, tôi có thời gian rảnh nhất định sẽ đến” Lâm Viễn gật đầu một chút, Tôn Lâm vỗ hai cái trên vai hắn, xoay người rời đi, Lâm Viễn mang theo túi nhựa hiện ngang quay về phòng khám, tâm không cam tình không nguyện đi về phía Hạ Vũ Thiên.

Đến trước cửa xe, Lâm Viễn hỏi “Sao anh lại đến đây?”

Hạ Vũ Thiên nhú nhú khóe miệng, nói “Tôi đợi không lâu lắm”

Lâm Viễn có chút buồn bực, hỏi “Vậy sao anh không gọi điện thoại?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai “Đã nói tôi đợi không lâu lắm, ăn cơm không? Lên xe”

Lâm Viễn hồ nghi nheo mắt, hỏi “Tâm tình anh hôm nay không tồi a?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói “Đi thôi”

Lâm Viễn buồn bực trong lòng, Hạ Vũ Thiên hôm nay thoát nhìn đặc biệt hòa ái dễ gần a, hoàn toàn không giống với sắc mặt cùng hung cực ác trong dĩ vãng a.

Hạ Vũ Thiên ngồi trong xe, bắt chéo chân, nói “Lâm Viễn, cậu thích đàn ông hay phụ nữ?”

Lâm Viễn chun mũi, nói “Vô nghĩa, lão tử là thẳng, về sau phải sinh nhân dục nữ”

Hạ Vũ Thiên xoay mặt nhìn nhìn hắn, hỏi “Vậy cậu vẫn là thích có con gái?”

Lâm Viễn ngẩng người, cười nói “Con gái”

Hạ Vũ Thiên chớp mi, hỏi “Vì cái gì? Người bình thường đều thích con trai không phải sao?”

“Sao phải là một thằng nhãi con đầu bóng lưỡng?” Lâm Viễn cười nói “Sinh con gái thật tốt a, nhu thuận lại hiếu thuận, hơn nữa sau khi trưởng thành, cho dù thành tích học tập không tốt, không tìm được công việc tốt..... nhưng dù sao nói về di truyền thì gien tôi không tồi, tìm một người vợ đẹp một chút, vậy đứa con phòng chừng là một cô bé xinh đẹp, còn có thể để nàng chọn được một người đàn ông tốt, thật tốt đúng không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn, thật lâu sau, hỏi “Vậy cậu muốn gì nhất trong kiếp người? Tỷ như lý tưởng hay muốn linh tinh gì đó a?”

“Tôi không có lý tưởng a” Lâm Viễn phớt tỉnh nói “Từ nhỏ đến lớn đều không có”

“Như vậy tựa hồ không cầu tiến?” Hạ Vũ Thiên tựa hồ cảm thấy buồn cười.

“Ai nói người không lý tưởng sẽ không cầu tiến a?” Lâm Viễn nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, nói “Anh có biết hay không a, Tề Đạt Nội năm năm tuổi, khi bắt đầu đá cầu ngay cả giày cũng không có..... khi đó hẳn đá cầu chỉ là vì sở thích mà thôi, ai nói hẳn đã sớm kiên định với lý tưởng trở thành ngôi sao đá cầu? Mỗi người đều phải đi từng bước đến thành công, tôi đây chỉ biết việc hôm nay, ngày mai muốn làm mà thôi, còn lý tưởng thuộc loại chuyện của ngày mai. Tôi làm sao biết hôm nay với ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì? Nói không chừng ngày mai sẽ chết, vậy suy nghĩ kia cũng bỏ không”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, hỏi “Cậu trẻ tuổi như vậy, đột nhiên chết đi không biết là đáng tiếc sao?”

“Việc này với việc trẻ tuổi có quan hệ gì?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên xem thường, nói “Anh muốn chết khi còn trẻ con hay chết khi hai mươi tuổi a?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hẳn.

“Nếu chọn một trong hai, vậy tôi sẽ chết khi còn trẻ con, tuyệt đối có ưu đãi với bản thân cùng cha mẹ, khi đó anh không nhận thức sâu sắc thế giới, không ném mẹt mỗi cũng không làm người khác ném mẹt mỗi, không thích người khác cũng không làm cho người khác quá thích mình, cho nên chết hay không chết đều không sao cả. Thứ hai là cha mẹ cũng trẻ tuổi, nhìn anh mới sinh ra đã chết đi rồi, bọn họ còn có thể sinh lại một đứa trẻ khác, không chậm trễ” Lâm Viễn nhún nhún vai “Nếu hơn hai mươi tuổi mới chết, vậy sẽ rất thảm, sẽ luyện tiếc thức ăn, tiếc nuôi không xem được tập phim truyền hình ngày mai, không đợi được trận chung kết bóng đá, nếu có người yêu.....oa, vậy là bị kịch nhân gian”

“Cậu có người yêu hay không?” Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

Lâm Viễn liếc gã một cái, nói “Tôi mới không tìm đâu”

“Vì cái gì?” Hạ Vũ Thiên truy vấn “Tuổi cậu cũng không nhỏ”

“Tôi vốn là có bạn gái” Lâm Viễn thuận miệng nói “Bất quá lúc ấy mẹ tôi sắp chết, cho nên tôi tìm một người mang về nhà cho nàng thấy để nàng ra đi thanh thản, sau khi mẹ tôi chết thì tôi cũng không dậy nổi hưng trí, bản thân tôi thì không thể được, lại dường như đã làm cô nương người ta chậm trễ hơn một năm, hiện tại thấy tôi giống như nhìn thấy kẻ thù, hoàn hảo sau đó giải quyết rất tốt, bằng không tôi phải làm người ta chung thân với mình.....cho nên nói, nếu không phải thích thật sự thì vẫn là đừng tìm”

“Vậy lúc sinh lý cần thì cậu giải quyết như thế nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhú nhú mày, nói “Tôi với anh tuy rằng là người trưởng thành, nhưng quan hệ hai ta hữu hạn, không cần đề cập đến vấn đề nhạy cảm này với tôi!”

Hạ Vũ Thiên nở nụ cười, nói “Lúc cậu cần, tôi có thể tìm loại phụ nữ cậu thích cho cậu”

Lâm Viễn sắc mặt trở nên khó coi, trắng mắt liếc Hạ Vũ Thiên một cái, nói “Tôi mới không cần, anh cho tôi là ai a?”

Hạ Vũ Thiên cười, nói “Tận hưởng lạc thú trước mắt, những lời này chưa từng nghe qua sao?”

“Tôn chỉ sống của chúng ta không phải là tận hưởng lạc thú trước mắt sao?” Lâm Viễn nhìn ngoài cửa xe “Bất quá tận hưởng lạc thú trước mắt cũng đừng tạo nghiệp chướng, cho dù anh trả thù lao không trả tiền

thì cái loại sự tình này tôi thủy chung cảm thấy cùng với người mình thích vẫn tốt hơn, bằng không đợi đến ngày nào đó thật sự thích một người, lúc làm, sẽ cảm thấy có lỗi với nàng”

Hạ Vũ Thiên bật cười, tựa hồ cảm thấy logic của Lâm Viễn rất có ý tứ, trả lời “Cậu làm sao khẳng định người cậu gặp sẽ là người cậu thích nhất?”

Lâm Viễn nhìn gã, tâm nói: người phù nào a, thích hay không thích cũng không phân biệt được.

Hạ Vũ Thiên còn thật sự hỏi “Cậu nghĩ xem, nếu hôm nay tôi gặp cậu, cảm thấy cậu rất được, tôi thích.....sau đó ngày mai tôi gặp người khác, còn đẹp hơn cậu, tôi càng thích.....suy luận như vậy, ngày một tôi có thể gặp được người thích hơn nữa.....vậy đâu mới là người thật sự? Chẳng lẽ vì sau này mà phải buông tha tất cả ở hiện tại?”

Lâm Viễn thở dài, cảm thấy vẫn là không cần để ý đến Hạ Vũ Thiên, chống cằm nhìn phong cảnh bên ngoài, Hạ Vũ Thiên còn tiếp tục truy vấn “Như thế nào, bí rồi?”

Lâm Viễn nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên trêu chọc, hỏi “Đúng rồi, tôi thấy trong sân có nuôi vài con chó, anh thích?”

“Ân” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói “Tôi thích giống Đỗ Tân, hung mãnh, nghe lời”

“Hai con trong nhà thật sự rất hung dữ a” Lâm Viễn có chút bất mãn nói “Ngày đó thiếu chút nữa cắn tôi”

“Tí nữa tôi mang cậu đi chào hỏi chúng nó” Hạ Vũ Thiên mỉm cười “Bọn chúng sẽ không hung dữ với cậu nữa”

“Nga? Nghe lời như vậy?” Lâm Viễn giật mình.

“Tất nhiên” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Vậy nếu tí nữa có người đem đến hai con Đỗ Tân phối giống rất tốt, diện mạo rất tốt, tình tình cũng rất tốt, đối với anh, anh đối hay không đối?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu “Không có khả năng”

“Vì sao?” Lâm Viễn cười nói “Logic của anh là yêu con tốt nhất”

“Hai con chó kia đã là tốt nhất” Hạ Vũ Thiên nói “Không có con chó nào tốt hơn bọn chúng”

“Anh làm sao dám khẳng định?” Lâm Viễn nhún vai “Trên tivi có rất nhiều con Đỗ Tân giết giải trong các trận đấu chó, Đỗ Tân huyết thống hoàng thất, hoặc là Đỗ Tân có thể nói chuyện.....”

“Đỗ Tân làm sao có thể nói?” Hạ Vũ Thiên chán ghét liếc Lâm Viễn một cái.

Lâm Viễn giật giật khóe miệng nói “Dù sao cuối cùng vẫn có tốt hơn, sao anh lại không đối”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu, tựa hồ suy tư.

“Anh còn rất ngốc” Lâm Viễn lấy tấm xia răng, thấy Hạ Vũ Thiên nheo mắt nhìn hắn, tâm tình nguyên bản không tồi xem ra đã bị hấn làm cho hồng бет, vội vàng trả lời “Tôi chỉ là muốn nói, anh có tình cảm với hai con chó săn kia sao? Có tình cảm thì sẽ cảm thấy chúng nó tốt nhất, cho dù người khác đến đối anh cũng không chịu”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, nói “Không thể đánh đồng chó với người”

Lâm Viễn cười cười, gật đầu “Thật sự không thể xem chó như người.....bất quá tiểu tử ngươi thật quá kém cỏi”

“Tôi làm sao?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Anh nghĩ xem a, anh có thể có tình cảm thực với một con chó, nhưng với người thì không được như vậy, dường như xem con người hàng hóa” Lâm Viễn nhún vai “Bất quá cái này gọi là báo ứng, anh không cần thiết phải hiểu người khác, nhưng lại hiểu bản thân mình rất rõ, bởi vì anh đối xử với người khác như vậy, cho nên anh cũng cho rằng người cũng sẽ như vậy với anh, trong thế giới của anh, con người không có tình cảm, không sánh bằng một con chó”

“Cậu còn dương oai” Hạ Vũ Thiên nắm cầm Lâm Viễn cười lạnh “Tôi hỏi cậu, tình cảm tính cái gì? Tình cảm có thể ăn no mặc ấm sao? Có thể giúp cậu thoát khỏi gian nan sao?”

Lâm Viễn đưa tay vuốt ve tay Hạ Vũ Thiên nói “Tình cảm là thứ mà anh nói vô dụng, nó sẽ không có chỗ nào đúng, nhưng nếu anh nói nó hữu dụng thì không có gì nó không làm được”

“Vớ vẩn” Hạ Vũ Thiên cười, tựa hồ không cùng chung nhận thức với Lâm Viễn.

Lâm Viễn vô tư nói “anh tin hay không tin cũng không sao cả, nhưng tôi tin”

16. Chương 16: Trò Chơi Mới

Hai người về đến nhà, Lâm Viễn rửa mặt chuẩn bị đi ngủ, lúc vừa lau khô tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên ngồi trên giường, tay lật xem một đồng ảnh chụp với tư liệu.

Lâm Viễn nhào đến gần, nói “Oa, anh đang xem ảnh mỹ nữ? Anh không phải thích đàn ông sao? Đây đẹp nè, ánh mắt ghê gớm thật”

Hạ Vũ Thiên buông ảnh, liếc Lâm Viễn một cái, nói “Đây đều là đàn ông”

“Cáp?” Lâm Viễn kinh ngạc, đưa tay lấy ảnh đến nhìn kỹ, những tấm ảnh sau khi tinh tế xử lý ánh sáng, tiểu mỹ nhân trong ảnh thật sự là đẹp mắt a, so với nữ nhân bình thường còn đẹp hơn, làn da trắng kia a, cái bóng loáng kia a!

Lâm Viễn bĩu môi nói với Hạ Vũ Thiên “Anh không phải thích đàn ông sao, anh tìm đàn ông đến làm vật thay thế phụ nữ? tôi biết người chân chính thích đàn ông cũng không làm kiểu này”

Hạ Vũ Thiên sờ sờ cằm, nói “Àn, cậu nói đúng trọng tâm vấn đề, đúng là có chuyện như vậy, đây chẳng qua là đồ chơi”

Lâm Viễn nghe thấy hai chữ “đồ chơi” có chút chói tai, hỏi “Anh chọn đến làm gì? Ai cũng đều đẹp cả”

“Làm tình dịch với cậu” Hạ Vũ Thiên thuận miệng nói.

“Cáp?” Lâm Viễn không hiểu “Tôi mới không có khả năng tranh giành tình nhân với tiểu yêu tinh này”

“Cho nên nói cần cậu diễn trò” Hạ Vũ Thiên gom lại đồng ảnh, hỏi “Cậu thích người nào?”

Lâm Viễn chán ghét nhìn gã, nghĩ nghĩ, đột nhiên còn thật sự hỏi “Nga? Muốn diễn chuyện tình đau khổ không? Anh thấy tân hoan thì quên người yêu cũ là tôi, sau đó tôi sẽ biến mất, thế nào? Cao bay xa chạy! Một năm sau anh mới tìm tôi trở về, sau đó tuyên bố di chúc!” Lâm Viễn cảm thấy chủ ý này thật sự quá tuyệt vời!

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng, nói “Cậu tưởng tượng thật đẹp!”

Lâm Viễn nhụt chí, nói “Rất khó diễn a”

“Không cần phải gấp gáp, cậu có thể chậm rãi bồi dưỡng” Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Chuyện này phải đợi thêm một thời gian”

“Anh lại muốn làm gì?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi “Đang êm đẹp sao lại muốn tìm tình dịch làm chi?”

Hạ Vũ Thiên sờ sờ cằm, nói “Sự tình phức tạp, tôi cần cậu dờ đi một ít lực chú ý”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, ngồi xếp bằng trên thảm, ngưỡng mặt nhìn Hạ Vũ Thiên “Tôi nói, không phải trong lòng anh đã có người khác, sau đó anh lấy tôi làm bia a?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, xoay mặt nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn lấy khăn mặt khoác lên vai, đưa tay chống cằm, nói “Thật sự là như vậy đi, trên phương diện làm ăn của anh, tôi không thể giúp đỡ anh chuyện gì, đương nhiên cũng đồng thời làm di chúc, nhưng tôi thấy căn bản anh đã là người định đoạt trong nhà, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nguyên nhân là tình cảm nha, anh đem lực chú ý đặt hết lên người tôi, sau đó mọi người đều chú ý đến tôi, người anh chân chính thích sẽ không có nguy hiểm, có phải vậy hay không a?”

Hạ Vũ Thiên trầm mặc trong chốc lát mới nói “Cậu rất thông minh”

“Hắc hắc” Lâm Viễn hỏi “Chuyện thật sự là như vậy a?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn trong chốc lát, nói “Cũng không thể xem người kia là tình nhân của tôi, bắt quá rất quan trọng với tôi, tôi từng nợ hắn, rất nhiều người không hiểu rõ hắn, chỉ biết rằng hắn từng là đối tác trên giường của tôi, bởi vậy khi hắn thất thế, không ít người hỏi thăm, nếu bắt được hắn sẽ chết, chết đi thật cũng không có gì, chẳng qua sẽ mang đến cho tôi không ít phiền toái, cho nên tôi muốn cậu dời đi tầm mắt của những người khác, để cho người khác cảm nhận rằng cậu là người tôi chân chính yêu thương”

Lâm Viễn cau mày nghĩ nghĩ, hỏi “Nói đến nói đi, anh vì lợi ích của bản thân mà bảo hộ hắn, chứ không phải vì tình cảm a?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nói “Hiện tại không phải lúc nói chuyện tình cảm, bắt quá nếu bình ổn mọi việc xong, tôi cảm thấy có chút có thể cùng hắn, cho nên hiện tại tôi thăm nghĩ phải bảo vệ hắn, có một số việc, về sau hãy nói”

Lâm Viễn ngoáy ngoáy lỗ tai, nói “Ai, loại sinh vật không có tình thương như anh lại vì một người mà lưu lại một chỗ trong lòng xem như cũng không tồi, tôi sẽ cố mà làm giúp anh”

Hạ Vũ Thiên tựa hồ có chút ngoài ý muốn, hỏi Lâm Viễn “Cho cậu tiền, cậu không muốn, phục vụ quên mình hay áp chế cậu, cậu cũng không cam tâm tình nguyện, đơn giản vì tôi có tình cảm với người nợ cậu liền khẳng định hỗ trợ tôi?”

Lâm Viễn giật, cào, càu tặc, nói “Không biết, dù sao tôi cũng cảm thấy không quá chán ghét anh” Nói xong, đứng lên đi lau khô tóc, thuận miệng nói “Ngày mai sẽ không có hoạt động gì chứ? Tôi muốn đi chơi bóng”

Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, thản nhiên nói “Không có.....”

Nhìn theo bóng dáng Lâm Viễn thanh thoi trở lại phòng, Hạ Vũ Thiên buông đồng hồ ảnh chụp trên tay, khoe miệng hơi cong lên — —tình cảm? Đây là nhược điểm của cậu sao? Lâm Viễn.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Viễn tỉnh dậy cảm giác cổ đau đau, gối đầu sao lại cứng như vậy chứ? Nhìn lại, quả nhiên, tên biến thái Hạ Vũ Thiên ôm cậu đến ngủ cùng gã.

“Uy!” Lâm Viễn ngồi dậy, nói “Lão tử tốt xấu gì cũng là đại nam nhân một trăm hai mươi cân, anh con mẹ nó đừng ôm liền ôm, chừa cho lão tử một chút mặt mũi không được a!”

Hạ Vũ Thiên trở mình, mái tóc trắng thơm ngày thường hơi có chút hỗn độn, ánh mắt cũng mê ly, nói “Cậu có một trăm hai mươi cân? Tôi cảm giác không có a”

“Cút” Lâm Viễn đập một cái, xuống giường nhìn đồng hồ báo thức, đã hơn tám giờ, vội vàng chạy đi mặc quần áo, muốn đến phòng khám, buổi chiều còn đi chơi bóng.

Hạ Vũ Thiên một tay chống cằm nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn hỏi “Hôm nay anh sao lại nhàn nhã như vậy, không cần đi ra ngoài a?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, nói “Tí nữa tôi phải đi ra ngoài, cậu muốn cùng đi hay không?”

Lâm Viễn lắc đầu, nói “Tôi mới không cần”

“Cùng đi đi” Hạ Vũ Thiên ngồi dậy, thay quần áo.

“Tôi muốn đến phòng khám” Lâm Viễn nói “Buổi chiều còn muốn đi chơi bóng”

“Buổi trưa không đến phòng khám, lí Cố cũng không mệt chết” Hạ Vũ Thiên đứng lên rửa mặt, nói “Cũng không chậm trễ cậu đi chơi bóng”

“Anh muốn đi đâu?” Lâm Viễn hỏi “Tôi không làm chuyện quá biến thái”

Hạ Vũ Thiên cười nói “Cậu đi theo tôi đi, tôi không thích một mình đi vào trong đó”

Lâm Viễn khẽ nhú mày, Hạ Vũ Thiên giống như đột nhiên xúc động, gật gật đầu “Quên đi, việc không muốn cũng phải làm thôi”

Nửa giờ sau, hai người ra ngoài, Hạ Vũ Thiên ngồi trong xe xem báo, Lâm Viễn ngồi cạnh gã xem tin tức tivi trên xe, hai người ăn sáng qua loa trên xe, Hạ Vũ Thiên ăn trứng chim cuộn theo yêu cầu của Lâm Viễn.

Xe đi về hướng ngoại ô thành phố, mất hơn nửa giờ thì đến trước cửa một trại an dưỡng, Lâm Viễn chau mày, hẳn là bác sĩ, theo đúng về trại an dưỡng này thì đó thật sự rõ ràng là — bệnh viện tâm thần!

“Anh đến bệnh viện tâm thần làm gì?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên mở cửa xe đi xuống, nói “Gặp một người”

Lâm Viễn theo gã đi vào, đi qua một hoa viên nhỏ, rất nhiều bác sĩ tiếp đón, Hạ Vũ Thiên tựa hồ như rất thân quen nơi này, Lâm Viễn đi theo Hạ Vũ Thiên vào một khu phòng bệnh, xuyên qua hành lang gấp khúc rất dài, nghe được tiếng kêu thê lương truyền đến, Lâm Viễn có chút bực mình.

“Bệnh viện tâm thần đích thật là như thế này” Hạ Vũ Thiên nói “Ở đây, kẻ điên so với người không điên sẽ sống dễ dàng hơn một chút”

Lâm Viễn bật cười “Người không bị điên thì ai lại đưa đến bệnh viện tâm thần a?”

“Trước kia tôi từng ở đây” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói.

Lâm Viễn cả kinh, mở to mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh có tiền sử bệnh tâm thần a?”

Hạ Vũ Thiên cười cười ra vẻ không sao cả, nói “Ai nói nhất định phải có bệnh tâm thần mới có thể bị đưa đến bệnh viện tâm thần?”

Lâm Viễn nổi da gà, cảm giác có luồng khí lạnh sau lưng.

Lâm Viễn theo Hạ Vũ Thiên đến trước cửa một gian phòng ở lầu ba, nói là phòng bệnh nhưng lại càng giống như là nhà giam, tuy rằng điều kiện bên trong khá tốt, nhưng khắp nơi bị lồng sắt vây quanh.

“Hạ tiên sinh, đến gặp Hạ thái thái?” Hộ sĩ hỏi.

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu.

Lâm Viễn tâm nói.....Hạ thái thái? Chẳng lẽ là lão bà của Hạ Vũ Thiên? Vội vàng nhìn nhìn bên trong cửa sổ.....liếc mắt một cái, Lâm Viễn đã xác định ngay là không phải, bên trong là một lão thái thái tóc trắng xóa, ánh mắt ngầy dại nhìn thập giá trên vách tường đến phát ngốc, đáng người cực gầy.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên lẳng lặng nhìn chằm chằm lão thái thái kia, hỏi hần “Ai vậy a?”

Hạ Vũ Thiên trầm mặc trong chốc lát, nói “Mẹ tôi”

Lâm Viễn nhú mày, tâm nói.....quả nhiên.

“Nàng sao lại ở nơi này?” Lâm Viễn không phải rất tò mò muốn biết chuyện bát quái của người khác, nhưng hẳn không phải người lạnh lùng, trong tình huống này, cho dù là theo lễ tiết thì cũng có thể tỏ vẻ quan tâm một chút.

“Mấy anh em chúng tôi không phải cùng một mẹ sinh ra” Hạ Vũ Thiên nói thản nhiên “Có thể tồn tại đến bây giờ chỉ có mẹ tôi mà thôi, những người phụ nữ xinh đẹp trong nhà cũ đều là ba tôi mới tìm về sau này, chỉ tiếc, không một ai có thể sinh con trai cho ông.”

Lâm Viễn nghe xong cảm thấy có chút khó chịu, hỏi “Bởi vì cha anh là xã hội đen a? Mẹ anh kết hôn sớm sao?”

“Quan hệ bên trong rất phức tạp” Hạ Vũ Thiên xoay mặt nhìn Lâm Viễn, nói “Theo thứ tự tôi tôi là con cả, bởi vì những người lớn hơn tôi đều đã chết sạch”

Lâm Viễn nhìn gã, nghĩ xem nên nói cái gì mới tốt, Hạ Vũ Thiên không cùng thế giới với hần.

“Ba anh em chúng tôi có thể sống sót đến bây giờ cũng không dễ dàng” Hạ Vũ Thiên quay đầu lại, tiếp tục nhìn chằm chằm lão thái thái kia đến xuất thần, nói “Không phải chúng tôi không có tình cảm, nhưng cái gọi là tình cảm chỉ biết hại chết chúng tôi”

Lâm Viễn cào cào tóc, có lẽ thể giới quan của hắn so với một Hạ Vũ Thiên lớn lên trong hoàn cảnh sống chết tìm cách sinh tồn đích thật rất ngây thơ.

“Bất quá” Hạ Vũ Thiên xoay mặt nhìn Lâm Viễn, khoe miệng hơi cong lên, nói “Những lời cậu nói tối hôm qua tôi đã nghĩ thật lâu, cảm thấy cũng có chút đạo lý nhất định”

“Ân?” Lâm Viễn khó hiểu.

“Hiện tại đã không giống với khi đó” Hạ Vũ Thiên có chút dăm chiêu nói “Có lẽ có thể ném thử một chút chút hương vị tình cảm”

Lâm Viễn nghe đến xuất thần, không hiểu tại sao lại sinh ra một tia đồng tình với Hạ Vũ Thiên.

Thật lâu sau, Lâm Viễn mới hỏi “Mang tôi đến nơi này làm chi?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, nói “Không biết, chỉ là không muốn đến một mình”nhập tâm quá nha Thiên Thiên=))

Lâm Viễn mếu máo, không nói chuyện nữa, bất quá có chút đổi mới suy nghĩ về Hạ Vũ Thiên, gã đích xác chán ghét tình cảm, nhưng cũng không thể trách gã, là vì hoàn cảnh chi phối sao?

Rời khỏi bệnh viện tâm thần, khi xe quay về đến nội thành đã gần giữa trưa, Hạ Vũ Thiên mang Lâm Viễn đến một nhà hàng cao cấp, cố ý chọn một phòng riêng cẩn thận dạy Lâm Viễn lễ nghi khi dùng bữa.

Lần này Lâm Viễn phối hợp theo, chiếu theo ý tứ Hạ Vũ Thiên mà học, dù sao cũng trải qua giáo dục bậc cao, Lâm Viễn cũng là người thông minh có trí nhớ tốt, không bao lâu đã làm giống y đúc, Hạ Vũ Thiên hài lòng vô cùng, hôn lên trán Lâm Viễn, cười nói “Tốt lắm”

Lâm Viễn khó hiểu, cảm thấy không được tự nhiên, thực buồn nôn!

Ăn cơm xong Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn đến trường của Tôn Lâm, Lâm Viễn dường như chạy trốn khỏi xe, một đường chạy như điên rẽ vào trường, đến khi thoát khỏi tầm mắt Hạ Vũ Thiên mới thả chậm cước bộ, lắc lắc đầu, chậm rãi thông dong bước đi.

“Lâm Viễn” xa xa trên sân bóng rổ, Tôn Lâm ngoắc ngoắc hắn.

Lâm Viễn dôi mắt về phía xa xa, thấy một đám sinh viên tràn trề sinh lực đang chơi bóng trên sân, đột nhiên lại nghĩ đến Hạ Vũ Thiên đời này chưa bao giờ thể nghiệm những niềm vui giản đơn như thế này, hay là ngày nào đó dẫn gã đến đây chơi bóng nhỉ? Nghĩ đến đây, Lâm Viễn đánh nhanh vào đầu mình, muốn chết, sao lại miên man suy nghĩ chuyện này, Hạ Vũ Thiên là giai cấp địch nhân a! Phải quên ngay! Lâm Viễn vọt vào sân bóng rổ, ném quần áo, chơi bóng!

.....

“Thiếu gia” A Thường lái xe đưa Hạ Vũ Thiên quay về công ty, đột nhiên gọi gã một tiếng.

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn, hỏi “Làm sao vậy?”

A Thường do dự một chút, thật lâu sau mới nói “Lâm Viễn là đứa nhỏ tốt”

“A.....”Hạ Vũ Thiên cười cười “Thì sao?”

A Thường không nói, tiếp tục lái xe.

“Anh theo tôi bao lâu rồi?” Hạ Vũ Thiên hỏi A Thường.

“Bắt đầu theo thiếu gia từ năm mười sáu tuổi” A Thường trả lời “Mười mấy năm”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói “Vậy hẳn là anh biết tôi thích nhất cái gì”

A Thường trầm mặc một lúc lâu sau mới đáp “Ân, biết”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu, tiếp tục đọc báo.

Xe đến công ty, Hạ Vũ Thiên nói với A Thường “Trở về đón Lâm Viễn đi, sau đó kể một ít chuyện xưa của tôi cho cậu ta nghe.....nên nói cái gì, trong lòng anh có lẽ đã rõ rồi chứ?”

Sắc mặt A Thường tái nhợt, thật lâu sau mới gật gật đầu, nói “Ân”

Hạ Vũ Thiên vừa lòng, xuống xe, vào công ty.

A Thường quay đầu xe, trở lại trường học, xuống xe, chậm rãi đi bộ đến ngoài sân thể dục, nhìn thấy vài thân ảnh trẻ tuổi đang chơi bóng trên sân, tiếng cười đùa truyền đến rất vui vẻ.

A Thường châm một điếu thuốc, ngồi xuống bậc thang bên sân bóng, lẳng lặng nhìn mặt cỏ đến xuất thần, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm giác một bên mặt chợt lạnh.....cả kính, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Viễn cầm hai lon coca cười với hắn.

“Lâm thiếu gia” A Thường có chút khấn trương nhìn Lâm Viễn.

“Anh chơi bóng không a?” Lâm Viễn dùng khăn mặt lau mồ hôi, mở nắp lon coca đưa cho A Thường, lại mở nắp lon còn lại trong tay.

“Tôi không chơi” A Thường cười cười, nói “Bọn họ đang gọi cậu”

Lâm Viễn quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Tôn Lâm đang ngoắc ngoắc hắn, một cậu người nước ngoài theo chân bọn họ cùng chơi bóng, kẻ tập hết nửa đời người cũng không quen tiếng Trung nói với Lâm Viễn “Lâm Viễn, muốn chạy trốn?”

“Cái gì?” Lâm Viễn quăng khăn mặt, nói “Lão tử uống miếng nước, bây giờ quay lại đánh cho cậu quay về Mỹ luôn!” Nói xong, tiến lên.

A Thường ngồi tại chỗ nhìn theo bóng dáng Lâm Viễn — —Điều Hạ Vũ Thiên thích nhất hẳn tự nhiên rõ ràng vì đã được chứng kiến vô số lần, gã thích tìm ra nhược điểm của người khác, sau đó dễ dàng khống chế người đó trong tay, bán mạng cho gã, nhưng sau khi đạt được mục đích, người bị lợi dụng gần như đều đã vạn kiếp bất phục.....Hạ Vũ Thiên là không có tình cảm.

17. Chương 17: Rơi Vào Mộng Đẹp

Lâm Viễn nhẹ nhàng, vui vẻ tràn trề chơi xong trận bóng, sau đó Tôn Lâm kéo hắn cùng các anh em đi ăn lẩu, nghỉ ngơi, Lâm Viễn chạy sang một bên gọi điện thoại báo với Hạ Vũ Thiên.

“Uy.....buổi tối anh có việc gì không a?” Lâm Viễn nói “Tôi muốn đi ăn lẩu với bạn”

Hạ Vũ Thiên cười, nói “Cậu đi đi, bảo A Thường đi cùng cậu, đừng về quá trễ”

“Nga” Lâm Viễn cúp điện thoại, có chút buồn bực, Hạ Vũ Thiên tại sao lại nói chuyện dễ chịu như vậy?

“Uy” Tôn Lâm đi đến vỗ vai Lâm Viễn, nói “Đi ra ngoài ăn cơm còn phải báo a? Bạn gái a?”

“Nga?” Đám người chơi bóng đều hưng phấn “Kêu ra ăn cùng sao!”

“Cút.....đi ăn ở đâu?” Lâm Viễn vỗ vỗ ngực “Các cậu đều là sinh viên nghèo, lão tử sẽ mời khách!”

“Lâm Viễn ca!” Một đám tiểu quỷ nhào lên ôm chân Lâm Viễn “Chúng tôi thề sống chết đi theo anh!”

.....

Một đám người đến quán lẩu gần trường học, gọi một cái lẩu chim non, còn gọi thêm vài món ăn cùng một thùng bia, vậy đã đủ ghiền a!

Cuối cùng, vừa nhìn thấy đã hơn chín giờ, Lâm Viễn bảo đám sinh viên quay về ký túc xá, bản thân thì ôm theo một phần thức ăn ra xe. Đầu tiên chạy đến hai chiếc xe ở phía sau, đưa hai camen cơm cho hai vệ sĩ, vệ sĩ hai mặt nhìn nhau. Lâm Viễn cười hì hì chạy vào xe A Thường, ngồi ghế trước, thắt dây an toàn, nói “Thường ca, đợi lâu không, ăn trước thứ này đi” Vừa nói vừa đưa sang một túi thức ăn.

A Thường cười cười, nói “Tôi không đói bụng, thói quen”

“Vậy giữ làm đồ ăn khuya đi” Lâm Viễn tiếp “Nhà này nấu ăn phải đúng giờ a”

A Thường cười cười, gật gật đầu, hỏi “Sao lại không ngồi ghế sau?”

Lâm Viễn bóp bóp bả vai, nói “Ngồi phía trước không thấy buồn, có có thể tán gẫu, ngồi phía sau.....ai nha.....”

“Làm sao vậy?” A Thường khởi động xe, thấy Lâm Viễn xoa thắt lưng.

“Thật sự là.....tốt nghiệp mới vài năm thôi, trước kia chơi bóng đến trưa còn có thể đi đến bể bơi lượn vài vòng, bây giờ không năng động được như vậy, tay chân lão hóa cả” Lâm Viễn oán giận.

A Thường cười cười, nói “Cậu có thể theo đại thiếu gia đi tập thể hình”

“Hạ Vũ Thiên tập thể hình sao?” Lâm Viễn thật sự cảm thấy hứng thú, hỏi “Khó trách rắn chắc như vậy, còn cứng nữa.....đúng rồi, hấn còn vận động gì khác không?”

“Ân, thiếu gia từ nhỏ đã luyện taekwondo cơ hồ môn võ nào cũng có” A Thường vừa lái xe vừa trả lời.

“Nga” Lâm Viễn trong lòng thùng thùng, bồn chồn, Hạ Vũ Thiên như thế nào còn luyện võ a? Không thể nói hết a.....đừng có mà ngày nào đó hấn mất hứng mang mình ra giết nha.

“Đúng rồi” Lâm Viễn hỏi A Thường “Ân.....anh không phải đã theo hấn thật lâu a?”

A Thường căng thẳng trong lòng, Hạ Vũ Thiên lường trước một chút cũng không sai, Lâm Viễn bắt đầu tò mò, gật gật đầu, có chút do dự nói “A, đúng vậy”

” Bao lâu a?” Lâm Viễn truy vấn.

” Ờ..... mười mấy năm đi.” A Thường trả lời, trán đã đổ chút mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ, Lâm Viễn đừng hỏi, nếu Lâm Viễn không hỏi, bản thân có thể không nói, nhưng nếu hỏi, đành phải trả lời.

Nhưng mà điều làm A Thường thất vọng chính là Lâm Viễn quả nhiên hỏi tiếp “Kia.....lúc này Hạ Vũ Thiên nói trước kia hấn đã từng ở bệnh viện tâm thần, chuyện gì đã xảy ra a?”

A Thường thầm than một tiếng trong lòng, bắt đầu nói “Ân, trước kia đại phu nhân cùng đại thiếu gia lúc lão gia đánh tranh giành thế lực, thời điểm nan giải nhất.....đại phu nhân vì muốn giữ lại cho đại thiếu gia một mạng đã mang đại thiếu gia đến ở trong bệnh viện tâm thần, vết thương trên lưng đại thiếu gia là do bị đánh bằng côn điện lúc ở trong bệnh viện tâm thần.....khổ cực hơn một năm, cuối cùng lão gia giành được thế lực, đại thiếu gia mới được ra ngoài. Lão gia vốn nghĩ đại thiếu gia chết rồi, nhưng không ngờ đại thiếu gia vẫn bình an.....Đại phu nhân thì điên rồi. Lão gia cảm thấy mắc nợ đại phu nhân, cho nên đối xử rất tốt với đại thiếu gia, những phụ nữ khác cũng không có địa vị trong nhà, chỉ là tình nhân thôi”

Lâm Viễn nghe xong nhú mày, không nghĩ đến Hạ Vũ Thiên lại chịu loại cực khổ như vậy, cau mày, chợt nghe A Thường nói “Cái kia.....Lâm thiếu gia”

“Đã bảo gọi tôi là Lâm Viễn rồi mà” Lâm Viễn tiếp “Tôi cũng không phải thiếu gia”

“Lâm Viễn.....Thường ca nói với cậu hai câu thật lòng, phải ghi nhớ kỹ, đừng nói với ai khác” A Thường nhìn càmén đặt trước cửa xe, nói với Lâm Viễn.

“Ân” Lâm Viễn gật đầu một chút.

“Cậu.....cậu đừng tin người nhà họ Hạ” sau một lúc lâu do dự, A Thường mới nói ra.

“Người họ Hạ?” Lâm Viễn hỏi “Chính là Hạ Vũ Thiên sao?”

A Thường không trả lời trực tiếp, chỉ nói “Cậu đừng trao trái tim cho họ, nếu không đến lúc đó sẽ không thể lấy về”

Lâm Viễn cau mày, nhìn A Thường “Có ý tứ gì?”

“Cậu nhớ rõ là được” A Thường nói “Bất quá đại thiếu gia và những người kia lớn lên trong hoàn cảnh như vậy nên sẽ không hiểu chuyện tình cảm, bọn họ làm chuyện gì cậu cũng nên bỏ qua mới tốt”

Lâm Viễn nghe xong gật gật đầu, thật lâu sau mới hỏi “Người họ Hạ không thể tin, vậy anh đi theo bọn họ làm gì a?”

A Thường cười cười, nói “Cứ xem như là mượn nhà sống tạm, mặt khác thì tôi cũng giống như cậu, cùng một con đường, nhất định phải theo đến cùng, điều mấu chốt nhất là.....tôi chứng kiến đại thiếu gia lớn lên, hy vọng đại thiếu có thể sống tốt, tôi làm lái xe sẽ thuận tiện hơn một chút so với người khác”

Lâm Viễn cười cười, nói “Anh không phải xem hấn là con đấy chứ?”

A Thường lắc đầu, nói “Tôi không già như vậy đâu, bất quá có thể khẳng định tôi xem hấn như em trai”

Lâm Viễn hơi gật đầu, nói “A Thường, thật khó ngờ nha, anh xem Hạ Vũ Thiên như em trai, nhưng hấn chỉ coi anh là đàn em, anh cũng không giận, nếu là em trai ruột thịt của anh nhất định sẽ rất hạnh phúc”

A Thường sững sốt, thật lâu mới nói “Đại thiếu gia không xem tôi như đàn em a.....”

Lâm Viễn nhếch miệng cười, nói “Anh là muốn tôi giúp hấn nên mới thay hấn nói tốt đi?”

A Thường há miệng thở dốc vì xấu hổ, Lâm Viễn đã hiểu sai ý hấn, người này đều nghĩ tốt cho người khác, làm sau có thể đầu lại Hạ Vũ Thiên?

Lâm Viễn vỗ vỗ A Thường, nói “Anh yên tâm, về sau tôi sẽ tận lực phối hợp với hấn, dù sao tất cả mọi người đều có mặt không dễ dàng”

A Thường gật gật đầu, lo lắng, lo lắng.

.....

Sau khi về đến nhà, Lâm Viễn nhảy vào phòng, không đợi Hạ Vũ Thiên phản ứng đã cầm quần áo tiến vào nhà tắm với vận tốc ánh sáng. Lúc này chơi bóng ra một thân mồ hôi, cộng thêm một thân dầu mỡ lúc đi ăn lẩu, Lâm Viễn nghĩ thấy toàn thân bốc mùi thối, chạy nhanh đi tẩy rửa.

Hạ Vũ Thiên tắt máy tính, đến bên giường xem mấy cuốn tạp chí bóng rổ, điện ảnh Lâm Viễn mang về.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Viễn lau tóc đi ra, thư thư phục phục thở ra một hơi sảng khoái, lằm bằm lầu bầu “Thích a”

Hạ Vũ Thiên giương mắt, thấy Lâm Viễn mặc áo T-shirt trắng cùng quần đùi rộng thùng thình, hai chân trơn bóng, cánh tay lộ ra ngoài áo, đang dùng khăn lau tóc.

Hạ Vũ Thiên vuốt cằm, đổi góc độ một lần nữa nhìn kỹ Lâm Viễn.....trừ bỏ tính cách Lâm Viễn thì không thể phủ nhận, diện mạo Lâm Viễn là kiểu hình gã thích nhất.

Dáng người thon gầy nhưng thường xuyên rèn luyện nên thoát nhìn không yếu nhược, đường cong cơ thể rất dài, tay chân tinh xảo, động tác linh hoạt, Lâm Viễn gọi gã nhớ đến con báo con.....tóc đen mắt đen, làn da trắng hơn so với chuẩn người phương Đông, ngũ quan tinh xảo, không phải đáng yêu mà một trong số ít những đàn ông đẹp, cảm nhận, chiếc cổ mảnh khảnh cộng thêm xương quai xanh tinh xảo, mỗi một chi tiết đều có tính khiêu khích thị giác.....vô luận thế nào Lâm Viễn đều là đối tác lý tưởng trên giường. Nếu người này có trong số ảnh chụp đàn ông đưa đến cho gã tiêu khiển, gã nhất định sẽ gọi hấn đến, sau đó súng ái hấn thật lâu, thật lâu....

Hạ Vũ Thiên chậm rãi quét mắt qua từng chi tiết thân thể Lâm Viễn, một chỗ cũng không buông tha, mãi đến lúc Lâm Viễn ngẩng đầu, lơ đãng đối diện gã.....

Hai mắt giao nhau, Hạ Vũ Thiên nhìn đôi mắt Lâm Viễn, con ngươi đen trong trẻo, còn có vẻ mặt hơi khó hiểu, có chút khô nóng khó hiểu.....

“Anh nhìn cái gì?” Lâm Viễn lấy khăn lau tóc tùy tiện lau mặt, chạy đến lấy tạp chí trên tay Hạ Vũ Thiên “KHông phải anh thích xem tạp chí tài chính-kinh tế sao? Trả lại cho tôi”

Lâm Viễn đưa tay, cúi người đòi lại tạp chí, Hạ vũ Thiên nhìn xuyên qua cổ áo T-shirt rộng thùng thình nhìn thân thể Lâm Viễn, bộ ngực trắng nõn, phía trước còn có hai nốt nổi lên màu hồng cực nhạt, rất hiếm gặp, còn có chiếc eo rất nhỏ bé, tinh xảo”

Hạ Vũ Thiên nuốt một ngụm nước miếng, đưa tạp chí ra sau lưng, nói “Cho tôi mượn xem”

“Tôi cũng muốn xem” Lâm Viễn tiếp “Anh xem một quyển không phải đủ rồi sao? Đưa cho tôi cuốn khác”

Hạ Vũ Thiên vẫn không chịu đưa, Lâm Viễn nheo mắt, nhào lên giường chém giết.

Lâm Viễn nhào đến cuốn tạp chí, còn chưa kịp chạm đến đã bị Hạ Vũ Thiên ôm eo, ấn xuống giường, sau đó xoay người nhào lên trên.

“Uy, anh làm gì?” Lâm Viễn lấy tạp chí che chắn “Tránh ra, tôi muốn xem tạp chí”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn trong chốc lát, nói “Cậu nói xem, nếu cậu có tính cách cao ngạo lạnh lùng như hàn băng, lại được giáo dục tốt, cũng rất có khả năng diễn xuất vậy có phải thật tốt không?”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật “Anh đi mua tượng bằng tác hình người khác đi, anh cho tôi là xà nữ a” Nói xong lại đẩy Hạ Vũ Thiên “Tránh ra, tránh ra”

Hạ Vũ Thiên không buông tay, hai tay sờ soạng xương sườn Lâm Viễn, làm cho Lâm Viễn giấy dựa không yên, Hạ Vũ Thiên cười nói “Lâm Viễn, ngủ với tôi một đêm được không?”

“Ngủ thì a” Lâm Viễn tiếp “Không phải mỗi buổi sáng tôi đều thức dậy trên giường anh sao!”

“Tôi không phải nói ngủ” Hạ Vũ Thiên giảng giải “Tôi nói là tôi muốn ngủ với cậu”

“Cút” Lâm Viễn lấy chân đá Hạ Vũ Thiên “Lão tử không yêu thích chuyện đó”

“Vì sao không chịu?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu ra điều kiện, cái gì tôi cũng có thể chiều theo cậu”

“Anh mơ thật đẹp a” Lâm Viễn xem thường “Anh con mẹ nó nhiều đối tác trên giường như vậy, muốn hạ hỏa thì tìm đối tác của anh đi, lần đầu tiên của lão tử phải giữ cho lão bà”

Hạ Vũ Thiên sững sốt “Lần đầu tiên? Cậu chưa từng làm? Cũng không cùng với phụ nữ?”

Lâm Viễn giật giật mí mắt “Đó là lão tử thủ thân như ngọc!”

Hạ Vũ Thiên bật cười, nói “Cậu không phải từng có bạn gái sao?”

“Ai nói có bạn gái sẽ làm chuyện kia....?” Lâm Viễn đưa tay đẩy gã “Anh động dục thì tìm người khác, đừng tìm tôi!”

“Không bằng thử xem?” Hạ Vũ Thiên kiên nhẫn dụ dỗ “Lại không có tổn thất, kỹ thuật tôi tốt lắm”

“Tôi mới không cần!” Lâm Viễn lấy gối ném Hạ Vũ Thiên, xoay người muốn chạy, lại bị Hạ Vũ Thiên giữ lấy quần áo.

“Ai nha, anh đừng gây sức ép với tôi được không a?” Lâm Viễn phản ứng, không có ý hoảng sợ, đẩy qua đẩy bình thường như cơm bữa, Hạ Vũ Thiên có chút buồn bực, hỏi “Trước kia cậu cũng từng gặp loại tình huống này?”

“Cáp?” Lâm Viễn nhìn gã khó hiểu.

“Tôi nói là trước kia cũng có người vui đùa như vậy với cậu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Không phải tất cả nam sinh đều vui đùa như vậy” Lâm Viễn tiếp “Khi còn đi học cũng gặp không ít người, ra trường cũng vậy, không phải ai cũng trong chốc lát thì nói “Tôi nuôi cậu đi”, một lát lại nói “Bốn mươi vạn tôi mua đêm đầu của cậu””

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn nửa ngày mới nói “Lâm Viễn, cậu có thể lớn đến từng này tuổi mà không bị người cường, thật sự là kỳ tích”

Lâm Viễn thưởng cho Hạ Vũ Thiên một cước “Mơ giấc mộng của anh đi, ít dong dài!”

Hạ Vũ Thiên nằm xuống giường, nói “Không náo loạn với cậu nữa, đêm nay ngủ chỗ tôi đi, sáng mai tôi phải dậy sớm, cậu cũng phải thức dậy cùng tôi, sáng mai tôi mang cậu đi đánh golf”

“Golf?” Lâm Viễn ngồi lên giường, nói “Tôi sẽ không a, chưa từng đánh golf bao giờ”

Hạ Vũ Thiên hiểu rõ, gật gật đầu “Cũng đoán vậy”

Lâm Viễn mắng trong lòng — —thì sao? Có tiền rất giỏi a? đánh qua đánh lại, đánh đến gãy xương sườn người đi!

Hạ Vũ Thiên đưa tay nắn cằm Lâm Viễn “Đang nghĩ cái gì đó?”

Lâm Viễn hất tay gã “Đi đánh golf làm gì?”

“Bàn chuyện làm ăn” Hạ Vũ Thiên nói xong, vỗ vỗ gối bên cạnh “Mau nằm xuống ngủ nhanh đi, 5h sáng mai phải dậy”

“5h?” Lâm Viễn tâm không cam, tình không nguyện ngã đầu xuống gối “Thật sớm”

Hạ Vũ Thiên nhìn mặt Lâm Viễn cách khoảng 1 tấc bên cạnh, khoe miệng hơi hơi cong lên, mở miệng “Lâm Viễn”

“Àn?” Lâm Viễn xoay mặt nhìn gã, thấy Hạ Vũ Thiên khê mở đôi môi, khinh miêu đạm tả nói “Hình như tôi thích cậu”

Sau một hồi lâu sững sốt, Lâm Viễn đưa tay kéo chăn phủ lên đầu, nói “Taliban, đến đây”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên nhứ mày khó hiểu, nhìn Lâm Viễn kéo chăn bọc kín người chỉ lộ ra mái tóc đen tuyền.

Thật lâu sau, Lâm Viễn ủ trong chăn mới rầu rĩ nói một tiếng “Tắt đèn đi!”

18. Chương 18: Cổ Lộng Huyền Hư! *

*Cổ lộng huyền hư: cái này là một cụm từ, nên mình không dịch ra, nó có nghĩa là ra vẻ thần , bí, kỳ ảo, thật thật giả giả.

Hôm sau, mới khoảng 5h sáng, Lâm Viễn còn đang ngủ mơ mơ màng màng đã bị Hạ Vũ Thiên kéo dậy.

“Tôi không muốn đi, cũng sẽ không đánh golf” Lâm Viễn ôm gối “Anh tự đi đi....”

Hạ Vũ Thiên lấy quần áo, kéo Lâm Viễn ngồi thẳng dậy, buộc hắt thay trang phục, kéo ra cửa.

Sau khi lên xe, hai mắt Lâm Viễn vẫn còn mông lung, A Thường lái xe đưa hai người đến một sân golf trong khu giải trí ở ngoại ô thành phố.

Lúc xuống xe, Lâm Viễn còn đánh cái ngáp.

“Tỉnh táo một chút” Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ mặt Lâm Viễn, nói “Đừng có tự hại mình lọt xuống lỗ”

“Lọt thí” Lâm Viễn bĩu môi có chút khó chịu “Lỗ nhỏ như vậy tài nào mà lọt vào!”

Hạ Vũ Thiên không để ý đến Lâm Viễn, giúp hắt chỉnh lại tóc, lúc bấy giờ, có vài chiếc xe màu đen dừng ngay bên cạnh, vài người xuống xe, đều là đầu heo cặp với mỹ nhân....

Lâm Viễn không khỏi lú lờ, tâm nói: ai nha, Hạ Vũ Thiên thật đúng là có thể xem như tư chất không tồi a, nếu trước đây bản thân mình không cẩn thận gặp kẻ diện mạo như đầu heo này, còn phải giả dạng thành tình nhân của hắn, vậy thật bi thảm.

Lâm Viễn còn đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng cười khê khó nhịn của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn xoay mặt nhìn gã, thấy trong nụ cười có ý tứ bốn cợt.

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Hạ a” Mấy vị trưởng bối đi đến chào hỏi Hạ Vũ Thiên, không quên nhìn nhìn Lâm Viễn, cười nói “Hôm nay rảnh rồi đến chơi bóng sao?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, gật đầu nói “Đúng vậy, tôi có hẹn với Tôn lão gia tử”

“Nga....Tôn lão nhân cũng đến đây a” Người nọ cười gượng hai tiếng “Nghe nói ông ấy hai ngày trước mới phát bệnh tim, tôi còn nghĩ ông ấy đã chết rồi, không ngờ lão nhân còn cứng cáp như vậy a”

Hạ Vũ Thiên cũng cười cười, không kể cả với lão nhân kia nữa, kéo Lâm Viễn đi vào trong.

“Ai là Tôn lão gia tử?” Lâm Viễn tò mò hỏi Hạ Vũ Thiên “Là người lần trước xem chúng ta làm.....cái kia, cái kia?”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên cong lên “Cái kia là cái gì?”

Lâm Viễn liếc một cái, nhỏ giọng nói thầm “Biết rõ còn cố hỏi”

“Không phải người đó, người này gọi là Tôn Vĩnh Nghiệp, là trụ cột Tôn gia, bảy mươi tuổi, cáo già” Hạ Vũ Thiên tiếp “Sau khi lão gia chết, đối thủ cạnh tranh chủ yếu với chúng ta cũng chỉ có ông ta với Âu Dương....Âu Dương kia xem ra dễ đối phó hơn, Tôn gia là phiền toái nhất, lão nhân kia rất âm hiểm, thâm sâu khó dò”

“Không phải bọn họ nói ông ta phát bệnh tim sao?” Lâm Viễn hỏi “Cũng hơn bảy mươi tuổi rồi”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Ai biết.....Không ai chứng kiến thì chính là diễn trò mà thôi”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến sân cỏ, nhân viên ở đây đem xe chuyên dụng đi trên mặt cỏ đến, rất lễ phép nói với Hạ Vũ Thiên “Hạ tiên sinh, đến vận động a?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, hỏi “Nghe nói Tôn lão gia tử cũng đến đây?”

“Vâng” Nhân viên kia trả lời “Ở ngay phía trước” Nói xong quay đầu xe.

“Vậy đưa chúng tôi đến đó đi, tôi đến chào hỏi Tôn lão gia tử” Hạ Vũ Thiên nói xong, cùng Lâm Viễn ngồi lên xe đi về phía xa xa.

Lâm Viễn liếc mắt ngắm mặt cỏ trên sân, trong lòng không khỏi cảm thán — —Mặt cỏ thật tốt a, dùng để đánh golf quá lãng phí, không bằng dùng để đá bóng sẽ tốt hơn.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn nhìn chằm chằm mặt cỏ đến gần người, hỏi hắn “Nhìn như vậy làm gì?”

Lâm Viễn nhún nhún vai, nói “Đánh golf không có ý nghĩa, nếu đá bóng thì tốt rồi”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày, nói “Như vậy đi, sau khi ăn cơm bàn chuyện làm ăn xong, buổi chiều tôi có thời gian rảnh”

“Àn?” Lâm Viễn nhìn gã “Thì sao?”

“Có thể cho cậu quyết định” Hạ Vũ Thiên nhích một chút đến gần Lâm Viễn, cười nói “Cậu có muốn theo tôi đi một chút?”

Mày Lâm Viễn giật giật, nhìn gã, hỏi “Đi? Đi đâu a?”

“Àn.....” Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, nói “Đi đá cầu đi.....không phải cậu muốn đá cầu sao? Tôi lâu rồi cũng không vận động”

Lâm Viễn hoảng sợ nhìn Hạ Vũ Thiên, sau một lúc lâu mới nói một câu “Anh nói đá cầu.....là chỉ đá bóng? Hai ta?”

Hạ Vũ Thiên nhún mày “Ngoài đá bóng thì còn có thể đá cái cầu gì?”

“Anh khẳng định sao?.....anh là xã hội đen, ai biết anh còn mê thứ gì nữa” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Không.....” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm “Hai người làm sao mà đá a, anh đá cho tôi, tôi đá cho anh a? Cũng không phải anh em cá heo trong công viên hải dương học”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng Lâm Viễn “Cậu đi hay không đi?”

“Ha ha, bàn sau, bàn sau” Lâm Viễn muốn dừng đề tài, vội xoay mặt nhìn về hướng xa xa.....lại trông thấy một thân ảnh quen thuộc.....mày nhún lại một cách không tự chủ.

Hạ Vũ Thiên nhìn vẻ mặt Lâm Viễn, thản nhiên nói “Tôi đã sớm muốn nói với cậu....bất quá sợ cậu không nghe”

Lâm Viễn cắn chặt răng, cúi đầu không lên tiếng.

Trên bãi cỏ cách đó không xa có vài người đang đứng, phía sau hiển nhiên là một đoàn tùy tùng men in the black, người cầm đầu là hai người, một già một trẻ. Lão Đại thoát nhìn đã sáu, bảy mươi tuổi, hơi hơi mập, Lâm Viễn không thể nhìn ra nét thanh thoát, dù sao trong mắt Lâm Viễn, lão nhân được gọi là sống quá lâu thì cũng không lâu hơn người này nhiều lắm.....Nhưng người trẻ tuổi còn lại kia, chính là Tôn Lâm lúc trước cùng hắn chơi bóng rổ .

Lâm Viễn nhíu mày thật sâu, Tôn Lâm mặc một bộ trang phục thể thao màu lam nhạt, trên tay cầm gậy đánh golf, thoát nhìn giống như một công tử tao nhã, hoàn toàn không giống với tiểu tử hoang dã lúc chơi bóng rổ với hắn. Trong đầu Lâm Viễn lộn bộn một chút, theo bản năng nghĩ đến việc hội ngộ Tôn Lâm ngày trước thật sự có chút trùng hợp.....Hay việc Tôn Lâm tiếp cận hắn là có mục đích? Hơn nữa cũng họ Tôn, nói như vậy, Tôn Lâm kết giao bạn bè với hắn là vì chuyện làm ăn với Hạ Vũ Thiên? Trong nháy mắt, Lâm Viễn cảm giác bản thân bị lừa gạt, phi thường mất hứng.

Sắc mặt Lâm Viễn khó coi, không lên tiếng, Hạ Vũ Thiên cười cười, kéo Lâm Viễn đi về phía Tôn Lâm.

“Tôn lão gia tử, sao lại khéo như vậy a” Hạ Vũ Thiên cười nói.

Lâm Viễn lại sững sốt trong lòng.....khéo như vậy? Nói vậy, căn bản Hạ Vũ Thiên không phải đã hẹn với Tôn lão gia tử, mà chính gã tự chạy đến.....

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn ngẩng đầu, nhìn đến Tôn lão gia tử cũng hơi hơi sững sốt, sau đó cười ha hả đi đến bắt tay với Hạ Vũ Thiên, nói “Tiểu Hạ a, cũng đến đây vận động sao?”

Hạ Vũ Thiên lễ phép gật đầu, hư tình giả ý hỏi thăm sức khỏe lão nhân.

Lâm Viễn đứng cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn Tôn Lâm, Tôn Lâm cũng sững sờ đứng yên tại chỗ, vẻ mặt xấu hổ nói không nên lời, tựa hồ có chuyện muốn nói cùng Lâm Viễn, cũng có chút sốt ruột.

“Tiểu Lâm, lại đây” Lão nhân vẫy tay với Tôn Lâm, gọi hắn đến trước mặt giới thiệu với Hạ Vũ Thiên “Cháu trai tôi, vừa đi du học về” Lại giới thiệu Hạ Vũ Thiên với Tôn Lâm “Tiểu Lâm a, đây là Hạ đại ca, con phải học hỏi việc buôn bán với anh cho tốt a, đừng mãi nghĩ đến chuyện vui chơi biết chưa?”

“Àn” Tôn Lâm gật gật đầu, lại đưa mắt liếc Lâm Viễn.

“A?” Tôn lão nhân nhìn thấy Lâm Viễn, cười hỏi Hạ Vũ Thiên “Là người yêu mới a? Dáng vẻ rất không tồi”

Tôn Lâm hơi cau mày, sắc mặt Lâm Viễn cũng không tốt, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn đến nói với Tôn lão nhân “Lão gia ngài đừng đùa, đây là bác sĩ nhà tôi, gọi là Lâm Viễn, là khách quý của Hạ gia chúng tôi”

“Nga.....”Lão nhân gật gật đầu, nói “Tôi nghe nói trước khi lão gia mất, có một bác sĩ chăm sóc ông ấy, sau đó cũng giao di chúc cho vị bác sĩ này, không phải là.....”

“Đúng vậy” Hạ Vũ Thiên cười cười, nói với Lâm Viễn “Tôn lão gia tử, có từng gặp chưa?”

Lâm Viễn lắc đầu, cười cười.

“Có bác sĩ bên cạnh rất quan trọng a” Tôn lão nhân cười nói “Vừa rồi lão nhân tôi thiếu chút nữa mất mạng.....ai, già rồi chẳng làm được việc gì, các cậu đừng ý mình còn trẻ tuổi mà làm loạn, năm mươi năm trước mỗi ngày tôi đều không ngủ, không phải đánh giấc thì chính là muốn vui đùa với phụ nữ.....ha ha, làm sao ngờ được sẽ có ngày đứng không vững như hôm nay a”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn ông ta, sắc mặt lão nhân hơi đỏ hơn so với người thường , lúc đi lại cũng có chút thở hổn hển, xem ra thân thể thật không tốt.

“Thế nào tiểu Hạ?” Tôn lão nhân vỗ vỗ Hạ Vũ Thiên, nói “Kiện hàng kia, còn có ý tứ phải không?”

“Tất nhiên là phải” Hạ Vũ Thiên cười nói “Hôm nay, thật khéo gặp được lão gia tử, vậy có thể nói chuyện giá cả rồi”

“Được được, không bằng như vậy đi, người trẻ tuổi chịu khó đi theo giúp lão vận động đi....chúng ta từ từ nói chuyện” Lão nhân cầm gậy golf, thân thiện cười, cùng Hạ Vũ Thiên đánh golf.

Hạ Vũ Thiên vui vẻ đồng ý, quay đầu hỏi Lâm Viễn muốn cùng đi hay không, tâm tình Lâm Viễn cực độ ác liệt, nói hẳn sẽ không đi, Hạ Vũ Thiên chỉ một cái bàn dưới mái che nắng cách đó không xa, bảo Lâm Viễn đi đến đó nghỉ ngơi, còn gã sẽ chơi bóng với lão nhân.

Lâm Viễn gật đầu một chút, bỏ đi.

Lão nhân vốn định kêu Tôn Lâm cùng đi đánh golf, bất quá Tôn Lâm lại nói phải chuẩn bị thuốc cho ông, không tham dự. Đợi lão nhân cùng Hạ Vũ Thiên đến xa xa chơi bóng, Tôn Lâm mới quay mặt nhìn về chỗ Lâm Viễn đang ngồi dưới tán ô.

Lâm Viễn ngồi trên chiếc ghế màu trắng, có người mang trà lên cho hắn, Lâm Viễn ngồi gẩn người mà lòng không yên, có chút oán giận....nhìn đi, thật vất vả mới có chỗ chơi bóng rõ lại không được đến, hay là thật sự thăm đến mức phải lưu lạc đi chơi đá bóng với Hạ Vũ Thiên?

Đang miên man suy nghĩ, Lâm Viễn cảm giác trước mắt tối sầm, có người đi đến bên cạnh hắn, nhìn đến trang phục thể thao màu lam, Lâm Viễn biết là Tôn Lâm.

“Lâm Viễn” Tôn Lâm sờ sờ đầu, đứng bên cạnh Lâm Viễn, nói “Thực xin lỗi”

Lâm Viễn ngẩng đầu liếc Tôn Lâm một cái, nói “Anh là ai a?”

Tôn Lâm có chút xấu hổ, kéo ghế đến ngồi bên cạnh Lâm Viễn, nói “Tôi không nghĩ cậu sẽ đến đánh golf”

Lâm Viễn chớp chớp mi, uống trà, tâm nói: lão tử đánh cái rắm a.....dù sao các người, một kẻ, hai kẻ tâm đều không lành mạnh gì, ít cố làm ra vẻ cho ta.

“Chỗ tôi ở rất gần trường học kia.....Giáo viên thể dục trong trường có quan hệ không tồi với tôi, vì tôi từng đến trường đó học thể dục, cho nên mới đến trường nhận một công việc nhàn hạ, bất quá mục đích cũng là vì muốn có người cùng chơi bóng mà thôi” Tôn Lâm nói “Tôi thực sự không cố ý lừa cậu”

Lâm Viễn nói thầm trong lòng “Tôi mới không tin anh”

Tôn Lâm còn nói “Mà cậu cũng không nói cậu là di chúc sống của Hạ gia, tôi cũng có thể nói cậu gạt tôi!”

Lâm Viễn ngẩng mặt nhìn trời xem thường, tâm nói: Tiểu tử ngươi đi đi a, ta bị ngươi cản ngược lại một ngụm, kiên quyết không thèm nhìn ngươi!

Thấy Lâm Viễn không nói lời nào, Tôn Lâm có chút nản lòng, nói “Tôi vừa mới tốt nghiệp đại học, về nước cũng không bao lâu, hiện tại chủ yếu là thích ứng với hoàn cảnh công ty. Qua hai năm nữa tôi sẽ kế thừa gia nghiệp Tôn gia, cậu cũng biết việc buôn bán thật không dễ dàng, đối với khối tài sản kia, dù không muốn cũng không có biện pháp. Cho nên, thừa dịp còn thời gian hai năm này, tôi muốn tận tình vui chơi.....những người chơi bóng với tôi đều đã cho tôi là giáo viên trong trường hoặc là sinh viên khoa nào đó”

Lâm Viễn nâng mắt nhìn Tôn Lâm, tâm nói: tôi thật sự rất muốn tin anh, bất quá anh nói rất khéo, cho nên tôi không tin!

Tôn Lâm thấy Lâm Viễn vẫn không lên tiếng, đứng lên “Uy! Cậu cũng không phải bạn gái tôi, sao tôi phải dễ dàng cậu làm gì a? Cậu tin hay không tin thì tùy!”

Lâm Viễn bắt mắt nhìn Tôn Lâm, nói “Là anh nói hươu nói vượn từ đầu tới đuôi, tôi cũng không hỏi anh”

“Không phải là vì tôi không muốn mất đi một người bạn là cậu sao!” Tôn Lâm còn thật sự nói “Tôi còn muốn chơi bóng rõ với cậu!”

Lâm Viễn nhếch miệng, tâm nói ——thật ra có thể, bất quá, sau này khi ở chung hẳn sẽ cảm thấy là lạ.

Tôn Lâm nhìn Lâm Viễn, hỏi “Chúng ta vẫn là bạn bè phải không?”

Lâm Viễn nhìn Tôn Lâm, trong lòng không được tự nhiên, tuy rằng gật đầu, nhưng vẫn để tâm, sau một thời gian chung sống với Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn cảm thấy được.....bất kì ai tiếp cận hắn tựa hồ đều có mục đích, không thể không đề phòng a.

Tôn Lâm thấy Lâm Viễn hơi gật đầu mới cao hứng lên, vui vẻ nói “Thật tốt quá!” Vừa nói vừa kéo Lâm Viễn “Cậu có thể đánh golf không?”

Lâm Viễn lắc đầu, tâm nói: Nếu tôi biết đánh golf thì còn ngồi đây làm gì?

“Tôi dạy cho cậu!” Tôn Lâm kéo Lâm Viễn, giảng giải quy tắc cùng phương pháp đánh golf cho hắn.

Lâm Viễn tuy rằng không biết nhưng vẫn là người ham chơi, không bao lâu đã khiến cho Tôn Lâm khâm phục, còn thật cao hứng nghiên cứu cách đánh golf với Lâm Viễn.

Hạ Vũ Thiên đang chơi golf với Tôn lão nhân cách đó không xa, Hạ Vũ Thiên quay đầu lại, nhìn thấy Tôn Lâm cùng Lâm Viễn đang ghé sát vào nhau nghiên cứu gây golf.....khóe miệng hơi cong lên, hơi cười cười, trong mắt, tràn đầy mưu kế.

19. Chương 19: Giả Diễn-thực Làm *

Tôn Lâm cùng Lâm Viễn đứng một bên học đánh golf, xa xa, Hạ Vũ Thiên cùng Tôn lão nhân đang bàn chuyện làm ăn.

Lâm Viễn theo bản năng nhìn vài lần về nơi hai người kia, có mấy lần đối diện với ánh mắt Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn cảm thấy tâm tình Hạ Vũ Thiên không tốt, tựa hồ rất để ý việc hắn nói chuyện phiếm với Tôn Lâm.

Tôn Lâm đi vài bước ra xa xa, làm vài động tác đánh golf, lúc Lâm Viễn đang kiểm tra bóng đánh golf, Tôn Lâm đột nhiên hỏi Lâm Viễn “Lâm Viễn, cậu với Hạ Vũ Thiên.....chỉ là quan hệ bác sĩ với bệnh nhân thôi sao? Tôi nghe nói cậu cũng là chủ nhân trong nhà hắn”

Chân mày Lâm Viễn giật giật, nói “Cái gì gọi là chủ nhân a.....”

Tôn Lâm nói “Lần cuối tôi nhìn thấy hai người đứng cùng với nhau, những người đi theo cậu đều là thủ hạ của Hạ Vũ Thiên đi?”

Lâm Viễn nhún nhún vai, thuận miệng nói một câu “Cũng chỉ là bảo hộ di chúc mà thôi”

“Cậu với anh ta, không phải tình nhân?” Tôn Lâm hỏi.

Lâm Viễn mở to hai mắt có chút chán ghét nhìn Tôn Lâm, nói “Oa.....anh không thể nói lung tung a, anh ta có một tá tình nhân, tôi thật sự giữ mình trong sạch nên mới không thèm trộn lẫn vào đám người đó”

“Khụ khụ.....” Lâm Viễn đang sinh động như thật miêu tả chân dung Hạ Vũ Thiên cảm thú đến cỡ nào cho Tôn Lâm nghe, còn đưa ra lời khuyên tốt nhất là giữ khoảng cách với gã, nếu có thể bỏ chạy thì phải chạy đi thật xa, bỗng chợt nghe một tiếng ho khan từ phía sau truyền đến.

Lâm Viễn quay đầu lại.....Hạ Vũ Thiên đã đứng sau lưng hắn từ khi nào.

Lâm Viễn trừng mắt, quay đầu tiếp tục nói với Tôn Lâm “Người tôi nói là Vũ Thiên *Trời mưa* nha, là chữ Hạ trong nghĩa mưa từ trên trời rơi xuống nha, chứ không phải Hạ trong nghĩa mùa hè nha.....”

Lâm Viễn còn chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ Thiên nhéo một phen, tha trở về.

“Làm gì?” Lâm Viễn xoay mặt nhìn hắn —— Thật mất mặt!

Hạ Vũ Thiên liếc một cái sắc lẹm, nói “Bàn xong chuyện rồi, đi thôi”

Lâm Viễn chỉnh lại áo một chút, chợt nghe Tôn Lâm ở phía sau nói “Lâm Viễn, bây giờ có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm đi”

“Ách, ăn gì?” Lâm Viễn tựa hồ cảm thấy có chút hứng thú.

“Ăn lẩu, bằng không ăn đồ nướng, kêu thêm anh em trong đội nữa” Tôn Lâm nói “Tôi mời”

“Được....”Lâm Viễn “a” lên, còn chưa nói hết câu đã bị Hạ Vũ Thiên tha đi, nói “Còn chuyện gì nữa đâu, đây đưa làm gì nữa?!”

Hạ Vũ Thiên không cần phân trần, kéo Lâm Viễn ra khỏi sân golf, nhét vào trong xe, rời đi.

Trên sân golf, Tôn Lâm nhíu mày nhìn Lâm Viễn bị lôi đi, Tôn lão nhân bên cạnh nhìn nhìn hắn, hỏi “Làm sao vậy? Quen với tiểu tử kia a?”

“Ách....ân” Tôn Lâm gật gật đầu, nói “Từng gặp trước đây”

“A.....đứa trẻ tốt, có tiền đồ a, muốn cướp người của Hạ Vũ Thiên sao?” Tôn lão nhân cười hỏi.

“Không....chỉ là bạn bè thôi” Tôn Lâm vội vàng xua tay.

Lão nhân cười cười, nói “Người nhà họ Tôn chúng ta thích nhất là lấy thứ của kẻ khác”

“Ông nội” Tôn Lâm nhìn lão nhân “Ở đâu lại có ông dạy cháu như vậy chứ?”

“Hắc hắc” Lão nhân cười cười, xoay mặt, nhìn thoáng qua xe Hạ Vũ Thiên đang chậm rãi rời đi, lạnh nhạt hỏi “Thằng nhãi con kia bây giờ còn chút non nớt, sau này nhất định sẽ là một lão hổ vung vàng.....thứ trên miệng lão hổ vĩnh viễn là thứ ngon miệng nhất, con phải biết mà đoạt được a”

Tôn Lâm cười cười, nói “Ông nội, con không giống Hạ Vũ Thiên a, con có chỗ nào bằng một góc của anh ta chứ?”

Lão nhân chớp chớp mi nhìn Tôn Lâm, nói “Con đừng nói vậy, Tôn gia chúng ta, người có tiền đồ nhất chính là con”

“Cái gì a” Tôn Lâm bật cười “Các anh con có năng lực kinh doanh, còn con, không phải cả ngày chỉ nhớ nhưng chơi bởi sao?”

“Ha ha” Lão nhân cười dài, vô tư nói “Bọn họ có khả năng, nhưng không phải cháu ruột ông.....cho nên,nhất định bọn họ đối xử với con giống như đối xử ông”

Tôn Lâm nhìn nhìn lão nhân.

Lão nhân đưa tay chỉnh một chút quần áo cho Tôn Lâm, nói “Chỉ cần con có một phần mười suy nghĩ muốn kế nghiệp ông, vậy những đứa trẻ kia, mỗi đứa đều là đối thủ của con, tự trong lòng con cũng rõ ràng, đúng không?”

Khóe miệng Tôn Lâm hơi nhíu nhíu, không nói lời nào.

“Muốn làm gì thì hãy làm đi” Lão nhân tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống, nói “Tôn gia chúng ta, sớm hay muộn sẽ là của con, cũng chỉ duy nhất một mình con.....đến lúc đó, có thể đấu với con cũng chỉ có một mình Hạ Vũ Thiên thôi”

Tôn Lâm cầm ấm trà châm trà cho lão nhân, thật lâu sau mới nói “Ân, con biết”

“Đi đâu a?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh “Không phải anh nói buổi chiều không có việc gì sao? Sao lại không cho tôi đi ăn cơm”

Hạ Vũ Thiên liếc Lâm Viễn một cái, nói “Trí nhớ cậu cũng kém quá đi? Không phải vừa rồi mới nói sẽ đi ăn cơm rồi chơi đá bóng sao?”

“Thực sự đi đá bóng?” Lâm Viễn giật mình nhìn chằm chằm Hạ Vũ Thiên, nói “Từ bỏ đi....”

Hạ Vũ Thiên đảo mắt nhìn Lâm Viễn, nói “Cậu có đầu óc hay không a? Đã bảo Tôn Lâm là người nhà họ Tôn, người nhà họ Tôn không phải là người tốt,cậu còn đi gần hắn như vậy?”

Khóe miệng Lâm Viễn giật giật, nhỏ giọng nói thầm “Anh cũng không phải người tốt, tôi còn không nghe lời ở cùng anh”

“Cậu nói cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc Lâm Viễn.

“Không” Lâm Viễn vội vàng nhìn nơi khác, không nói.

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc, nói “Một chút tự giác làm tình nhân của tôi, cậu cũng không có sao?”

Lâm Viễn xoay mặt nhìn gã, cao thấp đánh giá một chút, lại nhìn lại bản thân, âm thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo không có!

Hạ Vũ Thiên đưa tay choàng vai Lâm Viễn, nói “Còn chưa kể, cậu tiếp xúc rất gần với tiểu tử kia, tôi cũng có chút ghen”

“ha ha.....”Lâm Viễn cười gượng hai tiếng, không nói chuyện, tâm nói —— Anh lừa quỷ a.

Lúc này, A Thường dừng xe lại, hỏi Hạ Vũ Thiên “Đại ca, đi ăn ở đâu?”

“Cậu nói xem” Tay Hạ Vũ Thiên còn đặt trên vai Lâm Viễn, ngón trỏ nhẹ nhàng sờ sờ hai má Lâm Viễn.

“Ở đâu cũng được” Lâm Viễn nhún nhún vai “Chỉ cần không phải nơi ăn cơm cũng phải nhai hai mươi lượt, ăn canh không được phát ra một chút tiếng động, dao nĩa còn nhiều hơn gạo là được”

Hạ Vũ Thiên cười cười, đột nhiên hỏi “Đúng rồi Lâm Viễn, cậu có thể nấu cơm hay không?”

“Àn, một chút” Lâm Viễn hơi gật đầu, nhìn Hạ Vũ Thiên “Để làm chi?”

“A Thường” Hạ Vũ Thiên nói với A Thường “Quay về nhà trọ đi”

A Thường liếc nhìn Hạ Vũ Thiên trong kính chiếu hậu, gật gật đầu, nói “Vâng”

Lâm Viễn vẫn nghĩ sẽ về nhà Hạ Vũ Thiên, không ngờ A Thường lại dừng xe dưới một dãy nhà trọ cao tầng náo nhiệt.

Lâm Viễn liếc nhìn ra ngoài cửa kính thăm dò một chút, hỏi “Đây là đâu a?”

“Nhà tôi” Hạ Vũ Thiên xuống xe, nói với Lâm Viễn “Đến siêu thị đối diện mua thức ăn trước đi”

“Mua thức ăn?” Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn gã, hỏi “Mua thức ăn gì?”

“Cái đó phải hỏi cậu a” Hạ Vũ Thiên không sao cả trả lời “Là cậu nấu”

“Ai nói tôi sẽ nấu.....ai nha” Lâm Viễn chưa nói xong lại bị Hạ Vũ Thiên túm đi.

Đến cửa siêu thị, Hạ Vũ Thiên tao nhã xỏ hai tay vào túi quần mà đi, còn lại Lâm Viễn tội nghiệp phải đẩy xe đẩy, mua nguyên liệu nấu ăn.

Cuối cùng cũng mua xong thức ăn, Hạ Vũ Thiên chỉ cần một lần quẹt thẻ tín dụng, sau đó Lâm Viễn sẽ mang đồng rau củ theo gã ra khỏi siêu thị, thấy Hạ Vũ Thiên dáng vẻ thông dong, Lâm Viễn hận a, đi phía sau niệm niệm “Tình nhân cái đầu a, thoát nhìn tôi giống bảo mẫu a!”

Hạ Vũ Thiên quay đầu nhìn Lâm Viễn, đưa tay rút một túi nhẹ nhất trong đồng túi trên tay Lâm Viễn, giúp hắn mang ra ngoài.

Lâm Viễn cảm hận đến nghiến răng, tâm nói: Sao lại thành kẻ nấu cơm giặt áo cho người a!

Vào thang máy nhà trọ, Lâm Viễn hỏi “Không phải nhà anh ở ngoại thành sao?”

Hạ Vũ Thiên cười “Bất quá là nhà cũ, bình thường tôi thường xuyên ở nơi này”

“Nga?” Lâm Viễn có chút tò mò, chợt nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Phòng trong nhà cũ kia chỉ có tình nhân được tôi thừa nhận mới có thể vào ở.....cậu xem như là người thứ hai, bình thường, khá nhất thì ghé qua nơi này”

Lâm Viễn nghe xong cau mày, nói “Phóng túng”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên nhún mày tròng Lâm Viễn.

“Không” Lâm Viễn lười biếng nói “Người ở đầu tiên là ai a?”

Hạ Vũ Thiên cười “Như thế nào, ghen sao?”

Lâm Viễn cũng cười gượng “Đúng vậy, ai bảo ngài đây anh tuần tiêu sái, người gặp người thích như vậy chứ?”

Hạ Vũ Thiên thật sự cũng không tức giận, rất dung túng Lâm Viễn, thuận miệng nói “Cậu không biết cũng không sao, dù sao cũng chết rồi” Khi đang nói chuyện, cửa thang máy mở ra, Hạ Vũ Thiên đi ra ngoài.

Lâm Viễn đi theo sau, thấy Hạ Vũ Thiên nói chuyện rùng rợn không chút sợ hãi, tâm nói: người này sao có thể như vậy chứ? Tình nhân đã chết còn tùy tiện nói ra miệng như vậy.

Cửa thang máy mở ra, cả tầng này chỉ có một cánh cửa lớn, mà trước cửa có một người đang ngồi.

Thấy cửa thang máy mở ra, người nọ ngẩng đầu, vội vàng đứng lên, vừa mừng vừa sợ nói “Vũ Thiên, anh về rồi?”

Lâm Viễn nghe thấy hai chữ “Vũ Thiên” đầu tiên là rùng mình, sau đó cẩn thận đánh giá người nọ, là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thoát nhìn có chút giống sinh viên, tất nhiên là nam sinh, dáng vẻ thanh tú a.....Lâm Viễn cảm thấy người này có chút quen mắt, cẩn thận mường tượng, đúng rồi, người này chính là một trong những mỹ nam xuất hiện trong đồng tạp chí của Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn không khỏi càng thêm cẩn thận nhìn nhìn, người này thật gầy a.....còn gầy hơn trong ảnh, chắc chắn, xem cái eo nhỏ chưa kìa.

Hạ Vũ Thiên nhìn người nọ vui mừng hoan hỉ chạy đến, hỏi “Cậu sao lại ở nơi này?”

“Hôm đó anh để quên đồng hồ ở chỗ em” Nam sinh có chút ngại ngùng nói “Em mang đến trả cho anh” vừa nói vừa tò mò liếc nhìn Lâm Viễn. Trên tay Lâm Viễn đang cầm rất nhiều thứ, không có cách nào để hoạt động, cười cười gật đầu với nam sinh, tâm nói.....hai người muốn ôn chuyện thì vào nhà rồi nói sau có được không? Rất nặng a!

Hạ Vũ Thiên nhìn đồng hồ nam sinh đưa đến, nói “Cậu giữ đi, tôi còn nghĩ cậu thích, sao lại đem đến đưa tôi?”

Hạ Vũ Thiên vừa dứt lời, nam sinh kia liền đỏ mặt lên, có vẻ thật sự xấu hổ.

Lâm Viễn đứng phía sau nhìn thấy, ai thán trong lòng, ai nha, thật nhiều tiết mục nhảm chán a, nguyên lai tiểu mỹ nam kia sau một đêm làm gì đó đó, đã trộm đồng hồ của Hạ Vũ Thiên với mục đích là lần sau mang đến trả có thể gặp mặt lần nữa.....quả nhiên là đủ ngon tình a.

Nam sinh trẻ tuổi xấu hổ đứng yên, thoát nhìn vô cùng đáng thương, Lâm Viễn cảm thấy Hạ Vũ Thiên rất không tượng nghĩa, liền nhắc chân đạp gã một cái.

Hạ Vũ Thiên bị đạp, quay đầu nhìn Lâm Viễn, tựa hồ khó hiểu.

Lâm Viễn nhìn gã xem thường —— không- hiểu- phong- tình!

Lâm Viễn muốn giải vây, lên tiếng “Mở cửa trước a, nặng muốn chết” Nói xong, phái Hạ Vũ Thiên đi mở cửa.

Nam sinh trẻ tuổi hơi giật mình vì nhìn thấy Lâm Viễn làm càn với Hạ Vũ Thiên, có chút hoài nghi thân phận Lâm Viễn, nhỏ giọng hỏi “Vị này là?”

“Nga, tôi là Lâm Viễn a” Lâm Viễn cười tủm tỉm nhìn tiểu mỹ nam, nói “Tôi là bác sĩ riêng của Hạ Vũ Thiên, cậu đừng trách anh ta, anh ta bị mắc chứng mất trí nhớ cùng hội chứng vọng tưởng, vọng tưởng mình là người bị hại, bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, đúng rồi, xưng hô với cậu thế nào đây a?”

Nam sinh kia giật mình liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, quay đầu nhìn Lâm Viễn, nói “Gọi tôi Tiểu Dịch là được rồi”

“Nga, Tiểu Dịch a” Lâm Viễn gật gù “Vừa lúc vừa lúc, ăn cơm không a?”

Tiểu Dịch đáng thương lấm lét nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, lắc đầu nói “Không, tôi đợi cả ngày nay rồi”

“Ai nha, đáng thương như vậy a” Lâm Viễn đi về phía tiểu mỹ nam, nói “Vậy cùng nhau ăn cơm đi!”

“Ân” Tựa hồ Tiểu Dịch đã cởi bỏ cảnh giác với Lâm Viễn, gật gật đầu với hắn.

Lâm Viễn cùng Tiểu Dịch đi vào cửa, phân phó Hạ Vũ Thiên “Đóng cửa”

Hạ Vũ Thiên đóng cửa lại, xúc động muốn phá nát cửa.

20. Chương 20: Ngoài Dự Liệu

Sau khi Lâm Viễn cùng Tiểu Dịch đi vào phòng, Lâm Viễn thả đồng túi lớn túi nhỏ trên tay xuống, hỏi “Tiểu Dịch nha, cậu có thể nấu cơm hay không?”

“Biết một chút” Tiểu Dịch muốn nói một hai câu với Hạ Vũ Thiên nhưng gã đang ngồi hút thuốc trên sofa, sắc mặt không tốt lắm làm cậu có chút sợ hãi.

“Cậu biết a?” Lâm Viễn phần chần chừ “Tốt lắm a, hai ta cùng nhau nấu đi”

“Àn, được” Tiểu Dịch gật đầu, nhìn Lâm Viễn đang hết nhìn đông lại nhìn Tây, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Lâm Viễn đi từ trong ra ngoài hết một vòng, tìm thấy phòng ngủ, tủ lạnh, WC nhưng không tìm ra phòng bếp.

“Lâm Viễn, anh tìm cái gì vậy?” Tiểu Dịch khó hiểu hỏi hần.

“Ách....phòng bếp ở đâu a?” Lâm Viễn khó hiểu “Nồi, bếp, dầu mỡ gia vị ở đâu?”

“Nga, ở trong này” Tiểu Dịch chỉ quầy bar, nói “Ở đây có lò vi sóng”

“Còn gì nữa?” Lâm Viễn nhìn chằm chằm chiếc lò vi sóng bình thường đến gần người.

“Nồi ở dưới” Tiểu Dịch mở ngăn kéo lấy một chiếc bình nhỏ, lại mở ra một cái chốt bí mật ở trên đầu, nói “Đây là bình ga” Nói xong, lại mở tất cả các ngăn tủ, bên trong có nồi cơm điện, lò vi sóng cùng một cái chảo.

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái nhìn đến nửa ngày, ngẩng đầu thấy Hạ Vũ Thiên đang cong khóe miệng cười hần, Lâm Viễn tâm nói —mấy công cụ nấu ăn này dọa người lắm sao? Sao phải giấu hết đi? mỗi ngày cơm nước ba bữa, lại giấu chén bát bên trong quầy rượu, kẻ có tiền thực mẹ nó khác người!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn rất thân thiện với Tiểu Dịch liền gác một tay lên sofa, nói với Lâm Viễn “Tôi muốn ăn cơm do chính cậu nấu, không muốn ăn của người khác nấu”

Lâm Viễn ngẩng đầu, Tiểu Dịch cũng quay đầu nhìn Hạ Vũ Thiên sau đó cúi gầm mặt, theo như lời Hạ Vũ Thiên thì cậu tựa hồ là thừa thãi.

Lâm Viễn mất hứng, Hạ Vũ Thiên sao lại thế chứ? Nói chuyện cũng không để ý một chút đến cảm thụ của người khác, muốn đuổi người khác đi thì tùy tiện tìm một cái cớ không được a? Sao lại chọn lời lẽ người khác không thích nghe nhất để nói.....

Bất quá Lâm Viễn lại nhìn Tiểu Dịch kia, tâm nói đứa nhỏ này cũng khá thú vị a, loại tình huống này nếu là người khác gặp phải đã sớm tức giận bỏ đi, đứa nhỏ này giống như không có não, thật sự hy vọng ở lại sao? Hay là có chuyện gì phải nói với Hạ Vũ Thiên?

“Lâm Viễn, anh nấu đi, em ra đó ngồi” Tiểu Dịch nói khê với Lâm Viễn.

“Nga, được” Lâm Viễn hơi gật đầu, Tiểu Dịch đi đến ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thiên, thoạt nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn.

Lâm Viễn lại nổi tâm bất quá, vừa nấu ăn vừa vênh tai nghe.

Bất quá hai người đều ngồi gốc như vậy, không ai mở lời.

Lâm Viễn tự nhủ với bản thân quên đi, hần đang làm cà rốt chiên trứng, còn có canh tiêu thịt, àn....làm thêm một ít cơm chiên trứng đi, lúc này ở siêu thị có mua một ít rau dưa, một con gà nướng, làm thêm canh gà cà chua đi, bữa tiệc này rất phong phú nha!

Vừa nghĩ LÂM Viễn vừa ném cà rốt cùng thanh tiêu vào nồi.....quả nhiên đã đầy nồi rồi!

“Vũ Thiên” Giăng co thật lâu, Tiểu Dịch rót cuộc cũng mở miệng.

Hạ Vũ Thiên đang đặt tâm tư lên người Lâm Viễn đang nấu ăn, liếc Tiểu Dịch một cái, chớp chớp mi.

“Này cho anh” Tiểu Dịch lấy một phong bì rất dày từ trong túi đưa cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên không nhận, hỏi “Cái gì?”

“Ngày đó.....thủ hạ của anh đưa tiền cho em” Tiểu Dịch nói.

Hạ Vũ Thiên tựa hồ ngẫm nghĩ, hỏi “Không đủ?”

“Không phải, em không muốn lấy tiền của anh, em thương.....thương giường với anh không phải vì tiền” Tiểu Dịch thật cẩn thận nói.

Lâm Viễn đang đánh trứng, tâm nói, ai nha, Hạ Vũ Thiên không phải người a, đứa trẻ này vừa nhìn đã biết là sinh viên, anh đã đầu độc một đóa hoa của tổ quốc!

Hạ Vũ Thiên không chút cảm xúc, nói “Điều này không quan hệ đến tôi, chúng ta chỉ làm một cuộc giao dịch, cậu không muốn đòi tiền, vậy ném đi”

Lâm Viễn nhú mày, ngẩng đầu nhìn Tiểu Dịch đang cúi gằm mặt, vẻ mặt thương tâm, nước mắt vòng quanh đôi mắt to tròn, có chút không đành lòng, tâm nói.....đứa trẻ này đầu óc có vấn đề a, cho dù yêu thích đàn ông thì trong thiên hạ cũng không thiếu thanh niên tốt đợi cậu lựa chọn, sao phải coi trọng Hạ Vũ Thiên như vậy? Tính tình không tốt, vẻ mặt như táo bón, có mấy đồng tiền dơ bẩn thì tâm cao khí ngạo, chung quy vẫn là cái xã hội đen, không tiền đồ, không có ngày mai, gã còn không bằng Vương đại gia hàng xóm trước kia của hần.

Hạ Vũ Thiên nói chuyện với tiểu Dịch nhưng hai mắt vẫn phiêu phiêu về hướng Lâm Viễn đang nấu cơm cách đó không xa, nhìn thấy Lâm Viễn đang lăm bằm, không biết đang nói gì, khẽ nhú mày.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Tiểu Dịch cố lấy dũng khí ngẩng đầu nói với Hạ Vũ Thiên “Vũ Thiên, em thích anh, chúng ta kết giao đi?”

Vừa lúc Lâm Viễn bỏ thịt bằm vào chảo dầu nóng —— bùm một tiếng, Lâm Viễn cả kinh vội giảm lửa, tâm nói.....ai nha, thật là phá hỏng không khí thổ lộ ở phía sau.

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc, nói với Tiểu Dịch “Tôi tìm cậu chẳng qua là tìm đối tác trên giường, người như cậu tôi có đến vài chục người”

Tiểu Dịch sững sốt, đôi mắt đỏ lên, hai tay nắm chặt phong bì.....

Lâm Viễn cầm giá hung hăng đảo thịt, tâm nói, Hạ Vũ Thiên, anh nha, cái đồ trời đánh, hỗn đản, vương bát đản không có nhân tính, không biết xấu hổ! Bằm chết người!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn mạnh tay như vậy vô cùng thú vị.

Nhưng Tiểu Dịch bên cạnh tựa hồ còn không muốn buông tha, lên tiếng “Em không giống bọn họ”

Hạ Vũ Thiên đã có thể ngửi được hương vị thanh tiêu xào thịt, nhìn nhìn Tiểu Dịch nói “Thì sao?”

Tiểu Dịch cắn môi, nói “Em biết anh không có tình nhân.....anh không thể cho em một cơ hội sao?”

Lâm Viễn thái cà rốt, cảm thấy Tiểu Dịch có chút đáng thương, Hạ Vũ Thiên-thằng nhãi này thực không ra thể thống gì.

Hạ Vũ Thiên đứng lên, đi đến cạnh quầy bar nhìn Lâm Viễn thái cà rốt, đưa tay ôm bả vai Lâm Viễn, nói với Tiểu Dịch “Ai nói tôi không có tình nhân”

Lâm Viễn rưng rưng nhìn Tiểu Dịch —— tiết mục nhàm chán như vậy cậu cũng tin?

Tiểu Dịch giật mình nhìn nhìn Lâm Viễn, thấy hần cũng chan chứa nước mắt, Lâm Viễn rút giấy ăn lau mắt, tâm nói, cà rốt sao lại cay mắt như vậy a?

“Em đã biết” Tiểu Dịch cúi đầu, xoay người rời đi, Hạ Vũ Thiên nói “Mang tiền đi đi,đó là thứ dành cho cậu”

Tiểu Dịch giương mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, ánh mắt có chút tức giận.

Lâm Viễn tâm nói, Hạ Vũ Thiên, anh sao lại thiếu đạo đức như vậy a? đi theo anh đúng là đáng xấu hổ a.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn đột nhiên ôm cứng Hạ Vũ Thiên, nói với Tiểu Dịch “Cậu có muốn báo thù không a?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, khó hiểu nhìn Lâm Viễn, Tiểu Dịch đầu tiên cũng ngăn người, lập tức hiểu ra ngay, đưa tay cầm thớt gỗ dựng cả rớt đổ lên người Hạ Vũ Thiên, mắng to “Hạ Vũ Thiên, anh là đồ vương bát đản! Một ngày nào đó anh sẽ bị người khác đá, còn bị đá thật sự thảm hại!” Nói xong, xoay người bỏ chạy.

“Ping” một tiếng, cửa chính đóng lại, Lâm Viễn cảm thấy thực thỏa mãn nha, thả Hạ Vũ Thiên ra, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên sắc mặt âm trầm quay đầu lại, toàn thân đều là sợi cà rớt.

“Lá gan cậu không nhỏ a” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn cười gượng hai tiếng, tâm nói: Tôi còn tưởng cậu ta sẽ đâm anh một dao chứ, không nghĩ đến chỉ đồ cà rớt a.....rất không sáng tạo, thật sự là đứa nhỏ thiện lương, lúc nãy nên cầm dao, giờ lên chém xuống thiên già đi, như vậy có thể vì dân trừ hại.

Thấy Hạ Vũ Thiên đến gần mình, Lâm Viễn cầm dao trước ngực, tư thế chuẩn bị tiến công nói “Cà rớt, người không cần đặc ý, vì hòa bình thế giới, ta phải tiêu diệt người!”

Hạ Vũ Thiên giật giật khóe miệng, nhìn Lâm Viễn cầm nửa củ cà rớt trên tay, nói “Anh còn đủ thời gian để tắm rửa trước khi ăn cơm”

Hạ Vũ Thiên ngửi ngửi hương vị trên người, lắc đầu xoay người đi vào phòng tắm tắm rửa.

Lâm Viễn thái xong nửa củ cà rớt, lúc lấy giấy ăn lau mắt nhìn thấy tiền trên bàn, trong lòng động dậy, đi đến cầm lấy phong bì, mở ra nhìn nhìn, bên trong khoảng vài vạn.....Tuy rằng hắn chưa từng mua tình lần nào, nhưng vẫn chú ý một ít tin tức xã hội, nơi nào cao giá như vậy? Xem ra là lần đầu tiên của cậu sinh viên kia, chắc chắn không ai cam tâm tình nguyện bán đi lần đầu tiên của bản thân, người lớn lên sao mà đẹp vậy, đại khái có lẽ là đang cấp bách cần tiền.

“Ấn” Lâm Viễn cầm phong thư gói cầm, cởi tạp dề xoay người ra ngoài, đến hành lang nhìn trái nhìn phải không thấy ai, lại nghĩ nghĩ, đi vài bước xuống cầu thang, quả nhiên nghe thấy có tiếng người ô ô khóc.

Lắc đầu, Lâm Viễn cảm thấy mấy vở kịch ngôn tình nhảm chán thật sự con mẹ nó tả thực a.

Đi theo hướng phát ra âm thanh, ở góc cửa, Tiểu Dịch ôm chân ngồi khóc, Lâm Viễn đến trước mặt cậu, Tiểu Dịch ngẩng đầu nhìn, lau lau nước mắt.

Lâm Viễn ngồi xổm xuống, đưa qua một tờ khăn giấy, Tiểu Dịch nhận lấy lau mắt, trừng Lâm Viễn “Sao lại cay mắt như vậy a?”

“Ách.....”Lâm Viễn xấu hổ, nhớ đến bản thân vừa mới thái cà rớt. Sờ sờ đầu, Lâm Viễn đem phong bì nhét vào túi Tiểu Dịch.

“Tôi không cần tiền của anh ta!” Mặt Tiểu Dịch đỏ bừng, đem tiền đẩy trở về.

Lâm Viễn bĩu môi, nói “Cũng không phải của vương bát đản Hạ Vũ Thiên, là tôi lấy đưa cậu”

Tiểu Dịch giương mắt nhìn Lâm Viễn, hỏi “Anh không phải tình nhân của anh ta sao? Sao lại gọi anh ta là vương bát đản a?”

Lâm Viễn tiếp tục bĩu môi, nói “Kia là gạt cậu thôi, cậu thấy tôi không có tổ chất đến mức đi coi trọng kẻ lòng lang dạ sói như vậy sao?”

Tiểu Dịch khịt khịt, nhìn Lâm Viễn, hỏi “Anh thật sự là bác sĩ riêng? Bắt quá.....anh ta thích anh như vậy, anh đẹp a”

“Đẹp thì làm cái rắm gì a” Lâm Viễn nhét tiền vào túi Tiểu Dịch, nói “Cố gắng học tập tốt đi, chờ sau khi học xong tìm công việc đứng đắn mà làm, cậu nên cảm thấy bản thân mình gặp may mắn mới đúng, tên xã hội đen kia có cái gì tốt? Ngày nào đó nói không chừng sẽ lôi cậu đi bắn chết”

Tiểu Dịch nhìn nhìn Lâm Viễn, lại xoa xoa nước mắt, nói “Anh thật sự thú vị”

Lâm Viễn vỗ vỗ Tiểu Dịch, nói “Mau trở về đi thôi, tôi không có biện pháp, nếu có biện pháp đã sớm đi rồi, cậu còn có thể đi, tại sao lại không đi?”

Tiểu Dịch trừng mắt nhìn Lâm Viễn trong chốc lát, nói “Lâm Viễn, sau này tôi sẽ trả lại tiền cho anh”

“Ân” Lâm Viễn gật đầu một chút, Tiểu Dịch đứng lên, vỗ vỗ bụi trên ngực, lại liếc mắt nhìn Lâm Viễn một cái, xoay người bỏ chạy.

Lâm Viễn thở dài, xoay người, đụng phải một người.....khuôn ngực này rất quen, mũi hắn nhận biết được bởi vì không phải đụng vào một lần.....giường mắt, nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Hạ Vũ Thiên, cười “Cậu còn rất khỏe khải”

“Ách.....”Lâm Viễn sờ sờ mũi, nói “Anh nhận nhầm người rồi, tôi chỉ đi ngang qua” Nói xong muốn quay đầu, lại bị Hạ Vũ Thiên túm lấy.

“Anh làm gì?” Lâm Viễn giãy dụa “Anh không phải đang tắm rửa sao?”

Hạ Vũ Thiên tha Lâm Viễn về phòng, đóng cửa lại, nói “Cậu cho rằng tôi vô duyên vô cớ động vào thiếu niên trong sạch? Những người lẫn lộn cùng một chỗ với tôi sẽ không có ai sạch sẽ!”

Lâm Viễn liếc trắng mắt, nói “Nói chuyện với anh miệng mồm không thể tích đức được a, cái gì sạch sẽ không sạch sẽ? Anh cho rằng anh tốt lắm sao?!”

Hạ Vũ Thiên thở dài, xoay người cầm áo sơ mi trên sofa đi vào phòng tắm, nói “Mau nấu cơm!”

Lâm Viễn cắn răng, anh chết đi!

Chờ Hạ Vũ Thiên đi ra, cơm đã nấu xong, đồ ăn cũng được dọn lên bàn, cuối cùng Lâm Viễn mang canh trứng lên, đến ngồi vào bàn, so đĩa ăn cơm.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống, nhìn nhìn, thực sự là thức ăn kiểu Trung.....màu sắc thực phong phú.

Lâm Viễn vừa ăn cơm vừa ăn canh, cảm thấy mùi vị rất ngon nên nói “như vậy mới thật sự là ăn cơm!”

“Dáng vẻ cậu rất lịch sự, nhưng sao ăn cơm lại không có chút thể diện nào vậy?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu hỏi Lâm Viễn.

“Ân?” Lâm Viễn miệng đầy thức ăn, hỏi “Cái gì thể diện không thể diện?”

“Cậu nhìn cậu đi, dáng vẻ lạnh lùng xinh đẹp, lại tao nhã, từng tốt nghiệp đại học, là bác sĩ, tuy rằng không có gì đáng tiền nhưng tố chất rất cao.....như thế nào lúc ăn cơm lại như dân công thể kia?”

Lâm Viễn bĩu môi, nói “Anh đừng theo tôi giảng giải cái này cái nọ có được không? học theo người ta ăn cơm Tây a? Tổ tông tôi đều là những người dân lương thiện, so với kẻ có tiền toàn thân cao thấp toàn là Armani như anh chỉ là để nhùi mà thôi! Để quốc Mỹ có tố chất không? Còn không phải kì thị chủng tộc sao? Trục ma quỷ suốt ngày quảng cáo rùm beng quốc gia mình có tố chất, không phải là vào nhà cướp của sao? G8 không một nước nào tốt đẹp, lão tử sao phải học người phương tây tao nhã? Có tố chất hay không không phải người khác nhận xét là được, xã hội đen còn giảng tố chất cái rắm a, dáng vẻ bên ngoài đều là lưu manh! Ăn cơm không phát ra tiếng động là có tố chất, con rùa ăn cơm không phát ra tiếng động thì hoàn mỹ hơn vương bát đản một chút, không có việc gì thì đừng chiếm tiện nghi, để tôi yên tâm thoải mái mà sống! Tôi là người bản địa, mà bản địa chính là không tố chất, anh quản được?” Vừa nói vừa cầm thìa ăn canh.

Hạ Vũ Thiên nâng chén ăn cơm, không thể cùng người này luận chuyện.

Bất quá, Lâm Viễn.....đôi môi bóng nhẫy, quai hàm chuyển động lên xuống khi ăn cơm rất khả ái.

21. Chương 21: Nguy Cơ Trập Trùng

Cơm nước xong, Lâm Viễn xoa bụng tiêu thực, Hạ Vũ Thiên lục tung tủ quần áo để tìm một bộ quần áo thích hợp nhất chơi bóng đá, chẳng qua.....bộ quần áo thể thao nhất cũng chính là bộ quần áo lúc mặc đi đánh golf, hơn nữa.....còn không có bóng, phải đi mua.

Lâm Viễn giật giật khoe miệng, không thèm để ý đến gã, chạy đến cửa sổ ngắm phong cảnh, nói “Àn, tầm nhìn thực thoáng, vậy mới nói, phòng tốt đều bị cầm thú chiếm”

“Nói chuyện với cậu ngẫu nhiên phải cẩn thận một chút đi?” Không biết từ khi nào, Hạ Vũ Thiên đã đứng sau lưng Lâm Viễn, một tay ôm eo, đẩy Lâm Viễn sát cửa sổ, đến gần hôn lên cổ hắn.

“Uy, cửa sổ nhà anh kết cấu không rắn chắc a, anh đừng nháo loạn dẫn đến tai nạn chết người” Lâm Viễn từ chối hai lượt, liếc mắt.....bên ngoài khu nhà trọ là một tiểu khu cách đó không xa.....song song với sân bóng rổ.

“Ai, Hạ Vũ Thiên” Lâm Viễn đưa tay chỉ chỉ, nói “Sân bóng rổ đó có phải miễn phí hay không a? Sân bóng rổ hình như rất ít thu phí, kể có tiền ở tiểu khu nhà trọ hẳn là có thể đến đứng không?”

“Cậu vừa gọi tôi là gì?” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi.

Lâm Viễn quay đầu lại nhìn gã “Hạ Vũ Thiên.....” Vừa nói vừa tiếp tục chỉ “Chỗ đó có sân bóng rổ, đừng đá bóng nữa, đi đánh bóng rổ đi, đá bóng chủ yếu cần người đa tài, lại không có sân”

Hạ Vũ Thiên thật ra không thèm để ý chuyện đá bóng hay không đá bóng, vuốt cằm thưởng thức ba chữ Hạ Vũ Thiên mà Lâm Viễn vừa gọi, nói “Àn.....thực ra đây là lần đầu cậu gọi tôi như vậy”

“Không phải đâu, trước kia tôi cũng gọi vậy” Lâm Viễn nói xong, xoay người cởi áo khoác, ngoắc ngoắc Hạ Vũ Thiên “Đi một chút, bằng không kêu thêm vài người thì thế nào? Trong xe Thường ca có một quả bóng”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nói “Tôi chỉ muốn chơi với cậu, đi thôi” Nói xong kéo Lâm Viễn ra ngoài.

Vào thang máy, Hạ Vũ Thiên đặt Lâm Viễn vào vách thang máy, bắt đầu hôn.

“Uy” Lâm Viễn có chút bất đắc dĩ nói “Anh đừng động tình như vậy không được a?”

“Không có biện pháp, tôi xác thực muốn, đã nhẫn nại thật lâu” Hạ Vũ Thiên cười nói ” Không bằng thế này đi, chúng ta cá cược chơi bóng, cậu thắng, tôi nghe lời cậu, tôi thắng, cậu nghe lời tôi”

“Nếu tôi thắng, anh cởi hết quần áo chạy trên đường, vừa chạy vừa gào Phù Dung tỷ tỷ, tôi yêu tỷ” Lâm Viễn buồn cười, tưởng tượng đến màn tình cảm kia liền cảm thấy ám thích.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cười đến có chút đáng khinh, lên tiếng “Nếu tôi thắng, có thể sẽ luyến tiếc cậu khóa thân cho người trên phố xem, tôi chỉ muốn cậu khóa thân cho mình tôi xem”

Lâm Viễn nhú nhú mày, không nói lời nào, lúc này, cửa thang máy mở ra, ngoài cửa đứng hai cô gái trẻ tuổi, mang trên tay bao lớn bao nhỏ, vừa nhìn thấy Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên đứng tựa vào vách thang máy thì đều giật mình mở to hai mắt nhìn.

Lâm Viễn đẩy Hạ Vũ Thiên, đi ra ngoài, tâm nói: người đứng là cương thi, hại ta mất mặt trước mỹ nữ.

Hạ Vũ Thiên nhả nhận đi ra ngoài, còn tốt tính giữ cửa thang máy cho hai cô gái, hai nàng đỏ mặt đi vào, Hạ Vũ Thiên buông tay.....trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại, Lâm Viễn nghe được tiếng cười hưng phấn của hai nàng.

“OA, con gái bây giờ sao lại như vậy a?” Lâm Viễn bất mãn “Nhìn thấy hai người đàn ông như vậy, hơn nữa còn có tôi tốt đẹp thế này.....đáng ra phải siết chặt nắm tay thương tiếc mới đúng, hưng phấn như vậy làm gì”

Hạ Vũ Thiên đến gần, nói “Nếu vừa rồi chúng ta thân mật hơn một chút, các nàng nhìn thấy sẽ càng hưng phấn, cậu tin hay không?”

Lâm Viễn bĩu môi, nhìn Hạ Vũ Thiên, sau một lúc lâu mới nói “Uy, anh vẫn dùng giọng điệu như lưu manh này tán gái sao? Thực sự hữu dụng?”

“Người muốn được yêu, phần lớn đều thích có người yêu cường thế một chút” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Đó là mục đích trực tiếp nhất, lúc lên giường cũng không cố sức”

“Nói như vậy.....” Lâm Viễn nhìn gã “Anh không quá quan tâm người yêu của mình có thích anh hay không? Vậy nếu bọn họ thích người khác thì sao?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai, nói “Bình thường, bất kể là ai tôi đều chỉ ngủ một lần với người đó, chẳng qua tôi chỉ cần thân thể họ, cũng không cần bọn họ yêu tôi, ngược lại, việc bọn họ yêu tôi chỉ gây phiền phức cho tôi mà thôi”

Lâm Viễn nghe xong, cân nhắc một chút, nói “Àn, nói như vậy, anh còn có chút lương tâm, tính thú cũng không đến nỗi bất trị”

“Nga?” Hạ Vũ Thiên giật mình, nói “Tôi còn tưởng cậu sẽ nói tôi không có lương tâm, không biết xấu hổ”

“Aiiii, Sĩ diện với lương tâm đối với anh là thứ rất xa xỉ” Lâm Viễn còn chưa dứt lời, Hạ Vũ Thiên đã sầm mặt, vội nói tiếp “Ý của tôi là, rất nhiều người nuôi tình nhân bên ngoài a, hoặc là tìm người làm ấm giường, bản thân đã không thật tình, còn muốn người khác toàn tâm toàn ý với mình.....người tài giỏi như vậy có phải là kẻ thiếu đạo đức nhất không? Dù sao đều là xằng bậy, anh xằng bậy, vậy tình nhân của anh cũng xằng bậy, như vậy, cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn. tỷ lệ thành công cũng rất cao, tỷ lệ báo thù lại càng nhỏ.....cho nên nói, Hạ Vũ Thiên, anh bên ngoài là lưu manh, bên trong là người nhện, là Batman, cực phẩm bên trong về ngoài bại hoại, trong bại hoại anh là cực phẩm.....là hình mẫu của toàn bộ xã hội đen trong nhân loại, là trung tâm của thế lực hắc ám, là đầu sỏ phá hoại xã hội, là một loại bệnh độc nguy hại của nhân loại”

“Lâm Viễn.....”Hạ Vũ Thiên nghe xong, cũng không một tay bóp cổ Lâm Viễn hay nhéo hấn hai cái cho hả giận như trước, mà theo dõi Lâm Viễn trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nói “Cậu là kẻ khua môi múa mép nhất trong những người tôi gặp, bất quá cũng là tình nhân vô tâm vô nhân nhất trong số rất nhiều tình nhân của tôi, nhưng cũng là người tôi coi trọng nhất, hơn nửa tháng còn chưa muốn làm cậu”

Khóe miệng Lâm Viễn một lần nữa run rẩy không tự chủ, nói “Đại ca, nửa tháng trước hai ta xem như là vừa mới làm quen đi, ngày đó nguyệt hắc phong cao, tôi bất quá chỉ cầm chổi quét phân chó phủi bụi cho anh, vậy mà đã gọi lên trong anh một tình yêu mãnh liệt như vậy sao?”

“Thằng thần mà nói tối hôm đó tôi căn bản không nhìn rõ diện mạo của cậu” Hạ Vũ Thiên thành thật trả lời “Lúc đó chỉ nhìn thấy bóng dáng , sau đó thủ hạ của tôi tìm thấy ảnh chụp trong phòng cậu.....bất quá sau khi xem ảnh, tôi rất muốn thưởng cậu”

Lâm Viễn đột nhiên hồi hận.....Ngày đó sau khi dùng chổi quét phân chó đánh Hạ Vũ Thiên, nếu lại đá một cái vào chỗ dưới rốn ba tác thì tốt rồi, có thể cứu được không ít thanh niên vô tội a.

Đến sân bóng rổ, A Thường đi lấy bóng cho hai người, Lâm Viễn hỏi hấn có muốn chơi không, A Thường cười cười, lắc đầu, ngồi ghế trong xe cách đó không xa.

Lâm Viễn cầm bóng đến giữa sân, vỗ vỗ bóng hỏi Hạ Vũ Thiên “Uy, anh có thể chơi bóng không a? Lát nữa thua cảm thấy rất mất mặt cũng không được đánh người a!”

Hạ Vũ Thiên cời nút áo, nói “Chuyện đánh đồ vừa rồi giữa hai ta coi như không tính?”

“Không tính” Lâm Viễn bĩu môi.

“Cậu sợ a?”

“Đúng vậy, sợ thì thế nào?” Lâm Viễn chớp mi “Tôi mới không trúng kế của anh đâu, đã sớm nói đại gia tôi giữ mình trong sạch, anh muốn động dục a? Tìm người tình pha lê bé nhỏ của anh đi”

Hạ Vũ Thiên nhếch mép cười “Lâm Viễn, cậu nói cứ như là ghen a”

“Cảm giác mình rất tốt bụng cũng là một loại bệnh a” Lâm Viễn cười lạnh, vỗ bóng nói “Đại gia, sẵn sàng chưa?”

“Không cá chút gì thật sự không ý nghĩa a” Hạ Vũ Thiên cười nói “Bằng không thể này, tôi không cần cậu lên giường với tôi, cậu cũng không bảo tôi khóa thân, hai ta cá cược thoát quần áo, thế nào?”

“Àn.....”Lâm Viễn sờ sờ cằm, cảm thấy rất có ý tứ, lên tiếng “Chơi vậy rất mạo hiểm nha, anh thua cũng đừng khóc!”

Nói xong, vỗ bóng chuẩn bị ném vào rổ.

Ngoài dự kiến của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên rất lợi hại, Lâm Viễn tấn công bên phải rồi tấn công bên trái vẫn không thể qua mặt gã, còn suýt chút nữa bị Hạ Vũ Thiên cản bóng.

Thối lui ra khỏi phòng tuyến, Lâm Viễn nhíu mày, nói “Hạ Vũ Thiên, anh từng luyện tập a?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Tôi học đại học ở nước Mỹ”

“Nha nha phi” Lâm Viễn nổi giận “Anh con rùa biển a, hôm nay giết chết uy phong của anh!” Nói xong, Lâm Viễn ra tuyệt chiêu, vỗ bóng vài cái, nhảy lên quá đầu người.....cổ tay run lên, cảm giác hôm nay rất chính xác, bóng lướt một vòng cung trên không, trực tiếp rơi vào rổ.....ba điểm.

Lâm Viễn tiếp đất, lắc lắc cổ tay, cười nói “Hạ Vũ Thiên, hôm nay anh chết chắc rồi, lão tử nắm thế thượng phong nhà!”

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Lâm Viễn, trong lòng hơi động, cầm lấy bóng, nói “Tôi còn chưa chơi, cậu kích động cái gì?”

“Hừ” Lâm Viễn xắn tay áo, nói “Lát nữa bảo anh đi đùa giỡn với bác gái trên đường, cho anh đến cục cảnh sát, trị tội lưu manh của anh!”

Hạ Vũ Thiên cười lắc đầu, trực tiếp ném bóng vào rổ.

Hạ Vũ Thiên thế tiến công hung mãnh, hơn nữa dáng người cao lớn hơn Lâm Viễn, nếu nhảy lên rổ.....Lâm Viễn theo bản năng thối lui về phòng thủ, không ngờ Hạ Vũ Thiên đập bóng đến bên trong vòng, trực tiếp nhảy lấy đà, tư thế này là nhảy úp bóng vào rổ.

Lâm Viễn làm sao cho gã dễ dàng thực hiện như vậy, tuy rằng ném bóng như vậy chỉ có 2 điểm, nhưng hẳn sẽ thua khí thế của đối phương, đây cũng là bệnh chung của những người mê bóng rổ. Lâm Viễn tiến đến gần đón Hạ Vũ Thiên, hai bên chạm nhau, không ngờ Hạ Vũ Thiên căn bản không nhảy úp rổ.....chẳng qua chỉ là đưa tay ném một cái.....lúc bóng bay ra, Lâm Viễn hoàn hảo có chết hay không cũng chạm vào tay Hạ Vũ Thiên.

“Phạm quy, tiểu quỷ” Hạ Vũ Thiên tiếp đất, làm Lâm Viễn hối hận không thôi “Phạt một bóng”

Lâm Viễn nhăn mặt nhăn mũi, nhỏ giọng nói “Cho dù phạt thì cũng phải chia đều”

Hạ Vũ Thiên cười xấu xa “Nếu ném phạt thành công, tôi lại ném bóng phạt bằng ghi hai điểm, không phải sẽ thắng rồi sao?”

“Ở đâu có quy tắc như vậy?” Lâm Viễn nhíu mày “NBA cũng ném ba quả phạt cho một lần phạm lỗi, hai ta cũng chỉ là một chơi một thôi!”

“Nga, vậy cậu còn đập bóng làm gì? Trực tiếp ôm bóng ném vào rổ không phải là được rồi sao? Thân không dậy nổi cũng đừng chơi!” Hạ Vũ Thiên ôm bóng trên tay, cười nói “Muốn thì tôi cho cậu”

“Tiểu tử ngươi đừng đắc ý!” Lâm Viễn nổi giận, đưa tay vén áo ồn ào nói “Hôm nay phải thắng anh!”

Lâm Viễn vừa nói vừa đến đứng bên cạnh cột rổ, tâm nói: anh đứng ở vạch ném phạt, tôi đứng dưới rổ, nha nha, anh thật nghĩ mình là Jordan sao? Đầu tiên là chạy một vòng xung quanh cột rổ, sau đó từ ngoài vòng ném phạt lấy đà bay lên một tay ném bóng vào rổ?

Hạ Vũ Thiên đập 2 lần bóng liên tiếp chuẩn bị ném bóng.....một dấu chấm đỏ xuất hiện trên mặt sân ở phía sau.....thoáng hiện một chút sau đó chấm đỏ chậm rãi di động lên trên.....đi đến trên người Lâm Viễn.

“Uy, anh nhanh lên a, đừng lãng phí cảm xúc của tôi.....”

Lâm Viễn còn chưa nói xong đã thấy mặt Hạ Vũ Thiên trắng bệch.....đột nhiên nhào đến.....một tay ôm lấy Lâm Viễn nhào về phía sau cột bóng.

“Uy, anh làm gì vậy?” Lâm Viễn khó hiểu “Không ném phạt được nên muốn chơi xấu a?”

Cùng lúc đó, “phốc” một tiếng, phía trên cột bóng rổ, ngay vị trí Lâm Viễn vừa đứng xuất hiện một lỗ thủng.

“Ách” Lâm Viễn phản ứng như thể đã đoán ra chuyện gì.....có chút sững sờ.

“Đi!” Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn chạy đến bồn hoa ở cách đó xa xa, trên mặt đất.....xuất hiện mấy lỗ thủng có khói xám bốc lên đi phía sau bọn họ.

“Hạ Vũ Thiên?” Lâm Viễn để mặc Hạ Vũ Thiên kéo đến phía sau bồn hoa.....đồng thời lại nghe “oanh” một tiếng.....

Lâm Viễn nhìn xuyên qua bụi cây be bé về phía xa xa, cả kinh kêu lên “Hạ Vũ Thiên, xe của anh! A Thường còn ở bên trong!”

“Yên tâm” Hạ Vũ Thiên cản Lâm Viễn lại, nói “A Thường không dễ dàng bị xử lý như vậy đâu, tiểu tử kia chỉ muốn rảnh tay gây phiền toái cho tôi mà thôi”

Nói xong lại liếc một cái về hướng đó.

“Cái kia” Lâm Viễn kéo Hạ Vũ Thiên một chút.

“Cậu lại làm sao vậy?” Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn hắn.

“Àn.....tôi biết anh bận rộn nhiều việc, nhưng mà.....chân của tôi hơi đau”

Hạ Vũ Thiên cả kinh, cúi đầu nhìn thấy phía dưới bụng Lâm Viễn có lỗ máu, trên quần jean cũng dính đầy máu.

“Cậu.....”Hạ Vũ Thiên kinh ngạc nhảy dựng lên, lúc này, đám vệ sĩ bị Hạ Vũ Thiên đuổi ra xa để không quấy rầy hai người chơi bóng chạy đến. A Thường cũng không bị thương đến một cọng tóc, không biết từ đâu chạy đến, nhìn thấy Lâm Viễn bị thương, vội vàng gọi điện kêu Lí Cổ phái xe đến.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu xem xét thương thế Lâm Viễn.

“Không có việc gì” Lâm Viễn nói “Dựa vào kinh nghiệm của tôi, chỉ bị thương phần mềm, không thương tổn đến xương cốt, nếu không sẽ đau hơn rất nhiều”

Hạ Vũ Thiên không nói, sắc mặt khó coi.

Không lâu sau, Lí Cổ theo xe phòng khám đến nơi đưa Lâm Viễn lên xe, mà cảnh sát cũng đến, Hạ Vũ Thiên nhú mày, vốn dĩ gã muốn A Thường lưu lại để đuổi đám cảnh sát đi, nhưng đội trưởng đội cảnh sát tựa hồ muốn tâm sự với Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên mất kiên nhẫn hiển nhiên đã dọa đám cảnh sát một phen, nhưng cũng là bất đắc dĩ, cảnh sát vốn có chút kiêng kị gã, đôi bên rơi vào thế giằng co.

“Tôi tự mình lo liệu được” Lâm Viễn nói với Hạ Vũ Thiên “Bị thương cũng không nặng” Vừa nói vừa kéo Hạ Vũ Thiên đến, nhỏ giọng “Anh ngốc nha, anh là lưu manh, còn bọn họ là lưu manh có giấy phép!”

Hạ Vũ Thiên dở khóc dở cười, bắt quả Lâm Viễn còn có tâm tư nói đùa, gã cũng không phản đối, bảo Lí Cổ mau chóng mang người đi, còn gã trở về cục với đám cảnh sát, trình bày một chút sự việc hôm nay.

Dù sao Hạ Vũ Thiên cũng là bị hại, bởi vậy cảnh sát cũng chỉ khách khí khách khí hỏi vài câu, không lâu sau đã được trở về, cảnh sát sẽ điều tra thêm. Sau khi Hạ Vũ Thiên ra khỏi cảnh cục, một cảnh sát trẻ tuổi hỏi đội trưởng “Đội trưởng, chúng ta thật sự sẽ tra án này a? Hạ Vũ Thiên ghê gớm như vậy thật không dễ dàng tóm anh ta”

“A” Đội trưởng cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói “Nói cậu ngốc cũng đúng.....ai dám động đến Hạ Vũ Thiên a, sau khi Hạ lão gia chết, hắc đạo, bạch đạo đều ước gì hắn sống lâu trăm tuổi, nói cách khác, ai biết sẽ loạn như thế nào nữa”

Sau khi ra khỏi cảnh cục, A Thường mở cửa một chiếc xe khác đứng đợi, Hạ Vũ Thiên lên xe, ra lệnh đến phòng khám Lí Cổ.....

Lúc xe đi qua một ngõ tắt nhỏ, Hạ Vũ Thiên đột nhiên hô một tiếng “Dừng xe”

Xe Dừng lại, Hạ Vũ Thiên mở cửa xuống xe, A Thường muốn gọi người đi cùng, Hạ Vũ Thiên xua tay, nói “Không cần” Nói xong, một mình đi vào ngõ nhỏ.

Bên trong ngõ nhỏ có một cánh cửa khép hờ, Hạ Vũ Thiên đi đến, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong phát ra tiếng kêu “răng rắc”

Không lâu sau, có người vừa cười vừa nói “Sao lại là anh a, em còn tưởng làm bị thương tiểu bảo bối của anh, anh thẹn quá hóa giận tìm người đến làm thịt em chứ”

Trong căn phòng tối tăm có một góc sáng, đặt 1 chiếc ghế sofa, một thanh niên đang ngồi lau súng.

Hạ Vũ Thiên đứng yên bất động, nhìn hẩn.

Người nọ buông súng, thông dong đứng lên đi đến quầy bar bên cạnh Hạ Vũ Thiên rót rượu, hỏi “Sao lại rảnh đến nơi này của em, anh không đến bệnh viện với cậu ta sao?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hẩn, từng bước đến gần, lạnh giọng hỏi “Ai cho cậu tự quyết định?”

Người nọ nhún nhún vai, uống rượu, nói “Cái này gọi là kim lòng không đậu, ai bảo anh lúc cứu hẩn lại nhập tâm như vậy? Hại em không tự giác giả diễn làm thật.....”

Người nọ còn chưa dứt lời, ly rượu đã rơi trên mặt đất, Hạ Vũ Thiên một tay nắm cổ hẩn, cười lạnh “Cậu cho cậu là ai?”

“A.....” Người nọ có chút tức giận, nhìn chằm chằm Hạ Vũ Thiên, cười cười, nói “Anh nên cảm ơn em mới phải, hoạn nạn gặp chân tình sao? Không phải hẩn càng tin tưởng anh hơn sao?”

Hạ Vũ Thiên dùng sức, sắc mặt người nọ dần dần khó coi, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, nói “Thế nào.....vì kẻ thế thân mà ngay cả chính chủ cũng xử lý luôn a? Anh diễn như vậy.....làm sao để xướng theo?”

Ánh mắt Hạ Vũ Thiên vẫn độc ác như cũ, đến khi người nọ có chút choáng váng, hít thở không thông gã mới nhẹ nhàng nói lỏng tay một chút.

“Khụ khụ.....”Người nọ ôm cổ, nói “Không nhớ tình cũ sao”

Hạ Vũ Thiên theo dõi hẩn trong chốc lát, đến khi người nọ rút lại nụ cười trên môi mới lạnh lùng nói “Cậu là chính chủ, chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ, hơn nữa, cậu đã tự chủ trương hai lần, nếu có lần thứ ba.....tôi cho cậu sống nốt nửa đời sau trong địa ngục, tự lo thân mình cho tốt đi” Nói xong cầm lấy súng trên tay người nọ, nhìn nhìn.

Thanh niên kia sắc mặt trắng bệch, nhìn Hạ Vũ Thiên chĩa họng súng xuống đùi mình, vội vàng thấp giọng nói “Vũ Thiên, em chỉ đùa thôi”

Hạ Vũ Thiên cướp cò không lưu tình.....bắt quá súng “khách lạ” một tiếng, không có đạn.

Thanh niên kia trừng mắt nhìn, mồ hôi chảy xuống thái dương.

Hạ Vũ Thiên vứt súng xuống, nói “Ngày mai cút ra nước ngoài đi, khi nào tôi gọi cậu về thì cậu hãy trở về” Nói xong, xoay người ra ngoài.

Người nọ rót thêm một ly rượu khác, nốc vội vàng, chạy đến sofa ngồi xuống, miệng nói thầm “Thật nhỏ mọn, không phải chỉ khi dễ một chút thôi sao? Sao lại giận dữ nhiều như vậy!”

Hạ Vũ Thiên ra khỏi ngõ nhỏ, lên ô tô, đi đến phòng khám Lí Cố.

Vào cửa, Hạ Vũ Thiên đi đến cửa phòng bệnh tư trên lầu hai, cách lớp cửa kính nhìn thấy Lâm Viễn ngồi trên giường, đùi quấn băng vải thật dày, đang ăn cam, bên cạnh là một nữ hộ sĩ xinh đẹp ngồi nói chuyện phiếm với hẩn, thân thiện a, Lâm Viễn cười rất khả ái.

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, thở dài, đẩy cửa đi vào.

Nữ hộ sĩ xinh đẹp thức thối đứng lên, hỏi Lâm Viễn “Cơm chiều muốn ăn gì?”

Lâm Viễn cười tủm tỉm “Nàng tự quyết đi”

Người đẹp cười cười, gật đầu rời đi.

Hạ Vũ Thiên nhìn chân Lâm Viễn, cười lạnh “Ba chân còn có hưng trí tán gái?”

Lâm Viễn hí mắt nhìn gã, hỏi “Anh sao lại ra khỏi đó nhanh như vậy? Nếu tôi là cảnh sát thì ít nhất cũng giam anh mười ngày nửa tháng”

“Tôi không phạm pháp, dựa vào cái gì giam tôi?” Hạ Vũ Thiên đi đến, rút khăn giấy lau miệng cho Lâm Viễn, dư quang khoe mắt nhìn hộ sĩ kia đã trở lại, tựa hồ mang thuốc trên tay.

Hạ Vũ Thiên cong khoe miệng, ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn, không nói hai lời đã nhào đến hôn.....

Góc độ Lâm Viễn không tốt, bị Hạ Vũ Thiên cản tầm mắt nên không thấy người đẹp đứng ngoài cửa, bằng không khẳng định sẽ thề sống thề chết phản kháng, hẳn nghĩ là không có ai nên cũng lười so đo với Hạ Vũ Thiên, hôn thì hôn đi.....

Nữ hộ sĩ đứng ngoài cửa nhìn một lúc lâu, xoay người bỏ chạy, xuống lầu dưới kéo một đồng hộ sĩ xinh đẹp líu ríu “Thật sự! Thật sự là một đôi nha!”

.....Một chiều âm hiểm này của Hạ Vũ Thiên hại Lâm Viễn thực phẩm, vậy nên một thời gian rất dài sau đó, hẳn cũng không biết những người đẹp kia vì sao khi nhìn thấy hắn lại cười khó hiểu như vậy.....còn tưởng rằng mỵ lực anh tuấn siêu phàm của bản thân đột nhiên trỗi dậy, những người đẹp này đều thầm thương trộm mến hắn.

22. Chương 22: Lời Ngon Tiếng Ngọt

Sau khi Lí Cố thực hiện xong lần kiểm tra cuối cùng xác định không có gì trở ngại, Lâm Viễn có thể về nhà tỉnh dưỡng.

“Đại khái mất bao lâu thì khỏe?” Hạ Vũ Thiên hỏi Lí Cố “Có kiêng cử gì không?”

Lí Cố trở mặt xem thường, bảo Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, nói “Cậu ta bác sĩ a, bác sĩ! Bác sĩ là gì, anh có biết hay không a?!”

Hạ Vũ Thiên bất lực, thiếu chút nữa đã quên Lâm Viễn chính là bác sĩ, tất nhiên sẽ hiểu rõ chuyện này, gã mượn Lí Cố một chiếc xe lăn, đưa Lâm Viễn về nhà.

“Không phải anh nói tối nay còn cuộc họp sao?” Lâm Viễn ngồi lên xe lăn, miệng thì thầm “Tuy rằng đích thật là anh hại tôi bị thương, nếu tôi không quen biết anh cũng sẽ không xui xẻo như vậy, tôi có thể nhận bồi thường vật chất, nhưng không nhận bồi thường tinh thần, anh bận công việc thì cứ đi, ai đưa tôi về cũng như nhau thôi”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nói “Cậu nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?!”

Lâm Viễn bĩu môi, ngồi trên xe lăn, lấy một chiếc áo che khuất mặt mình.

“Cậu làm vậy là sao?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Đẩy xe đi, hỏi nhiều” Lâm Viễn cách lớp quần áo che mặt, buồn bực nói.

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, phụ giúp Lâm Viễn ra khỏi cửa, đến cạnh xe, mở cửa, Lâm Viễn vịn cửa xe muốn đi vào, Hạ Vũ Thiên đưa tay ôm hắn.

“Không cần” Sau khi rút chân vào trong xe, miệng nói thầm “Cũng không phải trẻ con, ôm đến ôm đi như vậy?”

Hạ Vũ Thiên cũng vào xe, A Thường thu dọn xe lăn, ngồi vào ghế tài xế, hỏi Hạ Vũ Thiên đi đâu.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, nói “Quay về nhà trọ”

A Thường hơi hơi giật mình, nhìn Hạ Vũ Thiên “Thiếu gia, không về nhà chính?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Hiện tại không về đó, anh dẫn người canh giữ bên ngoài nhà trọ”

“Vâng” A Thường khởi động xe.

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc, nhìn thấy Lâm Viễn còn rất linh hoạt, lên tiếng “Tiểu tử cậu là lần đầu ăn đạn phải không?”

Lâm Viễn giật giật khoe miệng “Vô nghĩa, tôi cũng không phải xã hội đen, đi đến đâu để ăn đạn chứ”

“Không biết đau sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Tuy rằng không thương tổn xương cốt, bất quá cũng xuyên qua đùi?”

Lâm Viễn nhìn nhìn bắp đùi, nói “Đau bình thường a.....còn có thể chịu được”

Hạ Vũ Thiên một lần nữa nhìn kỹ Lâm Viễn một chút, nói “Cậu còn rất kiên cường, lần sau nên phối hợp một chút, ra vẻ cổ nên đau đớn, sau đó tôi chăm sóc cậu cũng sẽ có chút cảm giác có ích”

Lâm Viễn bật cười, nói “Là đàn ông, đau cũng nói không đau, còn phụ nữ, không đau sẽ nói đau”

“Đây là đạo lý gì?” Hạ Vũ Thiên cười.

“Ân, đàn ông nếu nói mình đau, cũng sẽ không có ai yêu thương, còn cho rằng anh hèn nhát, nếu phụ nữ nói mình bị đau, cộng thêm đáng vẻ điềm đạm đáng yêu, cũng đủ đáng giá để người thương xót, bất quá.....”Nói đến đây, Lâm Viễn tạm dừng một chút, nhìn phong cảnh ngoài kính xe “Cho dù là đàn ông hay phụ nữ, tôi đều thích người đau mà nói không đau”

“Nói cách khác cậu thích người nghĩa hiệp?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Ân!” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên “Hạ Vũ Thiên, rốt cuộc anh cũng có một câu nói tiếng người!”

Hạ Vũ Thiên đen mặt, kè sát vào “Nghĩa hiệp có gì tốt? Sĩ diện chỉ khổ thân, một chút cũng không thực tế”

Lâm Viễn cười cười, không để ý tới gã.

“Uy” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn không nói lời nào, trong mắt tựa hồ còn có chút khinh thường như là ——lười nói với người, nói người cũng không hiểu, Hạ Vũ Thiên có chút bất mãn.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên có khuynh hướng bạo lực, liền đẩy gã ra, nói “Sĩ diện chỉ tổ khổ thân, chịu đến chịu đi, kẻ chịu tội cũng chính là bản thân, nếu đã bị đau, vậy còn nói cho người mình thích biết để làm gì, để cho người đó cùng đau với anh sao? nếu anh thực sự thích, anh nói được a?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, nhìn chằm chằm Lâm Viễn, tựa hồ có chút rối loạn không rõ ràng, đưa tay nhẹ nhàng sờ cằm, thần sắc trên mặt biến ảo.

“Ai” Lâm Viễn lắc đầu, giải thích với Hạ Vũ Thiên “Các anh là lão đại xã hội đen a, có rảnh thì đi thích phụ nữ có chiều sâu một chút được không a? Đừng cả ngày mê luyện trăng hoa. Một người, hai người, không phải trong treo nhưng lạnh lùng thì là nhiệt tình như lửa, trong treo nhưng lạnh lùng giống anh ở một chỗ là lạnh lùng như đá, nhiệt tình như lửa, lửa giống như mặc phải quần áo nóng. Tìm một người tốt đứng đắn đi, yêu thích người như vậy mới hăng hái lên được, sinh ở trong phúc mà không biết phúc, dùng tiền mua tội”

“Cậu có chiều sâu như vậy, làm cho tôi ham thích” Hạ Vũ Thiên dựa sát vào Lâm Viễn, hỏi “Chỉ có tôi biết cái gọi là yêu thích mới hăng hái lên đi?”

Lâm Viễn liếc gã một cái, xua tay nói “Quên đi, chiều sâu của tôi đối với anh mà nói là quá sâu, anh vẫn là tìm người nào hơi nông cạn hơn một chút đi”

“Lâm Viễn”, Hạ Vũ Thiên đưa tay nắm cằm Lâm Viễn “Tôi phát hiện cậu càng ngày càng làm càn, có phải tôi đã quá dung túng cậu hay không?”

Lâm Viễn nhìn gã, đưa chân bị thương hươu qua hươu lại trước mặt Hạ Vũ Thiên “Ân? Anh vừa mới nói cái gì? Cái gì dung túng tôi a?”

Hạ Vũ Thiên vô lực, gã đích xác không có lập trường để nói, đành phải không so đo với Lâm Viễn.

Không lâu sau, xe đến trước cửa nhà trọ, dừng lại, A Thường lấy xe lăn cho Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên bế Lâm Viễn đi ra, không dùng xe lăn, trực tiếp đi vào trong nhà trọ.

“Uy, anh làm gì vậy?” Lâm Viễn giãy dụa “Còn chưa chết, thả tôi xuống, tôi thà tự nhảy lò cò cũng muốn tự đi vào!”

Hạ Vũ Thiên chớp mi, nói “Không có biện pháp, ai bảo tôi hại cậu bị thương làm gì, tôi trở thành culi cũng là hiển nhiên”

Hai người đến trước cửa nhà trọ, nhân viên quản lý tò mò đánh giá hai người, Hạ Vũ Thiên nhìn hẩn một cái, viên quản lý sợ tới mức chạy nhanh đến, cúi đầu, ấn nút thang máy cho hai người.

Lâm Viễn lấy tay che mặt, bị Hạ Vũ Thiên ôm vào trong thang máy.

“Aiiii, không có ai” Hạ Vũ Thiên gọi Lâm Viễn.

Lâm Viễn không để ý đến gã.

“Ít nhất cậu cũng nhấn nút thang máy đi” Hạ Vũ Thiên bắt đắ dĩ “Lầu mười bảy”

Lâm Viễn liếc mắt, đưa tay nhấn số 17.

Lấy chìa khóa mở cửa, Hạ Vũ Thiên đặt Lâm Viễn trên sofa, gã cũng ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn.

“Uy, tối nay ăn gì?” Lâm Viễn đẩy gã, nói “Đều tại anh, lúc này đi sớm như vậy, tôi cũng chưa ăn thức ăn người đẹp hộ sĩ mang đến!”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc “Cậu có chút tiền đồ có được hay không, vừa về đã muốn ăn?”

“Tôi không phải vừa về đã muốn ăn” Lâm Viễn còn thật sự nói “Chính xác thì trước khi về đã muốn ăn” Vừa nói vừa chỉ đồng hồ trên tường.

Hạ Vũ Thiên nhìn theo hướng ngón tay Lâm Viễn chỉ, đã sáu giờ chiều.....đích thật đã đến giờ cơm.

“Tối nay ăn gì a?” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm “Còn không thì quay về nhà chính, ít nhất còn có khả năng là quán gia cho người chuẩn bị thức ăn, tuy rằng không phải thức ăn Trung Quốc, nhưng quán gia thật sự toàn năng, tôi có thể dạy ông ấy làm”

Hạ Vũ Thiên lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh, mở nắp đưa cho Lâm Viễn, nói “Tạm thời không thể về nhà chính, nếu bọn họ nhìn thấy cậu bị thương thì sau này sẽ hạn chế tự do của cậu”

Lâm Viễn sững sốt, có chút khấn trương “A?”

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn, nói “Sau khi vết thương lành hẳn, cậu phải tận tụy ở bên cạnh tôi cho đến khi tìm ra được người muốn giết cậu, hiện tại một mình hoạt động rất không an toàn, biết chưa?”

Lâm Viễn nghe xong không nói lời nào, uống một ngụm nước, gật gật đầu.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh uống bia, sau một lúc, Lâm Viễn lại chọt chọt gã.

Hạ Vũ Thiên nhìn hẩn, Lâm Viễn đưa tay chỉ đồng hồ.

Hạ Vũ Thiên bắt đắ dĩ, gọi điện bảo A Thường mang chút thức ăn đến.

Lâm Viễn ra về đồng tình nói với gã “Hạ Vũ Thiên, đàn ông không nấu cơm cũng đáng để đồng tình!”

“Đàn ông sao phải nấu cơm?” Hạ Vũ Thiên thành thật nói “Nấu cơm là chuyện của phụ nữ”

Lâm Viễn liếc mắt nói “Vậy đàn ông có phải ăn cơm không? Cơm phụ nữ làm cho ông “đàn ông con” ăn gọi là cơm nhuyền” *bám vấy phụ nữ đó a~*

Hạ Vũ Thiên khờ dại làm cho Lâm Viễn tức giận, đưa tay gác lên sofa nói “Cậu muốn tôi tô điểm nhan sắc cho cậu một chút mới biết sợ sao?”

Lâm Viễn ôm gối, nhìn Hạ Vũ Thiên, nhỏ giọng nói thầm “Cầm thú, ngay cả người bệnh cũng không buông tha, suy cho cùng vẫn là anh biến một người vô tội thành người bệnh!”

Hạ Vũ Thiên thở dài, thả Lâm Viễn ra, tựa vào một bên uống bia.

Lâm Viễn lấy khoai tây chiên mới mua trên bàn đến ăn, Hạ Vũ Thiên nhú mày “Ít ăn mấy thứ chỉ có trẻ con mới ăn, lập tức ăn cơm”

Lâm Viễn lùi ra xa, nheo mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, nói “Hạ Vũ Thiên, đời này anh chưa bao giờ nấu cơm cho ai ăn phải không?”

“Vô nghĩa” Hạ Vũ Thiên châm thuốc.

Lâm Viễn ăn khoai tây chiên, lắc đầu, lấy điều khiển mở TV lên xem.

“Cậu nói một chút” Hạ Vũ Thiên hút xong một điếu thuốc, nhìn Lâm Viễn “Vì sao đàn ông nhất định phải nấu cơm?”

“Nấu cơm không phân biệt nam nữ” Lâm Viễn tiếp “Mà không phân biệt được cũng xem như hỏng rồi”

“Có ý tứ gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Mấu chốt là anh nhìn xem người mình thích muốn ăn gì rồi tự tay làm thử đó” Lâm Viễn tiếp “Không biết cảm giác này rất kỳ diệu sao?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, suy nghĩ thật lâu, sau đó nói “Cậu là nói thông qua phương pháp này, lấy thức ăn do mình làm xâm chiếm dạ dày đối phương, sau đó hoàn toàn có được đối phương.....”

Còn chưa dứt lời, Lâm Viễn lấy gối ôm hung hăng đánh đến “Hạ.....lưu.....”

.....

Khoảng bảy giờ, rốt cuộc Lâm Viễn cũng được ăn thức ăn thật ngon do A Thường mua đến, A Thường đóng gói một bàn tiệc rượu đem về, nhân vật chính trên bàn tiệc chính là thịt, và thịt.

“Ăn nhiều thịt mới dài thịt” A Thường nhiệt tâm nói, Lâm Viễn dường như muốn nói với A Thường ý tưởng này trên thực tế là sai lầm, bất quá lời nói ra lại biến thành “A Thường, anh ăn cơm không? Hay là cùng nhau ăn?”

A Thường cười nói “Lúc đợi thức ăn đã ăn xong rồi” Nói xong liền vội vã chạy đi.

“Ăn” Lâm Viễn sờ sờ cằm.

“Làm sao vậy?” Hạ Vũ Thiên đưa cho hắn chén canh thịt.

“A Thường gần đây giống như có tâm sự”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi sững sờ, lập tức cười nói “Chưa từng nghe anh ta nói”

Lâm Viễn chun mũi, lắc đầu “Anh ta dường như có gì đó không vui, miễn cưỡng nhìn chúng ta cười, anh có rảnh thì hỏi anh ta một chút xem sao, có phải vấn đề hôn nhân hay không, hay là có đứa con không dám nhận, hay là.....”

“Anh ta còn chưa có kết hôn” Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ.

“Anh rất vô nhân đạo đi!” Lâm Viễn tiếp “A Thường lớn như vậy mà còn chưa kết hôn?”

“Quan hệ gì đến tôi?” Hạ Vũ Thiên chưa bao giờ cảm thấy bản thân lại bị người khác chọc tức đến nói nhiều như vậy, những lời gã nói hôm nay cộng lại nhiều hơn lời nói ra cả tuần trước, cho nên uống nước cũng nhiều.

Lâm Viễn không để ý đến gã, ăn hết một chén canh chân giò lớn, sau một lúc lâu mới nói “Đúng rồi!”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn.

“Anh nói có thể A Thường như vậy là vì vấn đề phúc lợi cùng đãi ngộ hay không?” Lâm Viễn hỏi Hạ Vũ Thiên “Hay là tăng tiền lương cho anh ta đi!”

Hạ Vũ Thiên đưa tay nắm cằm Lâm Viễn, nói “Đừng nghĩ về người đàn ông khác lâu như vậy, tôi sẽ ghen”

Lâm Viễn vui đầu dùng bữa, tâm nói: Người này, ghê tởm.....

23. Chương 23: Âm Mưu Quỷ Kế

Màn đêm buông xuống, Lâm Viễn ăn uống no nê, bởi vì đi lại không tiện cho nên không có cách nào đi qua đi lại, tựa vào sofa xoa bụng, Lâm Viễn là một bác sĩ, nhất quán giữ cho cơ thể khỏe mạnh, cho nên vẫn cố gắng đứng lên sau khi ăn xong để thức ăn tiêu hóa một chút.

Hạ Vũ Thiên đem tất cả chén đĩa trên bàn trực tiếp ném vào thùng rác, Lâm Viễn đứng bên cửa sổ nhìn hành động của gã, bĩu môi.

“Anh không thể rửa sao?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên chớp chớp mi “Đàn ông không phải dùng để rửa chén”

Lâm Viễn muốn lấy chén đĩa ném gã.

Nửa giờ sau, Hạ Vũ Thiên dời mắt khỏi máy tính tiền, nhìn Lâm Viễn đang đá qua đá lại ở cửa sổ “Chân cậu tốt lắm sao?”

Lâm Viễn chỉ vào chân mình “Chỉ dùng một chân, sợ cái gì?”

Hạ Vũ Thiên đi đến, nói “Cậu muốn đi đâu? Tôi đỡ cậu”

“Không cần!” Lâm Viễn đẩy gã, nói “Sau khi ăn xong tôi chạy bộ trăm met, tiêu hóa một chút”

“Vận động có rất nhiều cách” Hạ Vũ Thiên cười nói “Đi lại là phương pháp không có hiệu quả nhất, tôi biết một loại rất hiệu quả, muốn thử xem hay không?”

“Aiii” Lâm Viễn đẩy gã ra “Đừng dựa gần như vậy, tôi với anh không thân thiết vậy a, đúng rồi đêm nay tôi ngủ ở đâu?”

Hạ Vũ Thiên chớp mi “Còn có thể ngủ ở đâu? Nơi này có giường”

Lâm Viễn rất muốn nói, anh có thể ngủ ở sofa sao, bắt quá.....không dám mở miệng, ở phía sau, điện thoại vang lên.

Lâm Viễn muốn đến lấy, nhưng Hạ Vũ Thiên đã đi qua lấy điện thoại đem đến, hơn nữa còn nhìn thoáng qua, phát hiện người gọi đến là Tôn Lâm.....trực tiếp tắt cuộc gọi.

“Uy!” Lâm Viễn nóng nảy, nói “Anh tắt điện thoại của tôi làm gì?!”

“Người không thể hợp tác không cần tiếp” Hạ Vũ Thiên lưu loát trả lời.

Lâm Viễn liếc trắng mắt “Đưa điện thoại cho tôi, tôi xem xem là ai!”

Hạ Vũ Thiên không đưa.

“Hạ Vũ Thiên, anh quá rồi tôi một cách nghiêm trọng!” Lâm Viễn vô cùng phẫn nộ nói “Anh có đưa hay không?!”

Điện thoại lại vang lần nữa, vẫn là Tôn Lâm gọi đến.

Hạ Vũ Thiên còn muốn tắt, Lâm Viễn muốn cướp lấy, Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, đơn giản nhấn nút nghe, sau đó áp vào tai mình “Uy?”

Lâm Viễn cả kinh, đưa tay muốn đoạt, nhưng Hạ Vũ Thiên nắm tay hắn, không cho lấy, Lâm Viễn đi đứng không tiện nên giấy không ra, chỉ có thể lo lắng sưng.

“Ách.....tôi tìm Lâm Viễn” Tôn Lâm ở bên kia tự nhiên nghe ra giọng nói Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn muốn nhích lại gần nghe, Hạ Vũ Thiên cố ý không phản ứng với hắn, âm trầm nói với người bên kia điện thoại “Nga, Lâm Viễn có chút không tiện”

“Anh mới không tiện!” Lâm Viễn giận “Cả nhà anh cũng không tiện, đưa điện thoại cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc một cái, đem điện thoại di động trả lại cho hắn.

“Uy” Lâm Viễn đưa tay nhận điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện đã “A!” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Bên kia Tôn Lâm cũng lấp bắp kinh hãi, hỏi “Lâm Viễn?”

“Anh làm gì?” Lâm Viễn để điện thoại sang một bên, tròng Hạ Vũ Thiên đột nhiên ôm hân.

Hạ Vũ Thiên mỉm cười nói “Cậu đi đứng không tiện, tôi ôm cậu đến nằm, chậm rãi nói”

“Lâm Viễn?” Bên kia điện thoại Tôn Lâm đang gọi.

“Aiiii” Lâm Viễn nhận điện thoại, nói “Tôi không sao, làm sao vậy?”

“Cái gì gọi là cậu đi đứng không tiện?” Tôn Lâm hỏi.

“Nga, không có việc gì, chân bị thương”

“Nghiêm trọng sao?” Tôn Lâm hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì” “Đúng rồi, chuyện gì?”

“Nga” Tôn Lâm cười cười “Tôi vốn muốn tìm cậu đi chơi bóng rổ”

“Đã trễ thế này còn chơi bóng a?” Lâm Viễn giật mình.

“Àn, chơi bóng nhân tiện ăn khuya, một mình tôi buổi tối không có gì tiêu khiển”

“Nga” Lâm Viễn hơi gật đầu, nói “Cái này không có cách nào, đại khái phải một tháng sau mới chơi bóng được”

“Bị thương nghiêm trọng vậy sao?” Tôn Lâm lo lắng “Cậu đang ở đâu? Tôi đến thăm cậu, là ở trong nhà?”

“A?” Lâm Viễn có chút khó xử, nói “Không cần, hôm nào gặp lại đi”

“Cậu nói cho tôi biết địa chỉ” Tôn Lâm nói “Tôi đến thăm cậu, không thấy cậu tôi lo lắng!”

“Ách.....” Lâm Viễn có chút bất đắc dĩ, Tôn Lâm này cũng quá nhiệt tình đi.

Không đợi Lâm Viễn trả lời, Hạ Vũ Thiên bên cạnh đột nhiên đưa tay lấy điện thoại trên tay Lâm Viễn, nói với Tôn Lâm “Cậu ấy ở nhà tôi, cậu muốn đến, tôi có thể nói cho cậu địa chỉ”

Lâm Viễn nhúu mày nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Anh nói đi”

Hạ Vũ Thiên vô cùng hào phóng nói địa chỉ nhà trọ của mình.

Tôn Lâm cắt điện thoại.

“Anh làm vậy làm gì, đã tối thế này” Lâm Viễn khó hiểu nhìn Hạ Vũ Thiên “Còn nữa a, địa chỉ của anh tùy tiện nói cho người khác không lo sao? Anh ta không phải người đối đầu sống chết với nhà anh sao?”

“Nga?” Hạ Vũ Thiên hơi giật mình, nhìn Lâm Viễn cười nói “Thực không nhìn ra, cậu còn suy nghĩ cho tôi sao?”

“Tôi nói chuyện đứng đắn với anh!” Lâm Viễn quan sát, quan sát mặt đất “Anh tìm một chỗ để tôi xuống dưới được chưa a? Ôm không thấy phiền a?!”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai “Cậu cũng không nặng cho lắm” Ôm Lâm Viễn vào phòng.

Đặt Lâm Viễn lên giường, Hạ Vũ Thiên cởi quần áo cho hân.

“Uy!” Lâm Viễn giữ tay gã “Đúng rồi, tôi phát hiện anh bụng dạ khó lường a, đừng động tay động chân, nói, anh để Tôn Lâm tối như thế này còn đến đây để làm gì? Có âm mưu gì?”

Hạ Vũ Thiên cười, ngồi lên giường, đưa tay nâng cằm Lâm Viễn, hỏi “Thế nào? Sợ tôi gây bất lợi cho cậu ta?”

“Sách” Lâm Viễn nhúu mày “Anh ta là người thành thật, không thể so sánh với anh, anh chấp nhận với anh ta làm gì?”

“Nga?” Hạ Vũ Thiên cười “Xem ra địa vị tôi trong lòng cậu cũng còn không đủ cao sao?”

“Anh tự cảm thấy mình rất tốt bụng” Lâm Viễn thúc giục “Nói hay không a?”

“Tôi chỉ muốn nhìn xem tiểu tử kia có phải thực có ý tứ với cậu hay không?” Hạ Vũ Thiên nhích lại gần, nói bên tai Lâm Viễn ” Cậu cũng sợ cậu ta thân cận với cậu là xuất phát từ mục đích nào đó đúng không?”

Lâm Viễn sững sốt, liếc mắt nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Không phải cậu nói chơi bóng với cậu ra rất có ý tứ sao?” Hạ Vũ Thiên cười, nói “Tôi đây giúp cậu kiểm tra toàn bộ, nếu cậu ta rắp tâm bắt lương, tôi giúp cậu làm cậu ta, xả hết giận”

Lâm Viễn trợn trắng mắt liếc, không nói chuyện, bắt quá trong lòng đã có chút sáng tỏ, Hạ Vũ Thiên kỳ thật không nhìn lầm, hẳn đích thật lo lắng Tôn Lâm tiếp cận hẳn là có ý đồ khác.....Hơn nữa, Tôn Lâm rõ ràng biết hẳn đang ở ngay trong nhà Hạ Vũ Thiên, vì cái gì nhất định phải đến? Hạ Vũ Thiên tại sao lại thoải mái nói cho Tôn Lâm?

Không lâu sau, chuông cửa chợt vang lên.

Hạ Vũ Thiên đi đến mở cửa, nhìn thấy Tôn Lâm mang theo hai túi lớn đứng ở cửa.

“Lâm Viễn đâu?” Tôn Lâm hỏi.

“Ở bên trong” Hạ Vũ Thiên để Tôn Lâm vào, đóng cửa.

Tôn Lâm đặt túi lên bàn, chạy vào trong phòng ngủ.

Trên giường đôi cực lớn trong phòng ngủ, Lâm Viễn tựa vào gối xem TV, lấy điều khiển chỉnh nhỏ âm lượng, nói “Anh đến rồi”

“Cậu không sao chứ?” Tôn Lâm đi vào, đứng bên cạnh Lâm Viễn, hỏi “Sao lại bị thương?” Cúi đầu nhìn chân Lâm Viễn.

“Nga, không có việc gì” Lâm Viễn trả lời “Là do không cẩn thận”

“Tôi xem xem” Tôn Lâm nhú mày, hỏi “Sao lại giống như ngoại thương a? Tôi còn nghĩ cậu chơi bóng bị thương chứ!”

“Àn.....”Lâm Viễn nhún nhún vai, nói “Cho nên mới nói là ngoài ý muốn đó”

Tôn Lâm nhú mày, nhìn nhìn cửa, thấy Hạ Vũ Thiên không đi vào, liền đến gần thấp giọng hỏi Lâm Viễn “Có quan hệ với Hạ Vũ Thiên sao?”

Lâm Viễn sững sốt, liếc nhìn Tôn Lâm, sau một lúc lâu mới lắc đầu, nói “Là ngoài ý muốn”

Hạ Vũ Thiên đi đến, đưa Lâm Viễn một ly nước nói “Uống thuốc”

“Nga” Lâm Viễn đưa tay nhận ly nước cùng một đồng thuốc hạ nhiệt cùng thuốc giảm đau Lí Cổ kê đơn cho, uống thuốc.

Tôn Lâm ngồi bên cạnh nhìn thấy, hỏi “Ăn rồi sao?”

“Àn” Lâm Viễn hơi gật đầu.

“Như vậy a, tôi mua thức ăn với trái cây, tôi nghĩ cậu đi đứng không tiện nên mua nhiều một chút, cậu giữ lại từ từ ăn” Tôn Lâm nói.

“Àn, cảm ơn” Lâm Viễn nhú nhú khóe miệng, uống thuốc, uống nước.

Tôn Lâm ngồi trong chốc lát, hàn huyên vài câu với Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên cũng thật rất phong độ, không đuổi hẳn, cũng không tức giận, chỉ ngồi một bên xem TV. Bất quá thỉnh thoảng lại chỉnh quần áo cho Lâm Viễn, đưa đến một ít thức ăn vặt, có vẻ thật thân mật như đang nói với Tôn Lâm, quan hệ hai người rất không bình thường.

Tôn Lâm tựa hồ cũng có chút xấu hổ.

Đến khoảng 9h, Hạ Vũ Thiên nói với Lâm viễn “Nghỉ ngơi sớm một chút?”

Lâm Viễn không trả lời, Tôn Lâm đứng lên nói “Tôi đi trước” Nói xong tạm biệt, rời đi.

.....

Xuống dưới lầu, Tôn Lâm liếc mắt nhìn trên lầu, ánh sáng trên lầu phụt tắt, tựa hồ có người kéo rèm lại. Xoay người lên xe, đóng cửa, lấy điện thoại.

“Uy, ân, là tôi” Tôn Lâm thất dây an toàn “Lâm Viễn đích thật là bị bắn, xem ra tin đồn Hạ Vũ Thiên bị ám sát là thật”

Người bên kia điện thoại không biết nói gì đó, Tôn Lâm nhẹ nhàng “Ân” một tiếng “Tôi biết” Nói xong, cúp điện thoại.

“Đi ngủ sớm một chút” Hạ Vũ Thiên đi đến, nhìn thấy Lâm Viễn cúi đầu tựa hồ đang thất thần, nhìn chăm chăm hộp thuốc trong tay, gã vội hỏi “Sao?”

Lâm Viễn ngẩng đầu, nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đối diện với Lâm Viễn.

Lâm Viễn trầm mặt trong chốc lát, nói “Nước”

Hạ Vũ Thiên hơi sững sốt, trở lại lấy ly nước trên tủ ở đầu giường đưa cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhận ly nước, nhìn nhìn.

Hạ Vũ Thiên cảm thấy Lâm Viễn có chút kỳ quái, thấy Lâm Viễn quay sang, gọi gã một tiếng “Ai, Hạ Vũ Thiên”

“Ân?” Hạ Vũ Thiên nửa ngày mới ừ một tiếng, Lâm Viễn lấy ly nước đổ từ trên đầu đổ xuống làm Hạ Vũ Thiên nhím dăm dăm.....

Hạ Vũ Thiên đầu tiên là sững sốt, lập tức khẽ nhú mày, nhìn Lâm Viễn, buồn bã nói “Cậu thật đúng là thông minh”

Lâm Viễn trả ly lại cho gã, sau một lúc lâu mới nói “Anh thật thiếu đạo đức, nếu kỹ năng bắn súng người nọ kém một chút, bắn trúng xương của tôi, từ nay về sau tôi làm sao sống đây?”

Hạ Vũ Thiên lại càng nhăn mặt, nói “Không phải không bắn trúng sao?”

Lâm Viễn cười gượng một tiếng, lắc đầu nằm xuống, lấy chăn bọc toàn thân, xoay người ngủ.

Hạ Vũ Thiên hơi hơi nheo mắt, đến nằm bên cạnh, hỏi “Không muốn để ý đến tôi?”

Lâm Viễn không lên tiếng, lấy chăn che đầu.....trong lòng lại âm thầm thở dài, A Thường kỳ thật nói một chút cũng không sai, người nhà họ Hạ không có tình cảm, Hạ Vũ Thiên lại càng không. Sở dĩ gã không trở về nhà cũ là vì gọi Tôn Lâm đến, mà gọi Tôn Lâm đến, lại là vì cho Tôn Lâm biết hắn bị thương, hắn bị thương tượng trưng cho cái gì? Có người tập kích Hạ Vũ Thiên!

Có lẽ còn có rất nhiều.....

Lâm Viễn cũng lười nghĩ, nhắm mắt lại, ngủ đến thản nhiên.....nguyên lai, tất cả mọi người đều là kẻ lừa đảo.

24. Chương 24: Như Gần Như Xa

Chân bị thương mang đến rất nhiều điểm không tiện, trực tiếp nhất chính là không thể tự gánh vác cuộc sống, Lâm Viễn trở thành độc chân tiên (văng, què 1 giò), đi đến đâu cũng đá đến đá lui.

Mấy ngày này Hạ Vũ Thiên cũng không có cách nào để đến công ty, phần lớn đều cùng hắn, bắt quá Lâm Viễn tựa hồ vẫn còn giận, xa cách.

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi bị thương, Hạ Vũ Thiên rời giường, đang nấu bữa sáng, sau mấy ngày trải qua huấn luyện của Lâm Viễn, ít nhất gã có thể nấu cháo, nướng sandwich và vân vân. Hôm nay gọi điểm tâm ở bên ngoài, gã đang hâm nóng bánh chưng....có chút bất đắc dĩ, khẩu vị Lâm Viễn yêu thích thật sự làm gã không biết nói thế nào.

Lâm Viễn lò cò ra khỏi toilet, đuổi người, nói “Toàn thân không được tự nhiên”

Hạ Vũ Thiên lấy bánh chưng khỏi lò vi ba, dùng một chiếc bánh quẩy bọc lại, sau đó cầm sữa đậu nành đi đến, đưa cho Lâm Viễn.

“Hắc hắc” Lâm Viễn nhìn thấy, chân mày hơi giãn ra, đón lấy.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh nướng sandwich, nhìn Lâm Viễn, nói “Ăn những thứ đầy dầu mỡ không lo sao? Cậu không thể ăn một vài món mới có rau dưa sao?”

“Giữa trưa ăn được rồi” Lâm Viễn liếc liếc nhìn sandwich trên tay Hạ Vũ Thiên, nói “Đồ ăn Trung Quốc so với cơm Tây có hương vị hơn, lại không dễ béo phì!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nói “Cho nên cậu mới không cao như tôi”

Lâm Viễn ghen lời, hận đến nghiêng răng, hung tợn nói “Anh chưa từng nghe đến những từ như chất lọc tinh tủy sao?”

Hạ Vũ Thiên cười, nói “Nói tinh tủy, cậu còn kém xa, cho nên nói, đã cao thì sẽ không bao giờ thấp, còn không thì chính là thứ phẩm “

Lâm Viễn một phen giữ chặt ống tay áo Hạ Vũ Thiên....Hạ Vũ Thiên cười, nhưng nhìn đến chỗ bàn tay Lâm Viễn vừa buông ra thì mặt đen lại, trên chỗ ống tay áo đất tiền lưu lại một dấu bàn tay màu vàng vàng, còn có một chất dính dính lại bên ngoài.

Hạ Vũ Thiên đứng lên, Lâm Viễn ngấm gã “Làm gì, anh muốn tập kích nhân sĩ thương tàn sao?”

Thu dọn chén đĩa, Hạ Vũ Thiên xoay người đi vào bếp, sẵn tiện đi thay một chiếc sơ mi khác.

“Lâm Viễn” Hạ Vũ Thiên thay áo xong, cầm di động đi ra khỏi phòng, hỏi “Tí nữa đi ra ngoài đi?”

“Đi làm cái gì nha?” Lâm Viễn khó hiểu “Tôi lại bất tiện thế này”

“Àn, đừng lo có xe lăn” Hạ Vũ Thiên trả lời “Đi tham dự lễ tặng một người bạn”

“Lễ tang?” Lâm Viễn khẽ nhú mày, nhìn bản thân “Tôi như thế này có phải không tốt lắm hay không?”

“Cậu ở trong xe đợi tôi là được” Hạ Vũ Thiên ở trong phòng tìm hai bộ quần áo màu đen đem đến, đưa một bộ cho Lâm Viễn, nói “Xem như là một người quan trọng, không thể nói không đi”

“Vậy một mình anh đi thôi” Lâm Viễn ôm chầm lấy ghế sofa, nói “Tôi chuẩn bị dùng thời gian buổi trưa để xem phim hay”

Hạ Vũ Thiên ném quần áo lên người Lâm Viễn, nói “Mặc vào đi theo tôi, tôi lo lắng cậu chỉ có một mình”

“Cũng không có nguy hiểm” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm ” Anh lại muốn đến diễn trò?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, nhìn cậu một cái, thấy Lâm Viễn tựa hồ còn chút bất mãn, đột nhiên nhếch miệng hơi nở nụ cười, nói “Lâm Viễn, có biết người nổ súng bắn cậu hôm đó là ai không?”

Lâm Viễn nhú mày, tâm nói —— tôi làm sao mà biết được.

“Chính là hắn” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Người đã chết kia?” Lâm Viễn giật mình.

“Không phải” Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, nói “Là người mà cậu đang thể thân”

“Nga....” Lâm Viễn nở nụ cười, nói “Nguyên lai người kia chính là người vợ tiềm năng của anh a, hắn còn vô cùng lợi hại nữa sao? Còn có thể bắn súng, tôi vẫn nghĩ anh thích loại tiểu công chúa lãnh diễm cao quý”

“Đích thật loại tôi thích chính là lãnh diễm cao quý” Hạ Vũ Thiên cười “Nhưng hắn cũng không phải tiểu công chúa, mà là mèo hoang....Cậu tin hay không tùy cậu, tôi bảo hắn nổ súng làm vài cái động trên mặt đất, không bảo hắn bắn cậu”

Khóe miệng Lâm Viễn co giật, tỏ vẻ không tin.

“Là hấn nhìn thấy tôi đối xử với cậu rất tốt, cho nên ghen tị thôi” Hạ Vũ Thiên cười cười, nói “Bất quá cậu yên tâm, tôi đã đuổi hấn đi, tạm thời sẽ không xuất hiện”

Lâm Viễn nhìn gã, hỏi “Tại sao không giữ hấn bên cạnh anh, hơn nữa nhìn năng lực của hấn có thể dư dả để tự bảo vệ mình?”

“Ngày đó thiếu chút nữa tôi đã đánh gãy chân hấn” Hạ Vũ Thiên thần nhiên châm một điếu thuốc.

“Để làm gì?” Lâm Viễn nhú mồm, nhìn gã.

“Không biết” Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai “Có điều, xem như là tức giận, sau đó liền đuổi hấn đi”

Lâm Viễn không lên tiếng, cầm ly sữa đậu nành uống hết.

“Cậu nghe những chuyện này có cảm giác cao hứng hay không?” Hạ Vũ Thiên nhích đến gần, hỏi Lâm Viễn.

“Cao hứng chuyện gì?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên xem thường “Đây không phải tác phong nhất quán của xã hội đen sao, anh thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, đối với tình nhân của mình cũng hạ thủ được”

“Nếu là bình thường, ai bị giết tôi cũng không để ý” Hạ Vũ Thiên cười cười, nói “Bất quá nếu là cậu.....ai làm cậu bị thương, tôi tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho hấn, vô luận là ai”

Chân mày Lâm Viễn giật giật, tâm nói “Diêm tình như vậy làm gì? già mồm cái lão, anh là một con hồ ly, tôi mới không tin”

Nghĩ xong, nhận quần áo, chạy vào phòng ngủ đổi y phục.

Đợi đến lúc Lâm Viễn đi ra, Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu liếc mắt một cái, kim lòng không đậu mở miệng nói “Lâm Viễn, cậu biết không, cậu thật sự có tố chất khiến người bị mê hoặc”

Lâm Viễn xem thường, hỏi “Có đi hay không?”

“Bây giờ đi” Hạ Vũ Thiên vẫy tay, nói “Tôi chờ cậu”

.....

A Thường chạy xe đến bên ngoài một giáo đường, Lâm Viễn giật mình, hỏi “Tại sao lại bên trong giáo đường?”

“Hấn là giáo đồ, không hỏa táng, chôn ở mộ địa phía sau giáo đường” Hạ Vũ Thiên nói xong, mở cửa, A Thường lấy xe lăn ở sau xe, Hạ Vũ Thiên bế Lâm Viễn ngồi lên.

“Bây giờ còn có thể thổ táng sao?” Lâm Viễn khó hiểu “Không phải quy định đều phải hỏa táng sao?”

“Có tiền cái gì không được?” Hạ Vũ Thiên kiêu ngạo trả lời, khóe miệng Lâm Viễn co giật, ghen nửa ngày mới nói một câu “Cặn bã!”

“A” Hạ Vũ Thiên tự mình đẩy xe lăn cho Lâm Viễn, đi vào bên trong.

Lâm Viễn quay đầu nhìn gã, hỏi “Không phải anh nói chỉ cần đợi trong xe là được rồi hay sao? Đẩy tôi đi làm gì, làm tôi giống như thương binh”

“Có mấy người cậu cần phải gặp một chút, sau này nhìn thấy bọn họ, nhớ rõ phải đi đường vòng” Hạ Vũ Thiên khinh miêu đạm tả.

“Người nào a?” Lâm Viễn nhú mồm, lấy di động ra “Tôi chụp hình lại, về sau nhất định đi đường khác!”

“Tất cả mọi người bên trong” Hạ Vũ Thiên đến gần nói bên tai Lâm Viễn “Đặc biệt những người lớn tuổi”

Lâm Viễn hơi gật đầu, có chút bất đắc dĩ, đây là việc mà hấn ghét phải làm nhất.

Vào bên trong giáo đường, Lâm Viễn nhìn thấy hai bên đều là men in black đứng gác, tâm nói.....cách ăn mặc của bảo vệ-xã hội đen đều giống nhau, có thể có sự nhầm lẫn hay không? Quân ta đánh quân mình thì hay rồi.

Hạ Vũ Thiên thấy nét cười trên mặt Lâm Viễn, liền hỏi “Nhìn thấy gì vậy?”

Lâm Viễn ngẩng đầu, nhìn Hạ Vũ Thiên, hỏi “Uy, anh có từng trải qua chuyện thật mất mặt hay không?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt “Mất mặt?”

“Àn!” Lâm Viễn hơi gật đầu một chút “Không phải anh đã ba mươi rồi sao, trải qua nhiều rào cản như vậy, không có lúc nhảy nhào vào hồ phân sao? Có từng xảy ra chuyện rất lớn làm trò cười cho thiên hạ hay không?”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên không tự giác giật giật, hỏi “Từ đâu mà cậu có nhiều câu nói dí dỏm như vậy?”

“Nói nghe một chút đi, đừng keo kiệt” Lâm Viễn cười tủm tủm.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Lâm Viễn nheo mắt lại “Là anh không chịu nói đúng không?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai, hỏi “Lúc ở bệnh viện tâm thần giả điên ăn gián có tính không?”

Lâm Viễn sững sốt một chút, cúi đầu không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn cậu.

Lâm Viễn chỉ cảm thấy trong đầu có chút ngây ngốc, nói “Không có gì....”

“Vũ Thiên!”

Không đợi Lâm Viễn nói hết lời, chợt nghe truyền đến một thanh âm trong trẻo, Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên cùng nhìn về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy một mỹ nữ yếu điệu, mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, đang đi đến.

Lâm Viễn không nhận được, muốn cười, đây là do thảm họa may mắn hay là vì vội về chịu tang a? Vội về chịu tang cũng không cần mặc áo trắng như vậy a? Người chết có thể hay không sẽ ngồi bật dậy phun máu mũi.

Lâm Viễn cẩn thận đánh giá, cô gái này thoát nhìn đã ngoài hai mươi lăm tuổi, có vẻ rất thành thực, dáng người rất chuẩn, trước tấn sau thủ, những nơi khác đều rất gầy....có khuôn mặt của yêu tinh, vừa nhìn thấy đã biết là loại chuyên dụ dỗ. Lâm Viễn hơi gật gù, tâm nói, lúc trước chỉ nhìn thấy loại phụ nữ này trên tivi với truyện tranh, không phổ biến trong thường nhật.....quả nhiên đi theo xã hội đen chính là mở mang tầm mắt a.

“Tần tiểu thư” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nói “Xin nén bi thương”

Vị Tần tiểu thư kia ra vẻ ai oán dùng khăn tay xoa xoa nước mắt, bất quá Lâm Viễn nhìn động tác này chỉ giống như đang bôi phấn trét son.

“Cám ơn” Tần tiểu thư liếc nhìn Lâm Viễn, hỏi “Vị này chính là....”

“Người này gọi là Lâm Viễn” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Nga.....” Về mặt Tần tiểu thư cho thấy hiển nhiên là biết thân phận Lâm Viễn, liền tinh tế liếc mắt đánh giá.

Lâm Viễn về mặt nghiêm túc cùng hàm chứa một chút bi thống nói với nàng “Tần tiểu thư nén bi thương”

“Àn” Tần tiểu thư lại chậm chậm phất, gật đầu “Cám ơn Lâm tiên sinh quan tâm”

“Chúng ta đi vào trước” Hạ Vũ Thiên vờ như không thấy vẻ mặt si mê nhìn mình của Tần tiểu thư, phụ giúp Lâm Viễn đi vào.

“Nàng là ai a?” Lâm Viễn liếc mắt nhìn phía sau cách đó không xa, Tần tiểu thư vẫn đang đứng nhìn bóng dáng bọn họ, hỏi Hạ Vũ Thiên.

“Là con gái của người chết” Hạ vũ Thiên thuận miệng trả lời.

“Oa....nàng không phải là con ruột a?” Lâm Viễn giật mình “Có chỗ nào giống chết cha a?”

Hạ Vũ Thiên lạnh lùng cười, nói “Như vậy tính là cái gì, cha nàng là do nàng hại chết”

“Nàng là ai a?” Lâm Viễn giật mình.

“Nàng gọi là Tần Dụ, vị hôn thê trên danh nghĩa của tôi” Hạ Vũ Thiên không nhanh không chậm nói.

Lâm Viễn sửng sốt, giương mắt nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Thế nào?” Hạ Vũ Thiên nhìn cậu “Tôi từng này tuổi, có vị hôn thê cũng không đáng ngạc nhiên a, huống chi nhà nàng là một đối tác rất lớn của Hạ gia”

Lâm Viễn tâm nói, anh xằng bậy như vậy, còn tưởng rằng người không có bạn gái chứ....nguyên lai ngay cả vị hôn thê cũng có rồi a.

“A” Hạ Vũ Thiên nhìn ra tâm sự của Lâm Viễn, lắc đầu, nói “Cậu cho rằng chuyện của tôi giống như nội dung trong những phim truyền hình ba xu sao?”

“A?” Lâm Viễn không phải thực sự hiểu hết.

“Phụ nữ trong giới xã hội đen sẽ không tranh giành tình nhân với đàn ông” Hạ Vũ Thiên tiếp “Sẽ tìm đàn ông yêu đàn ông để tiêu khiển là đủ rồi”

“Vì sao?” Lâm Viễn khó hiểu, tâm nói, phụ nữ bình thường biết được đàn ông với nhau làm chuyện kia....không phải sẽ chịu đả kích sao?

“Tất cả phụ nữ như vậy từ nhỏ đều được bồi dưỡng đầy đủ tư cách để làm chính thất “ Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói “Trong mắt các nàng, nam tình địch so với nữ tình địch dễ đối phó hơn nhiều, bởi vì đàn ông vĩnh viễn không có khả năng đoạt vị trí chính thê của các nàng”

Lâm Viễn khẽ nhún mày, nói “Những người sống quanh anh thật sự là muôn màu muôn vẻ a”

“Là có ý gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lâm Viễn cười gượng một tiếng “Có nam có nữ, trái ôm phải ấp, không cần thật lòng, cứ sinh hoạt vợ chồng.....quả thực, heo cũng chưa phong phú như anh”

Hạ Vũ Thiên đồng tử co rút, nói “Lâm Viễn, cậu càng ngày càng làm càn”

Lâm Viễn nhướng mày, nói “Một người cả đời chưa từng có ai làm càn với mình như vậy mới gọi là thê thảm”

“Vì sao?” Hạ Vũ Thiên cảm thấy rất hứng thú, hỏi.

“Bởi vì những điều cả đời hắn nghe đều chỉ là lời nói dối” Cánh tay Lâm Viễn đặt lên tay vịn xe lăn, một tay chống cằm, thần nhiên nói “Cả đời không có lấy một người bạn thật sự, một người thật lòng yêu mến.....chỉ có tiền, quyền, dục vọng”

“Không phải nhân loại đều theo đuổi những thứ như vậy sao?” Hạ Vũ Thiên lạnh giọng trả lời.

“Cho nên nói....” Lâm Viễn bĩu môi “Tôi với anh không phải người cùng chủng tộc, nhân loại mà anh nói đại khái là xuyên không đến, hoặc là bò sát kiếp trước chuyển thể đầu thai”

25. Chương 25: Ngoài Dự Liệu

Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên đi vào gặp người nhà người quá cố, tỏ vẻ ai điếu, hơn nữa còn liếc mắt một cái nhìn thi thể —Một ông già mập mạp. Từ sau khi nhìn thấy Hạ lão gia chết trên bàn giải phẫu của mình, Lâm Viễn liền sinh ra ám ảnh rất lớn trong lòng, hiện tại vừa nhìn thấy người chết liền đau dạ dày.

Hạ Vũ Thiên nói chuyện phiếm với những người đến truy điệu, Lâm Viễn an vị trên xe lăn, ngăn người. Trong lúc đang nhàm chán bỗng cảm thấy có người hơi vỗ vỗ hắn, quay đầu lại, Tôn Lâm đang mỉm cười đứng sau hắn.

Lâm Viễn hơi giật mình, lẽ phép cười cười, tâm nói, quả nhiên, “Bạn bè” của Hạ Vũ Thiên cũng là “Bạn bè” với tên nhóc này nha.

“Bị thương nặng không?” Tôn Lâm hỏi.

“Ân” Lâm Viễn đưa chân hươu hươu, cười nói “Rất nhanh sẽ lành”

“Hạ Vũ Thiên chăm sóc cậu tốt lắm a” Tôn Lâm cười hỏi “Không phải mỗi tình nhân đều được hân để bụng như vậy chứ?”

Lâm Viễn nghe lời nói của Tôn Lâm, không hiểu sao lại có chút chói tai, giương mắt nhìn hân theo bản năng, bỗng nhiên cảm giác người này sao lại trở nên xa lạ như vậy? Người trước đây cùng chơi bóng với hân, cùng nói cùng cười, thật sự là người này sao? Hân còn từng cảm thấy Tôn Lâm thực ngốc, thực khờ dại.....Bây giờ lại nhận thấy, tên nhóc này là loại phần trư ăn lão hổ a.....Vậy thì không bằng Hạ Vũ Thiên rồi, về mặt thật sự bạo lực, trên ốt, trên đỉnh đầu đều viết ——Kẻ không lương thiện, cầm thú hung mãnh, xin chớ chạm vào....bla bla.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn đột nhiên bật cười.....bất quá đang ở lễ tang, trong lòng mọi người đều một vạn lần mong lão chết thì trên mặt cũng đều bày ra vẻ mặt hiếu tử như nhau, cực kì bi ai, vậy mà Lâm Viễn nở nụ cười, còn cười ra tiếng.....lâm thu hút không ít cái nhìn nghi hoặc cùng ánh mắt hơi trách cứ.

Lâm Viễn vội vã cúi đầu, lỗ tai ửng đỏ.

Tôn Lâm đứng ngay bên cạnh, ngồi xổm xuống, nhìn kỹ sườn mặt Lâm Viễn, thấp giọng hỏi “Chuyện gì mà cao hứng như vậy?”

Lâm Viễn chớp chớp mi, nhún vai một cái ——Không.

Hành động của hai người vừa lúc Hạ Vũ Thiên đứng cách đó không xa nhìn thấy, cảm giác giống như Tôn Lâm nói gì đó chọc cười Lâm Viễn. Trong lòng Hạ Vũ Thiên không khỏi tức giận, Lâm Viễn thật sự là vô tâm vô tư....Bình thường lời nói ra lợi hại như vậy, thế nào lại không nhìn rõ tên nhãi Tôn Lâm này cũng không phải người lương thiện?

Hạ Vũ Thiên càng nghĩ trong lòng lại càng bất mãn, vài ngày này lấy lòng không ít, mà tên nhóc này vẫn không cười....tức chết!

Đang lúc nhìn chăm chăm Lâm Viễn đến gần người, cánh tay lại bị người ôm lấy, Tần Dụ không biết khi nào đã đến đây, ôm gả hỏi “Sao vậy? Nhìn đến hai mắt cùng lời ra? Ghen a?”

Hạ Vũ Thiên xoay mặt nhìn nàng, hỏi “Lão gia thế nào đột nhiên lại chết?”

“Nga.....đột nhiên bộc phát bệnh tim” Tần Dụ vô tư nói “Hoặc là.....có người xuống tay trước em”

“Sự tình đều đã an bài ổn thỏa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Yên tâm đi” Tần Dụ lấy khăn tay che miệng, hai mắt đầy bi thống, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười, nói “Em làm việc anh còn không yên tâm sao? Khẳng định chắc chắn cho anh thu phục tâm tên nhóc này” Nói xong, buông khăn tay sát sát mắt, xoay người rời đi.

Hạ Vũ Thiên lại quay người lại, nhìn Lâm Viễn một tay chống cằm, về mặt nhàm chán tựa vào xe lăn, Tôn Lâm đã đi nơi khác nói chuyện phiếm, chẳng qua vẫn thường thường quay đầu liếc mắt một cái.....Lâm Viễn ngáp, nhìn không chớp mắt.

Hạ Vũ Thiên chậm rãi đi đến, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, bắt chéo chân nói “Cậu thật đúng là không đổi a, lễ tang còn có thể cười ra tiếng?”

“Còn không phải trách anh sao” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên nhíu mày.

“Không” Lâm Viễn quay mặt nhìn nơi khác, hỏi “Chúng ta còn phải ở lại bao lâu? Ngồi trúng gió vừa lạnh lại bắt kính.”

“Sẽ xong nhanh thôi” Hạ Vũ Thiên nói “Đúng rồi, tí nữa xong lễ tang, lại đi đến công ty với tôi, sau khi gần như giải quyết xong mọi việc, chúng ta cùng nhau trở về”

“Ân” Lâm Viễn hơi gật đầu, Hạ Vũ Thiên đứng dậy, xếp hàng theo đoàn người đi tiễn biệt di thể, Lâm Viễn không có việc gì làm, đành phải tìm nơi tránh gió để tiếp tục ngồi.

Vừa đứng dưới gốc cây ẩm áp, Lâm Viễn liền nhìn thấy Tôn Lâm rời khỏi đám người, xoay người vào phía trong giáo đường.....hành động, nói như thế nào nhỉ? Phi thường lén lút.

Lúc ấy Lâm Viễn cũng không biết nghĩ gì, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Hạ Vũ Thiên cùng Tần Dụ đứng bên cạnh di thể, nhận sự phúng viếng của thân hữu....hôn ước sao? Vậy người chết kia xem như là cha chồng của Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn nghĩ, liền chuyển động bánh xe lăn, đến bên cửa giáo đường.....cửa khép hờ, Lâm Viễn nghĩ thầm, rằng, hay là mình đi vào thăm giáo đường một chút?

Chính lúc này, bên trong mơ hồ có tiếng người nói chuyện.

Lâm Viễn tò mò, vểnh tai nghe, chợt nghe tiếng Tôn Lâm thấp giọng hỏi “Lão gia tại sao đột nhiên lại chết? Người động thủ chính là Tần Dụ kia?”

“Ách, lão gia là đột nhiên phát bệnh tim mà chết” Tiếng một người đàn ông truyền đến “Là ngoài ý muốn”

“Không phải là do tay chân của bên Hạ Vũ Thiên động thủ?” Tôn Lâm hỏi.

“Hắn là không phải.....đúng rồi, tí nữa lúc Tần Dụ đọc diễn văn.....”

“Hư” Tôn Lâm đột nhiên đánh gãy lời người nọ, Lâm Viễn cả kinh, tâm nói không phải là đã bị phát hiện chứ....chắc là sẽ không phải chứ a..... Hắn không nhúc nhích, cũng không phát ra âm thanh.

“Hắc hắc.... yên tâm, đều ở cùng với di thể mà cáo biệt, không ai trở về. Chỉ cần Tần Dụ vừa chết đi, như vậy sẽ chặt đứt mối liên hệ của Hạ Vũ Thiên ở Tần gia, đến một cái liên minh duy nhất cũng không có” Người đàn ông kia nói “Bất quá, đến lúc đó anh nên dựa theo mục đích ban đầu, Tần gia là của tôi”

“Yên tâm đi.....”

Lâm Viễn nghe đến đó, vội vàng lăn xe chạy về hướng xa xa.....trong lòng thầm nói, may mắn chất lượng xe lăn này là thượng đỉnh a, di chuyển nhanh cũng không có tạp âm, thật sự là nghe lén, theo dõi thì chỉ chuẩn bị hàng cao cấp.

Đến vị trí dưới gốc cây ẩm áp ban nãy, Lâm Viễn quay đầu lại, nhìn thấy cửa giáo đường vừa mở ra....Tôn Lâm đi ra....Lâm Viễn tránh sau gốc cây cẩn thận ngắm hắn.....chỉ thấy hắn thản nhiên đi đến bên trong đám người, không ai phát hiện ra.

Lâm Viễn lại tiếp tục nhìn chằm chằm cửa chính giáo đường, muốn nhìn một chút, đến tột cùng là ai mưu đồ bí mật với hắn, nhưng mà đợi nửa ngày, không ai đi ra, có chút nóng vội.

“Uy” Lâm Viễn vẫn đang còn thật sự nghĩ đi đâu, bả vai thành linh bị người vỗ một cái, hắn cả kinh lập tức giương mắt.

“Ai nha....dọa cậu rồi?” Người đang nói chính là Tần Dụ, nàng dùng khăn giấy che ngang khuôn mặt không cho người khác nhìn thấy, thứ duy nhất Lâm Viễn có thể nhìn là biểu cảm của nàng, có một chút cười khê, có chỗ nào giống dáng vẻ cha nàng đã chết a.

“Ách.....” Lâm Viễn ngây ngô nhìn nàng, Hạ Vũ Thiên đã đi đến, nhìn Tần Dụ.

Tần Dụ bắt đắc dĩ nhún vai, nói “Em chỉ là lên tiếng gọi, cũng không khi dễ cậu ấy”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, Lâm Viễn vẫn mang vẻ mặt ngốc lảng.

“Đáng yêu như vậy a..... Hạ Vũ Thiên như thế nào lại không ăn cậu chứ?” Tần Dụ đưa tay nhéo cằm Lâm Viễn một phen, sau đó xoay người rời đi, lại nói với Hạ Vũ Thiên “Tí nữa đến giáo đường đi, em muốn phát biểu, còn có, qua vài ngày sẽ tuyên bố di sản, anh cũng phải trình diện”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, ý bảo tự mình biết rồi.

Lâm Viễn khẽ nhíu mày, nghĩ đến câu chuyện vừa nghe người nọ nói “Tần Dụ nếu chết đi....” Xem ra có người muốn tính mệnh Tần Dụ, nhưng lại vì tranh tài sản mà hợp tác với Tôn Lâm, mục đích của Tôn Lâm đúng là đối phó với Hạ Vũ Thiên đi.

“Cậu làm sao vậy?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn Lâm Viễn, đưa tay sờ ót cậu “Sao lại choáng váng? Không thoải mái a?”

Lâm Viễn đưa tay gãi cằm, đột nhiên vẽ mặt cầu xin nhào lên ôm Hạ Vũ Thiên “Điều tại anh, điều tại anh nha.....Tôi như thế nào lại không hay ho như vậy a, thật phiền a”

Hạ Vũ Thiên bị Lâm Viễn làm cho không biết làm sao, chung quanh không ít người đều nhìn lại đây, đáng về xem trò hay, ai cũng biết Hạ Vũ Thiên một thân phong lưu, bên người lại là mỹ nhân, xem ra đây là muốn diễn tiết mục khổ tình gì đó.

Hạ Vũ Thiên xấu hổ, đưa tay kéo tay Lâm Viễn ở sau cổ gãi ra, trừng mắt “Cậu làm cái gì?”

Lâm Viễn xoa xoa tai mình, tâm nói ——cái lỗ tai a cái lỗ tai, người là tai họa thể chất a! Sao lại đi nghe trúng chuyện trọng yếu tính mệnh người khác chứ?

“Uy” Lâm Viễn liếc mắt một cái nhìn giáo đường, hỏi Hạ Vũ Thiên “Nơi đó có người không a?”

Hạ Vũ Thiên có chút không hiểu, nói “Trong giáo đường đương nhiên là có người, nữ tu sĩ, tín đồ thờ thần, còn có nhóm cô nhi được thu dưỡng”

“Trừ bỏ những người này ra?” Lâm Viễn hỏi “Người tham gia lễ tang có thể vào hay không?”

“Trong chốc lát sẽ đi vào cầu nguyện cho người chết” Hạ Vũ Thiên-không sao cả- nói “Người nhà người chết đến đọc diễn văn, cảm tạ thân hữu đã hiện diện gì đó”

“Vậy, có thể có người đi vào trước không a?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên có chút khó hiểu, nhìn Lâm Viễn “Đến tốt cùng cậu muốn hỏi cái gì?”

“Àn.....” Lâm Viễn không lên tiếng, tâm nói, chi bằng không theo....có thể nhầm lẫn hay không? Còn có,Tôn Lâm kia quỷ bí, không nói được a.

Bất quá Hạ Vũ Thiên cũng không để ý nhiều, Lâm Viễn từ trước đến nay hay thần thần bí bí cần nhẫn, cũng không phải ngày một ngày hai, thấy tất cả mọi người đều đi vào trong giáo đường, liền giúp Lâm Viễn cùng đi với mọi người.

Lâm Viễn mang tâm sự nặng nề mà còn bị Hạ Vũ Thiên đẩy mạnh vào trong giáo đường, đầu tiên giương mắt đánh giá bốn phía, nhìn đám người, không có gì để phân biệt, đều mặc trang phục màu đen, vẽ mặt tíc mục. Lại nhìn giáo đường, cũng không có gì....

Nhìn nhìn, Lâm Viễn chú ý trên đỉnh giáo đường, ngay chỗ Tần Dụ chuẩn bị nói chuyện.....phía bên trên, có một dàn đèn hoa lệ treo cao.....

“Àn.....”Lâm Viễn trong lòng hơi hơi động, lúc này, Tần Dụ đã chuẩn bị đi lên, nàng dùng khăn tay che miệng như trước, vẽ mặt bí thống đọc bản cảm tạ.

Lâm Viễn lại nhìn đến vẽ mặt cười trộm của nàng, nhin không được run rẩy khoe miệng, người này thật đúng là.....nói không chừng chết đi rất tốt!

Khi Tần Dụ nói chuyện, Lâm Viễn vẫn không tự giác ngấm dàn đèn treo phía trên nàng, càng nhìn càng cảm thấy quỷ dị.....tổng cảm thấy hình như hơi hơi chuyển động về phía dưới vài cái.

“Uy” Lâm Viễn túm một góc áo Hạ Vũ Thiên, bảo gã cùng nhìn.

Hạ Vũ Thiên cau mày, giương mắt nhìn lên, lập tức chau mày.....

Sau đó, gã ly khai đám người vọt lên, không đợi đến khi Tần Dụ đọc xong bản tưởng niệm lên xông lên đài, một tay kéo nàng về một bên.....mà đồng thời ngay tại lúc gã kéo người ra.....cáp treo chiếc đèn tích tất một tiếng, ầm ầm rơi xuống đất.

Đèn treo này đều là thủy tinh, hơn nữa lại cực lớn, hiệu ứng khi rơi xuống mặt đất rất rung động.

Lâm Viễn thấy kinh hồn táng đảm, ở trong lòng thầm niệm mạch nghề đậu phụ *gần giống với a di đà phật*, hoàn hảo vừa rồi không phải ảo giác, bằng không đã nhìn thấy Tần Dụ bị tạp biến, sau đó Hạ Vũ Thiên trở thành người không vợ.

Trong lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên, Lâm Viễn nhìn thấy Hạ Vũ Thiên nhìn đầu ngón tay chỉ lên trên, khoát tay chặn lại, ý bảo Lâm Viễn tránh đi....

Lâm Viễn không hiểu được tại sao lại như vậy, chợt nghe trên đỉnh đầu mình cũng kéo kẹt một tiếng.....

May mắn Lâm Viễn xem ra cũng thông minh, tưởng tượng ——không phải hắc chứ? Hắc cũng không nhìn lên trên xem thử, không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng nhào sang bên cạnh.....

“Oanh” một tiếng, trên xe lăn của Lâm Viễn là vụn bóng đèn từ phía trên rơi xuống, Lâm Viễn ngồi dưới đất mở to hai mắt nhìn, dư kinh chưa tiêu, sau một lúc lâu mới bình tĩnh đại ngộ ——Thượng đế, ta không nên niệm chú đầu hũ a! Ta sai lầm rồi.

Nhưng điều làm cho người khác không thể tưởng tượng được chính là, lại phát ra một tiếng nổ.....một dàn đèn treo cách đó không xa cũng rớt xuống dưới, một vài người tránh không kịp, bị rơi trúng.

“Sao vậy? Động đất hay là.....tất cả mọi người mau đi ra!” Lúc này, có một người hô to “Tất cả ra ngoài giáo đường đi!”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Lâm Viễn sửng sốt, đúng là thanh âm của người vừa nói chuyện với Tôn Lâm.

Lâm Viễn ngẩng đầu muốn nhìn một chút người nọ là ai.....nhưng đám người đã bắt đầu rối loạn, đàn ông xô đẩy, đàn bà hét chói tai, tình cảnh tai họa ập đến, cho dù xã hội đen cũng sẽ thất kinh a.

Lâm Viễn không có khả năng động dậy, thấy mọi người đều chạy ra bên ngoài, liền thành thật nhảy đến phía sau ghế ngồi xuống, ôm đầu, tâm nói.....một chút ý thức tự cứu cũng chưa có! Lúc có vật rơi xuống, thực tế nhất chính là tìm góc tường dựa vào!

Chính là, hắc còn đang giả vờ trốn sau ghế, thân mình nhẹ bẫng, bị người ta ôm lấy.

“Ách?” Lâm Viễn vừa nhìn, ôm hắc lên là Tôn Lâm.

“Nơi này không an toàn” Tôi mang cậu đi ra ngoài” Vừa nói vừa ôm Lâm Viễn chạy theo dòng người ra ngoài.

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn dàn đèn treo ở phía trên, tâm nói.....không biết còn có thể rơi xuống hay không, chính anh không có ý thức an toàn, không cần hại chết tôi đi, vừa nghĩ vừa cười gượng “Cái kia.....tôi có thể tự nhảy ra ngoài”

Tôn Lâm không phản ứng, tiếp tục chạy ra bên ngoài.

Lâm Viễn cảm thấy có chút xóc nảy, Tôn Lâm không cường tráng như Hạ Vũ Thiên.....đang nghĩ ngợi, đến rồi, xa xa trên đài, Hạ Vũ Thiên nhảy vào đám người, chạy về phía Lâm Viễn. Đột nhiên tinh quang chợt lóe trong đầu Lâm Viễn.....sau khi Hạ Vũ Thiên cứu Tần Dự, làm sao Hạ Vũ Thiên chú ý đến dàn đèn trên đầu mình? Lâm Viễn cẩn thận hồi tưởng——Hạ Vũ Thiên căn bản không ngẩng đầu.

Trong nháy mắt, Lâm Viễn cảm thấy đầu óc ong ong vang vang, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đang đuổi theo về phía mình, Lâm Viễn cắn răng ——Dựa vào, so với ngôn tình ba xu con mẹ nó còn rẻ tiền hơn, Hạ Vũ Thiên, tên đại lừa đảo!

26. Chương 26: Rơi Vào Mộng Đẹp

Đám người tủa ra khỏi giáo đường, Lâm Viễn quay lại nhìn, không phát hiện bất cứ dấu hiệu nào cho thấy giáo đường sẽ sụp xuống, hơn nữa còn giống như không còn chùm đèn nào sẽ rơi.

“Cậu không sao chứ?” Tôn Lâm chạy đến một nơi an toàn, thả Lâm Viễn xuống, hỏi hắc.

Lâm Viễn không trả lời, thoáng cúi đầu, nhú mày, trong đầu nhanh nghĩ —— Nếu nói, dàn đèn rơi xuống chỗ Tần Dự là do người nói chuyện cùng Tôn Lâm làm, như vậy, vị trí của hắc dưới dàn đèn kia chính là do Hạ Vũ Thiên sắp xếp! Bằng không làm sao gã là người đầu tiên biết được nó sẽ rơi?! Mà người treo đèn giàn đèn còn lại, có thể là cùng một người với 2 kẻ trên, lý do rất đơn giản, vì che giấu.....nếu chỉ rơi 1 giàn đèn, như vậy người khác sẽ dễ dàng hoài nghi là đối phương cố ý, mục đích là hại chết hắc hoặc Tần Dự, nếu không chỉ rơi một chiếc, vậy có thể nói là do đèn trong giáo đường đã cũ.

Trong lòng Lâm Viễn muốn cười, thông thường nói người một nhà không hại lẫn nhau a, đây là bọn xã hội đen, chiêu thức đều giống nhau. Hạ Vũ Thiên vừa rồi đưa hắn đến vị trí kia, cũng là có chủ ý, gã đi cứu Tần Dụ là tình huống đột xuất, sau khi cứu xong, ngay cả đầu còn chưa ngẩng lên đã bảo mình tránh đi.....có thể thấy gã biết đèn trên đầu hắn cũng sẽ rơi xuống.....hay nói cách khác, nếu chính hắn không thông minh lập tức né tránh....có thể hiện tại đã banh xác.

Lâm Viễn cảm thấy buồn cười, chưa quá hai ngày, đã thiếu chút nữa toi mạng, đi theo Hạ Vũ Thiên này thật đúng là có cuộc sống đầy kích thích thú vị, khắc khắc đều nguy hiểm đến sinh mệnh. Nhưng chính hắn cũng có chút không rõ, Hạ Vũ Thiên vì sao lại làm loại chuyện thừa thải này? Dù sao nếu hắn chết đối với Hạ Vũ Thiên cũng không có chút ưu đãi nào, hơn nữa, nếu phải giết hắn, Hạ Vũ Thiên còn có rất nhiều cách lẩn tránh không? Sao phải khó khăn như vậy? Hơn nữa đến phút cuối còn muốn cứu hắn?

“Lâm Viễn!”

Lúc này, Hạ Vũ Thiên đã chạy ra ngoài, đi đến bên cạnh Lâm Viễn, đầu tiên liếc mắt một cái nhìn Tôn Lâm, sau đó ngồi xổm xuống, xem xét tình trạng Lâm Viễn “Cậu không có việc gì chứ?”

Lâm Viễn thản nhiên liếc mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, trong lòng buồn cười —— Không phải đều do anh giữ trò quỷ sao? Còn hỏi tôi có việc gì không? Về mặt khẩn trương vậy làm gì?

Nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Lâm viễn, Hạ Vũ Thiên hơi hơi nhíu mày.....Tâm nói hôm nay thật sự xui xẻo, không nghĩ đến có kẻ muốn hại Tần Dụ một cách tinh vi như vậy, kế hoạch đã sớm an bài tốt đều bị ngâm nước nóng....Hơn nữa, xem sắc mặt Lâm Viễn, cậu nhóc này thật sự thông minh, nhất định đã phát hiện.....Ai! Hạ Vũ Thiên lắc đầu, nhìn nhìn Lâm viễn, giận dữ nói “Vốn nghĩ muốn anh hùng cứu mỹ nhân, không nghĩ đến ăn trộm gà còn mất nắm gạo”

Lâm Viễn liếc mắt nhìn gã, một bụng tức giận bị cơn giận của gã chọc đến bật cười, mới hiểu ra, nguyên lai lúc này Hạ Vũ Thiên vốn là muốn tìm cơ hội cứu hắn, như vậy có thể thay đổi hình tượng của gã trong tâm hắn, lại chịu thêm một ít thương tích gì đó, sau đó bản thân hắn sẽ một mực tin tưởng gã.

“Anh đúng là ngu ngốc a!” Lâm Viễn dùng cái chân không bị thương đạp Hạ Vũ Thiên một cái “Đồ ngốc! Thực dọa người!”

Hạ Vũ Thiên bị đạp một cái cũng không mấy may tức giận, thật ra thấy Lâm Viễn cười tâm cũng buông lỏng, đưa tay ôm hắn, nói “Còn không phải cậu khó gần còn hơn cả nhím sao? Tôi chỉ có ý tốt đi hạ giàn đèn, hơn nữa tôi cũng chưa từng nói tôi là người tốt! Loại phương thức ti tiện này không phải là xứng đôi với tôi sao?”

Lâm Viễn lập tức cho gã một cái nhìn xem thường, Hạ Vũ Thiên bế Lâm Viễn, xoay người đi về xe, Lâm Viễn vẫn không thể nhúc nhích, hung hăng trừng Hạ Vũ Thiên.

Hai người cứ như vậy rời đi, để Tôn Lâm như người thừa đứng một mình ở nơi đó, nhìn theo bóng dáng hai người.

“Đừng nhìn trừng trừng, trừng thêm tí nữa hai mắt đều nhảy ra ngoài!” Hạ Vũ Thiên trêu chọc Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn nơi khác, trầm ngâm suy nghĩ kẻ hại hắn.

Hạ Vũ Thiên nhún vai, nói “Lúc trước tôi tìm người nổ súng bắn cậu đích thật là muốn làm cho kẻ thù nhìn thấy có kẻ muốn đuổi giết tôi.....bất quá không nghĩ đến làm cậu bị thương.....Lần này tôi muốn tạo ra một cơ hội cứu cậu, sau đó cho cậu bị thương một chút, để cậu thân cận với tôi hơn tí nữa”

Lâm Viễn cười gượng “Hạ lão đại, ít nói nhảm, chẳng phải lúc đó anh làm vậy là để cho người ta cảm thấy có người muốn giết anh sao?”

Hạ Vũ Thiên chớp chớp mi, nói “Àn, năm mươi, năm mươi đi”

“Da mặt anh thật dày a!” Lâm Viễn có chút chán ghét nói “Loại chuyện này anh còn quang minh chính đại nói ra”

Hạ Vũ Thiên-không sao cả- cười “Vậy cậu cũng nói tôi là xã hội đen vô lại sao? phá bình phá suất, dù sao cũng không sao cả”

Lâm Viễn không nói gì, bất quá cũng không khó chịu như lúc nãy.

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn thần sắc Lâm Viễn, thấp giọng nói “Vậy cậu đừng nóng giận”

Lâm Viễn có chút giật mình nhìn Hạ Vũ Thiên, tâm nói: Người này cũng có lúc nói chuyện khép nép như vậy, hồi tưởng lại, gã nhiều tình nhân như vậy, nhất định khi dễ dành người khác sẽ là điều bộ này.

Hạ Vũ Thiên tựa hồ nhìn ra tâm tư Lâm Viễn, cười nói “Tôi vậy nhưng đến thời điểm này không dễ dành ai, với tình nhân tôi lại càng không dễ dành”

Thấy Lâm Viễn không tin, Hạ Vũ Thiên hơi nhếch mép, bổ sung “Ngoại trừ cậu”

Lâm Viễn nghe lời Hạ Vũ Thiên nói ra, cũng lười suy nghĩ, người này đến tột cùng câu nào thực, câu nào giả, hẳn thực sự là không nhìn thấu a.

Hai người đi đến bên cạnh xe, A Thường mở cửa, Hạ Vũ Thiên đặt Lâm Viễn ngồi ghế sau, lúc này, Tần Dụ vội vã chạy đến.

“Vũ Thiên!” Tần Dụ nhào đến ôm Hạ Vũ Thiên “Anh lại cứu em lần nữa!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu “Không phải tôi cứu, người cứu cô là Lâm Viễn”

“Lâm Viễn?” Tần Dụ có chút giật mình nhìn Lâm Viễn.

“Cậu ấy phát hiện đèn treo có vấn đề” Hạ Vũ Thiên trả lời.

Tần Dụ nhìn Lâm Viễn trong chốc lát, đột nhiên nhào lên, ôm Lâm Viễn, hung hăng hôn một ngụm.

Sau khi Lâm Viễn bị mỹ nhân hôn, tâm tình nguyên bản có chút tốt lên, bởi vì được hôn bên má trái, cho nên Lâm Viễn lại nghiêng má phải sang “Thêm một cái nữa”

Tần Dụ đầu tiên là lắp bắp kinh hãi, sau đó phá lên cười, hung hăng hôn lên má phải Lâm Viễn một cái, hỏi “Có muốn hôn môi không?”

“Có thể sao?” Lâm Viễn cao hứng, tâm tình rất tốt! Vừa định chu môi nhận nụ hôn của mỹ nhân.....đã bị Hạ Vũ Thiên ngăn cản.

“Được rồi, yên lặng nào” Hạ Vũ Thiên kéo Tần Dụ ra, Tần Dụ có chút ý vị thâm trường nhìn gã, Hạ Vũ Thiên bị nâng nhìn đến không tự nhiên, liền ho khan một tiếng.

Lâm Viễn thế nhưng thật ra không chú ý, hẳn vừa mới ngã sấp xuống, trên quần dính tí bụi, đang cúi đầu phủi phủi, chợt nghe Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi “Đúng rồi, tại sao cậu lại chú ý đến đèn treo? cùng với việc cậu hỏi những câu mặc danh kỳ diệu ở bên ngoài giáo đường có quan hệ hay không?”

Lâm Viễn sờ sờ cổ, Hạ Vũ Thiên cùng Tần Dụ đều đang nhìn hắn, hắn nhìn trái nhìn phải, hạ giọng kể lại một lượt những chuyện nghe được trong giáo đường, Tần Dụ khẽ nhún mày, hỏi “Người kia mà cậu nói, chính là người hét lên cuối cùng?”

“Àn” Lâm Viễn hơi gật đầu, nói “Bằng không thì là giọng nói tương tự như vậy, dù sao tôi cũng nhớ rõ giọng nói này”

“Là em họ của cô đi” Hạ Vũ Thiên hỏi Tần Dụ.

“Àn” Tần Dụ gật gật đầu, nói với Lâm Viễn “Tí nữa một mình tôi đến nói chuyện với hắn, cậu nghe một chút có phải hắn hay không”

“Ngà” Lâm Viễn hơi gật đầu, sau đó, Tần Dụ xoay người nhìn nơi khác, không bao lâu sau, có vài người chạy đến “Đại tiểu thư”

Tần Dụ gật gật đầu, hỏi “Tần Sơn đâu?”

“Ách.....thiếu gia vừa mới chạy đi.....ở đằng kia” Một vệ sĩ đưa một ngón tay chỉ phương hướng.

Lâm Viễn nhìn về nơi đó, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi vội vã chạy đến, vừa chạy vừa gào “Chị, chị không sao chứ?”

Tần Dụ quay đầu nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn khẽ gật đầu, giọng nói này cùng người nói chuyện trong giáo đường giống nhau như đúc, hẳn nhớ rõ.

Trên mặt Tần Dụ lập tức hiện ra sát khí.

Lâm Viễn có chút lo lắng, kéo Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai —— Tự hấn muốn chết.

Lúc này, người tên Tần Sơn đã chạy đến trước mặt mọi người, hỏi Tần Dụ “Chị, chị không sao chứ?”

“Ân” Tần Dụ gật gật đầu, sát ý trên mặt đã lui đi, ngược lại tươi cười đầy mặt, nhưng nụ cười này lại làm Lâm Viễn lạnh cả sống lưng.

“Tần Sơn, em đi tra xem chuyện gì đã xảy ra, không có trùng hợp như vậy chứ, xem thử có phải có người muốn giết chị với Vũ Thiên hay không?” Tần Dụ cười nói.

“Không thể nào?” Trong nháy mắt trên mặt Tần Sơn hiện lên vẻ khấn trương, nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, nói “Vài cái đèn trên đầu rơi xuống, có thể là bị rỉ sét, thời tiết gần đây thất thường như vậy mà”

Lâm Viễn thở dài trong lòng —— Còn có xã hội đen ngu ngốc như vậy a, hẳn không nói thì thật hoàn hảo, vừa nói đã lòi đuôi toàn bộ, Tôn Lâm so ra thông minh hơn hẳn.

“Cậu cảm thấy trùng hợp đến mức ba chùm đèn rơi xuống thì vừa lúc một cái rơi chỗ tôi, một cái chỗ vũ Thiên?” Tần Dụ cười hỏi.

“Ách...” Tần Sơn rất muốn nói rơi trúng Hạ Vũ Thiên phỏng chừng là ngoài ý muốn đi? Vẫn là tên nhãi nào lúc động tay động chân không đủ lưu loát đi, vốn chỉ rơi xuống hai chùm đèn. Bất quá nói ra lời này không phải hẳn muốn chết sao? Cũng chỉ gật đầu, làm bộ như cái gì cũng không biết, đi thăm dò.

Tần Dụ đưa tay vẫy vẫy một vệ sĩ cao lớn uy mãnh, vệ sĩ kia đi đến, Tần Dụ ghé vào tai hấn nói vài câu, vệ sĩ gật gật đầu, mang người rời đi.

Hạ Vũ Thiên thấy sự việc gần như đã giải quyết xong, liền nói với Tần Dụ “Chúng tôi đi trước, Tự mình cẩn thận một chút”

“Ân” Tần Dụ gật gật đầu, vẫy vẫy tay với Lâm Viễn, vẻ mặt đầy ý cười nói “Tiểu Lâm, lần sau gặp lại”

Lâm Viễn nghe được hai chữ “Tiểu Lâm”, khóe miệng không tự giác giật giật, bất quá hiện tại khuôn mặt tươi cười của Tần Dụ thoát nhìn một chút không được tự nhiên cũng không có, không có dáng vẻ mới dọa người, liền gật gật đầu.

Hạ Vũ Thiên lên xe, A Thường lái xe rời khỏi giáo đường.

“Uy” Lâm Viễn túm lấy Hạ Vũ Thiên đang hút thuốc bên cạnh “Cái kia, Tần Dụ sẽ làm gì với Tần Sơn?”

“Phỏng theo tính cách Tần Dụ, phỏng chừng sáng sớm mai Tần Sơn sẽ hoàn toàn tiêu thất trên thế giới này” Hạ Vũ Thiên thấp giọng nói “Đắc tội với người phụ nữ này sẽ không khá nổi”

“Đối với thân thích của mình cũng độc ác như vậy a?” Lâm Viễn hỏi “Hơn nữa tôi thấy Tần Sơn kia còn trẻ tuổi, giáo dục, giáo dục cũng là nên làm”

Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, nói “Cậu nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân”

“Không phải nói là người thân thích sao, ai là kẻ thù a” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm.

“Đúng rồi, Tôn Lâm kia, về sau cậu cách hấn xa một chút” Hạ Vũ Thiên nhắc nhở Lâm Viễn “Người này không đơn giản, rất nhiều phiền toái, hơn nữa hấn đã muốn làm cậu bị thương, tôi sợ hấn sẽ gây bất lợi cho cậu”

“Nga.....” Lâm Viễn-không sao cả-nói ” Hấn gây bất lợi cho tôi nhưng thật ra không làm bị thương đến một cọng tóc gáy nào của tôi, còn cứu tôi một lần.....Còn người này, thật ra có lợi cho tôi, đã hai lần thiếu chút nữa muốn lấy mệnh của tôi”

Hạ Vũ Thiên không nói gì, đành phải nín thở.

Ngay lúc này, xe đột nhiên ngừng lại.

“Sao vậy A Thường?” Hạ Vũ Thiên hỏi lái xe A Thường.

“Thiếu gia, xe giống như có chút vấn đề” A Thường xuống xe, mở cửa trước.....một luồng khói bốc lên.

“Khụ khụ” A Thường xua khói, nói “Chết máy”

Hạ Vũ Thiên chớp mi, bọn vệ sĩ phía sau đang đi đến, hỏi sao lại thế này.

Hạ Vũ Thiên xuống xe, nhìn nhìn, nói “Đổi xe đi, A Thường, cậu ở đây đợi xe kéo”

“Vâng” A Thường gật đầu.

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn đi ra, Lâm Viễn nhảy lò cò, chuẩn bị nhảy về phía sau xe bọn vệ sĩ, bất quá bị Hạ Vũ Thiên túm được.

“Ai, Lâm Viễn”

“Chuyện gì?” Lâm Viễn quay đầu nhìn gã.

“Thời tiết hôm nay không tồi a” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói.

“Àn, có vẻ như vậy” Lâm Viễn hơi gật đầu.

“Không bằng tôi công cậu xuống núi đi?” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi.

“Cáp?” Lâm Viễn ngoáy ngoáy lỗ tai, tự hỏi bản thân có phải đã nghe nhầm hay không? lại bị Hạ Vũ Thiên ôm lấy thả lên mui xe, sau đó gã lại đi đến trước mặt Lâm Viễn, quay đầu lại nói “Lên!”

27. Chương 27: Nguy Cơ Bốn Bề

Con đường bên ngoài giáo đường kỳ thật không tính là quá rộng, nhưng có điều lớn hơn những đường mòn lên núi, hai bên là rừng cây rậm rạp, cơ hồ không có người đi đường, xe lui tới cũng rất ít.

Hạ Vũ Thiên công Lâm viễn trên lưng, chậm rãi đi xuống dưới.

Lâm Viễn không chịu tựa vào lưng Hạ Vũ Thiên, thẳng cổ nhìn thấy gáy gã, nhìn nghiêng sườn mặt có chút xấu hổ.

“Cậu có mệt hay không a?” Hạ Vũ Thiên quay đầu nhìn hắn.

“Không phiền, không phiền” Lâm Viễn xấu hổ cười “Anh so ra mệt hơn a”

“Tôi là nói cổ của cậu” Hạ Vũ Thiên trắng mắt liếc, nói “Cậu có thể ngã đầu trên vai tôi”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, tâm nói: Tôi chính là không muốn tựa vào vai anh nên mới không tựa vào.

“Nghe thấy không?” Hạ Vũ Thiên cười hắn “Sợ cái gì, tôi cũng không ăn thịt người!”

Lâm Viễn cảm thấy cổ cứng ngắc, còn có thể bị sái cổ, vì thế đành buông tha, gác cằm lên vai Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày ”cầm cậu là dúi à?!”

Chân mày Lâm Viễn giật một cái “Anh đúng là thần kinh, đi mau!”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ, tiếp tục công hắn xuống núi.

Ngay lúc này, phía sau xuất hiện một chiếc ô tô màu trắng, dừng lại bên cạnh bọn họ, cửa kính kéo xuống, người nhô đầu ra đúng là Tôn Lâm.

“Lâm Viễn” Tôn Lâm gọi một tiếng, Lâm Viễn cười cười với hắn. Hạ Vũ Thiên vẫn không dừng bước, tiếp tục đi xuống.

Tôn Lâm giảm tốc đi bên cạnh, hỏi “Làm sao vậy?”

“Nga, xe chết máy” Lâm Viễn thành thật trả lời.

“Cần tôi cho đi nhờ xe không?” Tôn Lâm hỏi.

“Không cần” Lâm Viễn cười tủm tỉm, tựa vào trên lưng Hạ Vũ Thiên, bày ra bộ dáng có vẻ vô cùng thân thiết “Như vậy thú vị hơn”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi nhoẻn miệng, cảm thấy rất hưởng thụ.

“Được....cậu biết số điện thoại của tôi, nếu có việc gì liền gọi cho tôi” Tôn Lâm nói xong, lái xe đi.

Lâm Viễn thấy xe đã đi xa, khe khẽ thở dài, ghé vào trên lưng Hạ Vũ Thiên ngẩn người.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hạ Vũ Thiên hỏi hần.

“Không có gì” Lâm Viễn hai tay nắm bả vai Hạ Vũ Thiên, nhìn lên không trung trên đỉnh đầu, một trận gió thổi qua, cảm giác vô cùng thoải mái, phía sau xe của đám vệ sĩ không nhanh không chậm theo sát, hần hỏi “Hạ Vũ Thiên, anh có súng không?”

Hạ Vũ Thiên sửng sốt, quay đầu lại cười hỏi “Có, nhưng đừng trông cậy rằng tôi sẽ cho cậu súng, hơn nữa, cho cậu cũng sẽ không dùng”

“Sách” Lâm Viễn bữu môi khinh thường, nói “Chính bởi vì không biết dùng mới muốn liếc mắt một cái nhìn thử không đúng sao? Lần trước hình như tôi thấy vệ sĩ của anh có, anh nhất định cũng có, cho tôi xem”

“Bây giờ làm sao lấy?” Hạ Vũ Thiên cười “Chờ về đến nhà đi, nhà cũ có bãi tập bắn, cậu có hứng thú tôi có thể dạy”

“A, hiện tại trên người anh cũng có a?” Lâm Viễn rất tò mò, đưa tay sờ ngực gã, sờ soạng trong quần áo “Anh giấu chỗ nào rồi? Cho tôi xem”

“Ai” Hạ Vũ Thiên bị hần sờ soạng không được tự nhiên, nói “Chớ có sờ tới sờ lui, cẩn thận tôi không khách khí với cậu”

Lâm Viễn bữu môi “Keo kiệt”

“Cậu hỏi súng làm gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Chính là tò mò” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm, tâm nói: Tốt nhất lão tử phải thử một phen, như vậy ngày nào đó có nguy hiểm còn có thể phòng thân a, đi theo người rất không an toàn.

Trên sườn núi, A Thường mở mui xe, kiểm tra bên trong có hỏng hóc gì không, trong lòng có chút buồn bực.....mỗi ngày dù sớm hay muộn cũng sẽ kiểm tra xe, không có vấn đề a, như thế nào lại đột nhiên chết máy?

Vừa nghĩ, hần vừa đi đến nhìn xem, liếc mắt một cái....liền nhìn đến đầu ống dẫn hơi bị cắt đứt....

A Thường khẽ nhú mày, cảm thấy kỳ quặc, tối hôm qua hần xem, ống dẫn hơi hoàn hảo vẫn là đồ mới thay không có khả năng hư hỏng, như thế nào lại đột nhiên bị đứt, lại nhìn thấy.....đường cắt bằng phẳng!

A Thường lập tức ý thức được tình huống không ổn, là có người nhân lúc hần không ở đó động thủ tay chân, có thể tiếp cận xe hần.....là người một nhà?!

Nghĩ đến đây, A Thường lập tức lấy di động, hơn nữa vội vàng chạy xuống chân núi.

Lâm Viễn nhàn nhã ghé vào trên lưng Hạ Vũ Thiên, có chút buồn ngủ, lúc này, chợt nghe tiếng điện thoại Hạ Vũ Thiên vang lên.

“Tiếng chuông thật không sáng ý” Lâm Viễn đưa tay, lấy điện thoại trong túi áo, nhấn nút nghe, đặt lên tai Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên chợt nghe tiếng A Thường truyền đến bên kia điện thoại, mang theo thở dốc, như vậy là vừa chạy vừa nói.

Nghe xong mấy câu ngắn gọn của A Thường, Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng gật gật đầu, nói “Tôi đã biết”

A Thường cúp điện thoại, lại nhấn dãy số khác gọi anh em đến.

Sau khi Lâm Viễn ngắt điện thoại, lại nhét vào túi áo Hạ Vũ Thiên, chợt nghe Hạ Vũ Thiên thấp giọng cười nói “Lâm Viễn, lần này cũng không phải là tôi an bài”

“A?” Lâm Viễn nghe không hiểu, đang lúc khó hiểu, đột nhiên.....phía sau truyền đến một loạt tiếng “phanh” dồn dập, sau đó là “ping” một tiếng nổ.

Lâm Viễn sửng sốt, quay đầu lại xem, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc xe jeep quân dụng, bốc đầu, tông vào đám xe vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên.

“a!” Lâm Viễn nói “Tai nạn xe cộ!”

“Lâm Viễn, cậu có bao giờ gặp xã hội đen thật sự chưa a?” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi.

“Ân? Anh không phải sao?” Lâm Viễn đẩy gã “Anh thả tôi xuống, mấy vệ sĩ của anh hình như bị thương”

“Ai nha.....”Nói còn chưa dứt lời, Lâm Viễn đã bị Hạ Vũ Thiên ném vào trong một lùm cây.

“Anh làm gì?” Lâm Viễn bị rơi rất thảm, xoa chân bị thương, nhìn thấy thân mình Hạ Vũ Thiên chợt lóe phóng đến bên cạnh hắn, từ trong ống quần lấy ra một cây súng nhỏ, tháo chốt giao cho Lâm Viễn, nói “Ngoại trừ tôi, vô luận ai đến bên cạnh đều nổ súng bắn người đó”

“A?” Lâm Viễn cầm súng trên tay, có chút thất thố “Tôi....Tôi chưa từng bắn súng a”

“Đừng bắn chính mình là được” Hạ Vũ Thiên lại lấy ra 1 cây súng ở sau lưng.....lúc này, chợt nghe “ping ping” vài tiếng súng.....là tiếng súng từ trong xe đám vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên truyền đến.

Hạ Vũ Thiên chau mày.

“Làm sao vậy?” Lâm Viễn hỏi.

“Trong bốn vệ sĩ, có 1 kẻ là nội ứng” Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng băng quơ nói “Ba người còn lại phỏng chừng đã bị bắn chết”

Lâm Viễn nghe xong trong lòng sợ hãi.....sau đó mới phản ứng lại: đây không phải là Tân Châu cảng a, là đời thật a.

Lúc này, bên trong vài chiếc xe jeep quân dụng bước xuống vài người vạm vỡ, trên tay đều cầm súng, Lâm Viễn quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đang nhìn bốn phía, tựa hồ là đang nghiên cứu đi như thế nào.

“Uy, Hạ Vũ Thiên” Lâm Viễn đưa tay chỉ, khều khều gã.

“Ân” Hạ Vũ Thiên quay đầu lại nhìn hắn.

“Anh thật sự không bỏ tôi lại một mình mà chạy chứ a?” Lâm Viễn còn thật sự nói.

Hạ Vũ Thiên cảm thấy có chút buồn cười “Trong tình huống này hẳn là bảo tôi đừng quan tâm cậu, tự mình đi trước mới đúng chứ?!”

“Anh mơ thật đẹp a! Hoặc là không chết, hoặc là hai ta đồng quy vu tận!” Lâm Viễn vừa nói vừa chụp bả vai gã “Cơ hội tốt như vậy, không phải anh cầu còn không được sao? Cho nên nhất định phải biểu hiện thật tốt a! Đại ca!” Lâm Viễn chấp tay.

Đột nhiên Hạ Vũ Thiên cảm thấy xúc động khó hiểu, người tên Lâm Viễn này, có chút gì tốt chứ!

Xa xa, đám người kia đã bắt đầu phân tán bao vây lại đây, tựa hồ là muốn tìm kiếm Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên trốn trong bụi cây.

“Tôi dẫn bọn họ rời đi, cậu trốn ở trong này, nhớ kỹ lời tôi nói, trừ bỏ tôi ra, vô luận ai tìm thấy cậu trước tiên, đều nổ súng bắn chết hắn” Hạ Vũ Thiên đưa tay nắm cằm Lâm Viễn, còn thật sự phân phó “Có nghe hay không?”

“Ân” Lâm Viễn khê gật đầu, nhìn thấy khóe miệng Hạ Vũ Thiên hơi mở ra, đứng dậy, đột nhiên chạy khỏi cánh rừng, chạy về phía xa xa.

Cùng lúc đó, Lâm Viễn chợt nghe một trận tiếng súng truyền đến, hắn nhíu mày, làm dấu chữ thập trước ngực, Hạ Vũ Thiên, Thượng Đế cùng Bồ Tát sẽ phù hộ cho anh, anh cũng không nên chết đi a, anh chết rồi chứng tỏ tôi cũng không hay ho gì, vẫn là đi theo anh tốt hơn, tuy rằng có đôi khi sẽ bị kinh hoàng, nhưng dù sao lão tử vẫn còn may mắn, vạn nhất theo phải kẻ biến thái....tầm tặc.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn cũng không muốn niệm kinh nữa, hắn theo kẻ hở của tán cây nhìn ra ngoài, đại bộ phận đám người đã được Hạ Vũ Thiên dẫn đi. Lâm Viễn cũng không dám nhìn nhiều, tâm nói: Liếc mắt xem thêm 1 cái là thêm một cái nguy hiểm a.....hắn nhìn khắp nơi, quyết định là đi sâu vào bên trong một chút, tìm một nơi bí mật ẩn thân, vì thế, trước tiên đứng lên, sau đó lặng lẽ nhảy vào bên trong, tựa vào một thân cây, giấu súng trong người.

Lâm Viễn đứng ở đó đợi, kẻ làm thầy thuốc, lại là khoa cấp cứu, trong thời điểm nguy cấp, Lâm Viễn vẫn có thể phân tích vấn đề một cách rất lý trí, ít nhất, hắn biết sẽ không có ai không phân tốt xấu một phát bắn chết mình, thân phận làm di chúc vẫn còn có chút giá trị lợi dụng, bởi vậy cho dù bị phát hiện thì đại khái cũng có người sẽ bắt sống hắn. Hơn nữa, Lâm Viễn không có năng lực phản kháng, chân còn bị thương, cho nên người tới bắt hắn hẳn là sẽ không phòng bị, hắn còn cầu nguyện, tới bắt hắn là một người chứ không phải hai.

Lâm Viễn đứng tại chỗ đợi, chợt nghe tiếng súng bên ngoài lần lượt thay đổi, thực sự vì Hạ Vũ Thiên mà vĩa mồ hôi a, lại qua 1 trận súng, tiếng súng ngừng lại, khắp nơi trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Lâm Viễn không biết hiện tại là tình huống nào, còn có chút sốt ruột, chính là lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng cây cối bên ngoài xào xạc xào xạc, lập tức trở nên khẩn trương.

Sau đó, có một người xông vào, Lâm Viễn nắm chặt súng sau lưng, nhìn kỹ người đến, là 1 men in black.....hắn nhận ra, là 1 trong những vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên.

“Lâm thiếu gia!” Vệ sĩ kia nhìn thấy Lâm Viễn vừa mừng vừa sợ, hỏi “Đại thiếu gia đâu?”

Lâm Viễn chần chờ, trong lòng vừa động.....hắn theo Hạ Vũ Thiên bao lâu nay, chưa từng thấy bất kỳ vệ sĩ nào cười.....Men in black đều có khuôn mặt lạnh như lá bài! Người này có vấn đề.

“Ách.....anh ấy nói ra ngoài dẫn những người đó rời đi!” Lâm Viễn nhỏ giọng nói nhỏ, tựa hồ bị sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, Lâm Viễn tâm nói.....Đủ giống như thật đi?!

Vệ sĩ kia gật gật đầu, vẫy tay với Lâm Viễn, nói “Tôi bảo hộ thiếu gia đi ra ngoài đi, nơi này không an toàn”

Lâm Viễn tựa hồ có chút khó xử, nói “Chính là.....Hạ Vũ Thiên nói không cho tôi đi, bảo tôi ở đây đợi anh ấy” Lâm Viễn tận lực bày ra bộ dáng rất sợ hãi, ghé tẩm bản thân đến mức muốn tìm một chỗ để ới ra.

“Ách....Chính là nơi này không an toàn, vừa lúc này là bộ đội đặc chủng.....”Vệ sĩ kia đi đến, như thể phải kéo Lâm Viễn rời đi, Lâm Viễn đột nhiên hô lên một tiếng “Hạ Vũ Thiên!”

Vệ sĩ kia kinh ngạc nhảy dựng, đưa tay rút súng quay lưng lại, nhưng là.....phía sau không có bất kỳ thứ gì.....

Hắn nhướng mày ý thức được mình bị lừa, chợt nghe Lâm Viễn phía sau lạnh lùng nói “Đừng nhúc nhích, không muốn bị bắn chết thì thành thật đứng im”

Vệ sĩ sửng sốt, khẩu súng không nặng không nhẹ trên tay Lâm Viễn đang lựa chọn góc độ, làm sao để bắn trúng không chết mà cũng không thể động đây?

Bắn vào đầu chắc chắn sẽ ra đi, bắn tứ chi sẽ không chắc chắn chính xác. Xem ra nhìn lại chỉ có thể bắn vào thân mình, nhưng nói thân thể thì từ cơ hoành trở lên không thể bắn trúng a, phổi với tim bắn trúng đều nguy hiểm.....mặt khác, bắn trúng dạ dày so ra sẽ đỡ hơn, bắn trúng thận cũng tốt, còng lăm thì hái được 1 quả thận, còn 1 cái cũng có thể sử dụng được, lá lách không bắn được, sẽ chảy nhiều máu.....

Lâm Viễn vẫn còn đang cân nhắc, vệ sĩ kia chậm rãi quay đầu một chút, cười lạnh “Cậu rất thông minh”

Lâm Viễn chột dạ.....tâm nói, má ơi, thật là khủng khiếp a! Lần đầu tiên nhìn thấy loại sát nhân biến thái, Hạ Vũ Thiên, anh là cái đồ yêu tinh hại người!

Bất quá, thần quỷ sợ ác nhân, Lâm Viễn hơi hơi chớp mi, nói “Tiểu tử, đừng lăm trờ đùa bỡn, bằng không bắn chết cậu”

“Ha hã” Vệ sĩ kia có chút cường tráng, có chút hung hãn muốn tới gần “Nếu cậu có thể bắn chuẩn, liền bắn đi, bất quá, đừng bắn lên trời a, nếu để tôi bắt được cậu, tôi.....”

Lâm Viễn dựng thẳng lưng tai muốn nghe hắn nói tiếp câu sau là gì.....nếu câu sau thật sự dọa người, vậy hắn nên suy nghĩ đầu hàng sớm một chút cho tốt, hạo hán không để bụng việc trước mắt. Chính là.....đang lúc Lâm Viễn còn do dự, liền nhìn thấy ở bên cạnh có bóng người chột lóe, một người nhào vào tên vệ sĩ, Lâm Viễn nhìn thấy—— Hạ Vũ Thiên! GOOD JOB!

28. Chương 28: Mỗi Tình Đầu

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn kinh hãi kêu lên, tâm nói: Hạ Vũ Thiên, superman! Rốt cuộc anh đến rồi! Anh đến thật đúng lúc a! Nhưng mà thời gian chui vào bột điện thoại cởi áo khoác mặc quần sịp với áo choàng có hơi lâu a! Mạng nhỏ của tôi thiếu chút nữa bị hù chết rồi.

Sau khi Hạ Vũ Thiên hạ gục tên vệ sĩ kia thì quật hắn ngã trên đất, nâng tay hung hăng đánh 2 đấm.....trong nháy mắt, mặt vệ sĩ kia đầy máu, Hạ Vũ Thiên cười lạnh “Tôi đối xử với cậu không tệ, cậu phản bội tôi không nói, ngay cả anh em cũng giết?”

“Tôi không còn cách nào khác” Vệ sĩ kia phun một nhúm máu “Để bảo vệ một nhà từ lớn đến bé của tôi, chỉ có cách là anh chết”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mồm, hỏi “Ai bắt giữ gia đình cậu?”

“....” Vệ sĩ kia trầm mặc.

“Được” Hạ Vũ Thiên gật gù đầu, nói “Nếu tôi có cơ hội cứu bọn họ sẽ thu xếp ổn thỏa, nhưng mà....cậu giết anh em, chắc chắn phải chôn cùng “ Sau đó lại là một trận đánh đấm.....Vệ sĩ kia bị đánh đến mơ hồ, cuối cùng, Hạ Vũ Thiên đứng lên, đi đến bên cạnh Lâm Viễn, lấy súng của hắn.

“Uy, anh làm gì?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy gã lấy súng nhắm vào vệ sĩ kia.

Hạ Vũ Thiên không để ý đến hắn, nhắm thẳng lòng ngực vệ sĩ kia, bắn ba phát, sau khi hừ hừ vài tiếng, vệ sĩ kia tắt thở.

Lâm Viễn là bác sĩ, gặp qua vô số sinh lão bệnh tử, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh bắn giết đang xảy ra trước mắt. Trong lúc nhất thời, hắn có chút khó có thể thích ứng, Hạ Vũ Thiên xoay mặt nhìn hắn, thân nhiên nói “Rất thông minh”

Lâm Viễn giương mắt nhìn gã, có chút không thể tin gã cứ như vậy giải quyết một người sống....so với giết gã còn thuận tay hơn, Hạ Vũ Thiên tuyệt đối đã từng giết người.....Không có khả năng là lần đầu tiên.....

“Sao vậy?” Hạ Vũ Thiên rút súng lại.

“Những người khác đâu.....” Lâm Viễn nhỏ giọng hỏi.

“Chết cả rồi” Hạ Vũ Thiên thấp giọng nói “Tôi giết”

Lâm Viễn không nói.

“Tôi không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết tôi” Hạ Vũ Thiên giải thích “Vệ sĩ bị giết này cũng từng là anh em”

“Tôi biết rồi” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm “Tôi cũng không phải thánh mẫu, không nói đạo lý sẽ chết.....chỉ là có chút rung động mà thôi, anh không thể cho tôi thích ứng một chút a?”

Hạ Vũ Thiên ảm đạm cười, nói “Được, vậy cậu chậm rãi thích ứng.....”“Nói xong thân mình chao nghiêng ngã xuống trên cỏ.

“Uy” Lâm Viễn kinh hoàng, thất sắc, chạy nhanh đến bên cạnh Hạ Vũ Thiên xem xét “Anh làm sao vậy?” Trong lúc hỏi, Lâm Viễn nhìn thấy một lỗ đen trước ngực Hạ Vũ Thiên, tâm nói....không thể nào?!

Lâm Viễn muốn cởi áo Hạ Vũ Thiên nhìn xem, Hạ Vũ Thiên đột nhiên đưa tay, kéo tay hắn, cười nhẹ “Cơ hội hôm nay không tới.....hai lần trước đều thất bại, lần này thật ra lại thành công, cho nên nói sự bất quá tam, tôi biểu hiện thế nào?”

“Anh còn có tâm tư nói đùa?” Lâm Viễn nhú mồm “Ai nha, anh đừng động đây, để tôi xem miệng vết thương!”

Hạ Vũ Thiên ho khan một tiếng “Không chết được”

“Anh.....” Lâm Viễn cởi áo vest, quần áo bên trong cơ hồ đều bị nhiễm đỏ, áo sơ mi trắng đã nhuốm hồng, Lâm Viễn bồn chồn —— Uy uy! Chảy nhiều máu như vậy, ai cũng không sống nổi a!

Chính lúc này, chợt nghe Hạ Vũ Thiên hỏi “Lâm Viễn, có cảm động chút nào hay không a?”

“Cảm động cái rắm a!” Lâm Viễn trừng gã “Không phải vì anh nên tôi mới phải lo lắng hải hùng sao?!”

Hạ Vũ Thiên bật cười “Tôi bất chấp mạng sống để cứu cậu, cậu cũng không cảm động?”

“ai nha, một chút” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm, lại bổ sung “Bất quá anh chủ yếu là cứu di chúc”

Hạ Vũ Thiên đưa tay nắn nắn cằm “Tôi không cho rằng như vậy”

Lâm Viễn thấy sắc mặt gã trắng bệch, giọng nói càng lúc càng trầm, có chút nóng nảy, ghé vào ngực gã, tìm đập bình thường a.....Sau đó mặc kệ gã ngăn cản, kiểm tra nửa thân trên Hạ Vũ Thiên, phát hiện không bị thương. Lâm viễn nghĩ nghĩ, tâm nói: hay là bị thương nửa thân dưới? Sẽ cởi quần Hạ Vũ Thiên.

“Uy, tôi đang bị thương, cậu còn có ý tứ quấy rối tôi?” Hạ Vũ Thiên cười nói.

“Anh còn có tâm tư đùa cợt a!” Lâm Viễn tiếp tục thoát quần Hạ Vũ Thiên, đột nhiên phía sau truyền đến một trận rối loạn, Lâm Viễn khẩn trương, chạy đi lấy súng, sau đó đến che phía trước Hạ Vũ Thiên, hỏi “Uy, lần này là ai đến a?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hành động của Lâm Viễn, mỉm cười, hỏi “Cậu muốn bảo hộ tôi sao?”

Lâm Viễn tâm nói: hay là đánh chết anh đi, sau đó giao cho đám người kia tranh công.....thuận tiện giả mù sa mưa, đến chỗ bang hội mưu cầu một chức vị?

Ngay lúc đó, bên ngoài truyền đến giọng A Thường “Thiếu gia!”

“Là A Thường!” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên hơi hơi gật gật đầu, Lâm Viễn bắt đầu gào “A Thường! Chúng tôi ở trong này”

Sau hai tiếng gọi, A Thường đã vọt vào, nhìn thấy người Hạ Vũ Thiên đầy máu nằm trên mặt đất, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhào đến, gào lên “Thiếu gia!”

“Đừng kêu, không có việc gì” Hạ Vũ Thiên đột nhiên ngồi dậy, không-sao-cả nói “Đây không phải máu của tôi” Nói xong, mỉm cười nhìn Lâm Viễn đứng bên cạnh.

Lâm Viễn mở to hai mắt, vẻ mặt không tin nhìn gã, chỉ thấy Hạ Vũ Thiên nhếch miệng cười cười, hỏi “Thế nào? Không phải phải kiểm tra sao? Còn muốn cởi nữa không? Về đến nhà tôi cho cậu chậm rãi kiểm tra”

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn giờ súng ngắm vào Hạ Vũ Thiên lại bị gã kéo tay ôm vào lòng hôn loạn một trận.

“Buông ra... A, đáng ghét!” Lâm Viễn vùng vẫy, Hạ Vũ Thiên lại cảm thấy cao hứng liền đề xuống cho Lâm Viễn hết đường giãy dụa.

“Thiếu gia” A Thường tựa hồ hiểu được dụng ý của Hạ Vũ Thiên, hỏi “Có phải sẽ biến thành bộ dáng bị trọng thương hay không?”

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng gật đầu, nói “Gọi các anh em thông minh một chút.....ba vệ sĩ trong xe, phải hậu tống, thu xếp ổn thỏa cho gia đình bọn họ, nửa đời sau cơm áo không lo”

“Vâng.....” Nói xong, A Thường nhìn thấy thi thể vệ sĩ nằm trên mặt đất, nhú mày “Là hấn?”

“Xe bị người khác động tay động chân?” Hạ Vũ Thiên hỏi A Thường.

“Vâng” A Thường gật gật đầu, nói “Ổng dẫn hơi bị cắt đứt.....tôi nhớ ra rồi, sáng nay tôi đi WC một lần, bốn vệ sĩ lại phân tán để bảo vệ anh, tôi bảo hấn trông xe, có thể hấn nhân cơ hội ấy ra tay”

“Đám người tập kích kia đều không đơn giản” Hạ Vũ Thiên ra lệnh “Gọi người đến điều tra rõ ràng”

“Vâng” A Thường gật đầu, gọi người bảo Lí Cố mang xe cứu thương ở phòng khám Lí Cố đến.

“Anh buông tay!” Lâm Viễn còn bị Hạ Vũ Thiên ôm trong ngực, lực ôm rất lớn, không thể động đậy, liền hung hăng trừng gã.

“Ngoan, đừng nháo, phối hợp với tôi một chút” Hạ Vũ Thiên đưa tay, nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Viễn.

Lâm Viễn bị gã làm cho nổi da gà toàn thân, ngồi xuống nhỏ giọng nói thầm: Ngoan thí!

Hạ Vũ Thiên đưa tay, vỗ nhẹ một cái lên mông Lâm Viễn, Lâm Viễn cả kinh mở to hai mắt nhìn gã.

Hạ Vũ Thiên cười “Lâm Viễn, cậu thực khiến người khác yêu thích”

“Thần kinh” Lâm Viễn cố gắng đứng lên, nhảy sang một bên không buồn để ý Hạ Vũ Thiên, tai đỏ bừng.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh, cười.

Không bao lâu sau, Lí Cố mang người đến nâng Hạ Vũ Thiên đi ra ngoài, hắn vừa nhìn thấy liền nhíu mày “Oa.....tình phong huyết vũ a, tôi nói các cậu giết người vô tội sao lại không ngồi tù chứ!”

Hạ Vũ Thiên trợn trắng mắt, nói “Đã nói với người bên ngoài là tôi bị trọng thương, cậu cũng giúp tôi xử lý tốt một chút, sau khi xong việc, quay về nhà cũ đi”

“Hiểu rồi” Lí Cố gật gật đầu, xoay mặt hỏi Lâm Viễn “Lâm Viễn, cậu không sao chứ?”

“Không” Lâm Viễn chớp chớp mi, liếc Hạ Vũ Thiên một cái, đảo mắt, tựa hồ chú ý đến cái gì đó, Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày.....Mấy ngày ở cùng, gã biết biểu cảm này của Lâm Viễn, phỏng chừng là đã động tâm xấu xa.

Hạ Vũ Thiên phải mang một đồng lớn trang thiết bị y tế, trên mặt còn bị chụp một ống dưỡng khí, Lí Cố cho người nâng cáng, mang Hạ Vũ Thiên đi ra ngoài.

Lâm Viễn nhảy lò cò theo sát ở phía sau.

Mới ra khỏi rừng cây, bỗng nghe Lâm Viễn đột nhiên bắt đầu khóc “A..... Hạ Vũ Thiên ơi, anh ngàn vạn lần không cần chết a!”

Hạ Vũ Thiên tối sầm mặt.....Quả nhiên!

“Anh nói xem, bị thương chỗ nào không được, tại sao lại bị bắn trúng chỗ đó, bà lớn bà bé cùng một đám năm, sáu, bảy tình nhân của anh nửa đời sau làm sao mà sống đây a”

“Phốc” Lí Cố thiếu chút nữa cười phá lên, liều mạng nhịn xuống.

“Cố lên Hạ Vũ Thiên a, anh phải chịu đựng a!” Lâm Viễn ở phía sau nói với theo “Vì bà lớn, bà bé cùng năm, sáu, bảy tình nhân của anh, nhất định phải chịu đựng! Á Châu hùng phong *tên một bài hát* vĩnh không ngã a!”

Đến khi Hạ Vũ Thiên được nâng lên xe, mặt đã muốn biến thành màu đỏ tía.

A Thường ở phía sau lắc đầu, đẩy Lâm Viễn lên xe, đóng cửa lại, lái xe chạy đến phòng khám Lí Cố, phía sau là một đoàn xe màu đen.

Có nhiều vệ sĩ rất khó hiểu, hỏi:

“Đại ca làm sao vậy?”

“Cái gì Á Châu hùng phong a?”

“Oa, không phải là bị bắn trúng chỗ yếu hạ chứ?”

“Vậy sẽ rất thảm đó!”

“Nói không chừng có thể trị được”

“Vậy cũng đúng a?”

.....

Xe cứu thương vừa mới chuyển bánh, Hạ Vũ Thiên đã ngồi phắc dậy, kéo đám “trang thiết bị” trên người xuống, Lí Cố chửi đổng “Anh im lặng một chút được không a? Tí nữa đến nơi còn phải mang vào!”

“Lại đây!” Hạ Vũ Thiên trừng mắt về một góc xe sáng sủa ở xa xa, Lâm Viễn đang dùng một đồng trang thiết bị không tên che chắn bản thân.

“Làm gì?” Lâm Viễn chớp mi “Diễn trò phải diễn cho trọn vở, tôi là muốn tốt cho anh!”

“Tên nhóc đáng chết!” Hạ Vũ Thiên hất văng thứ gì đó trên người, bước ba bước đến nắm lấy tay Lâm Viễn-kẻ đang có ý đồ đào tẩu, ấn lên giường.

“Anh làm gì?” Lâm Viễn đẩy gã, nói với Lí Cố “Lí Cố, anh thấy chết mà không cứu a? Mau dùng súng gây mê!”

Lí Cố giật giật khoe miệng “Tôi là bác sĩ, không phải bác sĩ thú y a!”

“Vậy đưa cho tôi!” Lâm Viễn tiếp “Tôi đánh mê anh ta!”

“Cậu đợi đấy cho tôi” Hạ Vũ Thiên hung tợn trừng Lâm Viễn, hai người đối diện.

“Cậu thật có ý tứ nha... Muốn tôi dùng sức đúng không?” Sau đó giữ chặt hai tay Lâm Viễn, một tay ghì chặt cằm, cúi đầu đặt môi lên.

Lâm Viễn chống cự vài cái vô ích, tại sao lúc này không ai khoan một lỗ trước ngực Hạ Vũ Thiên chứ?!

Vừa hôn vừa giằng co, Lâm Viễn ban đầu còn giãy giụa nhưng sau đó hết chịu nổi, Hạ Vũ Thiên khiến hắn thấy khó thở, ngứa ngáy trong lòng, nhịn không được khê hừ một tiếng. Hạ Vũ Thiên vừa nghe vào tai liền cảm thấy đầu óc oang oang, động tác càng thô bạo mạnh mẽ. Sau một lúc mới nhẹ nhàng buông ra, Hạ Vũ Thiên lưu luyến cắn ở cổ Lâm Viễn một cái.

“Lâm Viễn, cậu chết chắc rồi, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!”

Lâm Viễn cảm thấy cổ lẩn tai tê dại, cả người gượng gạo đến kỳ quái, định bụng đẩy Hạ Vũ Thiên ra.

Lúc này, Lí Cố ngồi bên cạnh sâu kín thở dài, nói “Hai người thật giỏi a.....hai người xem tôi chết rồi a?”

Hạ Vũ Thiên với Lâm Viễn lúc này mới phát hiện ở đây còn có người, ngẩng đầu nhìn, Lí Cố vẻ mặt cầu xin, nói “Các cậu không biết tôi vừa mới thất tình a? Các cậu không cần phải ân ái trước mặt tôi chứ? Các cậu.....oa!” Nói xong, Lí Cố nhào đến, ôm Lâm Viễn gào khóc.

Trong nhất thời, trong xe cứu thương truyền ra tiếng khóc cực kỳ bi thương của Lí Cố, những người bên ngoài xe nếu không sớm biết đây chỉ là diễn trò, khẳng định đều nhịn không được phải tin tưởng —— Hạ Vũ Thiên thật sự đã chết đi!

Xe xé gió mà đi, vút qua một căn biệt thự lớn, đi xa.

Bên trong biệt thự đỗ một chiếc xe màu trắng, trong xe, Tôn Lâm đang gọi điện thoại.

“Ân.....Hạ Vũ Thiên hình như bị thương, không biết là ai động thủ, tình huống cụ thể không được rõ ràng lắm.....tốt, tôi biết rồi!”

Cắt điện thoại, Tôn Lâm khê nhú mày, nhìn một quả bóng rổ trên ghế phó lái, nhẹ nhàng thở dài, khởi động xe, rời đi.

29. Chương 29: Nhận Lấy Hay Từ Bỏ?

Hạ Vũ Thiên ở bệnh viện bị Lí Cố dồn ép đến nửa đêm, Lí Cố bằng một dải băng lớn trước ngực gã, sau đó luồn một đồng bóng thấm máu vào trong.

Lâm Viễn đứng bên cạnh, vừa găm tảo vừa cầm một túi máu đổ lên bông y tế.

Trước ngực Hạ Vũ Thiên quấn băng chằng chịt, ngồi trên sofa trang điểm, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, môi nứt nẻ, đôi mắt được bôi đen sâu thẳm, đầu tóc rối bời....

Không lâu sau, trước cửa đã tụ tập không ít người, Lâm Viễn nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, nhảy đến tựa cửa nghe ngóng.

Thanh âm Hạ Vũ Kiệt truyền đến “Đại ca thế nào?”

“Đang phẫu thuật” A Thường nói.

“Là ai động thủ?” Ngữ khí Hạ Vũ Khải dường như muốn dẫn người đi báo thù cho Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn tầm tắc hai tiếng: Ân, anh em tốt.

“Có phải có nội gián hay không?” Hạ Mạt hỏi.

A Thường gật gật đầu, nói “Là A Khải, đã bị đại ca bắn chết”

“Thật sự là hỗn đản” Hạ Mạt chửi thề “Hạ gia chúng ta đối xử hần không tệ vậy mà hần ăn cây táo, rào cây sung!”

Khóe miệng Lâm Viễn co giật, tâm nói: Mỗi người các người đều có đến N men in black làm vệ sĩ, tôi không tin dưới tay Hạ Vũ Thiên nhiều vệ sĩ như vậy mà cậu còn nhớ rõ ai là A Khải. Đang lúc chun mũi, đột nhiên, một cánh tay ôm lấy hần, Lâm Viễn cả kinh thiếu chút nữa kêu thành tiếng, nhìn lại, là Hạ Vũ Thiên.

“Oa.....” Lâm Viễn cẩn thận nghiêm trang ghé sát vào quan sát sắc mặt Hạ Vũ Thiên một chút, che miệng “Kỹ thuật Lí Cố thật tốt a, nhìn anh như vậy là biết không sống đến ngày mai”

Lâm Viễn còn chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ Thiên nắm cằm “Cậu nói gì?”

Lâm Viễn cầm miệng, bắt quả bị Hạ Vũ Thiên ôm rất khó chịu, liền chụp tay gã, nói “Buông ra! Kẻ sắp chết nên có bộ dáng của kẻ sắp chết”

“A.....” Hạ Vũ Thiên cười xấu xa, nói “Lâm Viễn, nếu một ngày tôi đột nhiên chết đi, có biết tôi sẽ hối hận gì nhất không?”

“Tôi làm sao biết a” Lâm Viễn trở mình xem thường “Hối hận gia nhập xã hội đen? Nguy hại chủ nghĩa xã hội khoa học ổn định và hòa bình lâu dài?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh “Là hối hận không “làm” cậu!”

Lâm Viễn nheo mắt, đưa tay xua gã “Hạ Vũ Thiên, anh ít động kinh, anh thối lui chút, đừng nhích lại đây!”

Hạ Vũ Thiên ôm Lâm Viễn không buông, nói “Ngoan, để tôi ném tư vị của cậu!”

“Tư vị cái đầu a! Anh biến thái a!” Lâm viễn giãy dụa “Thả ra!”

Lí Cố ngồi trên sofa xem tạp chí, buồn bã nói “Tôi nói, Hạ Vũ Thiên, ngoan ngoãn một chút, không nhìn xem đây là nơi nào a!”

“Đúng vậy!” Lâm Viễn thấy Lí Cố ra mặt giúp hần, cũng gật đầu hòa theo “Còn có người ở đây, đừng quá làm càn!”

Không nghĩ đến Lí Cố lại trở mặt, đưa tay chỉ một cánh cửa cách đó không xa, nói “Bên trong có phòng riêng, nếu làm thì vào trong mà làm!”

“A?” Lâm Viễn cả kinh, khóe miệng Hạ Vũ Thiên cong lên, bẻ Lâm Viễn xoay người vào phòng trong, đóng cửa lại.

Đây là phòng thay quần áo, rất nhỏ, Lâm Viễn muốn trốn cũng không có chỗ, trừng Hạ Vũ Thiên “Uy, anh đừng xằng bậy a, tôi không khách khí nha!”

Hạ Vũ Thiên cười “Không cần cậu khách khí với tôi!” Vừa nói vừa lấy tay giữ Lâm Viễn lại, một tay nhẹ nhàng xoa xoa trước ngực Lâm Viễn, thấp giọng gọi “Lâm Viễn”

“Anh đừng gọi cợt nhả như vậy được không a” Cả người Lâm Viễn không được tự nhiên, nhưng lại không có chỗ trốn, lên giọng “Anh đừng náo loạn, tôi không thích đàn ông!”

“Không quan hệ” Hạ Vũ Thiên tới gần, nói “Tôi sẽ làm cho cậu thích!” Nói xong nhẹ nhàng đưa tay nâng gáy Lâm Viễn, cúi đầu hôn xuống.

Lâm Viễn ngăn cản theo bản năng, đưa tay cào tóc, nói “Uy, anh đừng quá phận a! Tôi trở mặt thật đó!”

“Cậu không thể nghe lời một chút sao?” Hai tay Hạ Vũ Thiên bắt lấy cổ tay Lâm Viễn, đặt lên sau vách, nói “Hạ Vũ Thiên tôi cho đến bây giờ chính là muốn thương liên thương, khi nào thì ăn nói khép nép cầu người như vậy, người khác quý trên đất cầu tôi thương tôi cũng không chịu, sao cậu lại cứ không nghe lời như vậy?”

“Cút con mẹ anh!” Lâm Viễn cũng phát hỏa, nói “Anh muốn thương thì đi tìm người nguyện ý bị thương, đừng mù nịt nó đừng có giả trò với ông đây! Ông đây không thích đàn ông!”

“Cậu không thích? Nếu cậu không thích thì lúc tôi hôn, cậu đã sớm nôn ra!” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Sao anh biết tôi không nôn?” Lâm Viễn trở mặt trừng mắt “Nôn a, nôn a, nôn mãi cũng nhờn, những lời này anh chưa từng nghe qua a?!”

“Cậu.....không tranh luận với cậu!” Hạ Vũ Thiên có chút thô bạo đè Lâm Viễn lại, nhào lên hôn, Lâm Viễn không cho gã hôn môi, Hạ Vũ Thiên không buông tha, mạnh mẽ giữ chặt cằm Lâm Viễn. Môi chạm môi, đầu lưỡi mở khai khớp hàm Lâm Viễn, Lâm Viễn hung hăng cắn chặt môi.

Lúc Hạ Vũ Thiên buông ra, khoe miệng đầy máu, liếm liếm môi, trong miệng đầy mùi máu, cười lạnh “Cay thật cay a, thật rất thú vị! Tôi ném ngọt đã quen, cay như vậy, còn muốn ném thử, lại một chút!”

“A.....” Lâm Viễn cả kinh thở nhẹ một tiếng, Hạ Vũ Thiên kéo áo, hai tay nâng eo Lâm Viễn, dùng thân thể đặt hẳn trên tường, cúi đầu cắn lên đôi môi còn dính vệt máu đỏ ửng của gã, cánh tay lần xuống dưới.

“Hạ Vũ Thiên, anh biết rõ rồi mà” Lâm Viễn thôi không chống cự, nói “Lúc trước anh không có như vậy, anh không thể ép buộc tôi, nếu anh không giữ ước định, tôi cũng sẽ không giữ lời hứa! Lâm Viễn tôi cũng không quan trọng như vậy chứ?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, giương mắt nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn cười lạnh nhìn gã, nói “Anh cẩn thận ngẫm lại, kế hoạch của anh, những thứ anh phải sở hữu, quyền lợi, địa vị, một Lâm Viễn tôi có thể so với tất cả những thứ đó sao? Nếu không phải, tôi khuyên anh sớm thu tay lại, nếu thật sự động dục, tôi đi ra ngoài, anh tự mình giải quyết đi! Nếu tự mình không giải quyết được, hậu cung ba nghìn người đẹp của anh ít nhất cũng có ba mươi người luôn sẵn sàng, gọi bọn họ đến hầu hạ đi, ông nội đây không phụng bồi!”

Hạ Vũ Thiên khẽ cau mày, Lâm Viễn vẫn trừng mắt nhìn gã, không có ý tứ khoan nhượng, dù chỉ một chút, Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng thở dài, nói “Khó thấy cậu nghiêm túc như vậy”

Lâm Viễn một cước đá văng gã, Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, một cước này Lâm Viễn dùng sức rất lớn, thực không nể mặt!

Hạ Vũ Thiên tự cảm thấy bản thân gã vì giả bệnh mà trở nên ngu ngơ luôn rồi, sao lại dễ dàng khoan dung Lâm Viễn như vậy, nếu trước kia ai dám làm như vậy với gã thì gã đã sớm dùng sức mạnh buộc hẳn phải phục tùng.....nhưng mà Lâm Viễn.....

Hạ Vũ Thiên đột nhiên chú ý trong mắt Lâm Viễn có một tia trào phúng cùng thất vọng, trong lòng chợt động.....lúc này gã dốc sức cứu tính mệnh Lâm Viễn, tuy rằng ngoài miệng vẫn hoạt ngôn như trước, nhưng trong mắt thoáng nhiên vẫn có một tia căm kích, cộng với thái độ ẩn nhẫn lúc hôn hẳn trong xe cấp cứu.....Hạ Vũ Thiên hung hăng mắng gã khờ dại, sao lại quên mất nhược điểm lớn nhất của Lâm Viễn là dễ mềm lòng a! Đó là người thích lạt mềm buộc chặt, nhất định chỉ được dùng tình cảm, không thể dùng phương pháp cứng rắn.

Hạ Vũ Thiên rất bất mãn với cảm giác thất thường của bản thân —— Trước kia gã sẽ không phạm sai lầm như vậy, nhưng từ lúc gặp Lâm Viễn, bản thân gã sẽ đột nhiên rất dễ dàng bị dục hỏa công tâm.

Hạ Vũ Thiên cẩn thận nhìn Lâm Viễn, an ủi bản thân là vì diện mạo Lâm Viễn quá phù hợp với gu của gã, mỗi lúc mỗi nơi nhìn thấy Lâm Viễn sẽ cảm thấy hưng phấn, bởi vậy cho dù chỉ là một hành động băng quơ của hắn cũng sẽ làm gã ý loạn tình mê, mất đi lý trí!

Cuối cùng cũng tìm được một lý do phù hợp cho việc mất kiểm soát của bản thân, Hạ Vũ Thiên cảm thấy.....hắn là phải nghĩ ra một biện pháp để vãn hồi, bằng không lúc này vất vả liều mạng cứu Lâm Viễn sẽ trở thành uổng phí.

Nghĩ đến đây, Hạ Vũ Thiên giữ chặt Lâm Viễn đang chuẩn bị chạy ra ngoài, trong mắt Lâm Viễn hiện lên một tia hoảng sợ, Hạ Vũ Thiên sững sốt—— Hiểu rồi, vừa rồi Lâm Viễn hung hăng chỉ là để phô trương thanh thế, hắn là một con lại thước trùng, có thể cắn được gã sao? Cho dù mỗi ngày gã trói hắn lại rồi thượng thì cùng lắm hắn cũng chỉ khóc lóc, muốn cho hắn cầu xin tha thứ, phương pháp cực hiếm chính là.....một ý niệm hiện lên trong đầu Hạ Vũ Thiên còn nhanh hơn sét đánh!

Theo bản năng, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn vào lòng, thấp giọng nói “Quên đi, cậu đừng tức giận....là tôi đắc ý vênh váo”

Cảm thấy Lâm Viễn trong lòng hơi sững sốt một chút, Hạ Vũ Thiên sáng tỏ, Lâm Viễn đã không còn tức giận.

Quả nhiên, sau khi buông ra, Lâm Viễn chun mũi bĩu môi nhìn nơi khác, nhưng ánh mắt lại khôi phục lại vẻ trong suốt không tạp niệm, cả người thả lỏng.

“Lâm Viễn” Hạ Vũ Thiên còn nói rất thật lòng “Tôi thật sự thích cậu.....nhưng tôi lại không biết ngoài việc thượng cậu còn có phương pháp biểu đạt nào khác”

Lâm Viễn lắc đầu có chút bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói thầm “Chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ chính là động vật cấp thấp”

Hạ Vũ Thiên bật cười, nói “Tôi chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, đã suy nghĩ như vậy hơn hai mươi năm, cậu đột nhiên bảo tôi sửa đổi, làm sao tôi sửa đây?”

Lâm Viễn hừ một tiếng.

“Nhưng mà....Lâm Viễn, cậu là người mà tôi khoan dung nhất, cậu hẳn là hiểu được chứ?” Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói “Nếu gặp phải người khác, tôi có một ngàn, một vạn loại phương thức làm cho người đó sống không bằng chết.....Nhưng là đối với cậu, tôi sẽ không làm như vậy”

Lâm Viễn nhìn nơi khác, hắn hiển nhiên biết Hạ Vũ Thiên đã thật sự khoan dung với mình.

“Có một số việc, tự bản thân tôi không hiểu rõ” Hạ Vũ Thiên cúi đầu hôn lên trán Lâm Viễn “Nhưng mà, lần sau tôi sẽ không xằng bậy như vậy nữa, cậu tin tưởng tôi, đừng giận!”

Sau một lúc lâu, Lâm Viễn mới nói thầm một cậu “Tôi mới không dễ tức giận như vậy”

Hạ Vũ Thiên cười.

Lâm Viễn nhìn thấy gã tươi cười như vậy lại thấy rất không được tự nhiên, xoay người, nhảy nhảy ra ngoài, Hạ Vũ Thiên đi đến, bế hắn ra ngoài, đặt lên sofa.

Lí Cố ngẩng đầu liếc mắt một cái, giơ chân “Hạ Vũ Thiên, tôi vừa mới cải trang cho môi cậu khô nứt nứt nhạt, sao bây giờ lại trở thành màu đỏ?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, nhớ ra, là bởi vì vừa nãy bị Lâm Viễn cắn.

Lí Cố hùng hùng hổ hổ hóa trang lại cho Hạ Vũ Thiên, gã để Lí Cố vẽ loạn trên mặt mình, lại nhìn trộm đánh giá Lâm Viễn.

Lâm Viễn tựa vào sofa, hai mắt nhìn chăm chăm khoảng không đến ngẩn người, cũng không biết suy nghĩ điều gì.

Hạ Vũ Thiên lại cao thấp nhìn kỹ Lâm Viễn một lần nữa.....Vừa lúc trời chiều ngã về tây, sắc vàng ấm áp bên ngoài cửa sổ nhu hòa ôm lấy một nửa sườn mặt, một lần nữa Hạ Vũ Thiên khẳng định, Lâm Viễn là kiểu hình mà gã thích nhất.....thậm chí so với kiểu gã thích nhất còn đẹp hơn một chút, bất kể là lúc hắn vui vẻ hay lúc làm việc xấu hay lúc tức giận.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên cảm giác có chút mệt mỏi, liền nằm xuống, cơn buồn ngủ đánh úp lại, gã nghĩ nghĩ, đại khái là vừa rồi đối phó nhiều người như vậy, cho nên mệt mỏi đi.....

Nhưng mà, Hạ Vũ Thiên lại tỉnh tường cảm thấy thân thể kỳ thật không một chút mệt mỏi, chỉ là trong lòng mệt chết đi được, đột nhiên có một loại xúc động, gã không muốn lừa Lâm Viễn lần nữa!.....Nhưng

bầy đã giăng, cục diện đã bày bố xong, Lâm Viễn là quân cờ quan trọng nhất, đi nhầm, không cần bàn cũng biết là thua!

Hạ Vũ Thiên an ủi bản thân, Lâm Viễn chính xác là rất tốt, nhưng, vì mục đích của gã, có thể hy sinh hắn.....thật sự có thể chẳng.....

30. Chương 30: Càng Giãy Dụa Càng Lún Sâu

Hơn hai giờ sáng, cuối cùng người nhà họ Hạ cũng nhìn thấy cửa phòng hé mở, Lí Cố đi ra, phía sau là phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên. Qua lớp kính xa xa, mọi người có thể nhìn thấy Hạ Vũ Thiên nằm ở bên trong, bên cạnh là những trang thiết bị không tên, đắp chăn che kín thân, trên mặt mang ống dưỡng khí, hôn mê sau, Lâm Viễn mặc áo vô khuẩn màu lam ngồi bên cạnh, ngăn người nhìn mọi người.

“Đại ca!” Hạ Vũ Khải ghé vào cửa kính nhìn, vẻ mặt lo lắng, Lâm Viễn dựa theo phân phó của Hạ Vũ Thiên quét mắt qua đám người bên ngoài, trên mặt ai cũng đều nhiều ít lo lắng, duy độc nhất Hạ Liệt.....Ân, là hơi cau mày, trong mắt nghi hoặc, không có quá nhiều lo lắng.

Lâm Viễn khẽ rục rịch trong lòng, Hạ Vũ Thiên từng nói với hắn, Hạ Liệt là con cáo già, tâm nhãn rất thâm sâu, hiện tại xem ra, quả nhiên không giả.

Lí Cố cùng Lâm Viễn dựa theo triệu chứng trọng bệnh bình thường mà nguy trạng cho Hạ Vũ Thiên, là bị trúng đạn vào phổi, chỉ cần không tháo băng xem miệng vết thương thì cho dù người học chuyên ngành y cũng không phát hiện ra là giả. Bởi vậy, Lâm Viễn cảm thấy, Hạ Liệt hoài nghi như vậy.....tựa hồ có chút kỳ quặc.

Nhưng mà điều càng khiến Lâm Viễn giật mình hơn chính là ——những men in black mà A Thường mang đến, bọn họ cơ hồ đều biết Hạ Vũ Thiên giả trang, nhưng.....không ai bóng gió một lời.

Lâm Viễn lặng lẽ hỏi Lí Cố đây là tình huống gì, Lí Cố nói cho hắn biết những vệ sĩ này không giống những vệ sĩ bình thường của Hạ Vũ Thiên, những vệ sĩ Hạ Vũ Thiên mang theo bên người đều là vệ sĩ trong nhà lớn, ai trong nhà cũng có thể sử dụng, chỉ có A Thường là tri kỷ của gã, từ nhỏ đã luôn bên cạnh.....mặt khác, dưới tay gã còn có mấy trăm người trung thành như vậy.

Sau khi nghe xong khoe miệng Lâm Viễn nhếch lên, cứng còng, tâm nói ——Mấy trăm người, Hạ Vũ Thiên muốn làm gì? Đánh giặc sao?

Lí Cố sau khi nghe nghi hoặc của Lâm Viễn bèn cười hắc ngốc, những vệ sĩ có súng này chẳng qua chỉ là một bộ phận nhỏ, chân chính là người của Hạ Vũ Thiên còn có một đồng tập đoàn tài chính lớn a, các loại thể lực, tất cả đều là đồng minh quan hệ giao thương với Hạ Vũ Thiên, tí như gia đình Tần Dụ, đó mới là người đáng tin, chân chính dọa người.

“Anh tôi thế nào?” Hạ Vũ Khải hỏi Lí Cố “Vì sao còn chưa tỉnh a?”

“Không cần lo lắng, tuy viên đạn trúng vào phổi, nhưng không chết được, đã qua cơn nguy kịch, ngày mai sau khi hết thuốc mê sẽ tỉnh, an tâm nghỉ ngơi một thời gian có thể khỏi hẳn”

Người Hạ gia liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới cảm thấy an tâm, Hạ Vũ Khải nhìn nhìn Lâm Viễn trong phòng, hỏi “Lúc gặp chuyện không may, Lâm Viễn ở cùng đại ca sao?”

“Ân” Lí Cố gật gật đầu, liếc mắt nhìn Lâm viễn ngồi trong phòng, nói “Tên phản bội A Khải kia, là bị Lâm Viễn bắn chết”

“Cái gì?” Hạ Liệt khó hiểu hỏi “Bị Lâm Viễn bắn chết?”

“Ân” Lí Cố gật gật đầu.

“Lâm Viễn làm sao biết A Khải phản bội?” Hạ Mạt cảm thấy khó hiểu liền hỏi, lại liếc mắt nhìn A Thường.

A Thường trong lòng tự nhiên hiểu rõ.....Lâm Viễn căn bản không có giết A Khải, là Hạ Vũ Thiên giết, chính là.....hắn nhìn nhìn Lí Cố, trên mặt Lí Cố không có chút biểu cảm nào, A Thường thở dài trong lòng.....Lí Cố với Hạ Vũ Thiên thật đúng là anh em lắm trò, điểm này, đại khái chỉ có Lâm Viễn là không biết.

“Ân, lúc tôi đến nơi, A Khải đã bị bắn chết, Lâm Viễn cầm súng, thiếu gia ngã bên cạnh, súng Lâm Viễn cầm chính là súng ngắn bỏ túi của thiếu gia” A Thường dựa theo chỉ đạo của Hạ Vũ Thiên mà trả lời “Là cây súng mà phu nhân dùng lúc trước”

“.....Uy, vậy có phải là quá sức của Lâm Viễn hay không a?” Hạ Vũ Kiệt nhíu mày hỏi “Hắn có thể hay không.....”

“Viên đạn này không phải đạn trong súng Lâm Viễn, là từ súng A Khải” Lí Cố trả lời “Viên đạn trong ngực A Khải là đạn từ súng ngắn bắn ra, hơn nữa trên người còn có nhiều vết thương chồng lên nhau, trên người Lâm Viễn không bị thương, có thể thấy là A Khải bắn Hạ Vũ Thiên, sau đó dưới tình thế cấp bách, Lâm Viễn nổ súng bắn A Khải”

“Những kẻ tập kích đều bị bắn chết ở bên ngoài, hiển nhiên là lúc đại ca cố ý trở lại cứu Lâm Viễn, mới bị tập kích” A Thường nói.

Mọi người trong Hạ gia lại liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy hơi gượng mình, Hạ Vũ Thiên lại vì Lâm Viễn mà ngay cả tính mạng cũng không màng, liền hỏi tiếp “Tại sao Lâm Viễn lại ở bên trong?”

“Nga” Lí Cố nói “Hạ Vũ Thiên kéo hắn vào trong, giờ vẫn còn nắm tay Lâm viễn”

Người nhà họ Hạ lại hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy không giống bình thường.

“Không có việc gì nữa thì tôi đi” Lí Cố nói với A Thường “Cậu phụ trách bảo vệ đi, mấy ngày tới không thể có người quấy rầy hắn, để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt”

“Khi nào thì đại ca có thể xuất viện?” Hạ Vũ Khải hỏi.

“Sau ba ngày là có thể, bắt quá phải nghỉ ngơi ít nhất 1 tháng” Lí Cố trả lời xong bỏ chạy lấy người.

“Chúng ta có thể vào trong hay không a?” Hạ Liệt truy vấn.

“Mỗi lần chỉ được vào một người” Lí Cố ở đằng xa xua tay, vừa đi vừa nói “Không thể vượt quá ba người, ba lượt, mỗi lần chỉ có thể ở lại 2 phút, nhưng mà hiện tại hắn vẫn còn hôn mê, các cậu đi vào cũng không hỏi được gì”

Thấy Lí Cố đi rồi, A Thường cùng những kẻ khác cơ hồ vây chặt lấy phòng khám, đặc biệt là phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên, bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập.

Lâm Viễn chỉ nhìn thấy một đám người vây ở bên ngoài nói chuyện gì đó, lúc kích động, lúc nghi hoặc, nhưng cách lớp kính dày không nghe được gì, đang lúc buồn bực lại cảm giác tay Hạ Vũ Thiên nắm lấy tay hắn.

“Uy” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm “Làm gì vậy, cẩn thận bị kẻ khác vạch trần”

Hạ Vũ Thiên mang ống dẫn khí không thể nói chuyện, chỉ là cầm chặt tay Lâm Viễn không buông, Lâm viễn không còn cách nào khác, muốn rút ra, nhưng rút không được.

Lúc này, cửa kính mở ra, Hạ Liệt mặc áo vô trùng màu lam nhạt đi vào.

Lâm Viễn nhìn thấy hắn trưng ra khuôn mặt nghiêm trang như đưa đám, còn có chút sầu thảm, cúi đầu không lên tiếng.

Hạ Liệt đi đến bên cạnh nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, chú ý tới tay Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên gắt gao nắm chặt trên giường.

Hạ Liệt hơi hơi cau mày, tinh tế xem thương thế của Hạ Vũ Thiên.....

Lâm Viễn tâm nói: tên cáo già này tựa hồ là có hoài nghi.

Hạ Liệt nhìn nửa ngày, không thấy có chút nào bất ổn liền hỏi Lâm Viễn “Ăn cơm không?”

Lâm Viễn vừa mới ăn hộp cơm của Lí Cố, bốn món mặn 1 phần canh, còn có hai phần cơm chiên trứng, mặt khác còn ăn một trái táo, một phần tư miếng bánh ngọt, hiện tại rất no, nhưng không thể nói đã ăn rồi.....điều đó không phải đồng nghĩa nói cho người khác có chuyện cổ quái sao? liền lắp bắp nói “Tôi không đói bụng”

Hạ Vũ Thiên thầm cười trong bụng, nghĩ Lâm Viễn ——Rất thông minh a!

Hạ Liệt nhìn nhìn Lâm Viễn, hỏi “Muốn tôi gọi người làm chút thức ăn nhanh đem đến cho cậu hay không?”

Lâm Viễn do dự một chút, tâm nói.....Ân, thực ra có thể làm chút đồ ăn khuya cho tôi, nhưng lời chưa nói ra đã cảm thấy bàn tay Hạ Vũ Thiên thoáng cái siết chặt, Lâm Viễn hơi chau mày, nói “Bỏ đi, tôi không đói bụng”

Hạ Liệt gật gật đầu, lúc này, A Thường ở bên ngoài gõ cửa mấy cái, ý bảo Hạ Liệt đã đến giờ.

Hạ Liệt liếc mắt nhìn Hạ Vũ Thiên với Lâm Viễn một cái, nói với Lâm Viễn “Sáng mai tôi lại đến, chiều cố Lâm Viễn cho tốt”

“Ân” Lâm Viễn hơi gật đầu, tâm nói, đi nhanh đi, đi nhanh đi!

Sau khi Hạ Liệt rời đi, người vào là Hạ Vũ Khải.

“Lâm Viễn” trong số người họ Hạ thì Hạ Vũ Khải có thể xem là một trong số những người đối tốt với Lâm Viễn, hẳn đi vào, đầu tiên là xem xét tình trạng Hạ Vũ Thiên, sau đó hỏi Lâm Viễn “Đại ca thế nào?”

“Sáng mai sẽ tỉnh lại” Lâm Viễn lại bổ sung “Đêm nay phải nghỉ ngơi cho tốt”

Hạ Vũ Khải gật đầu, chú ý tới bàn tay đang nắm chặt tay Lâm Viễn, liền hỏi “Đại ca vì sao.....”

Lâm Viễn nhúh mày, tâm nói, Hạ Vũ Thiên, thấy không, lộ rồi đi? Thấy Vũ Khải nghi hoặc, liền thấp giọng nói “Từ lúc mới bị bắn đến giờ đều nắm như vậy.....gỡ không ra”

Hạ Vũ Khải gật gật đầu, lại hỏi thêm vài câu đơn giản, A Thường thúc dục một chút, hẳn cũng đi ra ngoài.

Người cuối cùng vào là Hạ Vũ Kiệt.

“Tiểu mỹ nhân, sợ hãi rồi phải không?” Hạ Vũ Kiệt vẫn như trước, cảm thấy rất hứng thú với Lâm Viễn, Lâm Viễn nhìn hắn một cái, không nói lời nào.

“Hắc....” Hạ vũ Kiệt chú ý đến tay Hạ Vũ Thiên, cười hỏi “Không phải đại ca đã mê đảo cậu rồi chứ?”

“Không thể nào” Lâm viễn nhỏ giọng nói thầm.

“Không phải hai người đã đồng giường cộng chăn rồi sao?” Hạ vũ Kiệt cười hỏi “Sao lại không thừa nhận”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nói “Đồng giường cộng chăn với anh ấy còn có rất nhiều người khác.....hơn nữa, không phải anh ấy có vị hôn thê rồi sao?”

“Cậu nói Tần Dụ a?” Hạ Vũ Kiệt cười nói “Tần Dụ với đại ca là tình cảm anh em a”

Lâm Viễn bĩu môi, tâm nói: Lừa ông đây cái rắm a! Nhưng mà cẩn thận ngẫm nghĩ lại cảm thấy rất kỳ quái, Hạ Vũ Kiệt nói chuyện này với hắn làm gì?

“Aiiii, vốn nghĩ đại ca chơi chán sẽ đem cậu cho tôi” Hạ Vũ Kiệt nhún nhún vai “Xem ra không hy vọng, mất tiểu bảo bối rồi” Nói xong, nhàn nhã tự tại đi ra ngoài.

Lâm Viễn ai thán trong lòng.....Những người họ Hạ vừa rồi rốt cuộc là vào nhìn cái gì? Cảm giác bọn họ cũng không quan tâm đến sống chết của Hạ Vũ Thiên a? Hay là nói.....Ân, quan tâm rất giả dối!

Sau đó, đám người họ Hạ cùng nhau ly khai, A Thường đóng cửa lại, canh gác ở bên ngoài.

Lâm Viễn vỗ vỗ Hạ Vũ Thiên, nói “Ai, có thể buông tay rồi, mọi người đều đi hết cả!”

Lúc này, Hạ Vũ Thiên chậm rãi buông tay, mở to mắt.

Lâm Viễn rút tay lại xoa xoa bóp bóp, trên cổ tay hắn dấu đỏ ửng, tên hỗn đản Hạ Vũ Thiên dùng sức bóp hắn!

Cởi ống dẫn khí ra, Hạ Vũ Thiên nói “Vừa rồi ai có vấn đề?”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Nếu có vấn đề thì ai cũng có, nhưng kỳ thật tôi cảm giác cũng chưa có vấn đề gì, nếu nói không có vấn đề, thì tôi lại cảm giác có chút vấn đề.....Ân, tóm lại, chính là thực thực giả giả a”

“A” Hạ Vũ Thiên cười cười, tựa giường ngồi dậy, hỏi “Cậu cảm thấy, ai là người không được bình thường nhất?”

“Không được bình thường, anh nói là không giống với ngày thường a?” Lâm Viễn hỏi.

“Ân” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu.

“Ân.....” Lâm Viễn vuốt cằm nhìn trần nhà nghĩ nghĩ, nói “Tuy nói rằng chú hai Hạ Liệt của anh có chút đáng hoài nghi, so với dáng vẻ lo lắng của những người khác có chút bất đồng, nhưng người đáng chú ý nhất.....lại là chú ba”

“Hạ Mạt làm sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Sao lại gọi thẳng tên chú của mình a?” Lâm Viễn có chút bất mãn “Không tôn trọng người lớn”

“Vậy thì có gì đáng bận tâm chứ” Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng, nói “Trên thế giới này căn bản không tồn tại người chân chính đáng giá để tôi tôn kính, hiếu kính”

“Sao anh lại nói như vậy a?” Lâm Viễn hỏi “Mẹ anh đâu?”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi trầm xuống, thật lâu sau mới nói “Nàng hoàn thành tốt vai diễn.....chỉ tiếc sau cùng lại quá nhập tâm thành thật.....tính mệnh khó giữ”

Lâm Viễn bĩu môi, nói “Có như vậy thì anh cũng không thể để nàng ở trong bệnh viện tâm thần a, thật là hiểu thuận quá a”

“Nàng không ra được” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Hạ gia không thu nhận nàng”

Lâm Viễn bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy chắc chắn bên trong có bí mật kinh thiên động địa, vì an toàn của bản thân, ít biết một chút thì cũng tính là một chút a.

“Nói tiếp đi, Hạ Mạt làm sao vậy?” Hạ Vũ Thiên truy vấn.

“Nga.....không phải bình thường hẳn là kẻ lắm mưu hay sao? Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi lại không nghe thấy tiếng hẳn a” Lâm Viễn trở lời.

Hạ Vũ Thiên hơi hơi nheo mắt, lạnh lùng nói “Thật đáng khả nghi”

Lâm Viễn cầm ly nước lên uống, thấy Hạ Vũ Thiên xoay mặt nhìn hẳn, hỏi “Nhìn cậu rất giống người cô đơn a, tôi nhớ rõ lần trước cậu từng nói mẹ cậu đã chết”

“Đúng vậy” Lâm Viễn tiếp “Chết vài năm trước. Thì sao?”

“Tôi không thấy cậu đi tảo mộ a” Hạ Vũ Thiên cười.

“Còn chưa đến tiết thanh minh” Lâm Viễn nói xong, đưa tay lấy ra một chiếc hoa tai làm mặt dây chuyền, phía dưới là một chiếc bình thủy tinh tinh xảo nhỏ nhỏ, bên trong là bột phấn màu trắng.

Hạ Vũ Thiên nhìn hẳn.

“Tôi luôn mang theo người!” Lâm Viễn chớp chớp mi, cảnh cáo Hạ Vũ Thiên “Cho nên nói không được làm chuyện xấu với tôi! Cẩn thận mẹ tôi trên trời linh thiêng đón anh đi cùng!”

31. Chương 31: Tình Huống Đột Xuất

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên chợt nghe có tiếng ngáy bên tai, xoay mặt lại nhìn thấy Lâm Viễn nằm trên sofa, vùi mặt vào gối chần chừ thật dày say sưa ngủ, có tiếng khò khè khe khẽ.....Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ, tâm nói: cho dù có là người trọng bệnh thật sự nằm trên giường cũng có thể bị hắn đánh thức.

Lí Cố đi vào, vừa nhìn thấy cảnh này liền nhú mày, đến gần xem dáng ngủ của Lâm Viễn, nhìn nửa ngày, nói “Ai ui.....không chảy nước miếng! Còn rất khả ái, khò khè, khò khè, người ta thường nói những người ngáy ngủ đều là người vô tâm vô phế”

Hạ Vũ Thiên bật cười, ngồi dậy, muốn đưa tay châm 1 điếu thuốc, Lí Cố hung hăng trừng mắt “Cậu điên à? Lập tức sẽ có người đến, cậu muốn cho người ta ngửi thấy mùi khói thuốc trong phòng bệnh à?! Cậu con mẹ nó bị trúng đạn vào phổi có biết hay không a!”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên giật giật, bỏ điếu thuốc xuống, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên, lúc này, Lâm Viễn bị tiếng ồn ào đánh thức, xoa xoa mắt, đánh cái ngáp, ngu ngơ nhìn Lí Cố đứng trước mặt, sau đó cọ cọ vào sofa, kéo cao chăn, chuẩn bị hâm lại giấc ngủ.

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy hành động này của Lâm viễn, cảm giác giống Lâm Viễn như con mèo lười chưa tỉnh ngủ, chuẩn bị đánh tiếp giấc nữa. Hạ Vũ Thiên thấy thú vị, xốc chăn xuống giường.

“Aiiii?” Lí Cố còn đang chuẩn bị hóa trang cho gã, người Hạ gia sẽ đến ngay trong chốc lát, phải chuẩn bị tốt để diễn tiếp trò.

“Chưa đến đâu” Hạ Vũ Thiên trả lời “Có người gác ở ngoài” Vừa nói vừa ngồi xuống sofa, bên cạnh Lâm Viễn, đưa tay, nhéo cằm hắn.

“Ân.....thật ồn!” Lâm Viễn kéo chăn lên cao, rầu rĩ nói “Ngủ thêm một chút”

Hạ Vũ Thiên cười, nhào lên người Lâm Viễn.

“Nặng” Lâm Viễn giật giật, muốn rúc vào trong chăn, nhưng Hạ Vũ Thiên không cho, bàn tay luồn vào trong chăn quấy rối Lâm Viễn.

“Phiền chết!” Lâm Viễn phát hiện bản thân đang dần dần tỉnh ngủ, nếu cứ như vậy sẽ không ngủ lại được, cứ nhìn Lâm Viễn thì thấy thời gian ngủ quý báu nhất chính là khoảng thời gian ngủ lại sau khi tỉnh giấc mỗi sáng.

Hạ Vũ Thiên vẫn tiếp tục không cho Lâm Viễn ngủ, nhéo lỗ tai, búng vào thái dương, hôn lên cổ.....gây sức ép đến nỗi Lâm Viễn cuộn tròn như con sâu, Hạ Vũ Thiên còn không bỏ qua, cách lớp chăn nhéo mông hắn.

Rất cuộc.

“Mẹ ơi!” Lâm Viễn một cước đá Hạ Vũ Thiên “Hạ Vũ Thiên, tôi có thù với anh hay sao a! Đến ngủ cũng không để yên cho tôi ngủ!”

Hạ Vũ Thiên thấy cuối cùng Lâm viễn cũng chịu chui ra, nhào lên hôn một ngụm.

Lí Cố đứng một bên xem Hạ Vũ Thiên ở bên kia sáng sớm lên cơn nghiện thuốc lá rồi xem Lâm Viễn như điếu thuốc, bắt đắ dĩ lắ dĩ. Bất quá hắn nhìn thoáng qua cũng thấy.....ánh mắt Hạ Vũ Thiên rất cao hứng, tựa hồ không phải giả vờ.

Lí Cố hơi lo lắng, âm thầm thở dài, Hạ Vũ Thiên ơi Hạ Vũ Thiên, kẻ chưa từng biết mùi yêu thương sâu khổ, cuối cùng cũng vướng vào! Suy nghĩ một lúc, Lí Cố tâm nói ——quan hệ gì đến mình?! Lười quản! Vừa lúc cảm thấy di động hơi rung lên trong túi, Lí Cố lấy ra nhìn nhìn, nói với Hạ Vũ Thiên “Uy, người Hạ gia đang đến, đừng náo loạn”

Hạ Vũ Thiên sau khi nghe thấy, bĩu môi có chút mất hứng, Lâm Viễn ôm chăn lau miệng, oai oán nói “Cầm thú!”

Hạ Vũ Thiên lại hung hăng nhéo cổ Lâm Viễn rồi mới đứng lên, không cam tâm tình nguyện trở lại giường bệnh cho Lí Cố cải trang.

Lúc này, A Thường chạy lên đem bữa sáng cho mọi người, Hạ Vũ Thiên tất nhiên vẫn là khẩu phần dinh dưỡng vạn năm không đổi: sandwich cùng cafe, còn Lâm Viễn.....

“Lâm Viễn” A Thường đưa hai cặp lồng cho hắn, nói “Tôi phát hiện một cửa hàng thức ăn nhẹ ở sau bệnh viện, là đồ ngon nha”

Lâm Viễn nhận cặp lồng, mở ra, bên trong là một phần bánh bao hấp, tăng còn lại là một bọc lá sen nhỏ....Lâm Viễn mở lớp lá sen ra “A! Bột lọc nhân thịt cuốn lá sen!”

“Đây là sữa đậu nành với bánh quẩy” A Thường đem sữa đậu nành với bánh quẩy đến bàn trà trước mặt Lâm Viễn.

Lâm Viễn thả cặp lồng, hít hít mũi.

“Sao vậy?” A Thường hỏi “Tôi nghĩ là cậu thích ăn....”

“Thường ca!” Lâm Viễn nhào lên ôm A Thường, cọ đến cọ đi “Người anh em tốt, anh thật sự là người đàn ông điển hình của thế kỷ mới, đáng tiếc tôi không phải phụ nữ, bằng không tôi sẽ gả cho anh!”

Khóe miệng A Thường co giật, xoay mặt, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nghiêm mặt cắn sandwich.

“Tôi....cậu từ từ ăn đi, tôi đi ra ngoài” A Thường thật vất vả mới giã ra, xoay người ra ngoài như đang chạy trốn.

Lâm Viễn tràn trề hạnh phúc gấp một miếng bột lọc nhân thịt bọc lá sen bỏ vào mồm “Àn, bột vừa chín tới, thịt mỡ ngon mà không ngấy, a, còn có gạch cua!.....Sống như vậy mới có ý nghĩa a!”

Lí Cố đã nhào đến, nói “Bột lọc nhân thịt của nhà này rất có tiếng, còn có nhiều món ngon, ăn trưa cũng tốt, cơm hộp buổi trưa của chúng tôi đều mua ở nhà này!”

“Thật không?!” Lâm Viễn nước mắt lưng tròng “Khó trách mấy lần trước cơm hộp ăn ngon như vậy.....tôi còn cảm khái thức ăn ở bệnh viện trong thành phố lớn không giống như thức ăn ở bệnh viện thôn quê, trước kia, buổi trưa chỉ có thức ăn nhanh, đùi gà còn bé hơn cánh gà, không thì cũng chỉ có dưa muối.....”

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh nhìn thấy, nói “Bẩn như vậy có gì mà ngon?”

Lâm Viễn liếc mắt nhìn sandwich trên tay gã, nói “Hạ Vũ Thiên, anh không có vị giác, là tên phản quốc sinh ngoại! Không ăn mì zhangjiang mà ăn mì ống, vì anh mà GDP liên minh G8 gia tăng làm cho chủ nghĩa xã hội khoa học không thể chống đỡ nổi! ...Là chướng ngại vật trên con đường 50 năm kiến thiết văn minh nhân loại!”

Hạ Vũ Thiên liếc mắt trắng dã, ném sandwich cho Lâm Viễn ăn.

“A!” Lâm Viễn bảo vệ bánh bao hấp với bột lọc nhân thịt, miệng ngậm bánh quẩy trốn sau ghế sofa, nói tiếp “Không cho uống sữa đậu nành của tôi! Không phải anh thích uống cafe đắng như thuốc Đông y sao?”

Hạ Vũ Thiên trả thù Lâm Viễn bằng cách cướp một nửa phần bánh bột lọc nhân thịt với bốn cái bánh bao, hơn nữa còn uống hết nửa ly sữa đậu nành, đoạt luôn nửa cái bánh quẩy.

Lâm Viễn khó chịu nói thầm.....“Đáng chết! Tư bản bóc lột vô sản, là kẻ thù của giai cấp công-nông, ký sinh trùng trên người chủ nghĩa cộng sản, sớm muộn gì cũng có một ngày bị ánh mặt trời thiêu rụi!”

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy Lâm Viễn thở phì phò cảm thấy rất thống khoái, chép chép lưỡi ——Hương vị bữa sáng kiểu Trung Quốc cũng không tồi, ngẫu nhiên thử cũng tốt lắm.

Lí Cố thấy thời gian đã gần kề, chạy nhanh đến kéo Hạ Vũ Thiên về giường, dùng một ít đồ trang điểm không tên vẽ loạn một trận trên mặt gã. Sau một lúc lại biến thành dáng vẻ nửa sống nửa chết. Lúc này Lâm Viễn cũng ăn xong điểm tâm, liếm liếm miệng giơ ngón tay trái lên với Lí Cố “Lí Cố, tay nghề thật giỏi!”

A Thường đi vào thu dọn chén bát, Lâm Viễn bảo sẽ đi rửa chén, không thể ăn không trả tiền còn để người ta rửa chén.

“Chủ quán sẽ rửa” A Thường nói “Đại ca, xe đã đến dưới lầu, mọi người chuẩn bị đi!”

“Àn” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, Lí Cố lấy dụng cụ ra, bôi hai lượt phấn cho Lâm viễn, thêm vào đôi mắt đen tự nhiên.

Lâm Viễn kéo ghế, thành thật chạy đến ngồi xuống bên giường Hạ Vũ Thiên, lấy chiếc gương nhỏ mà Lí Cố đưa cho Hạ Vũ Thiên dùng lúc hóa trang, soi soi, điều chỉnh vẻ mặt một chút.

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy dáng vẻ Lâm Viễn như thể cha chết, nói “Uy, cậu không phải điều chỉnh thêm nữa, tôi còn chưa chết đâu!”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, còn thật sự nói “Nha, Hạ Vũ Thiên, trông anh thật hài hước!”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên giật giật, một tay giữ chặt cổ tay Lâm Viễn, đại khái dùng lực hơi lớn một chút, Lâm Viễn hơi chau đầu mày, Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn nhú mày, theo bản năng, thả lỏng một chút.....Lâm Viễn nhìn nhìn gã, không nói lời nào, Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chăm tay Lâm Viễn, cũng không biết nghĩ gì.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cửa bị đẩy ra, Hạ Vũ Khải cùng Hạ Vũ Kiệt đi vào trước, vừa nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đã tỉnh, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng còn tỉnh táo, nhẹ nhàng thở ra.

“Đại ca!” Hai người đi đến bên giường.

“Vũ Thiên!” Hạ Mạt cùng Hạ Liệt đi vào.

“Đã không còn gì đáng ngại” Lí Cố nói với mọi người “Nghỉ ngơi thêm mấy ngày thì có thể xuống giường, nhưng một tháng này phải tĩnh dưỡng, ít quan tâm đến việc kinh doanh, phổi bị thương không nhẹ! Còn có, không được hút thuốc!”

“Ai, không có việc gì là tốt rồi a” Hạ Mạt nói “Đúng rồi Vũ Thiên, có biết là ai tập kích hay không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Hạ Mạt, hơi hơi lắc đầu.

“Vệ sĩ trong nhà lớn vậy mà lại có nội gián” Hạ Liệt lạnh lùng nói “Việc này không thể không tra ra!”

“Đúng vậy” Hạ Vũ Khải gật đầu “Đại ca, không bằng để em đi điều tra đi! Chính thể quét sạch một lần, những kẻ có vấn đề đều giải quyết hết”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, ý bảo —— Tốt!

“Hiện giờ còn chưa thể nói chuyện” Lí Cố nói “Mọi người phải để cho hãn tĩnh dưỡng nhiều”

Tất cả mọi người gật gật đầu, lúc này, Hạ Vũ Khải xoay mặt nhìn Lâm Viễn, nói “Lâm Viễn, tối qua đến giờ vẫn chưa ngủ? Có mệt hay không?”

Lâm Viễn lắc đầu.

“Ăn cơm không?” Hạ Vũ Kiệt hỏi, vừa nói vừa đề sát vào nhìn nhìn “Đôi mắt thâm quầng rồi, thật đáng thương a”

Lâm Viễn tâm nói: tôi muốn trang điểm cũng không được a? Không biết có thể có bánh bao nhân thịt hay không a.

“Như vậy sao được a? Sẽ suy sụp a” Hạ Liệt nói “Đi ăn một chút gì đó rồi ngủ một giấc đi!”

Lâm Viễn lắc đầu, nói “Tôi không đói”

Lúc nói chuyện, Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng kéo kéo hãn, gật gật đầu, ý bảo —— đi!

Lâm Viễn có chút do dự, Hạ Vũ Thiên không nói trước hãn cần phải ra ngoài a....hơn nữa.....

Lâm Viễn giương mắt đánh giá người Hạ gia trước mắt, cảm giác ai cũng không được bình thường, theo bọn họ ra ngoài, tính mạng có thể bị nguy hiểm hay không a?

“Đi thôi” Hạ Vũ Kiệt đưa tay kéo Lâm Viễn, nói “Tôi mang cậu đi ăn chút gì đó, rồi về nhà tắm rửa thay quần áo, tí nữa lại đến”

Lâm Viễn chần chừ nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, xoay mặt liếc nhìn Hạ Vũ Kiệt một cái.

Hạ Vũ Kiệt nhún nhún vai, nói “Yên tâm đi đại ca, em không có gan động đến hãn” Nói xong kéo Lâm Viễn ra ngoài.

Lâm Viễn khẽ nhú mày, nhìn Hạ Vũ Thiên —— Anh để tôi đi cùng hãn a? Có thể có tai nạn chết người hay không a?

Hạ Vũ Thiên cũng nhìn Lâm Viễn —— Cậu thông minh một chút cho tôi! Để lộ tôi sẽ không tha cho cậu!

Kỳ thật hai người, 1 kẻ trừng mắt, 1 kẻ ai oán, nhưng người bên ngoài nhìn thấy lại là.....một cuộc chia tay nùng tình mật ý đầy khó khăn a.

Cuối cùng, Hạ Vũ Kiệt cũng thành công lôi Lâm Viễn đi, mọi người cũng cáo từ rời đi, Hạ Vũ Kiệt một mình mang theo Lâm Viễn, lên xe, đi ăn cơm.

Lâm Viễn cúi đầu, mắt nhìn mũi, Lí Cố đã miêu tả Hạ Vũ Kiệt là một tên sắc lang cộng thêm là tên biến thái số 2.....phải cẩn thận a!

“Còn đang lo lắng a?” Hạ Vũ Kiệt ghé sát lại, đưa tay, nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Viễn, ngón cái vô tình hay hữu ý mà quét bóng mắt Lâm Viễn.....Trong lòng Lâm Viễn vừa động, tâm nói: Thật hay cho lão nhị Hạ gia a, đủ khôn khéo, dám hoài nghi ta giả trang.....Nhưng mà thứ người sờ phải theo Lí Cố nói thì đó là loại không thấm nước! Trừ khi có nước tẩy trang, không thì có kỳ tróc da cũng không phai màu!

Hạ Vũ Kiệt thấy không có vấn đề gì, có chút đau lòng nói “Thật đáng thương a.....đi đứng cũng không tiện”

Lâm Viễn tự nhận thấy khả năng tự khôi phục của bản thân chỉ chậm hơn cún một chút, sau mấy ngày dưỡng bệnh, sáng nay đã không còn phải nhảy lò cò, có thể đi bằng hai chân, nhưng hơi chậm một chút, có chút đau.....Lâm Viễn tâm nói: Cái gì gọi là đi đứng không tiện a? nói như đứng rồi. Sau đó thản nhiên trả lời “Đã khá hơn nhiều”

Hạ Vũ Kiệt nhìn Lâm Viễn, thật lâu sau mới nói “Khó trách đại ca thích cậu như vậy, cậu từ trong ra ngoài đều hoàn toàn phù hợp với gu thẩm mỹ của đại ca”

Trên mặt Lâm Viễn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại đang cười ——Tiểu quỷ, vậy nên mới nói nhìn sự vật phải nhìn xuyên qua hiện tượng để thấy bản chất! Cậu không biết là tôi đã N lần khiêu chiến gu thẩm mỹ của Hạ Vũ Thiên đến cực hạn, hơn nữa còn thành công khiến gã tức giận đến phát điên, hắc hắc
= =+

32. Chương 32: Chuyện Bất Ngờ.

Không có gì bất ngờ khi Hạ Vũ Kiệt đưa Lâm Viễn đến một nhà hàng cao cấp, Lâm viễn thực sự ăn nó đến mức không thể nuốt thêm cho nên ngoại trừ ăn qua loa mấy miếng tráng miệng thì không ăn gì nữa, dưới con mắt người ngoài thì Lâm Viễn thực sự lo lắng cho Hạ Vũ Thiên đến không mang cơm nước. Nhưng thực tế là Lâm Viễn no đến mức ăn không vô, hần chỉ xới xới miếng thịt bò trên đĩa, tâm nói: cái này thật không ngon bằng thịt bò xiên ở phố ăn vặt, nửa sống nửa chín thể này thật không quen. Lại khuấy miếng măng non, tâm nói: Đây không phải là bột ngô sao? Phía trên còn có bột màu xanh biết, thơm không thơm, thối không thối, cũng không hiểu đến tột cùng vì sao phải bỏ nhiều tiền như vậy để ăn những thứ này.....Thật ra cảnh biển cũng không tồi, xem ra tốn tiền là vì cảnh đẹp ah.

Phục vụ đi đến rót nước cho Lâm Viễn, còn đặt chai nước lại trên bàn, Lâm Viễn ngẩng chai nước, sao lại đẹp như vậy a?! Đây là chai nước sao? Không phải hàng mỹ nghệ sao.....Lại liếc mắt nhìn phía trên bàn ăn, có quảng cáo về loại nước này.....Nguyên lai là nhà hàng tự cung tự cấp a.....Lâm Viễn chăm chú nhìn bảng giá, rụt đầu rụt cổ—Một chai sáu trăm đồng? Lâm Viễn lập tức bưng lên uống một ngụm, sau khi uống xong thì tặc lưỡi, tâm nói: Mình bị mất vị giác rồi sao? Tại sao một chút hương vị cũng không có? Không phải.....chỉ là vị nước bình thường!

Hạ Vũ Kiệt ngồi một bên nhìn Lâm Viễn nghịch bình nước khoáng, nhin không được muốn cười, nói “Đích xác là không xứng với giá tiền”

Lâm Viễn nhin không được thốt lên “Cậu còn biết xứng hay không xứng...”Nói xong lại tự mình hỏi hận, thiếu chút nữa đã quên, người trước mắt là Hạ Vũ Kiệt, không phải Hạ Vũ Thiên.

“Nga?” Hạ Vũ Kiệt ban đầu không có chút hứng thú, nhưng sau khi nghe lời Lâm Viễn thốt ra, tinh thần tỉnh táo lại, hỏi “Vậy cậu nói một chút, tại sao tôi lại không biết cái nào đáng hay không đáng?”

Lâm Viễn nâng tách uống trà, không nói lời nào.

Hạ Vũ Kiệt dõi theo Lâm Viễn trong chốc lát, cầm menu nói “Có thể đi được không? Đi ra ngoài shopping? Nhân tiện mang tôi đến những nơi có thức ăn ngon, thật lâu rồi tôi cũng không được ăn ngon”

Lâm Viễn nhìn hần, lập tức giả vờ ai oán hiểu thuận nói “Nhưng mà....tôi muốn về xem Hạ Vũ Thiên” Lời này nói ra, trong lòng lại thầm mắng bản thân, Lâm Viễn a, người sa đọa rồi!

Hạ Vũ Kiệt không nhịn được cười “VẬY dù sao cậu cũng phải ăn cơm đi, khi nào thấy cậu ăn no rồi tôi sẽ đưa cậu về ngủ nghỉ, như vậy mới an tâm a”

Lâm Viễn chun mũi, tâm nói, ăn không vô....Hiện tại hần lại có chút cảm kích Hạ vũ Thiên, may mà lúc này gã đoạt đi một nửa phần ăn, nếu không thì hôm nay sẽ chết vì bội thực.

Hai người rời khỏi nhà hàng, trên đường đi Hạ Vũ Kiệt đều cố gắng làm Lâm viễn vui vẻ, nhưng Lâm viễn không phản ứng với hần, hai người đi ra đường lớn, Lâm Viễn nhìn thấy một tiệm bánh ngọt, nghĩ đến việc sau khi ăn cơm xong nhất định phải ăn điểm tâm món ngọt! Vì vậy đi đến “Chúng ta đến đó đi”

Hạ Vũ Kiệt nhìn vào trong quán, tất cả đều là những sinh viên trẻ tuổi, nam có nữ có, vừa ăn kem vừa chuyện trò vui vẻ, không có kiểu quý công tử như hần.

“Tiểu Viễn Viễn, cậu muốn đi tán tỉnh thiếu nữ sao?”

Lâm Viễn trắng mắt liếc, nói “Nơi này đều là thiếu nữ vị thành niên, tôi không có khẩu vị này...” Lời vừa chưa dứt đã thấy vẻ mặt cười cười thâm ý của Hạ Vũ Kiệt, Lâm Viễn muốn cắn đầu lưỡi, tại sao lại luôn nói trắng ra hết!

Hạ Vũ Kiệt kéo cửa kính cho Lâm Viễn, Lâm Viễn đi thẳng đến quầy, người bán hàng là một thiếu nữ trẻ tuổi, cô đảo mắt liếc Lâm Viễn một cái, lại liếc Hạ Vũ Kiệt, có chút tò mò mở to mắt.

“Àn...” Lâm Viễn đột nhiên liếc mắt nhìn thấy poster truyện tranh mà hần vẫn xem, nam chính hần thích nhất đang ăn ô mai thánh đại vì vậy hần liền nói “Phải ô mai thánh đại”

Sau khi chọn món cho mình xong, Lâm Viễn hỏi Hạ Vũ Kiệt “Anh có muốn ăn không a?”

Hạ Vũ Kiệt nhún nhún vai, nói “Cậu gọi cho tôi đi”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, kiểu hình của Hạ Vũ Kiệt.....hần lại lướt qua menu, nhìn thấy một cái tên thật là thú vị ——Hoa hoa công tử, Lâm Viễn đưa một ngón tay theo bản năng, ngoắc người bán hàng nói “Món này!”

Người bán hàng gật đầu, nói “Tổng cộng năm mươi đồng”

Hạ Vũ Kiệt đưa thẻ trả tiền theo thói quen, Lâm Viễn lại xua đi, lấy ví móc ra 50 đồng “Thêm nhiều ô mai nha mỹ nữ!”

Thiếu nữ kia cười tủm tỉm nói “Không thành vấn đề!” rồi thu tiền, bảo bọn họ ngồi đợi.

Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Kiệt tìm một vị trí sang trọng để ngồi, Lâm Viễn nhìn thấy một tấm poster thiết kế tỉ mỉ, phát hiện có bán đem về, liền nghĩ nơi này không xa bệnh viện lắm, tí nữa mua một phần về cho Hạ Vũ Thiên, không biết có kem lưu manh không a...Àn, Mashimaro cũng có thể.

“Cậu tựa hồ cao hứng một chút” Hạ Vũ Kiệt thấp giọng nói.

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, tâm nói: Đến tột cùng hần mời mình ra ngoài để làm gì? Muốn thử mình sao?

“Tôi vẫn khó hiểu tại sao đại ca lại thích cậu” Hạ Vũ Kiệt vẻ mặt hoang mang nói “Người xinh đẹp, hoàn toàn tương xứng với gu thẩm mỹ của đại ca như cậu trước đây không phải chưa từng xuất hiện, nhưng không có ai làm cho đại ca mê mẩn đến tình trạng này”

Lâm Viễn tâm nói, ai nha, Hạ Vũ Thiên làm hỏng không ít thanh niên tốt a....Đang nghĩ ngợi, đột nhiên, Lâm Viễn nhìn thấy một thân ảnh vội vã chạy vào quán kem, nói “Xin lỗi, tôi đến muộn!”

Lâm Viễn nhìn chằm chằm thiếu niên này, không phải tên gốc Tiểu Dịch si tình ngày đó ở trong nhà Hạ Vũ Thiên sao? Sao lại làm công ở chỗ này a?!

Hạ Vũ Kiệt chú ý đến tầm mắt Lâm Viễn, quay đầu nhìn thoáng qua, hần cũng nhận ra.....thiếu niên này từng ở cùng một chỗ với Hạ Vũ Thiên, hần nhớ rõ vì loại diện mạo như búp bê thủy tinh này thật sự nhìn qua khó quên.

Tiểu Dịch đến, đám thiếu nữ trong quán đều kích động lên “Tiểu Dịch, đến rồi nha!”

“Thật đáng thương a, sao lại hết hơi như vậy?”

“Chạy quá nhanh đi?”

Tiểu Dịch cười tủm tỉm nhận ô mai thánh đại với kem hoa hoa công tử từ người bán hàng, nhìn số bàn, xoay mặt nhìn thấy Lâm Viễn đưa tay ngoắc a ngoắc cậu “Tiểu Dịch!”

“Lâm Viễn!” Tiểu Dịch cũng vừa mừng vừa sợ, mang hai ly kem chạy đến, ô mai cho Lâm Viễn, hoa hoa công tử cho Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt nhìn chằm chằm ly kem trước mặt.....Hắn cho rằng ly kem ô mai thánh đại của Lâm Viễn là loại truyền thống, kiểu dáng trung dung....còn của hắn là loại hoa lệ, nếu ít nhất là cảnh biển bao la hoặc phong cách bohemian hắn còn có thể nhẫn nhịn được....nhưng ly kem trước mắt trang trí hình chú thỏ híp mắt, vẻ mặt nghịch ngợm.....Ân, nhìn thế nào cũng không muốn ăn ly kem hình con thỏ mặc quần áo lượt là kia.

“A, thật đáng yêu nha!” Lâm Viễn bưng ly kem hình chú thỏ bảnh bao của Hạ Vũ Kiệt đến trước mặt nhìn nhìn, hỏi Tiểu Dịch “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy đó!”

“Còn có mashimaro với thỏ Tuzki!” Tiểu Dịch cười nói “Chủ cửa hàng của chúng tôi là thiên tài!”

“Còn có thỏ Tuzki? Vậy có Doraemon không?” Lâm Viễn hỏi.

“Đều có! Còn có bánh kem hình Hamamichi!” Tiểu Dịch cười tủm tỉm trả lời.

A.....Lâm viễn ngoắc miệng ngạc nhiên, nói “Vậy làm cho tôi một cái bánh kem hình Rukawa thật lớn luôn nha!”

“Được” Tiểu Dịch chạy đi làm, Lâm Viễn cầm thìa ăn ô mai, múc một muỗng thật lớn bỏ vào miệng, kem ngọt mà không ngấy, có hương ô mai thoang thoảng, ấm vô cùng, ô mai ướp lạnh, ngọt lại mềm, ăn thật ngon. Lâm Viễn nhìn thấy Hạ Vũ Kiệt chỉ nhìn mà không ăn, lên tiếng “Ném thử một chút thôi a, thỏ con nhìn rất đáng yêu a” Lâm Viễn nói xong đưa tay múc một muỗng ngay tai thỏ, nhét vào miệng, nói “Ân, ngọt!”

Hạ Vũ Kiệt nhìn chằm chằm Lâm Viễn “Quả nhiên cậu không giống những tình nhân trước đây của đại ca”

Lâm Viễn sau khi nghe Hạ Vũ Kiệt nói, tâm trả lời—Xong rồi, thật đặc ý!

Hạ Vũ Kiệt nhú mồm, nói “Dù sao cũng không có gì, nếu không phải vì thương nhớ đại ca thì bình thường cậu sẽ còn đáng yêu hơn, nhìn đáng vẻ hiện tại của cậu, tôi cũng không cần phải lo lắng gì”

“Cậu lo lắng cái gì a?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi Hạ Vũ Kiệt.

“Cũng không có gì” Hạ Vũ Kiệt thản nhiên trả lời “Cậu đột ngột xuất hiện, đại ca lại yêu cậu đến chết đi sống lại, tôi với lão Tam đều có chút lo lắng, không hiểu cậu có gì để đại ca yêu thích như vậy.....bây giờ thì tôi đã hiểu, Lâm Viễn” Hạ Vũ Kiệt nói xong, đưa tay lấy một viên ô mai trong ly của Lâm Viễn, cười nói “Bởi vì đối với đại ca, cậu thật mới mẻ, giống như ô mai này vậy”

Lâm Viễn hơi sững sốt, nhìn Hạ Vũ Kiệt nhét ô mai vào miệng, tiếp tục “Nhưng mà những thứ mới mẻ luôn chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định, chỉ cần qua một thời gian nữa, những thứ mới mẻ sẽ không còn lực hấp dẫn.....cậu hiểu không?”

Lâm Viễn có chút không được tự nhiên, những lời Hạ Vũ Kiệt chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu, ý tứ của hắn rõ ràng là nói Hạ Vũ Thiên ăn nhiều sơn trân hải vị, bỗng một ngày ăn rau đại sẽ cảm thấy rất ngon miệng cho nên mê mẩn, qua vài ngày sẽ chán không muốn ăn thêm. Lâm Viễn tuy rằng biết trong lòng mình không thích Hạ Vũ Thiên, nhưng nghe những lời này của Hạ vũ Kiệt vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, chung quy lại cảm giác có chút mất mát.

Đoạn đối thoại giữa Hạ Vũ Kiệt cùng Lâm Viễn lại vừa vụn rơi vào tai Tiểu Dịch đang mang kem đến cho khách bàn bên cạnh, cậu nhìn Lâm Viễn, khẽ nhú mồm có chút không thoải mái, xoay người, vào sau quầy.

Một lát sau, Tiểu Dịch mang hay ly kem lớn đến, đầu tiên là cho Lâm Viễn, là một phần bánh kem Rukawa siêu cấp đáng yêu, bên cạnh còn viết một câu——Con khỉ tóc đỏ không phải là kẻ tốt!

Lâm Viễn theo bản năng mỉm cười, bắt mắt trong lòng cũng tán đi một ít.

Đúng lúc này, Tiểu Dịch chợt nói với Hạ Vũ Kiệt “Cũng đẹp, tặng anh một phần, tôi mời”

“Nga?” Hạ Vũ Kiệt đưa mắt nhìn Tiểu Dịch, từ trước đến giờ hắn trêu hoa ghẹo nguyệt thành tính, đi đến đâu cũng có người xum xoe đã thành thói quen, Hạ Vũ Kiệt cười cười trả lời Tiểu Dịch “Thật sự là phải cảm ơn cậu rồi”

Tiểu Dịch nhếch miệng cười với hắn, lại mang một ly đến đặt trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

“Phốc.....” Lâm Viễn bật cười không kiểm soát.

Ly kem Tiểu Dịch mang đến cho Hạ Vũ Kiệt là một cục phân màu vàng, màu sắc cùng biểu cảm đều là toát lên vẻ đại dè tiện.....bên trên còn cắm một nhành cây đậu một con ruồi thật to.

Khóe miệng Hạ Vũ Kiệt giật giật, mở to mắt nhìn Tiểu Dịch, nói “Thật đặc biệt a”

Tiểu Dịch cười hì hì như trước “Rất hợp với anh!”

Hạ Vũ Kiệt nói “Cậu là nhân viên ở đây phải không, tôi có thể phân nà không?”

Tiểu Dịch nhún vai “Cứ việc, cùng lắm thì đi làm việc ở nơi khác”

Hạ Vũ Kiệt cười cười, vừa định mở miệng nói tiếp thì nghe Lâm Viễn nói “Tiểu Dịch a, cậu không cần vũ nhục cục phân!”

Hạ Vũ Kiệt cùng Tiểu Dịch đều sững sốt, Lâm Viễn cười tủm tỉm nhìn Hạ Vũ Kiệt, lại nói với Tiểu Dịch “Cậu có biết phân là gì không?”

Tiểu dịch nháy mắt mấy cái, tâm nói, phân không phải là phân sao?

Lâm Viễn xua tay, vô tư nói “Phân là thức ăn thông qua sự trao đổi chất bên trong cơ thể mà chuyển thành a, có bao nhiêu phân là có bấy nhiêu thức ăn, phân và thức ăn là mặt của một quá trình trao đổi chất.....thức ăn là do bác nông dân làm ra, là mồ hôi và máu của người dân thiện lương.....Làm sao có thể đánh đồng với hắn!”

Tiểu Dịch cùng Hạ Vũ Kiệt đều tròn mắt.

Lâm Viễn nhíu mày, tâm nói: sao vậy? Trợn tròn mắt? Trợn tròn mắt đi! Lão hồ không phát uy người lại tưởng mèo bệnh a! Nói cho mà biết, Hạ Vũ Kiệt còn không nói lại ta, Hạ Vũ Kiệt cậu lợi hại đến đâu cũng chỉ là thứ hạng thôi!

Lâm Viễn móc ví ra trả tiền, bảo Tiểu Dịch đóng gói hai phần bánh kem, sau đó đi ra ngoài, tâm nói, phân này không cho cậu ăn nữa, đem về cho Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Kiệt nói “Tôi lái xe đưa cậu về?”

Lâm Viễn tròn mắt, bĩu môi ra ngoài, Tiểu Dịch cời tập dề vút lên quây, nói “Ông chủ, hôm nay tôi xin phép nghỉ!” Nói xong xoay người đuổi theo Lâm Viễn đã đi xa.

“Sao anh lại ở cùng một chỗ với Hạ Vũ Kiệt? Tên đó là kẻ khó đối phó nhất!” Tiểu Dịch đuổi theo Lâm Viễn, hỏi.

“Tôi cũng không còn cách nào, Hạ Vũ Thiên bị thương” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm.

“Hạ Vũ Thiên bị thương?” Tiểu Dịch nhíu mày, nói “Nói như vậy chuyện này là thật? Chẳng trách gần đây không yên như vậy”

Lâm Viễn khó hiểu hỏi Tiểu Dịch “Gần đây không yên ổn sao?”

“Àn” Tiểu Dịch gật gật đầu, nói “Anh không biết a, rất nhiều người nói Hạ Vũ Thiên xong rồi!”

“Bọn họ mới xong đó” Lâm Viễn bắt mắt bĩu môi.

Tiểu Dịch nhìn nhìn hắn, cười nói “Uy, không phải lúc trước anh còn mắng gã là cảm thú sao? Tại sao nghe người khác mắng hắn lại không thích?”

“Cũng không có, dù sao bọn họ chẳng sai”

“Lâm Viễn” Tiểu Dịch nhỏ giọng nói với Lâm Viễn “Tôi biết một việc, anh nghe xong không được nói cho người khác, tốt nhất cũng đừng nói với Hạ Vũ Thiên”

“Ân” Lâm Viễn hơi gật đầu, hỏi “Chuyện gì?”

“Lúc tôi ở cùng với Hạ Vũ Thiên, phát hiện....hai chú trong nhà gã đều có vấn đề!”

Lâm Viễn sững sờ, hỏi “Hai ông chú?”

“Ân” Tiểu Dịch nhỏ giọng nói “Anh có biết tại sao Hạ Vũ Kiệt lại chán ghét anh không?”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái hỏi “Hắn chán ghét tôi sao?”

Tiểu Dịch bắt đầu ném ra một ánh mắt xem thường, nói “Anh thật đúng là trì độn a, tôi nói cho anh biết, anh đừng nghĩ Hạ Vũ Kiệt là kẻ trăng hoa, kỳ thật hắn yêu anh trai mình a!”

“Gì?” Lâm Viễn giật mình mở to hai mắt, sau đó tưởng tượng đến cảnh Hạ Vũ Kiệt cùng Hạ Vũ Thiên làm cái gì gì đó, lập tức nổi da gà toàn thân, sau lưng còn đổ mồ hôi lạnh.

“Hạ gia a, Hạ Vũ Khải cũng không tệ lắm!” Tiểu Dịch nói “Ít nhất là kẻ bình thường nhất, Hạ Vũ Kiệt trừ bỏ có chút biến thái, sẽ không hại Hạ Vũ Thiên....chỉ còn hai ông chú là quỷ dị nhất!”

Lâm Viễn gật đầu một chút, hỏi “Lần này Hạ Vũ Thiên bị tập kích, có thể có quan hệ với hai ông chú kia hay không?”

Tiểu Dịch nhìn trái nhìn phải thấy không có người liền đến gần, thấp giọng nói bên tai Lâm Viễn “Đúng vậy a! Tôi nghe nói là nội chiến!”

Lâm Viễn nghiêm túc nhìn Tiểu Dịch “Cậu nghe ai nói?”

Tiểu Dịch nói “Ai, anh đừng hỏi, là nguồn tin riêng!”

Lâm Viễn gật đầu, có chút lo lắng, nghĩ nghĩ thấy không đúng, phải mau chóng quay về tìm Hạ Vũ Thiên, hơn nữa nếu không về, kem sẽ bị chảy thành nước!

Nghĩ xong, Lâm Viễn hỏi Tiểu Dịch “Tiểu Dịch, cậu có muốn đến gặp Hạ Vũ Thiên hay không?”

“Không đi” Tiểu Dịch nói “Tôi còn phải học bài.....buổi chiều rất thích hợp để đọc sách”

“Cậu.....mọi chuyện đã giải quyết xong?” Lâm Viễn hỏi.

“Ân” Tiểu Dịch gật đầu “Tôi đều đã giải quyết xong, lần này anh ít nhiều có liên quan, nếu tôi có tin tức gì nhất định sẽ nói với anh, Lâm Viễn, anh liên quan đến một đồng người trong Hạ gia, tự mình phải cẩn thận, biết không?”

“Ân” Lâm Viễn gật đầu, chào tạm biệt Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch xoay người chuẩn bị đi, đột nhiên lại nhớ ra điều gì, quay đầu nói với Lâm Viễn “Lâm Viễn.....anh biết không....?”

“Gì cơ?” Lâm Viễn nhìn Tiểu Dịch.

“Hạ Vũ Thiên, gã dường như thật sự thích anh” Tiểu dịch nói.

“Ha hả” Lâm Viễn cười gượng, nói “Không có khả năng.....chẳng qua là một chút hứng thú mà thôi.....cậu cũng nghe những lời Hạ Vũ Kiệt vừa nói.....thời gian trôi qua, khi không còn mối mề nữa thì tốt rồi”

“Không phải” Tiểu Dịch còn nghiêm túc nói “Tôi với Hạ Vũ Thiên cũng xem như từng có một đoạn thời gian ở chung, gã chưa từng nhìn tôi như nhìn anh.....gã chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn bất kỳ kẻ nào.....Lâm Viễn, gã thực sự thích anh, hơn nữa, anh cũng không chán ghét gã!”

Lâm Viễn xấu hổ, tâm nói.....Tôi thật sự là bị cậu làm bắn loạn a!

“Cứ như vậy đi, tôi đi đây, anh tự mình cẩn thận” Tiểu Dịch xoay người chạy đi.

Lâm Viễn bị đã kích không nhỏ, cảm giác tâm phiền ý loạn, lời Tiểu Dịch cùng lời Hạ Vũ Kiệt cùng lúc vang lên, tóm lại là phiền toái.

Lúc này, một chiếc taxi dừng trước mặt hắn, Lâm Viễn đột nhiên chú ý trên tay lái xe có một chiếc đồng hồ màu vàng....giống như còn dính kim cương.

Lâm Viễn tâm nói.....Không phải chứ? Đeo đồng hồ này còn phải đi lái xe thuê? Nghĩ đến đây, Lâm Viễn thối lui từng bước, đột nhiên phía sau tiến đến hai người, kẹp lấy hắn, mang lên xe.

33. Chương 33: Thật Giả Khó Phân

Lâm Viễn nhìn vài người bịt mặt kéo hắn vào xe liền biết có vấn đề.....tâm nói? Không phải chứ? Bắt cóc? Nhờ phúc của Hạ Vũ Thiên, dân thường tóc húi cua như hắn cũng được trải nghiệm tư vị bị bắt cóc.

Cùng lúc đó, vài người mặc đồ đen bước xuống từ chiếc xe màu đen bên cạnh, vội vàng sốt ruột chạy đến bên này, hai kẻ giữ Lâm Viễn, một kẻ nhét Lâm Viễn vào xe, kẻ còn lại chạy đi cản đường đám người mặc đồ đen.

Đám người kia, Lâm Viễn biết, là Men in black của Hạ vũ Thiên a!

Lâm Viễn quan sát một chút sắc diện của đám men in black—thật sự rất sốt ruột! Nói như vậy.....Lâm Viễn giật mình, đây không phải là Hạ Vũ Thiên bày trò? Nếu như vậy, sự việc đại khái không quan hệ đến Hạ vũ Thiên, không hiểu tại sao, Lâm Viễn cảm giác có chút thư thái.

Kẻ bắt cóc Lâm Viễn tựa hồ cũng muốn vào xe, không ngờ, Lâm Viễn nhắc chân đạp một cước vào chỗ “giữ thể diện” của kẻ kia....

Người nọ nhe răng, Lâm Viễn cũng nhe răng, bởi vì góc độ trong xe, Lâm Viễn chỉ có thể dùng chân không bị thương đá người, như vậy là tốt nhất, nhưng miệng vết thương lại truyền đến một trận đau nhức.

Lâm Viễn cắn răng, thấy người nọ bị đá ra ngoài, Lâm Viễn xem xét khoảng trống để chạy ra, nhưng lại có kẻ động tác rất nhanh, xoay người một cái đứng lên, bắt Lâm Viễn trở lại.

Đột nhiên, phía sau truyền đến từng trận phanh gấp, một giọng nói quen thuộc hét lên “Lâm Viễn!”

Lâm Viễn theo tiếng gọi nhìn lại, một chiếc xe màu trắng chạy đến, người trong xe nhào đầu ra ngoài nhìn qua, là Tôn Lâm.

Lâm Viễn thấy Tôn Lâm đột nhiên xuất hiện ở nơi này, theo phản xạ có điều kiện liền sinh nghi ngờ—Tại sao hắn lại đến đúng lúc như vậy a!

“Lâm Viễn!” Hạ Vũ Kiệt vừa lúc bước ra từ tiệm kem, thấy Lâm viễn bị trói cũng kinh ngạc nhảy dựng, hắn có thể hiểu được, bản thân mang Lâm Viễn ra ngoài, nếu đánh mất người, lúc trở về có bị Hạ vũ Thiên đánh chết cũng không có gì là không thể.

“Uy! Hạ Vũ Kiệt vọt đến, kẻ đang cố ấn Lâm Viễn vào xe cuối cùng cũng thành công, đóng cửa lại, sau đó trở lại ngăn Hạ Vũ Kiệt.

Nơi này là khu mua bán sầm uất, bỗng nhiên có màn đánh nhau, bắt cóc, đám người tự nhiên cũng rối loạn theo, kẻ lái xe mang đồng hồ vàng lập tức nhấn ga lái xe rời đi.

Lâm Viễn ngã vào ghế sau, cái chân bị thương trong lúc hỗn loạn giờ nổi cơn đau, đau đến nhe răng nhe lợi, tâm nói——Tại sao người gặp chuyện không hay ho luôn là tôi a!

Mắt thấy hai bên đường người ngã ngựa đổ, Lâm Viễn không quên nhắc nhở “A, tài xế a, chú ý an toàn giao thông a!”

Lái xe kia không để ý đến hắn, điên cuồng chạy về phía trước mở đường.

Lâm Viễn bất đắc dĩ, đành phải quay mặt nhìn phía sau, xe Tôn Lâm đang dũng mãnh đuổi theo, Lâm Viễn sốt ruột, tâm nói: Đây là tình huống gì a? Đang êm đẹp vì sao lại bắt cóc mình a? Còn có, tại sao Tôn Lâm lại xuất hiện?

“Ừ, anh là ai?” Lâm Viễn hỏi đại ca đeo đồng hồ vàng, lại từ kính chiếu hậu nhìn kỹ, thoáng thấy người nọ nhú mày, người nọ có diện mạo là một trong năm gương mặt truyền thống của giới xã hội đen, vẻ dữ tợn còn gấp ba.

Lâm Viễn nhú mày chán ghét, tâm nói: Không phải chứ.....Người như vậy còn đi đóng giả tài xế, rất không có đạo đức nghề nghiệp đi? Tốt xấu gì cũng nên hóa trang chứ, nhìn Hạ Vũ Thiên kia, giả chết cũng hóa trang như thật!

Nghĩ đến Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn trong lòng vừa động, lấy điện thoại di động ra, một mình hẩn ngồi ở ghế sau, lái xe kia căn bản không để ý hẩn làm gì, gọi điện cho Hạ Vũ Thiên thôi.....

Nhưng lại ngẫm nghĩ, không được a, nếu gọi cho Hạ Vũ Thiên, như vậy không khác nào nói cho mọi người Hạ Vũ Thiên chỉ là giả bệnh thôi sao? Lâm Viễn nhú mày khề cần mồi, tâm nói, phiền chết!

Cuối cùng, vẫn là cắt điện thoại đi, nghĩ thầm, lấy tính tình đa nghi của Hạ Vũ Thiên, nhất định đã biết việc hẩn bị bắt cóc, bây giờ chu dù có gọi đến cũng chắc chắn đã tắt máy! Cứ xem tình hình trường mắt một lúc rồi nói sau, dù sao một chọi một, để xem anh trai đồng hồ vàng lái xe đi đâu, ai sợ ai!?! Vừa nghĩ, Lâm Viễn lại vừa nhìn bốn phía tìm kiếm xem có gây gộc, gạch đá linh tinh gì đó có thể dùng làm vũ khí hay không!

Lái xe liếc mắt, từ kính chiếu hậu liếc Lâm Viễn một cái, thấy hẩn nhích đến nhích đi, liền nheo mắt cảnh cáo “Thành thật một chút!”

Lâm Viễn nghĩ: cuối cùng thì cũng mở miệng nói chuyện, còn tưởng hẩn cầm điếu chứ! “Anh bắt tôi để làm gì? Tôi với anh không thù không oán, nhà của tôi cũng không có tiền, cha mẹ đều đã chết, anh muốn tiền chuộc cũng không có để trả cho anh! Còn có, tôi có quyền góp giúp sinh viên nghèo, học sinh trung học với học sinh tiểu học, anh hại tôi đồng nghĩa với việc hại rất nhiều người, anh tự mình hiểu rõ a”

“Câm miệng!” Người nó có chút bực bội, hẩn phải chuyên chú lái xe, nhưng Lâm Viễn lại huyền thuyên một đồng chuyện.

Phía sau còn đuổi theo rất sát, hẩn vốn nghĩ đến hai kẻ đi bắt cóc, ít nhất phải có một kẻ cùng lên xe để chế trụ tên nhãi này, không nghĩ đến Hạ Vũ Thiên lại dàn xếp nhiều vệ sĩ theo Lâm Viễn như vậy, xem ra đúng là quý trọng như vàng a. Cho dù bị bám đuôi cũng không sao, nhưng lại có thêm Tôn Lâm cố tình đến gây rối....hẩn có chút buồn bực, tại sao Tôn Lâm lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hay thật sự là trùng hợp?

Không chỉ có xe Tôn Lâm đuổi sát ở phía sau, xe của Hạ Vũ Kiệt cùng mấy vệ sĩ cũng đuổi theo.

Lâm Viễn ghé vào ghế sau nhìn, tâm nói: Chạy như bay! Thần tốc! Trong nước còn có một trận đua như thế này?

Rất nhanh, xe đã ra khỏi nội thành đi về vùng ven, đường đi cũng khó khăn hơn, sóc nảy vô cùng.

Lâm Viễn nhìn hai bên đều là ruộng lúa, đảo mắt một vòng, dựa vào lưng ghế, ôm bụng nói “Ai, lái xe dừng xe a, tôi phải đi ngoài”

Lâm Viễn thấy khoe miệng kẻ lái xe đeo đồng hồ vàng giật giật—Lâm Viễn thật sự xem hẩn như anh trai mình.

Thấy kẻ kia không để ý đến mình, Lâm Viễn liền nói tiếp “Ai, tôi thực sự rất gấp a! Anh thực sự không ngừng a? Tôi sẽ giải quyết ở trong xe đó! Đến lúc đó anh đừng hối hận, lúc trưa tôi ăn khá nhiều!”

Lái xe thật lâu không thềm để ý.

Lâm Viễn giật giật mí mắt, tâm nói: Được, là người tự tìm! Nghĩ xong, Lâm Viễn vờ cởi quần ngồi xổm xuống.

Mới vừa ngồi xuống, Lâm Viễn liền cảm giác được xe chấn động, có thể thấy được lái xe kia bị dọa rồi, Lâm Viễn nhin cười, tâm nói : Bị dọa rồi phải không? Mần hay còn ở phía sau.

Sau đó, Lâm Viễn lấy hộp đựng hai ly kem từ sau ghế ra, tâm nói: Bánh kem.....được bảo quản tốt nhất! Lâm Viễn cẩn thận lấy ra ly kem hình cục phân.

“Ân....” Lâm Viễn cố ý kéo dài thanh âm, vờ như dùng sức đi đại tiện, lái xe theo bản năng nhú mào, mở cửa sổ.

“Hô....” Lâm Viễn thở phào một cái, gương mặt hỏi lái xe “Này anh, có giấy không?”

Lái xe kia căn bản không để ý đến hắn, lại buồn lòng, Hạ Vũ Thiên sao lại coi trọng tên tiểu lưu manh này như vậy a? Nghe nói còn yêu đến chết đi sống lại.

Lâm Viễn thấy hắn không để ý đến mình, lại lên tiếng “Ai.....Anh không lấy giấy ăn cho tôi sao? Chẳng lẽ anh muốn tôi lấy tay a?!”

Lái xe nhú mào, tiếp tục lái xe, xe Tôn Lâm ở phía sau càng lúc càng gần.

“Được, anh không để ý đến tôi, tôi lấy tay, sau đó bôi lên người anh!” Nói xong, Lâm Viễn đưa tay quẹt lên ly kem phân, cảm thấy rất đáng tiếc, nếu để Hạ Vũ Thiên nhìn thấy, khẳng định mặt gã sẽ chuyển đen!

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, lấy mẫu socola làm con ruồi cầm lên, dùng giấy gói lại bỏ vào túi tiền—Thứ đáng yêu thế này không nên lãng phí! Vừa nghĩ, Lâm Viễn còn lấy thanh chocolate làm thân cây nhét vào miệng, đứng lên, cầm lấy ly kem hình cục phân gí sát vào lái xe “Anh trai! ăn không?!”

.....

Cùng lúc đó, mấy chiếc xe màu đen phía sau đã đuổi đến gần nhìn thấy Lâm Viễn, trong xe taxi đột nhiên truyền đến một tiếng phanh gấp, sau đó mất thăng bằng, bắt đầu chạy theo hình chữ S.

“Lâm Viễn làm gì vậy?” Hạ Vũ Kiệt hỏi mấy vệ sĩ ở bên cạnh.

“Cáp, hình như là bôi thứ gì đó trên mặt lái xe!” Một lái xe mắt tinh trả lời “Nhìn không rõ lắm!”

Hạ Vũ Kiệt nhú mào, tăng tốc độ.

Con đường bọn họ đang đi là một con đường tránh nhỏ gồ ghề, cuối cùng, xe taxi lệch ra khỏi đường nhỏ, nhào vào ruộng lúa bên đường, sau đó, cửa xe mở ra, Lâm Viễn nhanh chân bỏ chạy, trong tay cầm một chiếc hộp, chân hình như hơi đau, nhảy lò cò trở lại mặt đường.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm mở cửa xe xuống diu hắn, lại nhìn chiếc xe taxi bên trong ruộng lúa, tựa hồ là đang muốn lái xe trở ra, nhưng lớp xe hãm sâu trong bùn không cách nào lên được. Lúc này, xe Hạ Vũ Kiệt cũng đến, Hạ Vũ Kiệt xuống xe, mang theo vệ sĩ chạy về phía Lâm Viễn.

“Cậu không sao chứ?” Tôn Lâm hỏi Lâm Viễn.

“Không” Lâm Viễn xua tay, đưa tay bóp bóp đùi, tâm nói—Hình như miệng vết thương nứt ra rồi, sớm biết hôm nay xảy ra chuyện này thì lúc sáng đã không tháo băng vải ra.

“Tôi đưa cậu đi bệnh viện” Tôn Lâm nói với Lâm Viễn.

“Không cần, không cần” Lâm Viễn nhận ra Hạ Vũ Kiệt đang đi tới, nhảy đến bên cạnh hắn, nói “Tôi theo bọn họ ra ngoài, theo bọn họ trở về là được rồi”

Tôn Lâm chần chờ một chút, vẫn là buông tay, Hạ Vũ Kiệt đỡ lấy Lâm Viễn, bảo đám vệ sĩ trợ giúp đưa hắn an toàn trở về.

“Tê....càng ngày càng đau” Lâm Viễn mới nhảy được vài cái, ý thức đã động vào vết thương, như vậy không hay ho, sợ nhất là miệng vết thương nứt ra, như vậy lại phải mất vài ngày không thể đi lại.

Vệ sĩ diu hắn đi, Lâm Viễn nhảy hai cái, nói “Đau nha, khiêng một chút, khiêng một chút! không đi!”

Mấy vệ sĩ đều bắt đắ dĩ tiếp nhận hòm kem trong tay Lâm Viễn, hai người một trái một phải ôm cánh tay Lâm Viễn, Lâm Viễn mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, hai vệ sĩ khác lại kéo tên tài xế từ trong taxi ra, áp giải đến trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt nhìn thoáng qua liền chau mày, cười lạnh “Tiền lão Lục, anh con mẹ nó lớn mật?”

Lâm Viễn nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của Tiền Lão Lục, trên mặt dính một mảng kem màu vàng, thoát nhìn....thật đúng là vẻ mặt bị đại tiện.

Ai” Lâm Viễn cười hì hì nhìn bàn tay một vệ sĩ đang đặt trên vai mình, trong lòng bàn tay một mảnh vàng.

Vệ sĩ kia thoáng nhìn, theo bản năng run rẩy khoe miệng, Lâm Viễn hắc hắc cười xấu xa vài tiếng, rút tay về liếm một chút, nói “Hương vị thật ngon”

Tiền Lão Lục khuôn mặt nhăn nhó vắn vọ, đợi đến lúc thứ “đại tiện” kia chảy ra trên mặt hắn mới cảm giác có chỗ không thích hợp, bởi vì “đại tiện” hẳn là phải nóng chứ? sao lại lạnh lẽo như vậy? còn có mùi hương chocolate? Thằng nhãi này thật sự là quỷ quái, bị hắn lừa rồi, sớm biết vậy đã một quyền đánh hắn bất tỉnh.

“Áp giải người đi” Hạ Vũ Kiệt gọi vệ sĩ kéo Tiền Lão Lục đi, Lâm Viễn nhìn thấy, hỏi hai vệ sĩ “Ai, cứ như vậy đem đi? nguy hiểm như vậy đã xong?”

Mấy vệ sĩ không nói lời nào, thật cẩn thận khiêng Lâm Viễn trở lại trong xe Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt quay đầu liếc mắt nhìn Tôn Lâm, mỉm cười “Tôn thiếu gia, tình cờ vậy a?”

Tôn Lâm gật gật đầu nói “Vừa lúc đi ngang qua”

“Thật sự là rất trùng hợp a” Hạ Vũ Kiệt cũng gật gật đầu, nói “Sau khi trở về tôi nhất định nói với đại ca, để vài ngày nữa hắn đến gặp mặt nói lời cảm ơn anh”

“tình trạng Hạ Vũ Thiên thế nào rồi?” Tôn Lâm hỏi.

Hạ Vũ Kiệt cười cười nói “Thân thể? Thân thể tốt lắm a! Lâm Viễn muốn ăn kem ly, đại ca không rảnh nên bảo tôi lái xe đưa hắn đi....không ngờ lại gặp chuyện này. Hôm nay may mắn có Tôn thiếu gia hỗ trợ, bằng không, tôi có thể sẽ rất thảm” Nói xong, cười từ biệt, rời đi.

Lúc Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Kiệt trở về, khoe miệng cong lên tựa hồ rất thú vị, liền hỏi “Cáp, chỗ giống nhau của người họ Hạ các cậu là đều thực chán ghét họ Tôn a”

Hạ Vũ Kiệt quay đầu nhìn Lâm Viễn một cái, nói “Cậu nói đúng rồi”

Xe khởi động.

“Uy, xe có thể về bệnh viện trong nửa giờ nữa không a?” Lâm Viễn hỏi lái xe

Hạ Vũ Kiệt khó hiểu “Cậu rất gấp sao?”

“Hộp cách nhiệt chỉ có thể bảo quản trong 2 tiếng đồng hồ thôi!” Lâm Viễn tiếp “Kem chảy ra sẽ thay đổi hương vị!”

Hạ Vũ Kiệt nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hắn bắt đầu hoài nghi Hạ Vũ Thiên căn bản không thích Lâm Viễn, chỉ là vui chơi nhất thời, bởi vì thật sự không thể tưởng tượng Hạ Vũ Thiên sẽ thích loại người với tính cách như vậy. Nghĩ thông rồi, Hạ Vũ Kiệt căn dặn lái xe, lập tức quay về bệnh viện.

Rất nhanh, xe đến trước cửa bệnh viện, được mấy vệ sĩ khiêng xuống, Lâm Viễn đi đến cửa phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn xua tay với bọn họ, nói “Các anh không cần kể, đợi sau khi Hạ Vũ Thiên khỏe lại rồi nói sau”

Hạ Vũ Kiệt gật gật đầu, nói “Hiểu rồi” Lâm Viễn muốn đẩy cửa đi vào, Hạ Vũ Kiệt giữ hắn lại, hứng thú hỏi “Tôi hỏi cậu một chuyện”

“Hỏi đi” Lâm Viễn nhìn hắn.

“Tại sao.....lúc này không đi cùng Tôn Lâm mà theo tôi trở lại?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, trưng ra khuôn mặt vô cùng tin tưởng, nói “Bởi vì cậu là em trai Hạ Vũ Thiên”

Hạ Vũ Kiệt trợn mắt liếc, thở dài, Lâm Viễn cười tủm tủm xua tay, mở cửa nhảy vào, đóng cửa.

A Thường tiếp tục công việc canh cửa, Hạ Vũ Kiệt nhìn nhìn, hỏi “Đại ca khá hơn chưa?”

A Thường gật đầu “Bác sĩ Lí nói hết thấy đều bình thường”

Hạ Vũ Kiệt cười lạnh một tiếng, trả lời hay không trả lời đều như nhau, nhưng cũng không còn cách nào khác, trong mấy anh em bọn họ thì Hạ Vũ Thiên từ bé tính cách đã như vậy, đành phải mang người rời đi.

Lâm Viễn nghe A Thường nhẹ nhàng gõ ba tiếng trên cửa, đã biết mọi chuyện hết thảy đều bình thường, liền nhảy vào, mở cửa phòng Hạ Vũ Thiên, mang theo hộp kem đi vào.

Hạ Vũ Thiên đang nằm trên giường giả chết, thấy Lâm Viễn trở lại liền xốc chân lên ngồi dậy, hỏi “Sao vậy? Nghe nói đã xảy ra chuyện?”

Lâm Viễn khẳng định đám người áo đen đặc biệt phải đi theo hắn đã âm thầm thông báo cho Hạ Vũ Thiên, liền gật đầu “Àn, gặp một người đàn ông mang đồng hồ vàng cải trang thành tài xế taxi bắt cóc tôi, tiếp theo là màn truy đuổi, cuối cùng bị bắt, cầu, cào, nghe nói người kia là Tiền Lão Lục”

Vừa nói vừa mở hộp kem, nhìn chằm chằm bánh kem hình Rukawa Lâm Viễn cười “Hoàn hảo vẫn chưa tan, thực sự là đồ tốt!” Lâm Viễn lấy danh thiếp từ trong ví đưa cho Hạ Vũ Thiên “Kem gia độc nhất a.....lần sau đến đó mua về ăn!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn múc một muỗng kem ăn, liền hỏi “Tại sao chỉ mua về một phần cho mình cậu mà không mua cho tôi lấy một phần nào hết vậy?”

“Ai.....Nói ra rất dài dòng a” Lâm Viễn lắc lắc đầu, nói “Lúc đầu, tôi thực sự có mua cho anh một phần, một phần thật sự phi thường, phi thường thích hợp với anh a, chỉ tiếc là sau đó dùng nó để chiến đấu với kẻ bắt cóc, đã hy sinh rồi rồi” Lâm Viễn vừa nói vừa ăn kem, đột nhiên vỗ đầu “A, đúng rồi, có để lại một thứ cho anh!” Nói xong, Lâm Viễn lại lục ví lấy ra một bao nhỏ, lấy con ruồi nhỏ đi đến bên cạnh Hạ Vũ Thiên “Đưa tay ra”

Hạ Vũ Thiên đưa tay ra, Lâm Viễn cười tủm tỉm thả con ruồi vào tay gã.

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên lập tức chuyển sang màu đen.

“Ai, Thật đúng giờ a! Anh xem đôi cánh kia, được làm bằng mật, trong suốt còn có hoa văn! Màu hồng hồng trên đầu cũng là đường nhưng cũng trong suốt, nhìn rất giống?!” Lâm Viễn nói xong lại bẻ một chân ruồi bỏ vào miệng, nói “Kem cục phân nghe nói là món ngon nổi danh của cửa hàng kia a! Chỉ tiếc là anh không đến, thực ra lúc này tôi có thử một miếng, hương chocolate.....a!” Nói còn chưa dứt lời, Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên ôm lấy, xoay người áp xuống giường.

“Anh muốn làm gì!” Lâm Viễn giận tím mắt “Vết thương trên chân tôi lại tái phát!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nhìn nhìn chân Lâm Viễn, kéo ống quần lên, chỗ miệng vết thương hơi nứt ra, có chút máu, gã nhú mày, cầm lấy điện thoại bên giường gọi Lí Cố đến trị liệu một chút cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, theo bản năng nhếch miệng cười cười.

Đợi sau khi Lí Cố mang Lâm Viễn đi, Hạ Vũ Thiên đưa tay lấy một chiếc di động khác, mở nguồn, bấm nút gọi....

“Uy? Tiền Lão lục vì sao lại bắt cóc Lâm Viễn?”

“Lão Lục sợ nhất là chết, có cho thêm lá gan hắn cũng không dám làm, sau lưng có kẻ giật dây!”

“Là người một nhà?”

“Àn”

“Tôn Lâm là người tung tin cho hắn?”

“Hiểu rồi, hắn vừa nghe nói có người bắt cóc Lâm Viễn liền chạy nhanh đến, tên nhóc này xem ra có chút ý tứ với Lâm Viễn”

“....Về sau ít tự chủ trương”

“Mau chóng giải quyết sự tình”

Hạ Vũ Thiên ngắt điện thoại, khe khẽ thở dài, đảo mắt, nhìn thấy con ruồi bằng kẹo còn thiếu một chân đang đặt ở bên cạnh.

Hạ Vũ Thiên đưa tay cẩn thận cầm con ruồi lên, ma xui quỷ khiến lại nhét vào miệng.....quả nhiên là ngọt. Có chút ngọt tự nhiên, có chút chua của hoa quả, còn có hương chocolate đăng đắng.

Hạ Vũ Thiên bật cười, không phải con ruồi nào cũng khiến người ta chán ghét.

Lại giương mắt nhìn đến hơn nửa bánh kem Lâm Viễn quên lấy đi, gã đi đến cầm lên, nhìn nhìn, rất đáng yêu.....Hạ Vũ Thiên cầm thìa bắt đầu ăn.

Không bao lâu sau, Lâm Viễn vội vã nhảy trở về, gào lên “Chết rồi, chảy rồi, quên mất!”

Lâm Viễn chạy đến bên cạnh bàn, không có bánh kem”

“Di? bánh kem....” Lâm Viễn xoay mặt, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên ngậm thìa nhìn hấn.

“Anh ăn bánh kem của tôi a?!” Lâm Viễn đi về phía trước, chỉ có điều là Hạ Vũ Thiên đã ăn xong rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói “Khổ sở cái gì, dù sao để vậy cũng sẽ tan hết”

Lâm Viễn nheo mắt, nhào lên giữ chặt Hạ Vũ Thiên “Tôi liều chết với anh!”

Hạ Vũ Thiên cười, hai tay ôm lấy eo Lâm Viễn, xoay người đặt hấn dưới thân, nhào lên bắt được cái miệng nhỏ, hôn xuống, nói “Một ly kem tính là cái gì, chỉ cần cậu thích, tôi làm cho cậu một căn phòng bằng kem!” Nói xong, lại tiếp tục hôn.

Lâm Viễn cảm nhận được hương kem trái cây trên môi Hạ Vũ Thiên, trong lòng buồn bực—nguyên lai bánh kem loại lớn là hương trái cây a.....hấn thích nhất là hương trái cây, sớm biết vậy đã mua nhiều một chút!

Lúc hoàng hôn, Lâm Viễn ngồi ăn cơm chiều với Hạ Vũ Thiên, A Thường đi vào, thì thầm vài câu với Hạ Vũ Thiên, khoe miệng gã hơi nhếch lên, nói với Lâm viễn “Mau ăn, ăn xong còn phải diễn một vở nữa!”

Lâm Viễn khó hiểu hỏi “Lần này là ai đến a?”

Hạ Vũ Thiên cười thần bí “Nhân vật chính đến”

34. Chương 34: Lo Được Lo Mất

Lâm Viễn chun mũi, vừa nghe Hạ Vũ Thiên nhắc đến nhân vật trọng yếu cùng với kế hoạch lớn, toàn thân liền không được tự nhiên.

Thấy Lâm Viễn rầu rĩ không vui, Hạ Vũ Thiên hỏi “Sao vậy?”

Lâm Viễn không lên tiếng, chớp chớp mi “Không có gì, tôi đi tìm Lí Cố”

“Tìm Lí Cố làm gì?” Hạ Vũ Thiên nhú mày “Người đã tề tựu đông đủ rồi”

“Khi nào đến gọi tôi là được rồi” Lâm Viễn tiếp “Tôi đến chỗ Lí Cố hít thở không khí” Nói xong chạy ra cửa sau.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, tựa vào giường lắc đầu, cảm thấy có chút phiền loạn.

Đứng lên đi đến cạnh cửa, nhìn thấy Lâm Viễn nhảy lò cò vào trong sân, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, cúi đầu ngẩn người, tựa hồ không có cách nào vui vẻ.

Hạ Vũ Thiên tựa vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn Lâm Viễn ngồi dưới tàng cây, Lí Cố mang theo một chiếc rương nhỏ đi đến, nhìn thấy Lâm Viễn liền nhào lại “Tiểu Viễn Viễn?”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn Lí Cố.

“Đang làm gì vậy?” Lí Cố ngồi xuống bên cạnh.

Hạ Vũ Thiên lấy di động nhấn nút ...điện thoại Lâm Viễn có gắn thiết bị nghe trộm, trước đây rất ít khi dùng, cũng không biết vì sao, gần đây rất hay sử dụng, lúc chiều khi Lâm Viễn đi cùng Hạ Vũ Kiệt, gã cũng dùng đến nó.

“Sao lại rầu rĩ không vui?” Lí Cố hỏi Lâm Viễn.

“Không” Lâm Viễn liếc mắt một cái, hỏi “Cải trang sao?”

“Uhm” Lí Cố đưa tay giúp Lâm Viễn chỉnh lại tóc, nói “Có phải Hạ Vũ Thiên biến thái ỨC HIẾP CẬU?”

“Uhm, hẳn đúng là kẻ đại biến thái, nhưng gần đây lại hoàn hảo, không chèn ép tôi”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên co giật, không lên tiếng.

“Ai, Lâm Viễn a, tôi hỏi cậu chuyện này” Lí Cố đột nhiên hỏi “Nếu có người lừa dối cậu, cậu sẽ thế nào?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nói “Thường xuyên có người lừa gạt tôi a”

“Thảm như vậy sao?” Lí Cố giật mình “Lừa tiền hay lừa tình a?”

Lâm Viễn nhìn nhìn Lí Cố, nói “Nga....nói vậy dường như có hơi khoa trương, rõ ràng là nhìn tôi rất không thuận mắt còn cố tình yêu mến tôi, khắp nơi ngăn chân tôi còn nói coi trọng tôi”

“Tôi không phải nói chuyện này” Lí Cố lắc đầu, nói “Tôi là nói, có người nào sâu sắc lừa gạt cậu chưa?”

“Thủ đoạn tàn độc?” Lâm Viễn hỏi.

“Uhm, thủ đoạn đến mức cậu không thể tha thứ cho hắn?”

“Không” Lâm Viễn lắc đầu “Với người này tôi cũng không mang thù”

“Vậy...phải lừa cậu như thế nào cậu mới vĩnh viễn không tha thứ cho kẻ đó?” Lí Cố hỏi.

Lâm Viễn nhìn Lí Cố một lúc, cười cười nói “Hạ Vũ Thiên sẽ không để ý tôi có tha thứ cho hắn hay không”

Lí Cố sửng sốt, Hạ Vũ Thiên cũng sửng sốt.

“Tôi chưa nói người lừa gạt cậu là Hạ Vũ Thiên a” Lí Cố xấu hổ.

Lâm Viễn nhìn nhìn Lí Cố, nói “Tôi chỉ đoán mà thôi, anh không cần nói tôi biết”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, Lí Cố đã có chút vô lực, nói “Tôi còn tưởng cậu là con thỏ nhỏ, nguyên lai là tiểu hồ ly”

“Một năm sau, cậu dự định thế nào?” Lí Cố lại hỏi “Muốn đến làm ở phòng khám của tôi hay không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói “Đến lúc đó rồi nói sau....Có lẽ đến lúc đó nói không chừng đổi nghề làm diễn viên....”

Lí Cố nở nụ cười, nói “Nếu có đổi thì phải là Hạ Vũ Thiên đổi chứ”

“Nga, hẳn có thể làm ông vua màn bạc” Lâm Viễn nhếch khóe miệng cười cười “Ông hoàng oscar”

Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ, ngắt điện thoại, xoay người về giường nằm.

Không lâu sau, Lí Cố cùng Lâm Viễn đi đến, Hạ Vũ Thiên chỉ cảm thấy sau khi quay lại, Lâm Viễn tựa hồ đã khôi phục lại dáng vẻ vô tâm vô phách thường ngày, thừa dịp có thời gian rảnh liền vội vã mở phim xem.

Hạ Vũ Thiên hóa trang xong, vẫy tay, nói “Lâm Viễn, đến đây”

“Làm gì?” Lâm Viễn trắng mắt liếc, nói “Tôi sắp xem xong rồi! Chuẩn bị tìm được hung thủ!”

Hạ Vũ Thiên tự đứng lại cảm thấy buồn bực, nói với Lí Cố “Anh vội thì đi đi, để tự tôi giải quyết!”

Lí Cố nhú mày nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, bắt đắc dĩ đành phải cầm mọi thứ đi ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên đi đến bên cạnh Lâm Viễn, Lâm Viễn vẫn đang chăm chú xem phim.

Hạ Vũ Thiên bất ngờ kéo hắn.

“Anh làm gì” Lâm Viễn bớt chút thời gian liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó hai mắt lập tức lại dán trở về màn hình tivi.

Hạ Vũ Thiên nhú mày, nói “Thế nào? nhân vật chính sắp đến”

“Biết rồi, anh đã nói” Lâm Viễn trả lời “Không phải là đại nhân vật gì đó sao?”

“Còn có kẻ thay thế kia” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói.

Lâm Viễn sững sốt một chút, lập tức gật gật đầu “Nga”

“Chỉ “nga” Thôi sao?” Hạ Vũ Thiên truy vấn.

“Ân” Lâm Viễn lại ừ một tiếng.

Tâm tình Hạ Vũ Thiên càng lúc càng tệ, nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Lâm Viễn gã sẽ nổi giận.

Cuối cùng cũng xem xong phim, Lâm Viễn tâm nói: phim điện ảnh thật là hay a, ngay cả một cảnh thừa cũng không có, lúc này Lâm Viễn mới cảm giác được một tầng áp suất thấp quanh thân Hạ Vũ Thiên, liền xoay mặt nhìn gã, hỏi “Anh làm gì a?”

Hạ Vũ Thiên sau một lúc lâu nhìn chằm chằm Lâm Viễn nói “Lâm Viễn, lát nữa cậu phải thể hiện rằng cậu thật sự ghen tị”

Lâm Viễn khẽ nhú mày, nói “Nga.....yêu cầu này khá cao, tôi sẽ tận lực”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục “Tôi sẽ thể hiện hết sức thân mật với hấn, tôi phải thấy trong mắt cậu tràn ngập ghen tị”

Lâm Viễn xoay mặt nhìn thẳng Hạ Vũ Thiên, thật lâu sau mới nói “Anh chính là ông hoàng điện ảnh, không cần đem tất cả diễn viên phụ đều hoàn mỹ như ông hoàng có được không a?”

“Lần diễn này chính là mấu chốt quyết định thành bại sau này. Người đến cùng hấn không phải là người bình thường, nếu cậu diễn không đạt sẽ bị phát hiện sơ hở”

Lâm Viễn cau mày nhìn sang nơi khác, nói “Tôi đã nói sẽ tận lực”

Lúc này, A Thường chạy vào nói với Hạ Vũ Thiên “Đại ca, xe đã đến dưới lầu!”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu nhìn Lâm Viễn, nói “Nếu cậu diễn không tốt tôi sẽ không tha cho cậu!”

Đã thật lâu Hạ Vũ Thiên mới dùng những lời uy hiếp vô dụng này nói chuyện với Lâm Viễn, cho dù mấy ngày này có nói, phần lớn đều dùng giọng điệu đùa giỡn, trong lòng Lâm Viễn có chút không được tự nhiên, nhưng chưa nói gì đã bị gã kéo đến bên giường, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Hạ Vũ Thiên đưa tay giữ tay Lâm Viễn. Lâm Viễn theo bản năng rút tay về, nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên nắm chặt, tựa hồ thấy Lâm Viễn có chút bướng bỉnh, hoặc giả là đang giận lẫy, Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn, Lâm Viễn vẫn cúi đầu, tựa hồ mất hứng.

“Cậu lại đang chơi trò gì?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, trắng mắt liếc Hạ Vũ Thiên, nói “Dâng trào cảm xúc a! Ghen tị không phải là nghiêm mặt u ám sao, nếu không thì làm sao bây giờ? Ông đây lại chướng mắt nhà người, lấy gì để diễn đạt cảnh ghen chứ?”

Hạ Vũ Thiên căng thẳng, Lâm Viễn cắn răng, hung hăng nhìn gã, Hạ Vũ Thiên ý thức được bàn tay trong tay mình đang run rẩy, Lâm Viễn rút tay về, đến bên bàn rót trà.

Thấy Hạ Vũ Thiên nhìn mình, Lâm Viễn xoay người đưa lưng về phía gã, khịt mũi, hĩ mũi vào ly, sau đó cầm lên đặt vào tay Hạ Vũ Thiên. Tâm nói: Ân chết đi! Đại hôn dẫn.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, theo sau, có người gõ gõ cửa.

Lâm Viễn muốn nói “Vào đi” Nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên trừng mắt, Lâm Viễn ném cho Hạ Vũ Thiên một ánh mắt xem thường, tận lực giả vờ giọng điệu kẻ lãnh diêm cao quý nói “Mời vào.....”

Khóe miệng Hạ Vũ Thiên co giật, tâm nói: Cậu ngọt ngào như vậy để làm gì?

Cửa bị đẩy ra, người đầu tiên đi vào là hai vệ sĩ giống hệt nhau.

Hai vệ sĩ đứng giữ ở cửa, sau đó, có ba người đi vào.

Đầu tiên là một lão ông thoạt nhìn ít nhất hơn bảy mươi tuổi, dáng gầy gầy, nhưng lại mặt âu phục, chống gậy mun, vừa nhìn đã biết là người có thân phận cao quý.

Bên cạnh là một người trẻ tuổi dịu dẽo lão ông, trong nháy mắt Lâm Viễn ý thức được tại sao Hạ Vũ Thiên lại tìm hắn làm thể thân, diện mạo thanh niên kia gần giống hắn, cũng là gầy tong teo, cao cao, chính là loại bạch diện thư sinh. Nhưng mà Lâm Viễn cảm thấy thanh niên kia hắn là lớn tuổi hơn hắn, ngũ quan lại càng thêm tinh xảo hơn một ít, ân.....Chính xác mà nói thì càng mang nét Á Đông hơn một chút. Đường nhiên, thoạt nhìn trầm mặc lãnh diễm....Thật đúng với gu thẩm mỹ của Hạ Vũ Thiên-Lãnh diễm cao quý.

Phía sau bọn họ còn có một người đàn ông cao lớn, Lâm Viễn nhìn hắn, khẽ nhíu mày, người này thoạt nhìn có chút giống Hạ Vũ Thiên, vừa nhìn thấy đã biết không dễ tiếp cận, hơi giống con lai, ngẩng cao đầu, Lâm Viễn bĩu môi, đầu năm nay, sao lại có nhiều người lãnh diễm cao quý như vậy a.

“Cha nuôi” Hạ Vũ Thiên suy yếu kêu một tiếng, muốn chống người ngồi dậy.

Lâm Viễn trong lòng run rẩy một trận, tâm nói: Hạ Vũ Thiên, anh kêu như vậy cũng không tránh khỏi một trận ghê tởm đi! Mặc dù đang oán thăm, nhưng Lâm Viễn vẫn rất phối hợp dịu gã, Hạ Vũ Thiên cố ý đẩy hắn ra, động tác làm rất tự nhiên, làm cho Lâm Viễn hơi hơi sưng sốt, thối lui sang một bên.

“Chậm đã chậm đã!” Lão ông xua tay, nói với thanh niên trẻ tuổi bên cạnh “A Thụy, còn không đi đỡ anh cháu”

Khóe miệng Lâm Viễn co giật, tâm nói, anh? Không phải là loạn luân chứ? Nhưng mà sau khi hồi tưởng.....Đúng rồi, Hạ Vũ Thiên gọi hắn là cha nuôi, xem ra là thanh mai trúc mã.

“Vũ Thiên, không sao chứ?” Thanh niên trẻ tuổi gọi một tiếng “Vũ Thiên” thật thân thiết, tự nhiên, tràn đầy yêu thương, Lâm Viễn tâm nói: Tôi có thể tìm một chỗ để nhổ một ngụm được không?.

“Uống nước không?” A Thụy cầm chén trà Lâm Viễn vừa đặt ở đầu giường ụy Hạ Vũ Thiên uống một ngụm, Lâm Viễn nhìn cười—Thật thâm thâm! Lúc này mới nhớ đến, không đúng a, phải ghen tị, phải ghen tị!

Nghĩ xong, Lâm Viễn bắt đầu điều chỉnh góc độ ánh mắt, lại điều chỉnh cảm xúc.....cảm thấy không thích hợp lắm, lại đổi, Lâm Viễn cảm khái—Hôm nay mới biết được, làm ông hoàng điện ảnh không dễ a, Hương Vĩ đại ca, em sùng bái anh! Không đúng.....Mã giáo chủ, em sùng bái anh!

Lâm Viễn lại theo bản năng bắt đầu tự tiêu khiển, giương mắt, lại thấy người trẻ tuổi còn lại mới vào đang nhìn hắn, trong mắt, tựa hồ có mỉm cười.

Đối với loại người có diện mạo cùng với ánh mắt không rét mà run, Lâm Viễn tự động không thèm nhìn.

Lâm Viễn làm qua loa cho xong, Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, A Thụy thấy hắn nhíu mày, hỏi “Không thoải mái sao?”

“Không phải” Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu.

“Ai dám đụng đến con ta?” Lão ông hung tợn hỏi “Là ai? Nhà Âu Dương hay là nhà họ Tôn?”

Hạ Vũ Thiên thu lại tâm tình, nhìn lão ông, lắc lắc đầu, nói “Còn chưa tra ra được”

Lão ông nhìn nhìn gã, hơi hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu nói “Đã hiểu, là người một nhà”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi hơi biến đổi “Không thể nào”

“A” Lão ông cười gượng một tiếng, nói “Ta cũng đoán được, cha con vừa mới mất a, người Hạ gia không tránh khỏi rối loạn, đừng nhìn bọn họ ngoài mặt đều sợ con, nhưng dù sao bọn họ cũng là người lớn a.....khi dễ con là tự nhiên”

Hạ Vũ Thiên nghe đến đó, theo bản năng cúi đầu.

Lão ông trầm mặc trong chốc lát “Quả nhiên là chú hai con sao?”

Lâm Viễn nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, đột nhiên cảm thấy, Hạ Vũ Thiên thật là diễn xuất tốt a....Người như vậy, khi nào mới có thể nói thật một câu? Những lời gã nói trước đây có thể tin tưởng sao?

Lâm Viễn nhìn chén nước đến gần người, lại nghe người đàn ông kia đột nhiên hỏi “Vũ Thiên, ai vậy a? Bạn trai hay là bảo mẫu?”

Lâm Viễn giật giật mi mắt, tâm nói, Hạ Vũ Thiên anh chết chắc rồi, đàn ông bên cạnh không phải là bạn trai thì là bảo mẫu.

“Hắn chính là Lâm Viễn” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Nga” Người đàn ông kia gật gật đầu, nói “Nguyên lai đây là di chúc sống trong truyền thuyết a” Nói xong đi lại gần, bắt lấy cằm Lâm Viễn, cười nói “ Tôi là Tống Hi, là anh kết nghĩa của Hạ Vũ Thiên, đây là Tiểu Thụy” Nói xong hắn chỉ chỉ thanh niên trẻ tuổi xinh đẹp kia.

“Lâm Viễn” Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chăm tay Lâm Viễn vẫn còn đang bị Tống hi nắm, nói “Đến đây chào lão gia, đây là lão tổ tông của Hạ gia”

Lâm Viễn tâm nói: Địa vị trong nhà các anh cũng đủ loạn a, phương pháp quản lý của xã hội đen chính là theo phương Tây, hiện tại xuất hiện một lão tông thì phải theo phương Đông, sau đó lại gọi ông ta là cha nuôi rồi trở thành lão tổ tông Hạ gia, được rồi, các anh là đại tổ tông Hạ gia, con kiến trước cửa nhà Hạ gia là tiểu tổ tông.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Lâm Viễn vẫn là đi đến, lễ phép nói với lão ông kia “Lão gia tử”

Lão ông nhìn nhìn Lâm Viễn gật gật đầu, nói “Xin chào”

Lâm Viễn thầm nghĩ—khó lường, người trong sạch lần đầu gặp nhau cũng không nói “xin chào”, ông lão xã hội đen lễ giáo không tồi a.

“Dáng đi của anh là lạ?” Tiểu Thụy cười hỏi “Là người quê sao?”

Lâm Viễn liếc mắt một cái, đột nhiên nghĩ đến lúc trước Hạ Vũ Thiên có nói đây là kẻ nổ súng bắn hắn, thuận miệng trả lời “Bị thương mà thôi”

“Nga” Tiểu Thụy gật gật đầu, nói “Nghe nói Hạ Vũ Thiên chỉ mang một mình anh theo bên người a”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, hỏi “Là nghe ai nói?”

Tiểu Thụy bị á khẩu, nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn Lâm Viễn—Cậu tốt nhất không nên diễn những thứ không bàn bạn trước.

Lâm Viễn cười cười, nói “Tiểu Thụy a, tôi thật rất ghen tị với cậu a”

.....

Tất cả mọi người sững sốt, Hạ Vũ Thiên lại càng sững sốt, Lâm Viễn đang diễn cái gì?!

Tiểu Thụy giương mắt nhìn Lâm Viễn, hỏi “Anh ghen tị chuyện gì?”

Lâm Viễn trả lời “Hạ Vũ Thiên lấy tôi làm thể thân của cậu a, cho nên theo lý thì tôi thực là ghen tị”

“Ha ha” Tống Hi đột nhiên nở nụ cười, nói “Cậu là thể thân của A Thụy? Tôi lại cảm thấy A Thụy là thể thân của cậu”

Lâm Viễn về mặt vô tội nhìn hắn, nói “Mọi người tán gẫu đi, tôi đi rót trà cho mọi người” Nói xong nhảy lò cò bỏ chạy.

Tiểu Thụy nhú mày nhìn Lâm Viễn, hỏi Hạ Vũ Thiên “Không phải là hắn có tật xấu chứ?”

Lão ông cũng cười, nói “Vũ Thiên, đàn ông phong lưu không sao cả, nhưng mà vui đùa với đàn ông phải cẩn thận một chút, thân phận Lâm Viễn đặc thù, hơn nữa, tìm người thể thân gì a, người đã chết nhiều năm như vậy?”

Hạ Vũ Thiên xấu hổ cười cười, trong lòng phát hỏa, Lâm Viễn cố ý không làm theo kịch bản.

Lâm Viễn đi vào phòng nghỉ bên trong, rót trà vào ly, Lí Cố thấy dáng vẻ hắn, bước đến “Uy, cậu làm sao vậy, mắt húng như vậy a?”

Lâm Viễn buông chén trà, xoay mặt nhìn Lí Cố, hỏi “Lí Cố, các anh cả ngày diễn trò, không thấy phiền sao?”

Lí Cố sững sốt, nhếch miệng cười cười, nói “Hạ Vũ Thiên diễn trò cũng là vì không có cách nào khác, tôi cũng không phải diễn trò”

Lâm Viễn rót trà vào ly, nói “Đây là miệng Hạ Vũ Thiên, còn đây là nước WC” Nói xong, xoay người bưng bàn trà đi.

Lí Cố sững sốt thật lâu, sau đó vỗ đùi “Rất chuẩn! Có sáng tạo!” Nói xong lại cười cười có chút sâu thẳm, xoay người rời đi, tinh tế nói thầm trong miệng “Tiểu Viễn Viễn a, thực xin lỗi a, về sau cậu chớ có trách tôi, muốn trách thì trách Hạ Vũ Thiên đi”

Lâm Viễn mang ly tách vào phòng rót trà cho mọi người, Tiểu Thụy nhận chén trà, hỏi “Lâm Viễn, anh đã từng lên giường với Hạ Vũ Thiên?”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, lắc đầu.

“Nga?” Ba người đều xoay mặt nhìn hắn, tựa hồ có chút giật mình, mà Hạ Vũ Thiên còn lại nhú mày.

“Này thật mới mẻ” Tống Hi cười nói “Vũ Thiên giữ cậu lâu như thế bên người mà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì “

Sau một lúc thật lâu sau Lâm Viễn mới nói “Là vì hắn bị thương nửa thân dưới, từ nay về sau không thể”

“A...” Tất cả mọi người sững sốt, giật mình nhìn Hạ Vũ Thiên, lão ông hỏi “Thật sao a?”

“Không có cha nuôi!” Hạ Vũ Thiên cũng có chút nóng nảy “Cha đừng nghe hắn nói bậy”

Tống Hi cười tủm tỉm, nói “Xóc chăn lên nhìn xem”

Tiểu Thụy muốn động thủ, Hạ Vũ Thiên vội ho khan mấy tiếng, Tiểu Thụy vội vàng dừng tay “Thực xin lỗi a Vũ Thiên, em không náo loạn nữa”

“Nghe nói gần đây có người cướp di thư” Tống Hi sờ sờ cằm nhìn Lâm Viễn.

“Là ai?” Lão ông hỏi Hạ Vũ Thiên.

“Người bị bắt là Tiễn Lão Lục, người phía sau còn đang điều tra” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Hiện tại anh bị thương nặng, bọn họ tự nhiên sẽ tranh giành với anh” Tống Hi cười nói “Không bằng vậy đi, di thư tôi giúp anh trông giữ vài ngày, A Thụy lưu lại chăm sóc anh”

“Ân” Tiểu Thụy gật đầu.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, nhất thời có chút do dự .

Lâm Viễn đứng lâu có chút mệt, đi đến ngồi xuống sofa ở bên cạnh, cúi đầu lật xem tạp chí.

“Cậu nói xem?” Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngẩng đầu “Tùy ý, như nhau cả thôi”

Tống Hi cười nói “Vậy đến ở chỗ tôi đi, tôi sẽ chăm sóc cậu vài ngày tới, mặc khác, lâu rồi tôi không về nước, làm người dẫn đường cho tôi đi, chúng ta đi shopping xung quanh”

“Tôi đi đứng có chút không dễ dàng” Lâm Viễn giương mắt trả lời.

“Đừng lo” Tống Hi đến gần nói “Chúng ta chậm rãi đi”

“Nga” Lâm Viễn hơi gật đầu “Được”

hạ vũ thiên nhú mày.

Một lúc sao, lão ông hàn huyên vài câu với Hạ vũ Thiên xong thì rời đi, Tống Hi cùng Tiểu Thụy ngồi lại trong chốc lát, đến khi trời chuyển tối, Tống Hi kéo Lâm Viễn đến trước mặt Hạ Vũ Thiên nói “Vũ Thiên, chúng tôi phải đi rồi, đợi đến khi cậu khỏe rồi tôi sẽ đem người trở lại”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Lâm Viễn, gật gật đầu.

Tổng Hi kéo Lâm Viễn đi ra ngoài, Lâm Viễn theo bản năng liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, ánh mắt giao nhau, Hạ Vũ Thiên còn chưa kịp nhìn thấy ánh mắt Lâm Viễn thì hắn đã bị Tổng Hi kéo đi.

Cửa phòng “đình” một tiếng khép lại, Hạ Vũ Thiên cảm thấy hốt hoảng trong lòng.

“Sao vậy? Không nở?” Tiểu Thụy ngồi bên cạnh vừa gọt táo vừa nói “Không phải mục đích cuối cùng của anh là muốn đem hắn sắp xếp bên người Tổng Hi sao? Anh cũng biết, Tổng Hi tuyệt đối không ngăn được”

Hạ Vũ Thiên ném cho Tiểu Thụy một ánh mắt cảnh cáo, Tiểu Thụy ngậm miệng không nói, cười lạnh một tiếng.

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng thở dài, rời khỏi giường đi đến bên cửa sổ, thấy Tổng Hi kéo Lâm Viễn xuống lầu, hai người đi rất chậm, đến cạnh xe, Tổng Hi mở cửa, cười đẩy Lâm Viễn lên xe.

Xe khởi động.....đi xa.

35. Chương 35: Hé Lộ Mạnh Mỗi

Lâm Viễn ngồi trong xe, tựa kính ngắm người, nhìn cảnh sắc hoán đổi bên ngoài, Tổng Hi ngồi bên cạnh nhìn Lâm Viễn.

“Muốn đi đâu?” Tổng Hi hỏi.

Lâm Viễn hơi ngần người, khó hiểu nhìn hắn “Không phải đến chỗ anh sao?”

“Tôi vừa trở về, không có chỗ ở, cậu nói xem? Phải đi mua nhà hay là đi thuê phòng hay vẫn là đến khách sạn?”

Lâm Viễn nâng cằm, nói “Tùy anh”

“Nga?” Tổng Hi cười hỏi “Hạ Vũ Thiên tặng cậu cho tôi nên mất hứng? Hắn cũng chưa nói là tặng, là tôi đoạt đi, nhưng cũng như vậy thôi”

Lâm Viễn vốn đang muốn mắng hai câu, nhưng nghĩ nghĩ, quên đi, đột nhiên không hứng thú.

“Hôm nay trễ rồi” Tổng Hi lên tiếng “Tôi có muốn đi xem phim không? Ngày mai đi leo núi không? Hay là đi dạo phố?”

Lâm Viễn ngoảnh mặt xem thường, trả lời “Đã nói là tôi đi lại không dễ dàng”

“Không sao” Tổng Hi cười tủm tỉm “Tôi công cậu là được, là vinh hạnh của tôi”

Lâm Viễn hơi hơi có chút giật mình, nhìn nhìn hắn, hỏi “Anh với Hạ Vũ Thiên đều là xã hội đen sao?”

“Uhm....50/50 đi” Tổng Hi nghĩ nghĩ, nói “Vũ Thiên cũng không tính hoàn toàn là xã hội đen, đối ngoại hắn vẫn là người làm ăn”

Lâm Viễn nhún vai thản nhiên, dù sao cũng không liên quan đến hắn.

“Tôi vẫn ở nước ngoài, thật lâu rồi chưa trở lại” Tổng Hi nói “Không nghĩ đến khi trở về còn có niềm vui lớn, hiện tại tôi đã tin, nếu không sẽ không quay về”

Lâm Viễn lịch sự cười cười, tâm nói —Đừng a, anh nên quay về bên đó đi, người nghiên cứu khoa học cần chuột bạch, nhưng xã hội đen thì đừng nên là chuột bạch, ở lại chỉ thêm nguy hại với lúa thóc quốc gia!

Tổng Hi nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa của Lâm Viễn liền đến gần, nói “Biểu cảm của cậu thật là phong phú”

Lâm Viễn ho khan một tiếng, ngoảnh mặt đi, cảm thấy tâm trạng đã hóa giải đi nhiều, mẹ ơi, tại sao phải vì Hạ Vũ Thiên mà khó chịu!

Xe dừng lại trước cửa một khách sạn thoạt nhìn rất xa hoa, Lâm Viễn cùng Tổng Hi xuống xe, Tổng Hi đi đặt phòng, Lâm Viễn ngồi trên sofa thượng đẳng ở sảnh khách sạn.

Di động vang lên, Lâm Viễn lấy ra xem, là Hạ Vũ Thiên gọi.

Lâm Viễn chun mũi, không nhìn.

Điện thoại reo liên tục, Lâm Viễn phát hiện tiếng chuông khiến mọi người khó chịu không ít, đành phải nhận cuộc gọi, hẳn vốn muốn nhận điện thoại một cách thản nhiên, nhưng không có dũng khí, quên đi, đối với xã hội đen phải ngon ngọt dụ dỗ! Cứng rắn không có ý nghĩa, nghĩ xong, Lâm Viễn nhấn nút nghe “Uy”

“Lâu như vậy mới trả lời?” Giọng nói Hạ Vũ Thiên có chút bất mãn, Lâm Viễn giật giật khóe miệng, nói “Đang đại tiện!”

Nơi này là khách sạn năm sao, mọi người đi qua đều liếc Lâm Viễn một cái, Lâm Viễn tâm nói: nhìn thí, có bản lĩnh thì đừng đi đại tiện thử xem!

“Cậu ở đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Đại tiện thì có thể ở đâu?” Lâm Viễn tức giận trả lời.

Hạ Vũ Thiên trầm mặc trong chốc lát, hỏi “Mất hứng?”

“Không” Lâm Viễn thản nhiên trả lời.

“Vậy sao lúc nói chuyện lại tức tối như vậy?” Hạ Vũ Thiên tiếp tục hỏi.

“Táo bón” Lâm Viễn thật sáng khoái trả lời.

Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ cười một tiếng, nói “Đang giận tôi?”

Lâm Viễn nhếch nhếch khóe miệng, nói “Đã bảo tôi bị táo bón, muốn chọc giận tôi thì nhất định phải là đi đại tiện! Anh là đại tiện sao?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, Lâm Viễn này mở miệng ra thật sự là...

“Cậu đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên cũng không so đo nhiều, chỉ truy vấn “Đêm nay ở đâu?”

Lâm Viễn bắt đầu dĩ nói “Ở khách sạn XXX”

“Ở phòng nào?” Hạ Vũ Thiên lại hỏi.

“Anh hỏi rõ ràng như vậy để làm gì?” Lâm Viễn mất kiên nhẫn.

“Có nói hay không?” Hạ Vũ Thiên uy hiếp “Nếu không nói tôi đón cậu trở lại”

Lâm Viễn tâm nói: Sợ anh a! nhưng mà nghĩ nghĩ, vẫn là nói “Còn chưa biết ở phòng nào”

“Khi nào biết thì nhắn tin cho tôi” Hạ Vũ Thiên căn dặn “Còn có, nếu Tống Hi dám động tay động chân thì cậu cứ phét hần đi, biết không?”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng theo bản năng, lúc này, Tống Hi đã đi trở lại, Lâm Viễn trả lời Hạ Vũ Thiên “Được rồi, không nói nữa”. Nói xong liền cắt điện thoại. Điện thoại di động của Lâm Viễn có bao da nhưng hắn không bỏ vào trong bao mà nhét vào túi áo, đứng lên, cùng Tống Hi đi đến thang máy.

“Vũ Thiên gọi đến?” Tống Hi hỏi.

“Uhm” Lâm Viễn cũng không giấu diếm, gật gật đầu.

“Để làm gì?” Tống Hi cười hỏi “Lo lắng cho cậu?” Lúc này hai người đã vào thang máy.

“Uhm” Lâm Viễn lại tiếp tục gật đầu, nói “Hắn nói nếu anh dám động tay động chân thì tôi hãy phét anh đi, sau đó hắn sẽ đến hủy thi diệt tích”

“Ha ha...” Tống Hi ha ha cười rộ lên, thang máy dừng ở lầu 11, hai người đi ra, Tống Hi dùng chìa khóa mở cửa, phòng 11-7. Lâm Viễn nhú mày, nói “Con số này là điềm xấu, lầu 11 còn phòng 7”

“Cái này có điềm xấu gì?” Tống Hi cười hỏi.

Lâm Viễn bĩu môi “Đây được gọi là quỷ trạch, cơ bản không phải số 11 thì là số 7”

Bên kia điện thoại, Hạ Vũ Thiên ngắt cuộc gọi, sau đó gọi A Thường đến, thấp giọng căn dặn vài câu.

Sau khi vào phòng, Lâm Viễn liền há to miệng, đi ra đi vào nhìn một vòng, nói “Trời ơi.....đây là phòng tổng thống trong truyền thuyết sao?”

Tổng Hi cởi áo khoác đặt trên sofa, nói “Lâm Viễn, làm người yêu tôi đi? Tôi mang cậu ra nước ngoài sống, đừng ở đây, nhiều thị phi”

Lâm Viễn hơi hơi sửng sốt một chút, tâm nói, ai nha, địch nhân Âu Dương muốn ta theo địch phản quốc!

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn cũng đã gần như đi thăm thú xong căn phòng, hần nhảy đến ngồi cạnh Tổng Hi, ngồi xuống, hỏi “Uy, tôi hỏi anh một chuyện”

“Hỏi đi” Tổng Hi gật đầu.

“Tổ tiên nhà tôi đều ba đời là bần nông, cha mẹ tôi cũng là giai cấp công nhân đúng chuẩn, vì sao đám địa chủ các anh lại bu xung quanh tôi như ruồi bu xác thối vậy?”

Tổng Hi sửng sốt, lập tức nở nụ cười, lắc lắc đầu nói “Chưa ai từng nói nguyên nhân cho cậu biết sao?”

Lâm Viễn lắc đầu “Chưa”

“Cho cậu xem cái này” Tổng Hi lấy ví, mở ra, bên trong có một tấm ảnh, đưa cho Lâm Viễn xem.

Trong ảnh có bốn người, ba thiếu niên hơn mười tuổi cùng một cô gái trẻ tuổi.

“Di?” Lâm Viễn chỉ vào hai thiếu niên, nói “Đây không phải là anh với Hạ Vũ Thiên lúc trước sao? Người trẻ hơn một chút kia hình như là Tiểu Thụy”

“Đúng vậy” Tổng Hi gật đầu.

“Đây là ai a?” Lâm Viễn chỉ vào cô gái trẻ tuổi, là một cô gái rất đẹp, thoát nhìn đặc biệt tao nhã.

“Uhm” Tổng Hi gật gật đầu, nói “Vào thời điểm này, ba người chúng tôi vì chuyện gia đình mà bị người đuổi giết, cho nên cha nuôi thu dưỡng chúng tôi đưa ra nước ngoài tị nạn, đây là chị Tiểu Thụy, tên là Tiểu Linh, cô ấy phụ trách chăm sóc chúng tôi”

“Nga” Khó trách nhìn thấy quen như vậy, lớn lên thật giống Tiểu Thụy nha” Lâm Viễn vuốt cằm cân nhắc.

“Cậu thật đúng là đồ ngốc a” Tổng Hi bắt đắc dĩ đứng lên, đi đến phòng tắm tìm một chiếc gương nhỏ đem đến cho Lâm Viễn, nói “Biết tại sao tôi lại nói Tiểu Thụy mới là thể thân của cậu mới đúng không? Cậu tự xem đi cô ấy giống ai?”

Lâm Viễn vẫn thấy không hiểu, cầm lấy gương nhìn nhìn, nhất thời có chút ngốc lảng....Khó trách lại thấy quen như vậy, Tiểu Linh này với hần giống như là long phượng thai.

“Ách...”Lâm Viễn rối rắm, hỏi “Này...”

“Tiểu Linh là giấc mộng đầu đời của tôi với Vũ Thiên” Tổng Hi buông gương xuống, tựa vào sofa nói “Chúng tôi lúc ấy đã thấu hiểu hết nhân tình ấm lạnh, hơn mười tuổi đã giết người, mệnh khó tránh, cái gì chưa từng trải qua? Trong cảm nhận của chúng tôi, thế giới đều là xấu xa, mãi đến khi cô ấy xuất hiện, thời gian vui vẻ nhất chính là lúc được cha nuôi thu dưỡng, ở cùng một chỗ với Tiểu Linh, tính cách cô ấy hoàn toàn không giống với Tiểu Thụy”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ hỏi “Chính là lãnh diễm cao quý?”

“Ha ha” Tổng Hi cười gật gật đầu, nói “Lãnh diễm cao quý chính là khí chất của cô ấy, trên thực tế, Tiểu Linh rất dịu dàng thiện lương”

“Không cần phải nói cũng có thể khẳng định chính là rơi vào bi kịch?” Lâm Viễn nhớ tới đủ loại hành vi của Hạ Vũ Thiên liền hỏi.

“Cô ấy chết rồi, trong một vụ nổ” Tổng Hi thở dài nói “Sau đó tôi với Vũ Thiên tách khỏi cha nuôi, tự mình độc lập, cho nên đối với cậu, cho dù chúng tôi có yêu thương đến thể nào đi nữa, những người biết chúng tôi đều không hoài nghi”

Lâm Viễn nghe đến đó đột nhiên nhú mày.....Hạ Vũ Thiên đến bây giờ vẫn chưa từng nhắc đến chuyện này, ngay cả người nhà họ Hạ cũng chưa từng nhắc đến, thậm chí Hạ Vũ Kiệt lần trước không chút khách sáo nào với hắn cũng không đề cập qua....Nếu cứ như vậy liên tưởng, sự tình liền trở nên phức tạp, cái chết của lão gia sẽ không đơn giản, cố tình chết trên bàn phẫu thuật của hắn, trong chuyện này rốt cùng là có bao nhiêu ẩn tình? Đều là kế sách của Hạ Vũ Thiên? Hay là nói người khác tính kế với Hạ Vũ Thiên, sau đó Hạ Vũ Thiên tương kế tựu kế? Thật phức tạp!

“Lần này đem cậu giao cho tôi” Tống Hi đột nhiên đến gần một chút, nhìn chằm chằm Lâm Viễn “Tôi biết, là kế hoạch Hạ Vũ Thiên sắp đặt, nhưng vẫn không thể kháng cự!”

Lâm Viễn nhú mày thật sâu, nói “Chuyện này.....tôi với cô ấy vẫn có những điểm khác nhau nha, cấu tạo sinh lý về căn bản là khác nhau, diện mạo đích xác có chút giống nhưng tính cách lại khác biệt một trời một vực, cho nên các anh phải nhận rõ bản chất, không nên bị hiện tượng mê hoặc”

Tống Hi nghe xong thản nhiên cười cười, lắc đầu, nói “Tôi không cho là như vậy”

Lâm Viễn bồn chồn trong lòng, sợ những chuyện sắp đến, việc này càng lúc càng thêm phiền thoái.

“Có một số việc tôi đề nghị cậu khi nào rảnh thì có thể hỏi Hạ Vũ Thiên một chút” Tống Hi đứng lên, nói “Nhưng nhìn thấy cậu tôi thật sự rất cao hứng, theo giúp tôi vui vẻ qua vài ngày đi”

Lâm Viễn ngây ngô gật đầu, tâm nói.....Kỳ lạ nha, tôi còn tưởng là Hạ Vũ Thiên có bóng ma thời thơ ấu ám ảnh, không ngờ là vì đối tượng thăm mếu chết đi, đây xem như là số mệnh. Đối với đàn ông, thứ không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt đẹp nhất, sợ nhất là yêu thầm mà chưa nói ra, chưa một lần nắm tay tỏ tình thì người trong lòng đã vĩnh biệt cõi đời, con mẹ nó như vậy chính là hồi ức đẹp nhất. Nói trắng ra nếu người yêu không chết, mười năm sau nói không chừng người đó chính là người vợ nhàu nhĩ của người, đến lúc ly hôn, đánh nhau chửi nhau nhiều như nước biển đi, không cần phải xóa bỏ những ấn tượng tốt đẹp, Hạ Vũ Thiên thật đáng thương bị trúng một đòn thật nặng, nga....Còn có Tống Hi, Lâm Viễn vì bọn họ là bị ai ba phần.

Đêm đó, theo yêu cầu của Lâm Viễn, A Thường đem laptop với truyện tranh của Lâm Viễn đến, còn có một bao lớn đồ ăn vặt Hạ Vũ Thiên dặn dò mang theo, vào đến phòng mình, cho dù ở khách sạn Lâm Viễn vẫn là trạch nam!

Lâm Viễn mở laptop, Lâm Viễn nhìn đến một ký tự yêu tinh mặt gian trên QQ, hí húp nhìn biểu tượng kia, chưa thấy qua a.

Mở ra nhìn nhìn, bên trên có một dòng “Tại sao laptop của cậu không có lấy một bộ phim nào?”

Người mở khung chat là—Hạ Vũ Thiên.

“Đáng chết!” Lâm Viễn chửi đồng “Hạ Vũ Thiên, anh dám động đến máy tính của ông đây!”

Lâm Viễn vừa mắng người xong, đầu bên kia lại truyền đến một icon hình gấu mèo, một tay cầm hoa hồng, bên cạnh là một câu—mỹ nhân, đến hôn một cái!

Lâm Viễn méo miệng, tâm nói, Hạ Vũ Thiên, anh dùng chiêu này tán gái sao? Sau mười bốn tuổi sẽ không có người mắc mưu sao? Lâm Viễn liền ném trả lại icon cục phân cho gã.

“Đang làm gì vậy?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn lấy trong túi một vừa gặm vừa lười biếng gõ bàn phím—không làm gì.

Hạ Vũ Thiên gửi trả một icon che miệng cười cười—Ồ dưới túi to, có cái gì?

Lâm Viễn chun mũi, trở mình kéo túi, nhìn thấy một chiếc hộp, liền hỏi—Đây là cái gì a? Bom hả?

“Vật dụng tình thú” Hạ Vũ Thiên dùng biểu cảm đáng khinh trả lời.

Lâm Viễn trở mặt xem thường, tìm kéo mở hộp, liếc mắt nhìn một cái—Là thứ mà hắn đã từng mua cho Hạ Vũ Thiên, một ly kem cục phân giống nhau như đúc, đặt bên trong hộp giữ nhiệt.

Lâm Viễn nhìn chằm chằm ly kem, sững sốt một lúc lâu, cái này có chút không giống ly kem trước, bên trên có hai con ruồi.

Anh đang ăn” QQ lại trả lời.

Sau một lúc lâu sững sốt, Lâm Viễn mới hồi phục—Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên? Vì sao qua internet lại trở nên đáng yêu như vậy?

Hạ Vũ Thiên gửi đến 1 icon gấu mèo—Anh vốn đáng yêu, chính em không phát hiện, anh ở trên giường càng đáng yêu, muốn thử hay không?

Lâm Viễn dùng icon ngón tay thối thật to gửi trả.

Hạ Vũ Thiên lại gõ icon thương tâm—Viễn Viễn, anh nhớ em!

Lâm Viễn cảm thấy nếu bản thân tiếp tục chat sẽ bị động kinh, một icon mashimaro gửi sang—Anh con mẹ nó uống nhầm thuốc?!

Hạ Vũ Thiên lại gõ icon heo con ôm mỹ nữ cọ đến cọ lui—Anh hối hận, anh muốn đến đón em.

Lâm Viễn chớp chớp mi—Không cần, Tổng Hi rất tốt.

Hạ Vũ Thiên gõ icon không nói nên lời—Nhanh như vậy em đã thay lòng đổi dạ a?

Lâm Viễn gửi đi icon khinh bỉ—Tiếp tục giả chết đi!

Icon một chú mèo nhỏ lăn qua lăn lại gửi đến—Anh thật buồn!

Lâm Viễn bất đắc dĩ—Thật buồn nôn, làm ơn đừng dùng từ ngữ lolita như vậy được không?

Bên kia Hạ Vũ Thiên lại gửi đến icon linh quang chợt lóe—Anh lên đi gặp em! Đầu tiên trốn ra khỏi bệnh viện, sau đó lên đến phòng, sau đó lên XXOO với em!

Lâm Viễn mày nhăn mặt nhú—Bệnh thần kinh! Tôi ở lầu 11, có bản lĩnh thì đến ngay bây giờ đi?!

Bên kia trầm mặc trong giây lát—Anh đến rồi! Sau đó QQ off.

Lâm Viễn sững sốt, gõ bàn phím, nhưng Hạ Vũ Thiên không online trở lại.

“Không phải đến thật chứ?” Lâm Viễn tròn mắt, ngay lúc đó, có người gõ cửa.

“Vào đi” Lâm Viễn kêu một tiếng, thấy Tổng Hi mở cửa ra, đứng tựa cửa nói “Lâm Viễn, dưới lầu có rượu, cậu có muốn đi hay không? Tôi muốn uống vài ly”

“Nga, tôi không uống rượu” Lâm Viễn chỉ vào gói to bên cạnh “Anh cứ đi việc của mình đi, không cần để ý đến tôi”

Tổng Hi nhún nhún vai, tìm sổ ghi lại số di động của mình đưa cho Lâm viễn, nói “Có chuyện gì thì tìm tôi, muốn ăn gì thì gọi cho phục vụ mang đến cho cậu”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, xua tay bảo hắn đi nhanh đi.

Sau đó tiếp tục nhìn laptop, tinh thần có chút không yên, Hạ Vũ Thiên sẽ không chạy đến đây thật chứ?

Lâm Viễn đang vò đầu bứt tóc phiền não, chợt nghe tiếng—leng keng.....chuông cửa truyền đến.

36. Chương 36: Hữu Kinh Vô Hiểm

Tiểu Thụy chuyển QQ sang trạng thái ẩn rồi ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên “Sao lại thất thần như vậy? Đi thôi!”

Hạ Vũ Thiên cau mày, nói “Cậu vừa nói gì với cậu ta? Nói nhiều như vậy?!”

Tiểu Thụy bật cười “Anh thật ngốc, Lâm Viễn là một con một sách điển hình, anh ta căn bản không thích hợp với phong cách xã hội đen của anh, giữa hai người luôn luôn có khoảng cách nhất định, làm sao anh ta có thể không cảnh giác với anh?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Tiểu Thụy “Tôi lại thấy giống như đang nguy hiểm”

“Anh nói thế nào thì thế ấy vậy” Tiểu Thụy tiếp “Còn không mau đi, Tống Hi có thói quen mỗi ngày uống một ít rượu, anh bỏ chút thời gian đến đó tạo không khí lãng mạn đi, tôi sẽ giúp anh giữ chân Tống Hi”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu mặc thêm áo khoác, theo cửa sau ra ngoài, lên xe, đi đến khách sạn.

.....

Lâm Viễn nghe tiếng chuông cửa vang lên, cảm giác thật buồn bực, Hạ Vũ Thiên cho dù là bay thì cũng không đến nhanh như vậy, có thể là Tống Hi thôi, chìa khóa còn để ở trong phòng.....nhưng mà hình như hẳn có đến 2 chiếc chìa khóa.

Nghĩ vậy, Lâm Viễn bèn chạy đến cửa, trên sàn có lót thảm nhưng Lâm Viễn bước đi thật nhẹ nhàng theo bản năng, rón rén ra cửa, qua lỗ nhỏ trên cửa quan sát bên ngoài.

Đứng trước cửa là một người thanh niên trẻ tuổi, đội mũ trắng, mặc đồng phục của nhân viên dọn phòng khách sạn, chính là người này bấm chuông.

Lâm viễn khẽ nhú mày, nhìn nhìn, tâm nói: Tôi không có gọi thức ăn à? LÀ Tống Hi gọi chẳng? Cũng có thể đó!

Lâm Viễn chuẩn bị lên tiếng hỏi thì đột nhiên nhìn vào góc tường thấy có một ống kim loại màu đen nhỏ dài, tuy rằng chỉ ngắn một mẫu....

Hắn nhú mày, loại ống này tuy rằng hắn chưa từng trực tiếp nhìn thấy bao giờ, nhưng nó lại thường xuyên xuất hiện trên TV, đó chính là ống giảm thanh của súng ngắn.

Lâm Viễn nhìn trên mặt đất, ngoài bóng của nhân viên phục vụ còn có bóng của một người khác ẩn sau tường.

Lâm Viễn bước lui từng bước, tâm nói: Không phải chứ?

Nghĩ vậy, hắn lập tức lấy điện thoại, lảo đảo chạy về phòng tìm tờ giấy Tống Hi vừa mới ghi lại, bấm số gọi, nhưng.....bên kia một mảnh âm thanh sần sật, là tín hiệu nhiễu đường truyền. Lâm Viễn nhú mày, đại khái có kẻ đã gây nhiễu tín hiệu di động, lúc trước hắn từng thấy trên TV nói loại máy móc này mỗi khi hoạt động thì trong vòng bán kính vài met sẽ không có sóng điện thoại di động!

Trải qua chuyện xảy ra vào sáng hôm trước, Lâm Viễn đã biết thực sự có kẻ muốn bắt hắn, hơn nữa....còn không biết kẻ đó là ai, lần này hắn có chút sợ hãi, nhưng làm sao bây giờ....điện thoại không gọi được.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, cái khó ló cái khôn, hắn chạy đến nhắc điện thoại bàn khách sạn, nhấn số Tống Hi.....nhưng.....ngoài cửa lại truyền đến tiếng chuông điện thoại.

“Nguy rồi!” Lâm Viễn lập tức ngắt điện thoại, sau đó chạy đến cửa phòng mình, khóa lại.

Quả nhiên, bên ngoài “Đing” một tiếng vọng vào, giống như tiếng rơi vỡ, Lâm Viễn khẳng định bọn họ đã đẩy nhân viên phục vụ kia để chuẩn bị phá cửa mà vào, điện thoại trong phòng hắn cũng chắc chắn là đã bị bọn họ động tay vào, có thể khẳng định bọn chúng đã biết bị phát hiện cho nên chú ý rất gắt!

Lâm Viễn lo lắng, xong rồi, cái này gọi là kêu trời trời không thấu, kia đất đất không nghe.....Nghĩ vậy, Lâm Viễn đột nhiên vọt đến bên giường, thấy đoạn chat dở với Hạ Vũ Thiên vẫn còn để mở, nghĩ nghĩ, Lâm Viễn gõ lên bàn phím hai chữ —Cứu mạng!

Đồng thời, “ping” một tiếng, bên ngoài truyền đến tiếng nổ, cánh cửa phòng ngoài văng ra!

Lâm Viễn chạy ra, trong bụng rửa thầm “mẹ nó, đây là nơi nào a, khách sạn năm sao mà ngay cả một khẩu súng hay một tên bảo vệ cũng không có” Lâm Viễn đẩy một chiếc tủ đến chặn ở cửa phòng mình, bản thân hắn lại núp sau cửa tủ mà ra sức đẩy, tâm nói....Mẹ ơi, Hạ Vũ Thiên, anh có bản lĩnh thì đến nhanh đi, ông đây không sống được mấy chốc nữa a!

Đồng thời ngay lúc này, Tiểu Thụy nhìn thấy trên khung QQ của Lâm Viễn nhấp nháy.....Hắn khẽ nhú mày, lấy điện thoại di động “Vũ Thiên! Lâm Viễn gửi đến hai chữ”

“Chữ gì?” Hạ Vũ Thiên đang lái xe.

” Cứu mạng.”

.....

Hạ Vũ Thiên ngắt điện thoại, Tiểu Thụy bắt đắ dĩ nhún vai, buông điện thoại, khoác thêm áo ngoài, ra cửa, nói với A Thường đang canh giữ bên ngoài “Bảo vệ cho tốt, không cho bất kì ai đi vào”

A Thường chau mày, ý thức được có thể đã xảy ra chuyện, nhưng hấn canh giữ ở chỗ này không thể ly khai, chỉ đành gật gật đầu.

Lâm Viễn liều chết giữ cửa, chợt nghe bên kia có người đang ra sức đẩy, may mà chiếc tủ này khá nặng, Lâm Viễn còn đem tất cả những thứ có thể chặn cửa đẩy đến, nhưng bên kia vẫn truyền đến từng đợt chấn động.

Tổng Hi đang ngồi uống rượu trong một quán bar yên tĩnh ở dưới lầu, trên tay cầm một cái bật lửa cũ, xoay xoay trong vô thức, trên bàn là tấm ảnh vẫn đặt trong ví, lúc này....di động vang lên.

Tổng Hi cầm lấy điện thoại, là Hạ Vũ Thiên gọi đến, bắt máy, chợt nghe bên kia truyền đến giọng nói có chút hoảng loạn của Hạ Vũ Thiên “Có kẻ làm nhiễu sóng điện thoại Lâm Viễn”

Tổng Hi cắt điện thoại, chạy khỏi quán bar.

Lâm Viễn đứng tựa lưng vào tủ, cảm giác trần phá cửa đột nhiên ngừng lại, hấn đang buồn bực, bỗng dừng lại phát hiện bên ngoài cửa sổ xuất hiện một người mặc đồ đen.

Lâm Viễn kinh ngạc đến nhảy dựng, trên tay người nọ cầm súng giảm thanh, bắn một phát vào cửa sổ rồi lập tức vào phá nát cửa kính, một trận cuồng phong quét vào phòng.

Lâm Viễn không có chỗ trốn, vừa định đứng lên thì người nọ đã đi đến, đạp một cái lên chân Lâm Viễn.

“A....” Lâm Viễn vốn có thương trên đùi, cú đạp này làm hấn đau đến nhe răng, đồng thời, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập phá, ngăn tủ bị đẩy ra, có người chen vào, người mặc áo đen kia rút súng về, kéo cổ áo Lâm Viễn lôi đi.

Những kẻ trong phòng nhìn nhau một cái, không nhiều lời vô nghĩa, kéo Lâm Viễn ra ngoài, Lâm Viễn bị đau chân, không thể nhúc nhích, người nọ liền lấy một miếng băng dính màu đen dán miệng Lâm Viễn lại, sau đó khiêng hấn đi ra ngoài.

Lâm Viễn giãy dụa nhưng không thoát ra được, chỉ có thể ô ô vài tiếng, bị khiêng ra khỏi cửa.

Những kẻ này trực tiếp chọn thang máy, Lâm Viễn qua khóe mắt nhìn thấy một chiếc chìa khóa cắm bên ngoài thang máy liền biết thang máy đã bị khóa, dường như bọn họ muốn mang hấn đến bãi đỗ xe.

Quả nhiên, người nọ ấn nút số 1, thang máy đi xuống rất nhanh, Lâm Viễn cầu nguyện trong lòng: Hạ Vũ Thiên, anh chạy như bay đến đây đi, đi 220km/h được không a!

Mặc kệ Lâm Viễn không chút mong muốn, thang máy cuối cùng cũng dừng ở lầu 1, hơn nữa cửa còn mở ra, hấn bị khiêng ra ngoài, những kẻ đó đi phía trước, mà Lâm Viễn bị khiêng ở phía sau, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn đến một góc khuất mà những kẻ kia không thấy được, Tổng Hi đang cầm một con dao đứng ở cửa thang máy, đưa ngón tay lên ý bảo Lâm Viễn dừng lên tiếng.

Lâm Viễn gật đầu một chút, ngậm miệng không nói lời nào, đột nhiên, Tổng Hi hai ba bước đi đến, đâm một nhát vào kẻ đang khiêng Lâm Viễn.

Người nọ rên lên một tiếng, ngã xuống đất....Đồng thời, mấy kẻ đứng bên cạnh đã muốn rút súng ra, Tổng Hi rút dao phóng ngay cổ một kẻ khác, Lâm Viễn lom côm đứng dậy, nhìn thấy kẻ bên cạnh chuẩn bị nổ súng bắn Tổng Hi, hấn liền nhào lên xô ngã tên kia, Tổng Hi động tác cực nhanh, nhào đến đâm người nọ một dao rồi xoay người ôm Lâm Viễn trốn sang một bên, ngay lúc đó, “phốc....phốc”-vài tiếng súng vang lên....

Tổng Hi đưa tay lấy di động trong túi áo, sau đó lại lấy ra một con dao khác, đưa tay cởi miếng băng dính trên miệng Lâm Viễn, nói “Tí nữa cậu chạy đến bãi đỗ xe bên kia, đừng quay đầu lại, tôi đi giải quyết nốt những kẻ kia”

“Uhm” Lâm Viễn gật đầu một chút, Tống Hi ấn ấn điện thoại vài cái, sau đó nói với Lâm Viễn——“Một, hai, ba....Chạy!” rồi ném điện thoại sang một bên.....

Tiếng di động đột nhiên reo vang, sau đó là tiếng súng, Lâm Viễn nhanh chân bỏ chạy, Tống Hi cũng đồng thời đứng lên, phóng dao trên tay, người cũng nhẹ nhàng nhảy qua thùng xe....

Lâm Viễn hữu kinh vô hiểm chạy đến sau tường, đang muốn ngoái đầu nhìn thì một bàn tay từ sau lưng xuất hiện bịt miệng hắn lại.

Lâm Viễn còn không kịp “Hừ” một tiếng đã bị một người kéo vào trong xe, hắn vừa định giãy dụa lại nghe thấy một tiếng cười quen thuộc vang lên, giương mắt nhìn—là Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Thiên nhếch môi cười, Lâm Viễn nhìn thấy một chiếc xe khác chạy song song bên cạnh, xe dừng lại, Tiểu Thụy xuống xe, trên tay cầm một cây súng dài, động tác rất thuần thục, con mẹ nó rất đẹp trai, Lâm Viễn không phải không hâm mộ, tâm nói: Khỉ thật, còn hay hơn cả phim của Ngô Vũ Sâm!

Hạ Vũ Thiên khởi động xe, Lâm Viễn sốt ruột “Aiiii, anh bỏ mặc anh em vậy a?”

“A, còn có vài tên, có thể làm khó bọn họ sao?” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng thốt lên “Đối phó với 1 đám tàn quân chỉ cần hai người bọn họ là đủ”, xe lao ra quốc lộ, rồi đi.

Tống Hi thấy Tiểu Thụy đến liền lách người trốn sau một gốc cột. Tiểu Thụy bắn chết hai tên, vừa định tiếp tục nổ súng thì nghe Tống Hi lên tiếng “Lưu lại một tên!”

Tiểu Thụy không bắn chết tên cuối cùng mà bắn vào chân, kéo người lên xe, sau đó Tống Hi cũng lên xe, hỏi “Lâm Viễn đâu?”

“Bị Hạ Vũ Thiên đón đi rồi” Tiểu Thụy nói “Hắn nói không chịu để người lại cho anh”

“Hô....” Tống Hi có chút nản lòng, bắt chéo chân tựa vào ghế xe, bắt đắc dĩ thở dài.

“A” Tiểu Thụy buồn cười nói “Sao vậy, hồi hận đến vậy sao?”

“Sớm biết đã không đi uống rượu, không biết hắn có bị thương hay không” Tống Hi xoa xoa mi tâm, thấp giọng nói.

“Ít đóng vai si tình đi, hắn cũng giống như Tiểu Linh, vĩnh viễn coi trọng Hạ Vũ Thiên, anh con mẹ nó còn tiếp tục si tình thì cũng chỉ nhận shit thôi”

Tống Hi trắng mắt liếc “Cậu không cần phải ác miệng như vậy”

Tiểu Thụy xem thường nói “Chẳng lẽ không đúng vậy sao?”

Tống hi không để ý đến hắn, tựa lưng vào ghế ngăn người, rồi lại hỏi “Đi đâu a?”

Tiểu Thụy chỉ chỉ vào kẻ chân đầy máu ở phía sau, nói “Tìm một chỗ xử lý hắn đi, nhân tiện hỏi một chút xem là ai muốn động đến người trong lòng của anh với Hạ Vũ Thiên”

Tống Hi quay đầu lại, chỉ thấy người nọ đột nhiên co giật....đã chết.

“Đường như uống thuốc độc có vẻ hữu dụng hơn” Tống Hi thản nhiên nói “Xem ra có hỏi cũng không được gì”

“Mẹ nó!” Tiểu Thụy hỏi “Tất cả đều uống thuốc kích thích thần kinh sao? Thật đúng giờ”

“Ông chủ của bọn họ thật cẩn thận a” Tống Hi đến gần sờ sờ động mạch chủ tên kia, nói “Trễ một chút sẽ lập tức chết ngay, cả quá trình không quá hai mươi phút, khó trách bọn họ chạy đua với thời gian như phát điên”

“Đến tột cùng là ai muốn bắt Lâm Viễn?” Tiểu Thụy nhú mày, bắt hắn có ích lợi gì?”

Tống Hi cười nói “Bắt hắn, Vũ Thiên thì tôi không biết nhưng ít nhất tôi nhất định bán mạng vì cậu ấy”

“Không có tiền đồ!” Tiểu Thụy liếc mắt trắng dã “Cho nên Tiểu Linh mới không chọn anh!”

Tống Hi bịt kín tai nói “Tôi cái gì cũng không nghe thấy”

Cổng bệnh viện, Hạ Vũ Thiên đỗ xe lại, muốn lái Lâm Viễn xuống xe thì nhìn thấy hắn đang xoa xoa chân, nói “Hình như đụng đến xương”

Hạ Vũ Thiên sửng sốt, cúi đầu kéo ống quần Lâm Viễn lên xem, sau đó chau mày, nói “Tên hỗn đản nào đánh cậu?”

“Không có đánh mà là bị ngán chân” Lâm Viễn cường điệu “Hắn đánh lén chứ nếu đánh trực diện thì ông đây chẳng sợ”

Hạ Vũ Thiên cười cười bất đắc dĩ, nói “Tay chân lạnh lẽo như vậy còn nói không sợ? Giả vờ gì chứ?”

Lâm Viễn bĩu môi, Hạ Vũ Thiên xuống xe, vô cùng cẩn thận bế Lâm Viễn vào trong, lại kéo Lí Cố từ trên giường dậy đi bằng bó cho Lâm viễn, Lí Cố dặng chân mắng chửi “Cậu không thể tĩnh dưỡng một tháng cho tôi sao?! Con mẹ nó nếu còn tiếp tục như vậy cậu muốn tàn phế luôn sao?!”

Lâm Viễn nhăn mặt nhăn mũi, trắng mắt liếc Hạ Vũ Thiên một cái.

Hạ Vũ Thiên mỉm cười nói “Lâm Viễn, đi nghỉ dưỡng đi, thế nào?”

“Gi?” Lâm Viễn có chút giật mình.

“Tôi có một hòn đảo nhỏ, chúng ta đến đó nghỉ dưỡng, không có những kẻ khác, cùng nhau ẩn dật một tháng, sau đó mới trở về?”

Hạ Vũ Thiên cười hỏi.

“Không cần!” Lâm Viễn lắc đầu ngoay ngoay “Kiên quyết không đi!”

Hạ Vũ Thiên vẫn là cười “Được rồi, quyết định như vậy đi!”

37. Chương 37: Xâm Nhập Mê Cục

Lúc Tống Hi cùng Tiểu Thụy chạy đến phòng khám của Lí Cố thì Lâm Viễn đã gần như băng bó xong, đại khái hôm nay thật sự bị gây sức ép quá sức mệt mỏi nên đã nằm ngủ trên sofa, Hạ Vũ Thiên tựa vào giường, sắc mặt khá hơn một chút những vẫn có chút tái nhợt, đương nhiên, đây là công lao hóa trang của Lí Cố.

Tống Hi đến cạnh sofa, nhìn Lâm Viễn bọc người trong chăn, trên đùi quần băng thật dày, hắn nằm nghiêng, ôm chăn ngủ vù vù, nhìn hắn như vậy thú vị đến không nói nên lời.

Tống Hi ngồi xuống bên cạnh Lâm Viễn, đưa tay kéo lại chăn cho hắn, hỏi Hạ Vũ Thiên “Có biết ai làm không?”

Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, nói “Nhưng mà để Lâm Viễn ở đây rất nguy hiểm, tôi cũng cần tĩnh dưỡng cho nên ngày mai tôi đưa cậu ấy đến ở trên đảo”

“Tôi cũng đi!” Tiểu Thụy nhanh nhẩu lên tiếng.

Hạ Vũ Thiên nhíu mày, hỏi “Cậu đi làm gì?”

“Không có ai bảo vệ hai người các anh”

“A Thường?” Tống Hi nhíu mày “Chỉ có vài người như vậy không đủ, tôi cũng đi theo thôi”

“Cậu cũng đi?” Hạ Vũ Thiên nhíu mày nói “Các cậu lưu lại làm việc đi”

“Không được, tôi phải đi theo” Tống Hi nói “Bằng không tôi làm sao biết anh có làm gì Lâm Viễn hay không?!”

“Tôi có thể làm gì cậu ta?” Hạ Vũ Thiên nhíu mày “Cậu ấy là người của tôi”

Hai bên đang tranh luận chột nghe tiếng Lâm Viễn mơ mơ màng màng trở người, nhỏ giọng nói thảm một câu “Ồn chết.....đi càng đông càng tốt!”

Mọi người trầm mặc trong giây lát, Tống Hi “phụt” một tiếng cười lên, Tiểu Thụy hơi nhếch môi, Hạ Vũ Thiên thở dài, hung hăng trừng mắt liếc Lâm Viễn một cái, Lâm Viễn quay mặt, kéo chăn che kín đầu rầu rĩ cười, tâm nói: Hạ Vũ Thiên, lão tử mới không thèm làm cô nam quả nữ ở chung với người, có đi thì cũng phải tha theo mấy kẻ chống lưng, nếu không đến lúc ấy sẽ bị người ăn đến ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy.

Đêm đó, mọi người đi nghỉ ngơi, A Thường phụng mệnh đi thông báo cho mọi người trong Hạ gia về việc Hạ Vũ Thiên phải rời khỏi nơi này, đại khái đi khoảng một tháng, việc kinh doanh của Hạ gia tạm thời giao lại cho hai anh em Hạ Gia.

Buổi trưa ngày hôm sau, một chiếc trực thăng đậu trên sân bay sau phòng khám, bọn A Thường đỡ Hạ Vũ Thiên, Tống Hi dìu Lâm Viễn, cùng nhau lên trực thăng.....Theo Lâm Viễn thấy rời khỏi đây thì thành phố vẫn không phát sinh chuyện tốt lành nào, trực thăng bay đến một hòn đảo nhỏ ở gần đó.

Mất khoảng 1h bay thì đến đảo, Lâm Viễn tựa cửa sổ nhìn cảnh sắc bên dưới, đây là lần đầu tiên hắn ngồi trực thăng, tâm nói.....Ai nha, có tiền thật tốt, rất sáng khoái!

Khoảng 10h sáng trực thăng đáp xuống một hòn đảo nhỏ, Lâm Viễn bước xuống, trong mắt hắn xem ra nơi này là một hòn đảo nhỏ không bằng nói là một tòa nhà hình lập phương nổi giữa biển. Công trình kiến trúc này bốn phương tám hướng đều tràn ngập không khí hiện đại, hoàn toàn không có chút phong tình nào của hòn đảo phương Nam.

“Đây là hải đảo hay là UFO a?” Lâm Viễn nhíu mày “Sao lại không có dứa với gấu mèo a?”!

Tiểu Thụy không nhịn được đưa mắt liếc “Dừa thì có liên quan gì đến gấu mèo?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, hỏi “Không liên quan sao?”

Tiểu Thụy ném cho hắn một cái nhìn xem thường, không buồn nhìn thêm nữa.

Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ vãng, nhỏ giọng nói thầm 1 câu với Lâm Viễn “Cậu có ý gì hả, nhà quê”

“Ai nha!” Lâm Viễn trừng gã “Anh mắng gì tôi đây?”

Hạ Vũ Thiên chớp mắt một cái, nói “Là cậu tự nói thôi, đồ nhà quê”

Lâm Viễn thừa dịp mọi người không chú ý đưa tay nhéo Hạ Vũ Thiên một cái, Hạ Vũ Thiên trợn trắng mắt, nói “Sao? Cậu cũng động thủ bắt động khẩu?”

Lâm Viễn sững sốt một chút, đưa tay sờ sờ lên trán Hạ Vũ Thiên, tâm nói—Đây là Hạ Vũ Thiên sao? Tại sao lần trước nói chuyện còn rất nhẹ nhàng bây giờ lại ác mồm ác miệng? Không phải là ăn nhầm thức ăn biến đổi gen chứ?

Lâm Viễn ở chung với Hạ Vũ Thiên lâu như vậy, chỉ có khuỷu môi múa mép là chưa thua lần nào, nói đến nói đi, đây cũng là chỗ hắn có lợi thế nhất, đánh thì đánh không lại, mỗi ngày còn bị gã kéo đến khuôn đi, nếu bây giờ đến khuỷu môi múa mép cũng không lại gã thì sẽ thế nào? Lâm Viễn cảm thấy có chút ghen ghét, bản thân phải tự tìm một cơ hội để trút hết cơn giận này.

Mọi người cùng nhau xuống trực thăng, Lâm Viễn vốn tưởng bước xuống sẽ đau chân, nhưng chạm đến mặt đất mới phát hiện hòn đảo này tuy kết cấu bên ngoài làm bằng kim loại nặng, kiến trúc hiện đại, nhưng trên khắp đảo vẫn được phủ kín cát mịn trắng phau, mềm mại, hơn nữa lớp cát dưới chân dường như còn được thêm vào một thứ gì đó, khi bước đi đặc biệt mềm mại, một chút đau chân cũng không có.

Tống hi nhìn nhìn hắn, thấp giọng nói “Cởi giày ra, lúc đi sẽ còn thoải mái hơn”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Thật sao?”

“Cậu thử rồi biết” Tiểu Thụy hiển nhiên không khách khí với Lâm Viễn, nói tiếp “Cái gì cũng hỏi, cậu là con nít sao?”

Lâm Viễn lại chớp chớp mắt, nói “Tôi cũng chưa nói tôi là nhà thông thái, anh gấp cái gì? Thêm vào đó tôi cũng chưa có hỏi anh, anh mắc chứng ảo tưởng mình là kẻ bị hại à?”

“Cậu!” Tiểu Thụy tức giận trừng Lâm Viễn, đưa tay muốn tóm lấy hắn “Tên ranh con này, tôi bóp chết cậu!”

“Aiiii!” Lâm Viễn nhanh chân trốn sau lưng Tống Hi nói “Anh đừng quá phận a, hai ta đấu khẩu không động tay động chân, anh đừng ý thể hiếp đáp người khác, cẩn thận lỗ mũi cũng dài ra!”

Tiểu Thụy thấy đôi môi Lâm Viễn khép mở, khép mở, từng lời thốt ra đều khiến người ta tức chết làm tâm tình hắn cực độ khó chịu, nổi giận đùng đùng nói “Tên tiểu quỷ nhà cậu, sớm hay muộn cũng có một ngày tôi đánh chết cậu, xem cậu còn lợi hại nữa không!”

Lâm viễn nhóp chóp mi, tránh ở sau Tống Hi, tâm nói—Sợ anh á?!

Mọi người đưa Hạ Vũ Thiên vào phòng trước, gã miễn cưỡng có thể ngồi xuống, Tống Hi lên tiếng “Lâm Viễn, tôi đưa cậu đi thăm quan một chút được không?”

Lâm Viễn vốn muốn nói được, nhưng lại cảm giác Hạ Vũ Thiên cào nhẹ lên tay hắn, tựa hồ có việc cần nói, bèn lên tiếng “Uhm....tôi hơi đói, giờ cũng sắp đến bữa trưa rồi, đợi ăn cơm xong rồi buổi chiều thông thả đi dạo được không? Chiều nay anh không có việc gì chứ?” Lâm Viễn cười tủm tỉm hỏi Tống Hi.

Tống Hi nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc rồi gật đầu cười, nhưng giọng nói cùng dáng vẻ Tống Hi khi nói làm Lâm Viễn khẽ nhíu mày, người này là thật tâm đối đãi với hắn....cảm giác không hờn giận mà có chút đáng thương.

Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy Tống Hi thật đáng thương, quả nhiên một khi mất đi thứ đặc biệt yêu thích, thứ mình trân quý nhất, vĩnh viễn không thể tìm lại được thì dường như nếu tìm thấy một thứ khác có chút tương tự sẽ gắt gao giữ lấy, đến chết cũng không buông tay!

Nghĩ vậy, Lâm Viễn khẽ thở dài trong vô thức.

Tống Hi thấy Lâm Viễn tựa hồ tinh thần mệt mỏi liền đưa tay sờ sờ trán hắn “Buổi trưa cậu muốn ăn gì? Để tôi bảo người đi làm cho cậu”

Lâm Viễn lắc đầu “Ăn gì cũng được” Nói xong nhún nhún vai, nhích người ngồi cạnh Hạ Vũ Thiên, trong lòng có chút không thoải mái....Theo cách nói của Lâm Viễn thì hắn là kẻ hiểu rõ bản thân mình nhất, nếu nói hắn là cầu, thì tuyệt đối chính là loại cầu Trung Hoa điển hình suốt ngày lưu lạc đầu đường xó chợ lúc nào cũng lấm lem bùn đất, nhiều lắm thì là loại cầu Bắc Kinh béo ị hay chạy rong chứ không phải danh khuyển hay loại khuyển hiếm lạ gì, càng không có thói quen được người cẩn thận che chở....Cách thể hiện cùng với cách che chở của Tống Hi so với cách đùa cợt, trêu người thường thường của Hạ Vũ Thiên càng làm cho Lâm Viễn không được tự nhiên....Hắn cảm thấy bản thân đã trở thành phụ nữ, tình yêu của Tống Hi không phải là tình cảm dành cho đàn ông mà chính là dành cho phụ nữ!

Tiểu Thụy đứng bên cạnh nhìn Tống Hi có chút mất mát thu tay về đành bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, tâm nói—Tống Hi a Tống Hi, đây là nguyên nhân anh vĩnh viễn không thể thắng Hạ Vũ Thiên, đối với người anh yêu, anh cho đi rất nhiều, còn Hạ Vũ Thiên lại như gần như xa, nắm giữ hay buông tay đều rất đúng mực.

Thứ không chiếm được mới vĩnh viễn là thứ tốt nhất—Điều này không chỉ áp dụng đối với phụ nữ mà còn áp dụng cả với đàn ông. Tình yêu là thứ mà nếu không quan tâm đến thiệt hơn thì có thể dấn thân vào thật sâu, yêu đến chết đi sống lại, nhưng nếu suy tính được mất thì phải dùng đến tâm cơ, để trói chặt một người không chỉ có toàn tâm toàn ý là được.....mà ngược lại, kẻ toàn tâm toàn ý lại là tên ngốc!

Tống Hi đi ra ngoài chuẩn bị bữa trưa, Hạ Vũ Thiên ra hiệu Tiểu Thụy cũng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại gã cùng Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngồi trên giường duỗi chân kiểm tra vết thương một chút, cảm giác miệng vết thương ần ần ngứa, xem ra tốc độ khép miệng vết thương cũng không chậm lắm, Hạ Vũ Thiên đột nhiên mở miệng “Lâm Viễn, cậu cảm thấy Tống Hi là người như thế nào?”

“Àn” Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nói “Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, tôi vốn cảm thấy anh ta rất giống anh, hắn là cùng một loại người, nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn không phải vậy, anh ta hoàn toàn không giống anh”

“Nga?” Hạ Vũ Thiên cười cười có chút hứng thú, hỏi “‘Không giống chỗ nào?’”

“Anh là sói, anh ta là chó” Lâm Viễn nói một cách đơn giản “Về ngoài tương tự, nhưng trong một tình huống khác hẳn sẽ không cần người, còn anh sẽ ăn thịt người”

Hạ Vũ Thiên nhếch miệng, sau một lúc lâu mới nói “Lâm Viễn, nhân loại là 1 loài rất thú vị”

Lâm Viễn ngoảnh mặt nhìn gã “Như thế nào?”

“Ví dụ như đàn ông, phần lớn đều từng có ý nghĩ tìm một người phụ nữ bên ngoài gây thơ trong trắng nhưng trên giường lại là kỹ nữ, nhưng tất cả đàn ông đều biết kỹ nữ là thấp hèn, dâm dăng không đáng để bàn đến” Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói “Cũng giống như chó và sói, nuôi sói không phải là sự lựa chọn thú vị nhất, nuôi chó mới tốt, nhưng trong mắt người thường, đại đa số mọi người đều thấy nuôi sói thì bảnh hơn.....Hơn nữa còn ham mộ kẻ nuôi sói, cảm thấy kẻ nuôi sói sẽ có bản lĩnh hơn kẻ nuôi chó.....không phải sao?”

Lâm Viễn hơi hơi nhú mồm, nói “Hạ Vũ Thiên, anh thật xấu xa, hẳn với anh là anh em từ bé đến lớn, sao anh lại xem thường hẳn như vậy?”

Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, nói “Tôi không phải xem thường hẳn....giang sơn dễ đổi, tính cách sẽ quyết định số phận, Tống Hi đủ thông minh, hẳn tự nhiên sẽ biết mình thua ở đâu, nhưng hẳn sẽ không thay đổi, hoặc là nói, hẳn vĩnh viễn không thể thay đổi! Bởi vì hẳn là Tống Hi”

Lâm Viễn chau mày, sau một lúc mới trả lời “Anh thật khiến kẻ khác chán ghét!”

“Tôi có chuyện phải nói với cậu” Hạ Vũ Thiên ra lệnh “Cậu phải bảo trì khoảng cách với Tống Hi và Tiểu Thụy”

“Tiểu Thụy kia không cần anh nói” Lâm Viễn nhú mồm, nghĩ nghĩ nói “Tôi cũng sẽ bảo trì khoảng cách với Tống Hi”

“Nga?” Hạ Vũ Thiên hơi có chút giật mình hỏi “Tôi nghĩ cậu sẽ làm trái ý tôi, cố tình tiếp cận hẳn”

Lâm Viễn ném cho gã một cái nhìn xem thường, nói “Sao có thể? Anh ta si tình như vậy, nhưng không biết lúc nhìn tôi lại đang nhớ đến ai? Tôi nếu thường xuyên tiếp cận, anh ta sẽ hoàn toàn hăm sau, đến lúc đó tôi lại không có khả năng bên cạnh anh ta thật lâu dài, vậy không phải hại chết anh ta sao? Tôi không thiếu đạo đức như vậy, tuy rằng có hơi tàn nhẫn một chút, nhưng tôi sẽ không hại anh ta”

Hạ Vũ Thiên sau một lúc lâu nhìn chằm chằm Lâm Viễn mới khe khẽ thở dài, nói “Khó trách tại sao Tống Hi lại tìm thấy bóng dáng Tiểu Linh trên người cậu”

“Nga” Lâm Viễn lập tức hiểu ra, nói “Tôi hiểu rồi, năm đó Tiểu Linh cũng đối tốt với anh, không tốt với Tống Hi là bởi vì muốn anh ta chết tâm, không nên si tình như vậy.....Thoạt nhìn không công bằng với Tống Hi, nhưng kỳ thật Tiểu Linh yêu Tống Hi chứ không phải anh!”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi hơi trắng bệch, lại sau một lúc mới nói “Cô ấy rất dịu dàng, nhưng cũng thật tàn nhẫn”

“Hạ Vũ Thiên, anh có phải rất không cam tâm?” Lâm Viễn hỏi “Về ngoài thoát như anh chiếm lợi thế, nhưng thực tế lại là kẻ tổn thương sâu nhất, bây giờ tôi đã hiểu, nếu năm đó Tiểu Linh cho Tống Hi một cơ hội để Tống Hi biết rằng cô ấy thích hẳn, dù là cơ hội nhỏ nhất đi nữa thì sau khi cô ấy ra đi, Tống Hi cũng sẽ suy sụp hoàn toàn.....Nhưng anh lại không giống như vậy, anh đủ kiên cường”

Hạ Vũ Thiên lắng lắng nghe Lâm Viễn nói toàn bộ, sau một lúc lâu mới nói “Tiểu Linh không thích tôi, cũng không thích Tống Hi, với cô ấy, chúng tôi còn quá nhỏ, nói cô ấy thích cha chúng tôi thì có lý hơn.....Đương nhiên, những cô gái trẻ tuổi phần lớn đều thích những người đàn ông trưởng thành hơn những anh chàng nhỏ tuổi hơn mình, cô ấy từng khẳng định với tôi rằng chúng tôi đều không có khả năng, cô ấy không hy vọng đợi đến lúc cô ấy hơn bốn mươi tuổi, cùng chúng tôi ra ngoài sẽ bị người khác nhăm lẩn là mẹ của chúng tôi”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu “Cô ấy chỉ nói những lời này với anh mà không nói với Tống Hi, đúng không?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, hỏi “Cậu biết tại sao không?”

Lâm Viễn nhún vai “Bởi vì anh sẽ lắng nghe, cũng sẽ cân nhắc một chút, bởi vì so ra anh vẫn là kẻ lý trí hơn, nhưng Tống Hi thì không như thế.....anh ta hẳn là sẽ khẳng định chắc chắn với cô ấy là anh ta không cần, anh ta chỉ quan tâm mình yêu ai”

“Ha ha” Hạ Vũ Thiên không nhịn được cười lên “Thông minh, đúng là có chuyện như vậy”

Lâm Viễn thở dài, ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ Thiên “Tiểu Linh thật sự đã tổn thương anh a”

“Cô ấy rất lo lắng cho Tống Hi” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói “Làm sao còn quan tâm đến chuyện tổn thương người khác?”

Lâm Viễn lắc đầu “Tôi không phải nói chuyện này, ý tôi là cô ấy không nên đối xử với anh như vậy”

Hạ Vũ Thiên sững sốt quay đầu nhìn Lâm Viễn hỏi “Thật mới mẻ, lần đầu có người xem tôi là bị hại”

“Anh bị cô ấy đối xử rất thảm nhỉ?” Lâm Viễn nhún vai nói “Kỳ thật, vừa nãy tôi nói anh là sói, Tống Hi là chó, là cố tình nhạo báng anh” Lâm Viễn cười tủm tỉm nói.

“Là sao?” Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn Lâm Viễn, trong mắt ánh lên ánh sáng.

“Uhm.....” Lâm Viễn sờ sờ cằm, đứng dậy thư giãn gân cốt, nói “Anh á.....nếu nói là chó sói thì đúng hơn, theo tôi cảm nhận, anh thật ra chỉ là một chú chó dữ giả làm sói!”

Lâm Viễn một hơi nói xong, Hạ Vũ Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm Lâm Viễn, sau một lúc lâu mới cười “Là ý gì?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, bước đến gần, vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai Hạ Vũ Thiên, nói “Năm đó anh thật sự thích Tiểu Linh đúng không?”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi nheo mắt.

Lâm Viễn tiếp “Cho dù hai mươi năm sau cùng nhau ra ngoài, cho dù mọi người cảm thấy hai người không xứng đôi anh cũng không cho là như vậy, đúng không?”

Hạ Vũ Thiên im lặng.

“Lúc đó anh có lẽ đã nghĩ như vậy đúng không?” Lâm Viễn ngồi xuống, giận dữ nói “Anh với Tống Hi cũng không khác nhau gì mấy, kỳ thật chỉ là....Tống Hi một khi đã yêu sẽ không dừng lại, yêu đến hy sinh mạng sống cũng sẽ cam tâm tình nguyện, mà anh thì hoàn toàn tương phản, giống như anh đối với Tiểu Dịch, cho dù anh cho hắn mọi thứ cũng không cho hắn tình yêu, nếu anh phải yêu, đầu tiên anh sẽ quyết định phải sống chết với tình yêu của mình, sau đó mới bắt đầu yêu....Hạ Vũ Thiên, đối với chuyện tình yêu, xem ra tôi rất tán dương anh, cũng xem thường Tống Hi, hẳn mù quáng, còn anh mới là yêu thật sự.”

38. Chương 38: Manh Mối

Lâm Viễn trôi chảy nói xong chuyện rồi thông thả lướt ra khỏi phòng, bỏ lại Hạ Vũ Thiên vẫn còn đang há hốc miệng mồm.

Đảo mắt nhìn bốn phía, nơi này về căn bản là một hải đảo nhiệt đới bị vây trong một chiếc lồng kính thật lớn.

“Này, nhà quê” Tiểu Thụy đến bên cạnh Lâm Viễn, nheo mắt nhìn hắn.

Lâm Viễn nhìn lại, tủm tỉm cười “Tiểu lưu manh”

Tiểu Thụy dùng ánh mắt hơi nguy hiểm nhìn Lâm Viễn, nói “Cậu đừng ý Hạ Vũ Thiên thương yêu cậu, nói cho cậu biết, sớm muộn gì Hạ Vũ Thiên cũng phải kết hôn với Tần Dụ!”

Lâm Viễn nhún nhún vai, nói “Tôi biết a, Tần Dụ thật bất hạnh”

“Cậu....” Tiểu Thụy cười lạnh “Cậu thật đúng là không hiểu chuyện a, Hạ Vũ Thiên là người đàn ông tốt được rất nhiều người tha thiết ước ao”

“Thì sao nào?” Lâm Viễn đứng đưng nói “Phụ nữ cần đàn ông tốt để làm gì? Phụ nữ hẳn là chọn người đàn ông mà họ thích chứ”

“Sau một năm nữa, phải làm sao với cậu bây giờ a?” Tiểu Thụy hỏi “Muốn xuất ngoại không?”

Lâm Viễn tiếp tục bước đi, trước mắt là một chiếc ao hình tròn khiến hắn vô cùng tò mò nên bèn ngồi xổm xuống bên cạnh nhìn đám san hô xinh đẹp trong nước “Tôi mới không ra nước ngoài đâu, tôi sẽ quay về thành phố tiếp tục làm con sâu bác sĩ”

“Thiển cận” Tiểu Thụy cũng ngồi xổm xuống bên cạnh “Cậu có biết không? Tôi kỳ thật là sát thủ”

Lâm Viễn liếc mắt nhìn hắn, nói “Uhm, có thể nhận ra, lúc cậu nổ súng rất phong độ, kỹ thuật bắn súng cũng rất chuẩn”

“Uhm, dĩ nhiên” Tiểu Thụy dường như rất thỏa mãn, lại tiếp tục nói “Cậu cũng coi như là thông minh, như vậy mà không bị diệt khẩu hoặc bắt cóc thì thật không tồi”

“Tất nhiên” Lâm Viễn bữu môi “Lúc đó nếu không phải tôi tự chui đầu vào lưới, Hạ Vũ Thiên cũng không tóm được tôi”

“Thối lắm” Tiểu Thụy bữu môi.

“A!” Lâm Viễn đột nhiên kêu lên dọa Tiểu Thụy nhảy dựng “Chuyện gì!?”

“Nhìn chỗ kia, có cái gì đang bơi đến?” Lâm Viễn đưa tay chỉ một cái vây hình tam giác đang rẽ nước bơi đến “Có phải cá mập không?”

Lâm Viễn vừa dứt lời thì một chú cá heo nhảy lên khỏi mặt nước, vui mừng lắc lư chiếc đuôi giữa không trung vài cái rồi vù vù rơi xuống nước, sau đó bơi đến bên bờ, ngẩng đầu hé miệng kêu vang một tiếng với Lâm Viễn và Tiểu Thụy, dáng vẻ kia như là đang cười.

“Cá heo!” Lâm Viễn giật mình hét to lên, Tiểu Thụy cũng cười, đi đến đưa tay sờ sờ đầu nó “Liêu Liêu, làm sao mà biết bọn tao đến đây?”

“Anh với nó có thể nhận ra nhau sao?” Lâm Viễn giật mình hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi biết nó thật lâu trước kia, nhưng mà nó thực sự sợ người lạ, nhất định là không biết cậu!”

Lâm Viễn chun mũi theo bản năng, tâm nói: đang xỏ xiên tôi sao? Vừa nghĩ, Lâm Viễn vừa đưa tay sờ sờ chú cá heo kia “Mày là Liêu Liêu a, tao là Lâm Viễn!”

Chú cá heo kia nhìn chăm chăm Lâm Viễn, đột nhiên hé miệng reo lên hai tiếng, ra sức xoay người mấy vòng, tựa hồ rất hưng phấn, sau đó liền đến gần Lâm Viễn cọ a cọ.

Lâm Viễn thấy dáng vẻ hân hoan của nó liền nhìn Tiểu Thụy “Nó có chỗ nào sợ người lạ a? Nhiệt tình như vậy”

Tiểu Thụy cũng nhìn dáng vẻ Liêu Liêu trước mắt, vẻ mặt đầy phức tạp, thần sắc cũng có vẻ rất tức giận.

“Này.....” Lâm Viễn gọi một tiếng, Tiểu Thụy đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt hung hãn làm Lâm Viễn nhảy dựng vì kinh ngạc, Tiểu Thụy vung tay hung tợn xô Lâm Viễn xuống đất, sau đó đứng lên, hầm hừ bỏ đi.

“Aiiii.....” Lâm Viễn xoa xoa chỗ vừa tiếp xúc với đất, tâm nói: Có bệnh a, lúc này còn tốt đẹp, sao đột nhiên lại xù lông xù cánh đẩy người?

Lâm Viễn có chút bất mãn ngồi xuống, nhìn chú cá heo vẫn đang hân hoan với hắn, Lâm Viễn đưa tay sờ đầu chúng “Liêu Liêu, hai ta rất hữu duyên nha”

Một giọng nói bất ngờ vang lên “Tiểu Linh thích nhất cá heo, chú cá heo này là chúng tôi tìm thấy ngoài ý muốn trong một lần ra khơi, khi đó nó còn rất nhỏ nhưng lại tách khỏi gia đình bơi về theo thuyền của chúng tôi, Tiểu Linh một mực muốn nuôi nó”

Lâm Viễn quay đầu lại, Tống Hi không biết từ khi nào đã đứng ở sau lưng hắn.

“Nga.....” Sau một lúc lâu trầm mặc, Lâm Viễn mới gật đầu “Tôi hiểu, thì ra nó nghĩ tôi là Tiểu Linh” Lâm Viễn bắt đầu xoa xoa đầu Liêu Liêu “Mày cũng như người ta, nhớ Tiểu Linh muốn điên rồi sao? Biết rõ là không phải mà vẫn cố tình thừa nhận”

Liêu Liêu lại kêu lên 2 tiếng như cũ, hạnh phúc cọ cọ Lâm Viễn, quần quýt đến mức Lâm Viễn không thể rời chân....hắn có thể thấy ba anh em nhà này cũng giống như Liêu Liêu, đều nhớ Tiểu Linh sâu sắc, chỉ khác ở phương thức mà thôi. Tiểu Thụy là em trai nhớ chị gái, Tống Hi cố chấp không tin tưởng Tiểu Linh đã mất, còn Hạ Vũ Thiên lại tưởng niệm một người vĩnh viễn không trở lại....

Trước giờ cơm Lâm Viễn chỉ dành thời gian chơi đùa với Liêu Liêu ở bãi biển, hết ném bóng rồi lại cho Liêu Liêu ăn cá. Liêu Liêu vui vẻ bơi một mạch ra khơi, kêu vang.

Lâm Viễn đưa mắt ra xa, nơi đó có cả đoàn cá heo, tựa hồ đang gọi Liêu Liêu rời đi.

Liêu Liêu hướng Lâm Viễn gọi 2 tiếng, sau đó bơi về phía đoàn cá heo, một lúc sau lại quay trở về, Lâm Viễn vỗ vỗ đầu nó “Mau về đi thôi, tao còn ở đây một tháng, nếu mày nhớ thì có thể đến bất cứ lúc nào”

Liêu Liêu xoay người bơi về khơi xa.

Lâm Viễn nhìn Liêu Liêu hòa vào đàn, sau đó biến mất ở đường chân trời, hắn quay đầu lại, cửa sổ phòng Hạ Vũ Thiên để ngỏ, Hạ Vũ Thiên đang tựa cửa nhìn ra, không biết đã nhìn hắn được bao lâu.

Lâm Viễn trừng mắt nhìn lại, đưa 2 ngón tay hình chữ V “Say mê tôi rồi, anh đây là huyền thoại!”

Hạ Vũ Thiên thở dài bắt đầu đi, xoay người đi vào trong phòng.

Lâm Viễn ngửi thấy mùi thức ăn bèn chạy một mạch đi ăn cơm.

Bữa trưa là thức ăn Trung Hoa, món ăn rất ngon, chuyển đi lần này, Tống Hi cố ý dẫn theo vài đầu bếp danh tiếng đến, hơn nữa dường như còn thăm dò trước món ăn yêu thích của Lâm Viễn, những món trên bàn đều là món Lâm Viễn thích.....Chỉ là, bữa cơm này, Tiểu Thụy vẫn như thường lệ cướp đoạt thức ăn của Lâm Viễn như giữa hai người từng có thâm thù đại hận, Lâm Viễn cũng có chút bắt đầu dỗi.

Ăn cơm xong, Lâm Viễn gói ghém một phần đem về cho Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên vẫn ra vẻ bệnh nặng sắp chết, để yên cho Lâm Viễn bón cơm, Lâm Viễn bón một miếng thật to cho gã, lại đột nhiên nhớ ra một chuyện bèn hỏi “Đúng rồi, có kẻ muốn đổi phước với anh, trong thời gian này anh vắng mặt ở Hạ gia, sẽ không có chuyện không may gì chứ?”

Hạ Vũ Thiên hơi sững sốt một chút, sau đó lập tức phì cười “Tôi đã thu xếp ổn thỏa....Sao vậy? Quan tâm tôi?”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Là vì an nguy của anh có liên hệ trực tiếp đến sống chết của tôi”

Hạ Vũ Thiên nhíu nhíu khóe miệng, nói “Lâm Viễn, hình như tí nữa Tống Hi muốn dẫn cậu đi thăm quan hải đảo?”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu.

“....Không cần quá độc ác với hắn” Hạ Vũ Thiên đột nhiên nói.

Lâm Viễn sững sốt hỏi “Oa, Hạ Vũ Thiên, anh cải tà quy chính rồi sao? Sao có thể nói một câu đầy thiện cảm như vậy?”

Hạ Vũ Thiên trắng mắt liếc, nói “Đơn giản là tôi muốn dùng cậu để chế ngự hắn mà thôi, hiện tại đã sắp đạt được mục đích, tôi với hắn không thù không hận, lại cùng nhau lớn lên, tội gì hại hắn?”

Lâm Viễn hí mắt nhìn Hạ Vũ Thiên một lúc rồi mới cười nói “Hạ Vũ Thiên, không phải đâu....sao tôi lại cảm thấy anh rất hận hắn a?”

Hạ Vũ Thiên cau mày, sau một lúc lâu mới nói “Có hận và có nên hận hay không là hai việc khác nhau”

Lâm Viễn thở dài “Uhm.....Tôi có một việc muốn hỏi”

“Nói” Hạ Vũ Thiên dứt khoát.

“Anh muốn lợi dụng Tống Hi để làm gì?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên trầm mặc trong chốc lát “Để hấn giết một người”

Khóe miệng Lâm Viễn co giật, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Vũ Thiên cười hỏi “Sao vậy? Không hỏi là ai sao?”

“Tôi không muốn nghe- thật đáng sợ” Lâm Viễn bưng tai chạy ra ngoài, không quên đóng cửa lại hộ Hạ Vũ Thiên.

Tống Hi nhìn thấy Lâm Viễn bưng tai chạy khỏi phòng liền hỏi “Sao vậy?”

“Không có gì, Hạ Vũ Thiên động kinh thôi” Lâm Viễn tiếp tục “Đi thôi”

Tống Hi cười cười đuổi kịp Lâm Viễn.

Sau giờ ngộ, Tống hi mang Lâm Viễn đi thăm quan khắp đảo nhỏ, lúc đầu Lâm Viễn còn ngoác miệng hình chữ O, sau đó biến thành chữ Khẩu () rồi lại biến thành chữ Mãnh (), đúng vậy, Lâm Viễn muốn cắn người.

“Phải làm bao nhiêu chuyện xấu xa mới có thể kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền như vậy a?” Cuối cùng Lâm Viễn cũng thốt lên một câu tán thưởng.

“Đảo nhỏ này là cha nuôi kiến tạo” Tống Hi thấp giọng nói.

“Sao?” Lâm Viễn có chút tò mò hỏi “Cha mẹ các anh với cha nuôi anh là bạn bè sao? Hình như ông ta luôn chăm sóc các anh từ lúc mang các anh theo?”

“A...” Tống Hi đột nhiên cười lạnh một tiếng, trong mắt là sự chán ghét thản nhiên hiển hiện.

Lâm Viễn khẽ nhú mày, trong phòng bệnh Hạ Vũ Thiên ngày đó, ba người này đều dị thường tôn kính cha nuôi, tại sao ở đây lại biểu hiện như không thể chấp nhận được, ngày đó Hạ Vũ Thiên cũng từng nói, cha nuôi kia là người tôn kính nhất....đến tận cùng tại sao lại như thế này?

Lâm Viễn lắc đầu, cảm thấy đầu có chút đau, xoay người đi trở về.....

“Ai nha....”Lâm Viễn đi được vài bước liền cảm giác chân bị cái gì đó đâm phải.

“Tê.....” Lâm Viễn vốn ham thoải mái nên không mang dép lê, bây giờ bị đâm vào chân, vừa lúc lại đúng cái chân đang bị thương.....

“Chảy máu rồi” Tống Hi cau mày nhìn chân Lâm Viễn bị vật gì đó đâm vào chảy máu, liền hỏi “Có đau không?”

“Anh nói xem có đau hay không a?” Lâm Viễn tức giận nói “Ông đây máu chảy tám đời không hết nhưng mà cần phải đổi chân a, lần nào cũng là chân này, một chút tâm ý cũng không có!”

Tống hi bắt đắc dĩ “Tôi cố gắng về xử lý vết thương nha?”

“Từ từ” Lâm Viễn chỉ vào bãi cát nói “Anh tìm hung thủ là ai cho tôi, không phải anh nói bờ cát này rất sạch sẽ không có chút tạp chất sao? Tại sao lại có đinh?”

“Đinh?” Tống Hi chau mày, đưa tay gạt lớp cát trên bề mặt

“Không phải đinh thì là cái gì?” Lâm Viễn nổi giận dưng dưng nói “Vậy là kim tiêm, ai lại âm hiểm như vậy a, vút kim tiêm trong cát!”

Không lâu sau, Tống Hi thật sự tìm được vài thứ, đem ra xem....là một vòng trang sức được kết bằng ốc biển.

“Cái này là cái gì a?” Lâm Viễn hỏi.

Tống Hi cũng đặt móng ngồi xuống cát, nhìn chăm chăm vòng ốc biển, miệng há lớn.

“Uy” Lâm Viễn đẩy đẩy hấn “Anh sao vậy?”

“Gạt thôi!” Tống Hi đột nhiên hỗn loạn đứng lên “Hấn gạt thôi!” Nói xong, đứng lên, chạy đi như điên.

“Aiiii!” Lâm Viễn không rõ chuyện gì đang xảy ra, tâm nói: Tống Hi đột nhiên nổi cơn điên là sao? Hắn muốn đuổi theo nhưng chân vừa chạm đất lại nhói đau.

“Thật là” Lâm Viễn nhảy lò cò chạy về, thật vất vả mới đến cửa phòng Hạ Vũ Thiên, Tiểu Thụy đã đứng đợi ở cửa, vẻ mặt lo lắng “Sao cậu làm vậy a?”

Lâm Viễn sững sốt, nhào vào trong thì thấy Tống Hi đang túm cổ áo Hạ Vũ Thiên, trên tay là con ốc biển, hắn truy vấn “Tại sao thứ này lại ở trên đảo? Không phải các người nói A Linh chưa từng lên đảo sao? Không phải bị nổ chết sao?”

Hạ Vũ Thiên ho khan một tiếng, không nói lời nào.

“Anh nói! Đến tốt cùng cô ấy chết như thế nào?” Tống Hi lắc lắc Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn cũng trợn tròn mắt, Tiểu Thụy đứng sau lưng đột nhiên lại đẩy hắn vào.

Lâm Viễn chỉ đứng trên một chân nên bị mất thăng bằng, lập tức ngã vào trong, Tống Hi cùng Hạ Vũ Thiên đều sững sốt, xoay mặt lại nhìn hắn, Lâm Viễn cái khó ló cái khôn, đứng nên nói “Này, Tống Hi, anh đừng kích động a”

“Là vậy a! Vũ Thiên đang bị thương!” Tiểu Thụy ở phía sau gào lên.

Lâm Viễn cũng lấy lại phản ứng, nhào đến nói “Đúng vậy, anh học ai không học lại đi học mã giáo chủ! Người sống cũng bị anh lắc đến chết!”

Tống Hi nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn đưa tay đỡ Hạ Vũ Thiên nằm xuống, đắp chăn cho gã rồi nhú mồm nói “Này, anh xem anh ta gấp đến chết như vậy, có phải có chuyện gì chưa nói a?”

Sau một lúc lâu trầm mặc, Hạ Vũ Thiên mới ngẩng đầu nhìn Tống Hi nói “Kỳ thật vào thời điểm vụ nổ lớn diễn ra....Tiểu Linh đã chết rồi!”

Tống Hi mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, sau một lúc lâu, đôi mắt chậm rãi chuyển đỏ, hỏi “Cha nuôi?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu.

Lại một lúc trầm mặc, Tống Hi đột nhiên nở nụ cười, hắn cười một lúc lâu rồi xoay người ra ngoài.

“Tống Hi....”Tiểu Thụy ngăn lại liền bị đẩy sang một bên “Đừng làm phiền tôi!” Nói xong, Tống Hi một mạch bước đi.

Lâm Viễn ngoái cổ nhìn theo rồi lại quay đầu nhìn Hạ Vũ Thiên “Hắn làm sao vậy? Giống như bị đá kích rất lớn”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn bàn chân vẫn còn đang chảy máu của Lâm Viễn nói “Thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người....không ngờ năm đó thật cứ có lưu lại căn cứ chính xác”

“A?” Lâm Viễn khó hiểu.

Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn nhìn Lâm Viễn “Có lẽ, nhất định là có địa ngục”

39. Chương 39: Cửu Tử Nhất Sinh

Sau đó không ai nhìn thấy Tống Hi, mãi đến chạng vạng tối, khi mặt trời khuất hẳn sau núi vẫn chưa thấy hắn trở về.

Lâm Viễn vẫn ngồi trong phòng Hạ Vũ Thiên, nhìn gã tựa vào giường ngẩn người, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, dáng vẻ như tâm tình đã trở lại bình thường. Lâm Viễn cảm thấy không nên đi trêu gã, vết thương trên chân đã được hắn tự mình xử lý tốt, Lâm Viễn mang dép lê nhảy nhẩy ra cửa. Tiểu Thụy đang ngồi bên bờ ao cách đó không xa, cúi đầu, vẻ mặt như ngày mai là ngày tận thế.

Lâm Viễn thở dài, lắc đầu bất đắc dĩ, cảm thấy người này còn không dễ chọc hơn Hạ vũ Thiên, rõ ràng quay lại tốt hơn, vì thế hắn lại nhảy lò cò trở vào.

Lâm Viễn ngồi trên sofa một lúc lại cảm thấy không thoải mái, đứng lên, thật sự buồn chán vô cùng, hần bèn liếc mắt một cái nhìn Hạ Vũ Thiên, gã vẫn còn đang nhìn chăm chăm trên trần nhà.

Lâm Viễn hoàn toàn đầu hàng, lấy lapton ra, bắt đầu nhảy nháy trong phòng tìm dây net, nhưng mà cho dù lục lọi nửa ngày cũng không thấy manh mối dây net ở đâu....

Cuối cùng, Lâm Viễn không còn cách nào khác đành đến cạnh Hạ Vũ Thiên, đưa tay khều khều gã “Ai, quấy rầy một chút”

Rốt cuộc, Hạ Vũ Thiên vẫn còn sống, xoay mặt nhìn Lâm Viễn.

“Dây net” Lâm Viễn thật cẩn thận nói “Có dây net chứ?”

Hạ Vũ Thiên thở dài, nói “Không”

“Gi?” Lâm Viễn chun chun mũi hỏi “Sao đến dây net cũng không có?”

Hạ Vũ Thiên trắng mắt liếc, nói “Đây là trên biển!”

Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm: biết sớm đã mang chút hàng đến đây trữ. Sau đó xua tay nói với Hạ Vũ Thiên “Quên đi, anh tiếp tục nhìn trần nhà nở hoa đi, tôi đi xem tiểu thuyết trinh thám cũng được, thật may là có mua 2 cuốn trước khi đến đây”

“Từ từ” Hạ Vũ Thiên gọi Lâm Viễn lại, hần quay đầu nhìn gã.

“Tổng Hi hần là ở bờ biển” Hạ Vũ Thiên nói ” Hướng đông của nơi này có một tảng nham thạch, ở đó có đài ngắm sao, phong cảnh rất đẹp, còn có thể nhìn thấy thành thị ở bờ bên kia”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, tiếp tục trở về đọc sách.

“Ai cho cậu đọc sách?” Hạ Vũ Thiên nhú mày “Vừa nói với cậu hần ở đâu, cậu nghe không hiểu sao?”

Lâm Viễn nhăn mặt, nói “Nghe không hiểu”

Hạ Vũ Thiên trắng mắt liếc, nói “Cậu đi tìm hần”

“Để làm gì?” Lâm Viễn ý không vui “Tôi sợ nhất là loại thanh niên ưu thương vì tình cảm....nếu hần nghĩ quẩn, cứ như thế nhảy xuống biển thì tôi làm sao cứu hần?”

“Tôi không phải bảo cậu đi an ủi hần” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Là bảo cậu đi nói chuyện với hần “

Lâm Viễn có chút khó hiểu hỏi “Nói gì a?”

“Nói gì cũng được” Hạ Vũ Thiên chỉ đạo “Hiện tại, chỉ cần cậu có thể đến nói chuyện với hần là tốt rồi”

Lâm Viễn nhú mày nói “Vẫn là bảo tôi đi an ủi hần a? Tôi sẽ không....hơn nữa lại không quen”

Hạ Vũ Thiên khe khẽ thở dài nói “Vòng cổ kia là quà sinh nhật của Tổng Hi cho nàng....A Linh trước đó đều mang, sau đó bị hại ở trên đảo, không biết có phải là thiên ý hay không, vòng trang sức rơi ở trên đảo, còn để hần nhặt lại được”

“Vòng trang sức kia không phải do anh chuẩn bị sao?” Lâm Viễn có chút không chán chán hỏi.

Hạ Vũ Thiên cười cười, nói “Cậu cho tôi là thần tiên sao? Hải đảo lớn như vậy làm sao tôi biết các cậu đi chỗ nào? Chôn ốc biển ở đó rồi còn muốn cậu phải giẫm lên? Tôi có khả năng này thì cần gì làm xã hội đen? Làm thầy bói cũng tốt”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái “Hạ Vũ Thiên, anh thật sự hài hước nha”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt liếc hần một cái “Đừng khua môi múa mép, đi nhanh”

“Tôi đi nói chuyện gì bây giờ?” Lâm Viễn có chút khó xử, tâm nói: chuyện anh em nhà các anh tôi là người ngoài làm sao hiểu thấu được?

“Cậu đi hay không đi?” Hạ Vũ Thiên bắt đầu uy hiếp, thấy Lâm Viễn nhìn gã bèn lớn tiếng “Cậu đi tôi liền nói cho cậu biết dây net ở đâu”

Lâm Viễn trừng mắt, khoe miệng co giật nói “Nhạ, nếu hấn thật sự nhảy xuống biển thì tôi chỉ có thể tự cứu mình thôi a!” Nói xong, xoay người, nhảy lò cò đi.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên mở miệng “Lâm Viễn”

“Àn?” Lâm Viễn quay đầu nhìn lại.

“Tí nữa quay lại, tôi có thứ tặng cậu” Hạ Vũ Thiên thấp giọng nói.

Lâm Viễn ngẩn cười, cười tủm tỉm hỏi “Cái gì a?”

Hạ Vũ Thiên nhợt nhạt cười, nói “Tí nữa sẽ nói cho cậu biết”

Lâm Viễn nghe xong vui sướng rạo rức, nhảy lò cò đi tìm Tống Hi.

Vừa mới ra đến cửa liền thấy Tiểu Thụy đang chuẩn bị đi vào, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiểu Thụy mấp máy môi, Lâm Viễn quan sát kỹ mới phát hiện đôi mắt Tiểu Thụy hồng hồng liền nhú mày “Anh đừng khổ sở”

Tiểu Thụy ngẩng đầu liếc hấn một cái, trừng mắt “Cậu biết gì chứ, ngu ngốc” Nói xong xoay người vào trong, còn “Đình” một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Viễn nghiêng răng kéo kệt, tâm nói—Tôi đã chọc ai ghẹo ai chứ hả?!

Lâm Viễn nhảy lò cò từng bước về hướng Đông, đi một đoạn khá xa, cuối cùng cũng nhìn thấy bãi nham thạch, Lâm Viễn đứng lại thở hổn hển, tâm nói: Hạ Vũ Thiên, anh hại tôi nha, xa như vậy mà không nói sớm để tôi tìm phương tiện giao thông đến đó!

Hấn thở dốc ngẩng đầu, trên bãi đá xa xa, thật sự có người ngồi.

Lâm Viễn nhảy về phía trước, nhào cổ thật dài nhìn một cái, nhún vai, đúng vậy—là Tống Hi.

Hấn nhảy đến, dựa vào lan can nhảy lên chỗ cao, Tống Hi đang ngây ngô ngồi ở lan can bên cạnh ngắm biển, bóng chiều đổ dài có chút u buồn.

Lâm Viễn đến bên cạnh hấn, chặn lại ánh chiều tà, vừa vặn đổ bóng trên người Tống Hi, một mặt màu tím nhàn nhạt.

Lâm Viễn cười cười, thưởng thức hải cảnh xinh đẹp ở xa xa, hải âu bay tới bay lui sát mặt nước, có vẻ rất tự tại.

Tống Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn ngồi xuống cạnh hấn.

“Sao cậu biết tôi ở đây?” Tống Hi hỏi.

“Uhm...” Lâm Viễn sờ sờ cằm, nói “Tôi vốn định nói là đi tìm một vòng trên đảo, cuối cùng tìm đến nơi này, nhưng bắt quá sợ anh không tin”

Tống Hi nhẹ nhàng cười cười, Lâm Viễn hơi nhú khoe môi nói “Hạ Vũ Thiên nói cho tôi anh ở đây”

Tống Hi gật gật đầu, nói “Không cần lo lắng, tôi không sao”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu “Không có việc gì là tốt rồi”

Tống Hi nâng chiếc vòng đang cầm trong tên lên xem, lại hươ hươ trước mắt “Kỳ thật tôi đã sớm hoài nghi, Tiểu Linh bị cha nuôi giết chết”

Lâm Viễn có chút khó hiểu hỏi “Vì sao?”

“Sự tồn tại của nàng cản trở sự phát triển của tôi với Vũ Thiên” Tống Hi thấp giọng nói.

Lâm Viễn khẽ nhú mày “Đơn giản như vậy? Ông lão kia đúng là có chút hồ đồ rồi”

Tống Hi bật cười “Lúc đó, tôi và Hạ Vũ Thiên bắt đầu có chút không hợp nhau vì Tiểu Linh, hơn nữa ai cũng không nguyện ý thoát khỏi gia đình, thậm chí là đi báo thù....cho nên, dần dần Tiểu Linh trở thành cái gai trong mắt cha nuôi....Ông ta đã từng rất yêu thương Tiểu Linh”

Lâm Viễn thở dài, nói “Là ai nói cho anh lý do này?”

“Cha nuôi” Tống Hi thấp giọng nói.

“Này, anh với Hạ Vũ Thiên khờ dại đều là do cha nuôi anh nhận nuôi đến lớn sao?” Lâm Viễn hỏi “Sao tôi lại cảm thấy tính cách hai người chênh nhau lớn như vậy a?”

Tống Hi hơi hơi ngẩn người, hỏi “Sao lại chênh lệch lớn?”

“Anh cảm tính như vậy, còn hẳn thì lý tính quá.....Đối với người khác, trước tiên anh áp dụng nguyên tắc tin tưởng, sau đó lại tìm chứng cứ chứng minh sự việc không thể tin được, từ đó phán đoán không thể tin người đó. Mà Hạ Vũ Thiên lại căn cứ vào nguyên tắc “tất cả mọi người đều không thể tin” sau đó đi tìm chứng cứ chứng minh sự việc có thể tin....Ai nha, tôi cũng không biết mình đang nói gì, dù sao cũng là ý đó”

“Phốc....”

Trong phòng Hạ Vũ Thiên, gã mở di động nghe trộm câu chuyện thông qua con chip nghe lén gắn trên vòng tay Lâm Viễn, Tiểu Thụy đã ngồi bên cạnh, nghe được một chuỗi thanh âm Lâm Viễn, mừng rỡ vỗ đùi “Tên nhóc này thật khá!”

Hạ Vũ Thiên thờ dài lắc đầu, tiếp tục nghe.

“Aiii” Tiểu Thụy hỏi Hạ Vũ Thiên “Anh cài đặt thiết bị nghe lén trên vòng tay, hẳn có biết hay không a?”

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ “Theo lý thì không biết....nhưng mà Lâm Viễn rất thông minh, đến tột cùng hẳn có biết hay không tôi cũng không rõ”

“Uhm, anh đánh giá hẳn rất cao a” Tiểu Thụy cười cười “Cứ tiếp tục như vậy, có thể cha nuôi sẽ cảm thấy Lâm Viễn cản trở con đường tiến thân của anh, sau đó giết hẳn hay không?”

Hạ Vũ Thiên lạnh lùng liếc Tiểu Thụy, sau một lúc lâu mới nói “Cha nuôi giết A Linh căn bản không phải vì lý do kia.....cậu còn hiểu rõ hơn tôi mà”

Tiểu Thụy hừ một tiếng, nói “Nếu không phải anh muốn lấy số liệu chết tiết này, tôi đã sớm trực tiếp làm thịt cái lão già sống mãi không chết kia”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày “Số liệu này rất hữu dụng với chúng ta, phải lấy lại cho bằng được, nếu đoạt được sau khi lão già kia chết rồi sẽ chỉ trăm hại không một chút lợi nào với chúng ta”

“Anh chắc chắn Tống Hi biết như vậy sao?” Tiểu Thụy hỏi.

“Hắn hẳn là biết” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu “Tống Hi thủy chung là con bài cuối cùng của lão ta, chỉ cần không cho hắn biết sự thật cái chết của A Linh, hắn sẽ vĩnh viễn tin theo lời lão....Nhưng nếu hắn biết, hơn nữa còn hoàn toàn hiểu được nguyên nhân lão ta giết Tiểu Linh, Tống Hi sẽ không giúp lão”

“Khi nào thì anh nghĩ ra chủ ý này?” Tiểu Thụy đột nhiên hỏi “Là lúc cha anh chết?”

Hạ Vũ Thiên khe khẽ cười, nói “Ngày đó, khi tôi biết được tin cha chết tôi cảm thấy rất đột ngột, ông ấy không nên chết, rất không có lợi cho tôi”

“Cha anh chết nhưng điều anh lo lắng chỉ là thế cục a?” Tiểu Thụy cười lạnh một tiếng “Kỳ thật, cha nuôi không phải hiểu Tống Hi rõ nhất mà người đó phải là anh mới đúng, bởi vì anh lấy ông ta là lý tưởng tiến thân, hoàn toàn không có tình cảm!”

Hạ Vũ Thiên cười khinh thường, nói “Người họ Hạ chúng tôi không cần phải huấn luyện, máu chảy trong huyết quản chúng tôi đều là máu lạnh, trời sinh tôi không có tình cảm”

Tiểu Thụy gật gật đầu, hỏi “Sau đó thì sao?”

“Lúc đầu, tôi cảm giác lão cha có thể để lại chút di ngôn cho tên bác sĩ mổ cho ông ta, phải đi tìm hắn, chẳng qua Lâm Viễn thông minh hơn tôi tưởng tượng, tôi thế như lại để hắn chạy thoát. Sau đó, lúc A Thường cho tôi xem ảnh hắn, tôi đã nghĩ ra kế hoạch này, hơn nữa còn tình cờ như vậy....hắn đi theo Lí Cố, tự mình đưa đến cửa, hết thấy chuyện này đều không phải do tôi bày ra, chính là ông trời có mắt mà thôi”

Tiểu Thụy gật gật đầu “Theo những gì anh vừa nói, Lâm Viễn thật sự vô tội?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mồm nói “Cậu ta mà mạng sống của chúng ta, cũng là lợi thế chuyển mình cuối cùng....Tôi sẽ không dễ dàng dùng đến vũ khí này, hơn nữa cho đến bây giờ, cậu ấy cũng hoàn thành rất tốt nhiệm vụ”

Tiểu Thụy nhún vai “Nhưng mà nếu chiếu theo kế hoạch của anh, cuối cùng, cơ hội sống sót nhiều lắm cũng chỉ có 1%....Anh thật sự bỏ được?”

.....

“Không có gì, cùng lắm thì....” Thật lâu sau, Hạ Vũ Thiên nhìn trần nhà, thản nhiên nói “A Linh cũng đã chết, tôi còn tồn tại ở đây, người họ Hạ là không có tình cảm, tôi cũng chưa bao giờ thiếu tình nhân”

Tiểu Thụy nhìn chằm chằm Hạ Vũ Thiên trong chốc lát, lắc lắc đầu, cười nói “Hạ Vũ Thiên, anh thật không đau lòng? Khi anh nói mấy câu đó, thần tình như đau lòng đến chết”

Hạ Vũ Thiên nhú mồm, lạnh lùng liếc Tiểu Thụy một cái.

“Đừng tự lừa mình” Tiểu Thụy vỗ vỗ gã “Hiện tại, anh đưa hấn đến những nơi vui vẻ thật sự là vì muốn cho hấn có thể sống thoải mái, vui vẻ một chút trước khi chết hay chỉ vì chọc hấn cười?”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi nheo mắt, không trả lời.

.....

Trên đài ngắm cảnh bên bờ biển, Lâm Viễn đang ngồi đón gió, Tống Hi giương mắt nói với Lâm Viễn “Lâm Viễn, tôi muốn nói cho cậu một bí mật”

Lâm Viễn không lập tức quay đầu lại, hấn nhìn mặt biển một hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng thở dài, quay đầu đối diện Tống Hi, nhìn vòng tay trên tay mình “Anh nói đi”

40. Chương 40: Nhất Sơn Nhị Hổ

Lâm Viễn kiên trì đợi nghe Tống Hi kể bí mật kinh thiên động địa của hấn, Tống Hi nhìn chằm chằm Lâm Viễn trong chốc lát, hỏi “Cậu không muốn nghe sao?”

Ở đầu bên kia, Hạ Vũ Thiên hơi hơi nhú mồm.

Lâm Viễn trầm mặc trong chốc lát rồi chợt nghe hấn lên tiếng “Tùy anh có nói hay không?”

Tống Hi chớp chớp mi, có chút giật mình nhìn Lâm Viễn “Lâm Viễn, cậu nghe xong thì sẽ bị cuốn vào trong”

Lâm Viễn bắt đầu dĩ thử dài, đưa tay xoa cằm “tôi cũng không nghĩ là mình muốn a, nhưng mà không còn cách nào khác, dù sao tôi cũng không chạy đi được, nếu nói chuyện này ra có lợi cho anh thì anh cứ nói đi, ở nơi quái quỷ này, có thể trốn thoát một người thì cũng tính là một người, tôi không phải loại người có thói quen kéo người khác chết cùng”

Tống Hi sững sốt một lúc, sau đó mới lắc đầu cười lớn.

“Uhm” Bên này điện thoại, Tiểu Thụy gật đầu có chút tán thưởng, nói với Hạ Vũ Thiên “Nhìn không ra, tên nhóc này thật đúng là không đơn giản a”

Về mặt Hạ Vũ Thiên không có quá nhiều cảm xúc, sau một lúc lâu mới nói một cách thản nhiên “Tôi vẫn thường nghĩ, Lâm Viễn là kẻ rất có thiên phú”

“Sao cơ?” Tiểu Thụy khó hiểu hỏi “Ở chỗ nào? Không phải chỉ là một tên bác sĩ thông minh mà lười biếng thôi sao?”

Hạ Vũ Thiên hơi cong khóe miệng nhìn Tiểu Thụy “Nếu hấn có thể có một nửa thân thủ của cậu, nói không chừng có thể dễ dàng lấy đi mạng cậu”

“A” Tiểu Thụy cười lạnh một tiếng “Đây là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” sao?”

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc, thản nhiên nói “Đừng quên, hấn đã từng thoát khỏi bàn tay tôi”

Tiểu Thụy không nói lời nào, bên kia điện thoại, tiếng cười của Tống Hi đã dứt, tựa hồ đang ổn định lại hô hấp của mình, bắt đầu kể cho Lâm Viễn về bí mật kia.

“Cha nuôi tôi, thân phận ông ta rất không đơn giản” Tống Hi thấp giọng nói “Nam đó, ông ta cùng với cha Vũ Thiên, còn có cha tôi, cùng nhau làm thành viên trong một tổ chức ngầm”

Lâm Viễn sờ cằm, tâm nói: Uhm, quả nhiên là xã hội đen đầu xỏ a.....Cho nên mới nói, năm năm rông sinh ba ba, phượng sinh rùa, chuột con thì bay đầy trời!

Tống Hi vẫn chưa nhìn ra vẻ bồn chồn trên mặt Lâm Viễn, tiếp tục nói “Khi ấy, tổ chức kia rất nghiêm mật, phạm vi kinh doanh càng lúc càng lớn, thành viên cũng phức tạp, những phe phái hiện tại kỳ thật đều là từ tổ chức kia tách ra”

“Uhm...” Lâm Viễn hơi gật đầu “Tổ chức kia là công ty mẹ, còn các anh có thể xem như công ty con”

“A” Tống Hi gật gật đầu “Cũng có thể nói như vậy”

“Sau đó thì sao? Trước khi bị lũng đoạn rất tốt đúng không? Vậy xé lẻ ra làm gì? Bị trấn áp sao?” Lâm Viễn cười hỏi.

“Chia rẽ nội bộ” Tống Hi thấp giọng nói “Cha tôi và cha Vũ Thiên bị đuổi giết thiếu chút nữa nhà tan cửa nát, là vì lúc ấy có nội gian”

“Uhm...” Lâm Viễn lại gật đầu “Ra vậy a”

“Khi đó có rất nhiều lời đồn đãi, những thế lực bên trong tổ chức giăng bè kết phái, sống mái với nhau để tranh quyền....Cuối cùng, phân thành 5 nhánh” Tống Hi nói.

Lâm Viễn gật gật đầu, nghĩ nghĩ hỏi “Vậy nhóm anh hiện tại đang tranh gì?”

Tống Hi cười cười nói “Lâm Viễn, cậu thật thông minh!”

Lâm Viễn chớp chớp mi “Không phải mọi việc đều có lý do sao? Ân oán chỉ là cái cớ mà thôi, năm đó Dư Thiên Hải khiến Lâm Bình Chi tan nhà nát cửa xét đến cùng cũng chỉ là vì “Tịch tà kiếm phổ” không phải sao?”

“A” Tiểu Thụy ngồi xuống ghế “Tên nhóc này thực con mẹ nó thông minh! Hạ Vũ Thiên, anh thật dễ yên cho hắn sao? Đừng để ngày nào đó bị tên nhóc này chơi!”

Điều thuốc trên môi Hạ Vũ Thiên đã cháy gần hết, hắn bỏ đầu lọc trở vào trong vỏ thuốc, thản nhiên nói “Cậu ta muốn chơi tôi thì vẫn còn hơi non một chút....Tôi biết nhược điểm của cậu ta”

“Sao?” Tiểu Thụy nhào đến gần, hứng thú hỏi “Hắn có nhược điểm gì a? Theo ý tôi thì nhược điểm của hắn rất nhiều a, chỉ cần một hộp chocolate có thể thu phục hắn ngay!”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu không nói, tựa hồ đang suy nghĩ, tiếp tục lẳng lặng nghe âm thanh đầu bên kia.

“Những thành viên của tổ chức năm đó giờ đã phân tán ở khắp nơi, những tổ chức âm thầm tích góp tài sản đều đã thành những bang hội độc lập” Tống Hi nói “Phần lớn người ngoài đều không biết bọn họ từng dựa vào tổ chức này để làm giàu hay nói cách khác, bọn họ nắm giữ nguồn tài sản nhưng đã thanh tẩy. Tôi biết có một bản ghi chép danh sách tất cả các thành viên của tổ chức đó, nếu tìm được bản danh sách kia có thể tìm được số tài sản đã bị lũng đoạn”

Lâm Viễn gật gù hỏi “Sau đó?”

Tống Hi giương mắt nhìn Lâm Viễn hỏi “Sao cậu biết còn nữa?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái “Kiểu áp chế người khác nghe lời không nhất định phải dùng danh sách đó, các anh là xã hội đen, không phải đều một bụng uy hiếp người khác sao? Có danh sách kia bất quá chỉ thuận tiện hơn một chút, hắn không phải là cần bản”

Tống Hi lại nhìn Lâm Viễn, khẽ nhú mày “Lâm Viễn....Nếu cậu sinh ra trong hoàn cảnh của chúng tôi, cậu sẽ là một kẻ phi thường đáng sợ”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Bởi vì anh nói những chuyện phi logic như thế này nên anh nhất định không thể thắng Hạ Vũ Thiên”

“Sao?” Tống Hi bật cười, hỏi “Vì sao?”

Lâm Viễn bĩu môi “Anh nghĩ xem a, nếu Zidane sinh ra ở vương quốc bóng đá-Brazil liệu có thể đá bóng giỏi hơn so với ở nước Pháp không?”

Tống hi hơi hơi sững sốt.

Lâm Viễn đổi tư thế, nhẹ nhàng xoa bóp chân không bị thương, thả lỏng chân đang có trách nhiệm chống đỡ trọng lượng cơ thể, vừa làm vừa lẩm bẩm “Lúc này nhảy lò cò làm toàn thân căng cứng rồi”

Tống Hi đưa tay, nhẹ nhàng xoa chân cho Lâm Viễn, Lâm Viễn lập tức rụt chân lại “Aiiii.....Tôi tự mình làm là được rồi”

Tiểu Thụy tinh tường để ý thấy Hạ vũ Thiên khẽ nhúu mày, ánh mắt lạnh đi một chút, điều thuốc trên tay cũng không tự nhiên mà xuất hiện thêm một nếp nhăn.

Tiểu Thụy thở dài bất đắc dĩ—Hạ Vũ Thiên a Hạ Vũ Thiên, xem như anh toi rồi.

“Nói tiếp đi nào” Lâm Viễn giục Tống Hi, nơi này gió thật lớn, sớm biết đã mặc thêm nhiều quần áo.

“Ngoại trừ bảng danh sách kia.....tổ chức còn để lại một khoảng tài sản phi thường lớn, tất cả đều nằm trong ngân hàng Thụy Sĩ, còn có kí gửi ở các ngân hàng tư nhân lớn.....Đó là số tiền tích lũy từng chút một từ việc sản xuất súng ống đạn dược” Tống Hi thấp giọng nói.

Lâm Viễn nghe xong cảm thấy hơi nhức đầu bèn đưa tay xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ nói “Cũng được, thiếu tiền thì không sống được”

“Từ xưa đến nay đều như thế” Tống Hi thấp giọng nói “Cũng không có gì đáng để nhiều lời”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, hỏi “Sau đó thì sao?”

Tống Hi nhìn Lâm Viễn, nói “Cậu để tôi hôn một cái, tôi nói cho cậu biết”

“Gi?” Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, tâm nói: Gì?

Tống Hi mỉm cười “Tôi thật sự rất hối hận, ngay cả tay A Linh cũng chưa từng nắm lấy một lần”

“Nàng không cho anh nắm tay là tốt cho anh” Lâm Viễn huych toẹt “So với Hạ Vũ Thiên, nàng càng yêu anh hơn”

Ánh mắt Tống Hi trở nên mờ mịt, cười khổ nói “Thì sao chứ?”

“Uhm” Lâm Viễn bất đắc dĩ thở dài “Chính xác a, một số người nhận thấy tình cảm như bông hoa mùa hè bùng nổ, rất sáng lạn, ngắn ngủi một chút cũng không sao, một số khác lại cho rằng tình cảm hằn nên LƯU GIỮ, thật dài thật lâu”

“Vậy còn cậu?” Tống Hi hỏi “Cậu thấy tôi là loại thứ nhất?”

“Nếu không thể Lưu giữ thì cũng có thể như hoa mùa hạ” Lâm Viễn thần nhiên nói “Dù sao đã từng có cũng tốt, ai không cho anh khi đó không tiến thêm một bước thổ lộ và theo đuổi đâu?”

Tống Hi sững sốt.

“Anh nghĩ xem, tôi một chút cảm giác với anh cũng không có, cho nên người như Tiểu Linh thà rằng tổn thương Hạ Vũ Thiên, làm Hạ Vũ Thiên mang tiếng xấu thay cho người khác cũng không muốn để anh lãng phí thời gian với công sức. Mặt khác, Tiểu Linh và Hạ Vũ Thiên cũng không có thù hận, là người cùng nàng lớn lên từ bé, vì sao nàng lại đem hằn ra làm tấm bình phong? Theo lời nói và việc làm của các anh, có thể thấy Tiểu Linh kỳ thật là một người rất thấu suốt và cũng rất thực tế, nàng không phải loại người không biết mình đang làm gì, như vậy, lí do chỉ có một” Lâm Viễn tiếc nuối nói “Hai người sinh không hợp thời, bỏ lỡ”

Trong mắt Tống Hi ảm ảm đau xót, Lâm Viễn bất đắc dĩ cười cười “Có vẻ mặt như vậy thì tốt rồi”

Tống Hi nhìn Lâm Viễn “Tôi sống nhiều năm như vậy nhưng hôm nay mới là ngày đau lòng nhất, cậu còn bảo tốt?”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, cười nói “Cái này na ná siêu nhân điện quang đánh tiểu quái thú”

Tống Hi ngẩn người, khó hiểu nhìn Lâm Viễn.

“Anh nghĩ thử xem a, nếu siêu nhân điện quang phát hiện một tiểu quái thú, sau đó đuổi đánh, con tiểu quái thú kia thật sự có thể chạy, bên ngoài siêu nhân điện quang bắt cào cấu rất nhiều lần nhưng tiểu quái thú đều thoát được.....Đến N lần sau, một ngày siêu nhân điện quang đột nhiên nghe tin tiểu quái thú đã chết” Lâm Viễn cảm thán nói “Vậy anh nói xem, siêu nhân điện quang không phải rất thống khổ sao? Chắc chắn anh ta sẽ trần trở đến chết xem con quái thú kia đến tột cùng là lợi hay không lợi hại? Vì sao mình không bắt được nó?”

Tống Hi có chút do dự gật đầu.

Bên kia điện thoại, Tiểu Thụy ôm bụng cười rũ rượi trên ghế đến nỗi không thể đứng dậy, Hạ Vũ Thiên lại bắt đầu tiếp tục hút thuốc, tên nhóc này lại bắt đầu tác quái.

“Mãi đến một ngày, siêu nhân điện quang nhìn thấy một đoạn phim ghi lại cảnh tiểu quái thú so chiêu với quái thú khác, qua đoạn phim siêu nhân điện quang có thể hiểu được năng lực của tiểu quái thú, anh đoán xem, tiểu quái thú là phi thường, phi thường lợi hại hay là thực vụng về?”

Tống Hi há miệng thở dốc, lắc đầu “Chuyện này làm sao đoán được?”

“Kỳ thật” Lâm Viễn làm ra vẻ cao thâm nói “Tiểu quái thú lợi hại hay vụng về đối với siêu nhân điện quang đều không có ý nghĩa, siêu nhân điện quang chỉ là muốn một cái kết thúc mà thôi”

“Kết thúc” Tống Hi nhìn chằm chằm Lâm Viễn.

“Nếu tiểu quái thú rất lợi hại, siêu nhân điện quang cảm thấy nó còn lợi hại hơn mình, như vậy hẳn sẽ nhớ kỹ con tiểu quái thú này là một con thần thú, là mục tiêu siêu việt kế tiếp” Lâm Viễn cười nói “Nếu tiểu quái thú thật vụng về, như vậy, không bao lâu sau siêu nhân điện quang sẽ quên nó, kia chỉ là một con quái thú mà hẳn từng gặp trên đời mà thôi, giống như bao con quái thú khác trong trời đất bao la”

Tống Hi nhìn chằm chằm Lâm Viễn.

“Đến tột cùng, Tiểu Linh có tình cảm với anh hay không thì anh cũng chỉ cần một cái kết quả mà thôi” Lâm Viễn cười cười “Nếu cô ấy yêu anh, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn tồn tại trong ký ức của anh, trở thành một kỷ niệm đẹp lúc tuổi già, là một sự tiếc nuối trong đời người, nhưng cho dù thế nào, nàng cũng đã là quá khứ. Nếu nàng không yêu anh, như vậy anh cũng có thể quên nàng”

Trên mặt Tống Hi hiện lên một nét buồn bã.

“Nghĩ thoáng một chút đi, trên thế giới này người không yêu anh so với người yêu anh nhiều hơn rất nhiều” Lâm Viễn cười nói “Cho dù từng tế bào não của anh nhớ rõ một người, cũng không thể nhớ toàn bộ....Không tin anh cứ đi một vòng trên đường, lấy một trăm người qua đường làm ví dụ, anh giữ bọn họ hỏi bọn họ có yêu anh hay không.....trong một trăm người thì đại khái hết chín mươi chín người tưởng anh bệnh thần kinh, sẽ không để ý đến anh, hoặc trực tiếp nói với anh rằng anh không thân cũng chẳng quen, vì sao bọn họ phải yêu anh?!”

Trên mặt Tống Hi dần dần có chút thần sắc như bừng tỉnh đại ngộ.

“Anh nhớ thương Tiểu Linh như thế, bởi vì cách đối xử của cô ấy làm cho anh cảm thấy mờ mịt, anh không biết nàng có yêu mình hay không, anh mãi tranh đấu giữa việc giữ mãi trong ký ức hoặc lãng quên nàng, việc này cho thấy thể xác anh đã rất mệt mỏi, anh muốn quên người này.....Anh, Hạ Vũ Thiên, còn có Tiểu Thụy đều tưởng nhớ Tiểu Linh nhưng các anh không giống nhau, Tiểu Thụy lựa chọn nhớ mãi nàng vì hẳn không thể quên đi người chị ruột thịt của mình, hẳn không đau khổ nhưng sẽ nhớ thương đến khổ sở. Hạ Vũ Thiên lựa chọn lãng quên, đó là người hẳn yêu nhưng không yêu hẳn, hơn nữa còn không thương tiếc mà tổn thương hẳn, Hạ Vũ Thiên sẽ không khó quên, vì nhớ đến sẽ làm hẳn bị thương. Còn anh? Anh mờ mịt không lối thoát cho nên mỗi lần dính đến Tiểu Linh thì sẽ hỗn loạn thành cái dạng này”

Lâm Viễn lấy ngón tay khảy khảy miệng vết thương đang lên da non ngứa ngáy, tủm tủm cười nói “Quên đi Tống Hi, xem như mình có chút xấu xa, tự trách bản thân năm đó đã không có dũng khí mà bỏ lỡ một đoạn tình duyên đẹp, hãy nhớ cô ấy thật nhiều, còn không thì thư thái một chút, giống như Hạ Vũ Thiên xem cô ấy như chị gái mà mình thầm thương mến trước kia rồi quên đi.....chỉ là nhớ lại tuổi trẻ ngây ngô mà thôi. Aiiii, không phải a, ngày đó tôi cũng thầm mến giảng viên của mình, đừng nghĩ cô ấy đã chết, xem như nàng lập gia đình, dù sao nếu nàng còn sống cũng không chọn anh. Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi cũng không phạm vào mấy chuyện tình cảm linh tinh hao tổn tinh thần này nữa”

“Vì sao?” Tống Hi khó hiểu hỏi.

“Uhm, chuyện tình cảm, khi có được thì đó là một việc tốt đẹp, nhưng lúc mất đi thì rất đau” Lâm Viễn lắc đầu “Thời oanh oanh liệt liệt bao giờ cũng ngắn ngủi, bình thản ghi nhớ vẫn là tốt hơn một chút”

“Uhm” Tống Hi sau một lúc lâu trầm mặc gật gật đầu, thấp giọng nói “Số liệu cùng với tư liệu gửi ngân hàng đang nằm bên trong ngăn của cha nuôi”

Tiểu Thụy vỗ tay một cái, nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy gã ngơ ngác nhìn chăm chăm di động.

Lúc này, bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh khác.

“Ai nha.....” Lâm Viễn kêu lên một tiếng sợ hãi, giương mắt nhìn Tống Hi đột nhiên nhào đến, tâm nói: này là làm sao?

“Lâm Viễn” Trong mắt Tống Hi hiện lên nét vui sướng thản nhiên, còn thật sự nói “Tôi thích em”

Lâm Viễn ngẩn người, nháy mắt mấy cái, Tống Hi đã nhích đến, gần như chạm vào khoe môi hân “Rời bỏ Hạ Vũ Thiên, anh sẽ che chở cho em! Anh còn mạnh hơn hẳn, anh sẽ không để em chịu ủy khuất”

Lâm Viễn nhìn chăm chăm Tống Hi, cười cười, lắc lắc ngón tay, cười nói “Hai người đều không thể”

“Vì sao?” Tống Hi không phục hỏi lại.

“Bởi vì, hai người là siêu nhân điện quang, tôi là tiểu quái thú” Lâm Viễn thản nhiên nói “Siêu nhân điện quang yêu tiểu quái thú, nhưng tiểu quái thú sẽ không yêu siêu nhân điện quang”

Tống Hi khê nhú mày “Vì sao?”

“Bởi vì nhất định đó là bị kịch” Lâm Viễn khoe miệng khê nhú “Người cũng là động vật—Sói yêu thỏ, vô luận con sói này rất mạnh mẽ cũng không dễ dàng bị các con sói khác buông tha, thỏ yêu sói, nó sẽ trở thành đối tượng truy đuổi của đàn sói.....Tình yêu khác giống loài sẽ không thành công....Trừ khi”

“Gì cơ?” Tống Hi hỏi.

“Trừ khi hai người là thực vật cộng sinh, nếu không....chung quy sẽ chia lìa”

Tống Hi lẳng lặng nghe xong, đột nhiên nở nụ cười, nói “Lâm Viễn, em quên một chuyện”

“Hửm?” Lâm Viễn nhìn Tống Hi khó hiểu.

“Thỏ yêu thỏ, sẽ không có vấn đề!”

Lâm Viễn sững sốt.

Tống Hi cười nói “Khi anh yêu, anh cam tâm tình nguyện vứt bỏ thân phận là sói để trở thành thỏ, anh tin tình yêu sông cạn đá mòn....Nhưng Hạ Vũ Thiên không như vậy, hẳn yêu thỏ, rồi lại muốn thoát ly bầy sói để trở thành vua sư tử....Cho nên”

Tống Hi vừa nói vừa nhẹ nhàng nắn nắn cầm Lâm Viễn “Con thỏ thông minh, anh nhận mệnh, từ hôm nay trở đi, anh không còn là siêu nhân điện quang mà cùng em làm tiểu quái thú”

Lâm Viễn nhìn chăm chăm Tống Hi, có chút bất đắc dĩ nói “Anh thật sự rất ngốc ngếch, rất khờ dại”

Tống Hi còn nhấn mạnh “Chỉ có em là hay nói đùa mà thôi.....Anh đã một lần đánh mất, sẽ không lặp lại lần thứ 2, nếu không thể cùng nhau làm thỏ thì cùng nhau làm sư tử đi!”

.....

Tiểu Thụy nhìn thấy sắc mặt Hạ Vũ Thiên bắt đầu chuyển lạnh bèn thức thời ra khỏi phòng, đóng cửa lại....trong nháy mắt cửa vừa đóng lại, chợt nghe “oanh” một tiếng, chiếc bàn ngay đầu giường bị Hạ Vũ Thiên đá ngã trên mặt đất.

41. Chương 41: Chọn Lựa

Mặt trời xuống núi, sắc trời chuyển tối, gió ở bờ biển rất lớn, dường như sắp mưa.

Tống Hi dùng sức ép Lâm Viễn để hấn công, rời khỏi đài ngắm sao, quay về đường chính.

Lâm Viễn tựa vào lưng Tống Hi, hơi bất đắc dĩ một chút, hấn đưa tay xoa cằm, dường như Tống Hi hơi gầy hơn Hạ Vũ Thiên một chút, ngấm lại, tính cách hấn thật sự làm cho người ta rất lo lắng.

“Này, anh không cần công tôi, tự tôi có thể nhảy về được, công tôi không thấy nặng a?”

“Em không nặng” Tống Hi mỉm cười trả lời.

Lâm Viễn đột nhiên hỏi “Tống Hi này, anh có nơi nào để đi không a?”

“Huh?” Tống Hi khó hiểu hỏi Lâm Viễn “Gì cơ?”

“Àh, không phải, tôi là hỏi anh có tiền hay không a? Có đủ để tìm một căn nhà ở trong nước hoặc nước ngoài rồi sau đó tìm kế mưu sinh hay không a?” Lâm Viễn hỏi.

“Có a” Tống Hi sau khi hiểu rõ trả lời “Sao vậy? Muốn theo anh bỏ trốn? Không cần phải làm việc mưu sinh, anh có thể nuôi em mấy đời”

“Không phải” Lâm Viễn xua tay “Hay là anh đi trước đi”

“Anh đi?” Tống Hi có chút giật mình, quay đầu nhìn Lâm Viễn.

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, nói “Anh đợi ở đây làm gì, đây là nơi thị phi....Chuyện Tiểu Linh anh gần như đã thấu suốt vậy nên hãy đi đâu đó một thời gian đi”

“Em lo lắng cho anh a?” Tống Hi cười cười, nói “Yên tâm, Vũ Thiên sẽ không thể làm gì anh, cha nuôi bên kia anh cũng có thể ứng phó, khả năng của anh rất lớn”

“Biết anh lợi hại rồi” Lâm Viễn chớp mi nói “Nhìn anh đối phó bọn sát thủ là biết anh rất lợi hại, nhưng mà với tính cách của anh ở nơi này đối đầu với đám người kia rất vô nghĩa không phải sao? Dành thời gian đi làm vài việc thú vị thì sao?”

Tống Hi trầm mặc trong chốc lát “Anh muốn mang em đi cùng”

“Tôi a? Anh nên hết hy vọng đi” Lâm Viễn dứt dặt nói “Tôi không thích đàn ông, tôi còn chờ mong sau khi giải quyết xong việc này sẽ về nhà cưới vợ sinh con”

Tống Hi cười cười, giương mắt nhìn hấn “Vậy Vũ Thiên thì sao? Em có thích hấn không?”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, còn thật sự nói cho Tống Hi nghe “Tống Hi a, anh có biết hay không a? Chỉ có biến thái thích chịu ngược mới có thể thích Hạ Vũ Thiên!”

Tống Hi bật cười, Hạ Vũ Thiên ở bên kia điện thoại vẫn đang cố chấp lắng nghe, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

Bỗng nghe Lâm Viễn cười tủm tỉm nói “Tôi nói cho anh một bí mật, Hạ Vũ Thiên không lên được”

“Thật sao?” Tống Hi có chút giật mình nhìn Lâm Viễn “Thật sự bị thương?”

“Đúng vậy a” Lâm Viễn gật đầu “Cho nên, anh không cần phải chấp nhậ với hấn, Hạ Vũ Thiên khó chịu như vậy là vì đời sống đã không còn mục tiêu để theo đuổi, hấn bắt đầu cam chịu”

Tống Hi há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới bật cười, lắc lắc đầu, nói “Nếu để Vũ Thiên nghe được, chắc chắn sẽ xì khói mũi”

Lâm Viễn cười hắc hắc.

Bên kia điện thoại, Hạ Vũ Thiên đưa tay sờ mũi mình....hình như có chút khác biệt.

Tống Hi công Lâm Viễn, chậm rãi đi đến cửa phòng Hạ Vũ Thiên, Tiểu Thụy đang ngồi ngăn người trên sofa bên cạnh cửa sổ, thấy Tống Hi công Lâm Viễn trở về liền lên tiếng “Hai người về rồi? Ăn cơm!”

“Tốt, vừa lúc tôi đang đói” Lâm Viễn trả lời.

“Aiii”Tiểu Thụy ngăn Lâm Viễn lại, đẩy hắn vào phòng Hạ Vũ Thiên “Cậu đưa thức ăn vào đi!” Nói xong, đóng cửa lại.

Tống Hi muốn vào trong lại bị Tiểu Thụy ngăn lại “Anh làm gì? Anh cũng coi trọng tên nhóc kia? Tên nhóc này có gì tốt?”

Tống Hi nói có chút bất đắc dĩ “Hắn cứ như vậy đi vào...”

“Anh sợ cái gì?” Tiểu Thụy trắng mắt liếc “Hạ Vũ Thiên xem hắn như người trong lòng thì còn có thể tổn thương hắn sao?”

Tống Hi ngần người, không nói lời nào.

“Được rồi, đi ăn cơm” Tiểu Thụy sống chết túm Tống Hi rời đi, Tống Hi bất đắc dĩ, chỉ có thể để hắn lúi đi.

Đợi đến khi hai người ngoài cửa đi rồi Lâm Viễn mới nhảy lò cò vào trong phòng, Hạ Vũ Thiên đang ngồi trên sofa, không nằm giả chết trên giường, chiếc bàn nằm nghiêng trên mặt đất, khắp nơi vương vãi hỗn độn, chăn đệm trên giường cũng nhàu nhĩ, Hạ Vũ Thiên ngồi trên giường hút thuốc, sắc mặt không tốt lắm.

Lâm Viễn rất muốn nói với Hạ Vũ Thiên “Động đất? Tai nạn?” Nhưng vẫn cảm thấy mở miệng lúc này là hành động không sáng suốt nên liền ngoan ngoãn cầm miệng, đến ngồi lên sofa.

Thức ăn đặt trên bàn, Lâm Viễn mở nắp hộp nhìn nhìn, híp mắt cười—Hôm nay ăn cơm cari gà, còn có mấy món ngon, Lâm Viễn thích ăn súp lơ, còn có cánh gà.

Không buồn quan tâm Hạ Vũ Thiên đang đen mặt, Lâm Viễn ăn cơm, sống chết ăn cơm, đến khi cảm thấy có chuyện gì không đúng lắm mới ngẩng đầu, Hạ Vũ Thiên đang dõi theo hắn.

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, khoe miệng Hạ Vũ Thiên hơi hơi nhủ lại, hỏi “Cậu không sợ tôi bỏ thuốc vào thức ăn sao?”

Lâm Viễn cả kinh vút thìa vào chén, Hạ Vũ Thiên gật đầu vừa lòng, nói “Tiếp tục ăn đi, tôi không bỏ thuốc”

Lâm Viễn nhăn nhó ăn cơm, tâm nói—xong rồi, xong rồi, Hạ Vũ Thiên đúng là kẻ thù dai!

Ăn xong ít cơm, quần gia mang điểm tâm ngọt cho Lâm Viễn, chút lo lắng ban nãy bỗng nhiên bay biến sạch như mặt trời xua tan mây, hắn nhận lấy ly kem trái cây, cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Lúc Lâm Viễn quay đầu lại thì thấy Hạ Vũ Thiên đã đứng bên cạnh hắn từ khi nào, gã trầm thanh hỏi “Hương trái cây, chocolate, ô mai, cậu thích vị nào?”

Lâm Viễn có chút giật mình mở to hai mắt hỏi “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên à? Anh cũng có lúc quan tâm đến chuyện này?”

“Đang hỏi cậu, thành thật trả lời”

“Uhm, tôi rất không thích vị ô mai, rất ngọt, nhưng mà ô mai rất tốt cho cơ thể, chocolate ư? Không thích ngọt quá, nhưng cũng không thích quá đắng, trái cây vẫn là tốt nhất....hương thơm tự nhiên, không quá ngọt nhưng hậu vị rất đậm đà” Lâm Viễn vừa ăn kem vừa nói “Tốt nhất là hương trái cây có ô mai, sau đó trang trí một ít chocolate”

Hạ Vũ Thiên lẳng lặng nghe xong, hỏi “Như cậu nói thì cậu không thích có mùi vị gì cả sao?”

“Ai nói nhạt thì không có hương vị?” Lâm Viễn giương mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Có đi khi nhạt lại có hương vị hơn!”

Hạ Vũ Thiên thoáng gật đầu “Vậy nên Tống Hi lại càng thích hợp hơn với cậu sao?”

Lâm Viễn nhìn chăm chăm Hạ Vũ Thiên một lúc, đột nhiên cười “Hạ Vũ Thiên, mũi anh vẹo rồi kìa!”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, trên mặt thoáng chút xấu hổ, Lâm Viễn cười hắc hắc nói “Tổng Hi là ô mai, rất nặng tình, tôi chịu không nổi, sợ sẽ phụ bạc hân, anh là chocolate đắng, những người yêu anh đều phải có khẩu vị đặc biệt”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi phức tạp nhìn Lâm Viễn, lại đưa tay nhẹ nhàng sờ cằm Lâm Viễn hỏi “Vậy nếu nhất định phải chọn một trong hai thứ ô mai hoặc chocolate đen?”

Lâm Viễn khẽ nhú mày nói “Tôi không chọn cái nào cả”

“Cậu biết là không có khả năng” Hạ Vũ Thiên thấp giọng.

Lâm Viễn nhìn nơi khác, tựa hồ không muốn chọn, Hạ Vũ Thiên giữ chặt cằm buộc Lâm Viễn phải quay mặt lại, hỏi “Tôi có chỗ nào cậu không muốn chọn?”

Lâm Viễn ngược nhìn Hạ Vũ Thiên ” Hạ Vũ Thiên, anh thật xấu xa! Đừng cho rằng tôi thành thật thì có thể tùy ý đối đãi!”

“Cậu chọn tôi phải không?” Hạ Vũ Thiên thấp giọng hỏi “Tôi phải có câu trả lời”

Lâm Viễn không nói, hai mắt chú ý đến chiếc vòng bằng ốc biển lúc này Tổng Hi đeo cho hân, đột nhiên....trong đầu Lâm Viễn hiện lên một ý niệm gian ác.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn ngắc đầu, theo thói quen trừng mắt, gần từng tiếng một “Tôi hiểu vì sao Tiểu Linh giả vờ yêu anh để Tổng Hi bỏ cuộc”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi sững sốt, chân mày nhíu chặt, nhìn chăm chăm Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhoẻn miệng cười cười, nói “Đó không phải vì cô ấy yêu Tổng hi...Nói trắng ra, kỳ thật cô ấy không yêu cả hai người, nhưng nếu giả vờ yêu Tổng Hi sẽ mang mặc cảm tội lỗi, nhưng nếu giả vờ yêu anh thì không những không mang mặc cảm tội lỗi mà còn cảm thấy xứng đáng!”

Sau khi Lâm Viễn nói xong, sắc mặt Hạ Vũ Thiên đã chuyển đen hoàn toàn, Lâm Viễn muốn nhảy đi nơi khác thật nhanh nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên giữ lại, khiêng thẳng lên giường.

“Anh làm gì?” Lâm Viễn trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên đang đè trên người, nói “Ngay cả dark chocolate cũng không muốn mà muốn làm cafe đắng à? Tôi ghét nhất là loại đó!”

Đông tác Hạ Vũ Thiên khựng lại, Lâm Viễn tinh tường nhận ra Hạ Vũ Thiên hơi nghiêng răng, trong mắt hiện lên một tia hoảng hốt.

Nhìn tâm tình Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn cũng giật mình thật sự, vừa rồi hân nhất thời thốt lên, không biết đã chọc giận gì gã. Nói toạc ra, đoạn tình cảm với Tiểu Linh, Hạ Vũ Thiên cũng là người bị hại, vết thương năm đó thật sự không phải là chuyện có thể quang minh chính đại nhắc lại, nhưng nhìn thấy gã là hân lại thấy tức giận nên cũng không hiểu tại sao lại nói ra. Vốn nghĩ Hạ Vũ Thiên sẽ bộc phát cơn giận, không nghĩ đến là gã có thể kiềm chế.....Lâm Viễn vẫn biết là không có khả năng, nhưng từ những biểu hiện của Hạ Vũ Thiên có thể thấy được.....Hạ Vũ Thiên tựa hồ đã đem lòng yêu.

Chậm rãi buông Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên nắn lòng ngồi xuống giường, đưa tay lấy gói thuốc lá ở đầu giường, tiếp tục hút.

Lâm Viễn liếc mắt nhìn “Hút thuốc trong phòng, anh không sợ bị phát hiện sao?”

“Ở đây không có người ngoài.....chỉ cần gạt một mình cha nuôi thôi” Hạ Vũ Thiên sâu kín nói “Tổng Hi cũng là kẻ tình tường, nói không chừng đã sớm biết”

Lâm Viễn mếu máo, nhanh tay ăn hết kem rồi đứng lên đi thu dọn, Hạ Vũ Thiên ra lệnh “Để đó đó, tí nữa sẽ có người đến dọn”

“Tôi có tay có chân thì cần gì gọi người hầu hạ a, không quen” Lâm Viễn mang bàn ăn nhảy ra ngoài, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói “Từ từ”

Lâm Viễn xoay mặt nhìn gã, lại nghe Hạ Vũ Thiên hỏi “Tối nay cậu ngủ đâu?”

Lâm Viễn hơi sững sốt, chớp mắt mấy cái nói “Phòng tôi a”

“Ở đây chỉ có ba phòng, của tôi, Tiểu Thụy và Tống Hi”

“A?” Lâm Viễn tỏ vẻ vô cùng bất mãn nói “Tôi phải ngủ ở sofa sao?! Các anh cũng thật là giỏi a, mời người ta đến đây du lịch mà ngay cả phòng khách cũng không có a?”

Hạ Vũ Thiên chỉ chỉ vào giường mình “Giường của tôi đủ lớn, nhưng mà cậu muốn ngủ trên giường của Tống Hi hay Tiểu Thụy?”

Lâm Viễn méo miệng nói “Miễn đi Tiểu Thụy, ngủ với hần không chừng nửa đêm sẽ bị hần lén bóp chết, Tống Hi cũng không được, tối nay tôi ngủ trên sofa ở đây là được rồi, anh có chăn gối không? May mà chất lượng sofa nhà anh không tồi” Lâm Viễn nhỏ giọng, bưng khay ra ngoài.

Nhìn cánh cửa khép lại sau lưng Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên khẽ chuyển sắc mặt, cảm giác thất bại bị sự lạnh lùng đánh tan. Hạ Vũ Thiên chung quy vẫn cảm thấy bất đắc dĩ, đối phó với Lâm Viễn này không chỉ cần ánh mắt ngơ ngác vô tội mà còn cần thêm một chút uy hiếp, chung quy điểm yếu của hần vẫn là tình cảm.

Lâm Viễn đang đi thì gặp quản gia đến thu dọn phòng, quản gia động viên hần một hồi, lại khen hần là người chu đáo, rất hiểu ý người khác....Nghe lão dùng đến N từ ngữ khác nhau để miêu tả hần, Lâm Viễn liền bỏ chạy về phòng. Trên đường đi lại bị Tống Hi giữ lại.

Tống Hi mang cho Lâm Viễn một ít đồ ăn vặt buổi tối rồi hỏi hần “Tối nay em ngủ đâu?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái “Trên sàn hoặc trên sofa phòng Hạ Vũ Thiên”

Tống Hi cười cười ” Anh còn tưởng em sẽ nói là em ngủ chung với Hạ Vũ Thiên”

“Shit” Lâm Viễn nhăn mặt ” Nếu không phải vì cứu tôi mà tên nhóc ấy rơi vào trạng thái bán thân bất toại thì tôi cũng không cần phải vì áy náy mà chăm sóc hần”

Tống Hi lắc đầu bất đắc dĩ, xoa xoa vai Lâm Viễn, thấp giọng nói “Lâm Viễn, cậu thật sự là người chu đáo, rất hiểu ý người khác....” Khóe miệng Lâm Viễn giật giật run rẩy, tâm nói “Tống Hi a, nhất định là anh ăn phải cơm lão quản gia phóng khoáng lạc quan kia làm rồi”

Thật vất vả mới thoát khỏi Tống Hi, Lâm Viễn nhảy lò cò trở lại trước cửa phòng Hạ Vũ Thiên, Tiểu Thụy từ trong phòng đi ra, nhìn nhẩn như kẻ thủ, Lâm Viễn dùng vẻ mặt vô tội nháy mắt với hần, Tiểu Thụy đưa tay, hung hăng giữ bóp tay Lâm Viễn.

“Ai nha....”Lâm Viễn kêu lên, kéo áo xem cánh tay “Đau....Tôi có thù gì với cậu a?”

Tiểu Thụy liếc Lâm Viễn “Yêu tinh hại người !” Nói xong xoay người bỏ đi.

Lâm Viễn hừ một tiếng đi vào trong phòng, đóng cửa lại rồi lại nhảy lò cò đến sofa ngồi, Hạ Vũ Thiên ngồi trên giường cầm điện thoại hươu hươu “Lâm Viễn....net ở đây”

Lâm Viễn xoay mặt nhìn, bên giường là một cuộn dây ngấn, cả giận nói “Sao lại ngấn như vậy a?”

Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ giường, nói “Cậu ngủ ở đây thì có thể dùng được rồi, bên cạnh bàn có ổ cắm”

Lâm Viễn nhìn nhìn gã, lại nhìn máy tính bàn, giấy giũa lần cuối “Có wifi không a?”

Hạ Vũ Thiên cười xấu xa, một tay cắp Lâm Viễn về giường.

Lâm Viễn bị quăng xuống giường, suýt nữa làm rơi laptop, nhưng còn chưa kịp phản kháng đã bị Hạ Vũ Thiên hôn.....

Chống cự một hồi, Hạ Vũ Thiên không cách nào hôn thành, Lâm Viễn lại thành công lần nữa, kéo áo chùi nước bọt dính ở miệng và cằm, một tay cầm dây net.

Nửa đêm, Lâm Viễn nghe thấy tiếng động lạ ở trên đảo liền hỏi Hạ Vũ Thiên “Này, tiếng gì vậy a, như tiếng tàu hỏa vậy”

Hạ Vũ Thiên bật cười, ngồi xuống, đưa tay lấy điều khiển ở đầu giường, ấn út....

Lâm Viễn nhìn hai tấm kính lớn trên mảng tường được phủ rèm bố, tấm rèm chậm rãi cuốn lên, bên ngoài là mặt biển bao la, từng cơn sóng cao vút đập vào vách đá.....

“Ngốc” Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng ôm eo Lâm Viễn “Là tiếng sóng vỗ”

Lâm Viễn ngẩn ngơ nhìn bờ biển đêm, có chút ngây dại.

“Cậu không biết là đêm trên biển còn tối hơn đêm bình thường sao?” Hạ Vũ Thiên thấp giọng hỏi.

Lâm Viễn định thần lại, nói “Lão Đại, anh cũng thật nghệ sĩ”

Hạ Vũ Thiên không giận, chỉ ôm chặt Lâm Viễn, hôn nhẹ eo hắn nói “Tôi và Tống Hi giống nhau, chìm đắm trong đêm tối quá lâu, thật vất vả mới nhìn thấy ánh trăng nên giá nào cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ”

Lâm Viễn cúi đầu nhìn gã, Hạ Vũ Thiên đã thiêm thiếp.

Khe khẽ thở dài, Lâm Viễn gỡ găng, chuẩn bị tìm phim kinh dị xem.

.....

Sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên tỉnh dậy nhìn thấy Lâm Viễn ôm gối cuộn mình trong chăn, gã khó hiểu, đưa tay xoa xoa mặt hắn “Lâm Viễn, cậu bệnh?”

Lâm Viễn tiếp tục cuộn mình trong chăn, trong đầu tràn ngập hình dáng kẻ sát nhân biến thái trong phim kinh dị đêm qua....Thật đáng sợ nha!

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ôm vào lòng, Lâm Viễn cảm giác thật thoải mái, bèn thả lỏng người, tâm nói “Hạ Vũ Thiên thật bá đạo, gã có thể ngăn cản tên sát nhân biến thái”

Ngay lúc đó, điện thoại Hạ Vũ Thiên rung lên một hồi, trên điện thoại hiện lên ba chữ —“Động thủ chưa?”

Hạ Vũ Thiên đưa mắt nhìn Lâm Viễn đang ngoan ngoãn cuộn mình trong chăn, bất động thanh sắc gửi đi hai chữ —Đêm nay!

42. Chương 42: Hãm Sâu

Hơn chín giờ, Lâm Viễn thức giấc, cọ qua cọ lại trên giường, e ngại chuyện phải ăn sáng nếu dậy ngay bây giờ nên hắn tiếp tục ngủ thêm giấc nữa.

Đang hạnh phúc lẩn qua lẩn lại trong chăn, đột nhiên hắn cảm giác có người sờ mông mình.

Lâm Viễn cả kinh, quay đầu nhìn, Hạ Vũ Thiên một tay xoa cằm, một tay sờ mông hắn.

Lâm Viễn nhích mông cách xa hắn một đoạn, Hạ Vũ Thiên mỉm cười, ôm hôn chào buổi sáng, Lâm Viễn muốn tránh nên vội vàng ôm chăn lẩn vài vòng trên giường.

“Bịch”

“A.....” Lâm Viễn hét thảm, may mà cuộn chăn không thì cái chân đã thảm.

Hạ Vũ Thiên đến gần, có chút bất đắc dĩ “Cậu không thể thành thật một chút sao?”

Lâm Viễn chui ra khỏi chăn, ngồi trên giường nói “Ai cho anh đánh lén tôi?”

Hạ Vũ Thiên cười “Tỉnh rồi?”

Lâm Viễn liếc mắt xem thường, ngồi trên giường mặc quần áo, nói “Mới sáng sớm anh dọa người làm gì?”

“Hôm nay có chuyện rất hay để chơi” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Gi?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi.

“Quá trưa sẽ có thuyền cập đảo” Hạ Vũ Thiên vừa mặc quần áo vừa nói “Cậu có muốn lên thuyền đi chơi không?”

“Thuyền gì a?” Lâm Viễn hỏi.

“Du thuyền” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Du Thuyền ?” Lâm Viễn chớp chớp mắt “Lên thuyền làm gì?”

“Thuyền đến Macao đánh bạc” Hạ Vũ Thiên nói trắng ra.

Lâm Viễn tròn xoe hai mắt nói “Tôi không hứng thú với cờ bạc”

Hạ Vũ Thiên thở dài “ Ai cho cậu đi đánh bạc, bọn Tống Hi sẽ đi, xem như là cậu đi xem cùng đi”

“Còn anh?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên hơi hơi sững sốt, sau đó cười nói “Sao vậy? Muốn tôi đi cùng cậu?”

Lâm Viễn trắng mắt liếc, nói “Anh dễ dàng cho tôi lên thuyền đi chơi là có ý gì?”

Hạ Vũ Thiên cười cười “Cậu không muốn đi mở mang tầm mắt sao? Trên thuyền có đầu bếp tốt nhất a”

Ách....Hạ Vũ Thiên trực tiếp đánh vào điểm yếu của Lâm Viễn, nếu gã nói vàng bạc, đồ cổ, trai xinh gái đẹp....hắn chưa chắc hứng thú, duy nhất mỹ thực thì nhất định hắn không bỏ qua!

“Tôi đi một mình?” Lâm Viễn hỏi.

“Tống Hi sẽ đi cùng cậu” Hạ Vũ Thiên cười cười “Cậu đi với hắn còn sợ gì? Hắn nổi tiếng ăn chay”

Lâm Viễn mếu máo hỏi “Vậy còn anh?”

“Tôi tiếp tục giả chết a” Hạ Vũ Thiên ngoài cười trong không cười trả lời.

“Hừ” Lâm Viễn không nhịn được phì cười nói “Anh mới không làm vậy, nói đi, anh có âm mưu gì?”

“Cha nuôi ở đó” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Cậu với Tống Hi có thể thu hút sự chú ý của hắn, tôi cũng sẽ lên thuyền....sau đó diễn tiết mục tranh đoạt tình nhân với Tống Hi”

Lâm Viễn nhú mày “Thật rẻ tiền....Anh định thừa nước đục thả câu a?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, không giấu diếm.

“Nhưng mà....như vậy không phải sẽ khiến người hoài nghi sao?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên cười nói “Nếu sự tình âm ỉ, người bị hoài nghi là tôi với Tống Hi, nếu không làm âm ỉ....thì chỉ hoài nghi mình tôi”

Lâm Viễn nhú mày “Sao anh có thể thiếu đạo đức như vậy a, nhẹ nhàng kéo Tống Hi xuống nước!”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng “Bằng không thì sao? Tôi mệt chết mệt sống, hắn ta mang cậu đi tiêu diêu tự tại? Tôi làm sao có thể cảm thấy thoải mái đây?!”

Lâm Viễn tựa hồ có chút lo lắng hỏi “Có thể gặp chuyện không may không a?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai “Hắn là sẽ không”

“Uhm....” Lâm Viễn chỉ đành gật đầu, trong lòng lại cân nhắc, Hạ Vũ Thiên đang muốn làm gì đây? Hắn vẫn cảm thấy chuyện lần này không đơn giản.

“Đang nghĩ gì?” Hạ Vũ Thiên nhìn hắn.

“Không có gì” Lâm Viễn xuống giường, cảm giác chân đã khá hơn hôm qua nhiều, tâm tình cũng tốt. Hắn vỗ vỗ lưng, mở cửa đi ra ngoài bờ biển tản bộ, nhân tiện cho Liêu Liêu ăn mấy mẻ cá mới.

Cá heo vốn dĩ thân thiện với con người, phía sau Liêu Liêu còn dẫn theo hai chú cá heo khác, cũng tùm tùm cười, ngẩng mặt lên trời kêu vài tiếng, Lâm Viễn cho chúng ăn cá, một lúc sau đã vui vẻ hòa cùng bọn chúng.

“Chúng đều thích cậu” Tiếng Tống Hi từ sau truyền đến.

Lâm Viễn còn chưa quay đầu lại xem ai thì đã âm thầm thở dài....Nói thật, hắn rất sợ loại người như Tống Hi, nói sao nhỉ? Trong giọng nói đã toát ra sự nhẹ nhàng cùng tình yêu, loại cảm giác này thật sự làm cho

hắn cảm thấy mệt mỏi a, Lâm Viễn cảm thấy bản thân hắn không phải là một người đặc biệt chung tình, bởi vậy nhìn thấy người chung tình liên đau đầu, bị người chung tình coi trọng thì càng đau hơn.

Lâm Viễn quay đầu lại, quả nhiên Tống Hi đang mỉm cười phía sau lưng, hỏi “Có đói bụng không? Có muốn ăn nhẹ không?”

“Uhm, ăn chút gì đi” Lâm Viễn trả lời.

“Cùng đi chứ?” Tống Hi đề nghị.

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, đang muốn rời đi cùng Tống Hi thì thấy cửa phòng Hạ Vũ Thiên mở, gã đang đi ra ngoài.

Tống Hi hơi nhú mày “Cậu có thể rời giường? Đừng làm xằng bậy chứ!”

“Không phải chuyện của anh” Hạ Vũ Thiên lắc đầu, vẫy vẫy Lâm Viễn “Đến phụ đỡ tôi”

Lâm Viễn đi đến che trước mặt Hạ Vũ Thiên, nói “Thân thể với tâm tính anh đều bị thương nghiêm trọng sao? Không cần phải hồi phục quá nhanh, đừng học Tư Mã Thiên a!”

Tống Hi nhin cười, Hạ Vũ Thiên giật giật khoe miệng, tựa cả người vào Lâm Viễn làm hắn ai nha kêu lên “Chân đau!”

Hạ Vũ Thiên vội vàng đứng lên, nhìn lại thì thấy Lâm Viễn đang híp mắt cười.

Hạ Vũ Thiên có chút bất đắc dĩ, túm lấy Lâm Viễn “có đi hay không? Cậu không đói bụng a?”

Lâm Viễn hắc hắc cười hai tiếng, đỡ Hạ Vũ Thiên đi.

Tống Hi quay đầu nhìn 2 người ở phía sau, Hạ Vũ Thiên đối xử với Lâm Viễn thật sự không giống như đang diễn trò....Quan tâm và khẩn trương dành cho Lâm Viễn là thật.

Đến phòng ăn, Lâm Viễn còn đang phân vân giữa pudding và trứng chiên thì Tiểu Thụy đã cướp lấy cả hai, Lâm Viễn đành phải ăn một nửa số đồ ăn Trung Quốc và Tây Phương còn lại.

“Tí nữa cha nuôi sẽ bảo chúng ta lên thuyền chơi nhỉ?” Tiểu Thụy đột nhiên nói “Hôm nay còn có những kẻ tai to mặt lớn trong giới thương nhân, cho nên tốt nhất là mọi người cùng đi”

Tống Hi nhìn Hạ Vũ Thiên hỏi “Cậu có thể đi không?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai “Còn chưa có chết”

“Lâm Viễn thì sao?” Tống Hi hỏi “Cậu có đi không?”

Lâm Viễn còn chưa kịp trả lời đã nghe Tiểu Thụy lên tiếng “Dẫn hắn đi cùng đi. Nếu hết tiền đánh bạc có thể bán hắn cho mấy lão biển thái, nhìn hắn da thịt nộn nộn chắc chắn có thể bán được hai trăm vạn!”

Lâm Viễn tâm nói...Cậu đúng thật là để ý tôi nha, hai trăm vạn đó nha.

“Không được” Hạ Vũ Thiên lại nói “Hàng này có thể bán được ít nhất là hai ngàn vạn”

Lâm Viễn khoe miệng run rẩy, tâm nói : Hàng?...Anh đang mua cún sao!!!!

Tống Hi gật gù đầu “Nếu biết cách ăn diện phỏng chừng còn có thể bán giá rất cao, nếu trả giá tốt nói không chừng còn có người nguyện ý mua”

“Này!” Lâm Viễn hung hăng trừng mắt với ba người “Các anh có im đi không!”

Hạ Vũ Thiên cười cười đưa tay nắn cằm Lâm Viễn “Nếu cậu chịu bán, tôi có thể bỏ ra một triệu mua cậu”

Lâm Viễn liếc mắt, tuy rằng biết Hạ Vũ Thiên nói chơi nhưng không biết vì sao lại cảm thấy là lạ, tựa hồ có gì đó sục sôi....tựa chừng lại là cảm nhận sẽ có chuyện phát sinh.

Sau đó ba người chuyên tâm ăn xong bữa cơm, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn nói “Lại đây”

“Đi đâu?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi.

“Thay đổi trang phục cho cậu” Hạ Vũ Thiên cười trả lời.

“Gì cơ?” Lâm Viễn khó hiểu nhưng cuối cùng vẫn bị túm đi.

Tống Hi ngồi yên nhìn cảnh tượng này, Tiểu Thụy tựa vào ghế nói mát “Đừng nhìn, tí nữa tôi sẽ bớt chút thời giờ giúp các anh đem cái mầm họa này bán đi!”

Tống Hi nhìn hẩn “Lâm Viễn là người tốt, cậu đừng đi theo Hạ Vũ Thiên làm bậy không được sao?”

Tiểu Thụy sững sốt, liếc Tống Hi một cái nói “Tôi không biết anh đang nói gì”

“Vũ Thiên đem Lâm Viễn ra làm lá chắn có thể dẫn đi sự chú ý của mọi người, nhưng như vậy cũng đồng thời đẩy Lâm Viễn vào con đường chết” Tống Hi nhú mày nói “Cậu có biết hiện tại có bao nhiêu người muốn tóm Lâm Viễn không? Bao nhiêu kẻ hận Hạ Vũ Thiên muốn lấy mệnh Lâm Viễn?!”

“Thì sao?” Tiểu Thụy trừng mắt nói “Lâm Viễn là người ngoài, Vũ Thiên là anh em!”

Tống Hi nhìn Tiểu Thụy một lúc rồi hỏi “Khi nào thì cậu cũng trở nên vô tình như vậy?”

“Sau khi chị tôi mất!” Tiểu Thụy hung hăng trách móc Tống Hi, Tống Hi nhú mày, há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng chỉ bỏ lại một câu “Tôi sẽ không để Lâm Viễn bị nguy hiểm”

“Anh con mẹ nó đừng có thay đổi tình cảm quá nhanh!” Tiểu Thụy nói “Không phải trước đây trong lòng đều là chị của tôi sao? Bây giờ lại giống hệt Hạ Vũ Thiên! Mê tên nhóc con kia đến nỗi quên mất cả chị tôi, các anh đừng quên hẩn là thể thân của ai, ai mới là nhân vật chính”

Tống Hi bất đắc dĩ lắc đầu nói “Lâm Viễn với A Linh căn bản không giống nhau, chỉ có cậu là muốn nhảm lẫn mà thôi....”

Tiểu Thụy bất mãn quay đi, Tống Hi đột nhiên hỏi “A Thụy, cậu thích Vũ Thiên không phải sao?”

Tiểu Thụy sững sốt, không nói lời nào, nhìn đi nơi khác.

“Trước đây cậu thường xuyên cãi vã với A Linh bởi vì không quen nhìn cô ấy lợi dụng Vũ Thiên, hiện tại cậu ỨC HIẾP Lâm Viễn bởi vì cậu thấy hẩn thích Lâm Viễn” Tống Hi thấp giọng nói “Ngày đó Vũ Thiên có tình nhân nhiều hay ít cậu đều cảm thấy không có vấn đề, nhưng hiện tại không giống như vậy....Cậu không chú ý sao? Từ sau khi có Lâm Viễn, Vũ Thiên không còn đi tìm tình nhân nữa”

“Hiện tại hẩn chẳng việc gì phải vội” Tiểu Thụy không phục “Hơn nữa, muốn khiến người khác nhận ra hẩn yêu Lâm Viễn sâu sắc thì việc phải nhặn là tắt yếu”

“Bản thân cậu lại mâu thuẫn rồi!” Tống Hi lắc đầu cười khổ “Cậu đã bao giờ nhìn thấy Vũ Thiên nhẩn nhặn bao giờ chưa? Cho dù là lúc A Linh mất, hẩn cũng 2 ngày lại đổi một tình nhân mới...Hiện tại đúng là đang cấm dục....vì Lâm Viễn mà cấm dục, bản thân chuyện này thôi đã đủ để nói lên vấn đề”

“Anh thật phiền phức!” Tiểu Thụy càng nghe càng không thoải mái, rống giận với Tống Hi “Anh chỉ biết tìm tôi nói những chuyện này, sao không tìm Vũ Thiên mà nói? “

Tống Hi không trả lời, trầm ngâm ngồi xuống “Tôi đã từng nói qua với hẩn”

Tiểu Thụy cắn chặt răng, đập Tống Hi một cái, nói “Anh thật không có tiền đồ! Tranh với hẩn đi a! Cướp Lâm Viễn đi!”

Tống Hi bật cười, ngược mắt nhìn Tiểu Thụy “Cho dù tôi có thật sự cướp được Lâm Viễn, Vũ Thiên cũng sẽ không coi trọng cậu”

“Làm sao anh biết?!” Tiểu Thụy rống giận.

Tống Hi vỗ vỗ bờ cát, nói “Cậu không phải loại Vũ Thiên thích, đừng kể cận hẩn nữa, tìm người khác đi”

Tiểu Thụy sa sầm mặt, lạnh lùng nói “Anh ít khoa chân múa tay với tôi, anh cho rằng anh là anh rể tôi sao?!”

Tống Hi ngẩn người, sau đó đột nhiên cười lên rồi lại tự lảm nhảm “Lâm Viễn thật sự rất giỏi”

“Anh ngốc à!” Tiểu Thụy trắng mắt liếc giận “Đang yên lành lại tìm đến tên tiểu quỷ kia?”

“Nếu là tôi trước kia, cậu nói với tôi như vậy nhất định sẽ làm tôi khổ sở vài ngày” Tống Hi cười cười “Nhưng hiện tại lại không giống vậy....Tôi, vậy mà lại không có cảm giác gì”

“Anh bị hấn tấy não rồi!” Tiểu Thụy bất mãn nói “Tên hỗn đản kia!”

“A.....Nếu ví hấn như một sinh vật nào đó, Lâm Viễn theo tôi cảm nhận.....” Tống Hi sờ cằm “Tuyệt đối không phải hồ ly, cũng không phải thỏ con....giống như là 1 chú mèo nhỏ”

“Hắt xì.....” Đang thay quần áo trong phòng, Lâm Viễn bỗng dưng hắt xì một cái, nhìn Hạ Vũ Thiên “Này, anh nhanh lên một chút được không a? Lạnh chết mất!”

“Mèo....” Tiểu Thụy thở dài “Tống Hi, đầu anh chứa đá trong đó a?”

Tống Hi giương mắt nhìn hấn “Cậu không thấy cậu ta đáng yêu?”

Tiểu Thụy liếc dài “Lười nói với anh, nhanh đi tấy não đi a!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Đi được chưa xa, Tống Hi đột nhiên gọi với hấn lại “Tiểu Thụy”

“Chuyện gì?” Tiểu Thụy quay đầu nhìn.

“Đừng làm sát thủ nữa, cũng đừng yêu những ngày mưa nữa” Tống Hi thản nhiên nói “Quý trọng bản thân một chút”

“Anh ít quẫn” Tiểu Thụy đổi, xoay người bỏ đi, hung hăng nện chân trên cát, miệng mắng thảm “Lâm Viễn đáng chết, tên nhóc quỷ thối tha!”

.....

“Cậu sao vậy?” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đột nhiên trở nên khấn trương, khó hiểu hỏi.

“Uhm....Đột nhiên lại cảm giác như sau lưng có luồng âm khí.....” Lâm Viễn nhìn phía sau, khấn trương nói “Sau lưng tôi có âm khí!”

Hạ Vũ Thiên cười nói “Tối hôm qua lại xem phim ma quỷ hả?”

“Tối hôm qua không phải xem phim ma quỷ mà là phim kinh dị” Lâm Viễn vừa nói vừa nhìn vào gương, sắc mặt lập tức khổ sở “Này, anh thật sự muốn bán tôi đi sao?”

Hạ Vũ Thiên đi đến sau lưng Lâm Viễn nhìn vào trong gương, vừa lòng gật đầu “Thật hoàn mỹ”

“Hoàn cứt a, ăn mặt giống như cái bánh chưng thế này để làm gì hả?” Lâm Viễn cảm thấy rất khó chịu, Hạ Vũ Thiên cho hấn mặc một bộ đồ trắng cầu kỳ, thoát nhìn giống như được đính đá quý nhưng nhìn thế nào cũng thấy đây không phải hấn.

“Lâm Viễn, cậu thật xinh đẹp” Hạ Vũ Thiên tán thưởng tự đáy lòng.

“Đi chết đi” Lâm Viễn muốn đuổi gã ra khỏi phòng, tránh xa hấn ra “Đừng làm tôi thấy tởm”

“Cậu yên tâm đi” Hạ Vũ Thiên cười cười, thấp giọng nói “Trả bao nhiêu tiền thì tôi cũng sẽ không bán cậu đi”

Lâm Viễn hung hăng liếc Hạ Vũ Thiên, lại khẳng khẳng bảo trì khoảng cách, nhưng tự đáy lòng lại có chút cảm khái.....Vậy mới nói, người như Tống Hi cuối cùng lại có hại, nói chuyện thật tình quá. Còn người như Hạ Vũ Thiên, không có đến nửa câu thật tâm....Thế giới này, làm gì có ai tin chuyện hứa hẹn toàn tâm toàn ý yêu nhau thiên thu.

Biết rõ là lời nói dối người của Tống Hi là không có khả năng thực hiện nhưng hấn lại dùng ngôn từ chân tình tha thiết, lại có một chút cố chấp biểu đạt, so với lối nói nửa đùa nửa thật của Hạ Vũ Thiên tất nhiên sẽ khiến người nghe có những cảm nhận khác nhau.

Nói trắng là nghe Hạ Vũ Thiên sẽ dễ dàng chấp nhận đó là tình yêu hơn so với nghe Tống Hi nói, ít nhất sẽ không có nhiều gánh nặng”

“Đang suy nghĩ đi đâu rồi?” Hạ Vũ Thiên chỉnh lại quần áo cho Lâm Viễn một chút, sau đó lại tự mình thay quần áo.

“Không có gì, thay quần áo sớm như vậy làm gì?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi “Không phải chạng vạng mới lên thuyền sao?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Tôi phải dạy cậu một ít lễ nghi với khiêu vũ trước đã....”

“Học khiêu vũ làm gì a?” Lâm Viễn nhú mày “Tôi sẽ không”

Hạ Vũ Thiên đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Viễn, cười không chút hảo ý “Tí nữa, nếu cậu lên thuyền, tôi phải làm cho cậu hợp hồn mọi người”

“Thần kinh” Lâm Viễn có chút dở khóc dở cười.

“Không phải thần kinh!” Hạ Vũ Thiên thu lại nụ cười, nói “Tôi nói thật....tôi cần cho mọi người một lý do”

“Lý do gì?” Lâm Viễn khó hiểu.

“Tôi vì cậu mà phản bội anh em, không nhận người thân” Hạ Vũ Thiên gần từng tiếng “Nhớ kỹ, Lâm Viễn!”

43. Chương 43: Ngọn Đèn Trước Gió

Lúc hai người bước khỏi phòng, Lâm Viễn đã lột xác thành một Lâm Viễn mới, nhưng mở miệng ra vẫn cà lơ phất phơ như xưa, đáng vẻ vương tử hoàn mỹ hoàn toàn bị phá vỡ.

Hạ Vũ Thiên và Tống Hi nhìn Lâm Viễn vừa ăn kem vừa xem truyện tranh trong trang phục của một vương tử.....cả hai đều nhìn không được, lắc đầu, rất mất hình tượng!

Tống Hi đột nhiên cười lên, Hạ Vũ Thiên nhìn hẩn, Tống Hi nói “Chỉ cần ở cùng cậu ta, nhất định ngày nào cũng rất vui vẻ”

Hạ Vũ Thiên sững sốt.....Mỗi ngày ở chung với Lâm Viễn có thật sự vui vẻ hay không hẩn thật sự không biết, nhưng mỗi ngày sẽ bớt đi một ít lo lắng, ít nhất gã sẽ không phải lo nghĩ chuyện hẩn đi tìm tình nhân để mà ứng phó không kịp.

Lâm Viễn ăn kem xong thì nghe tiếng tàu bên ngoài, tiếng còi trầm thấp vang vọng trong không khí, có thể đoán được đó là tàu của đại gia.

“Đến đây” Hạ Vũ Thiên vẫy tay.

Lâm Viễn buông ly kem chạy đến, Hạ Vũ Thiên lấy khăn tay lau miệng cho hẩn “Lên thuyền cậu phải ngoan ngoãn một chút”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Oh, khó trách anh cho tôi ăn nhiều như vậy!”

Hạ Vũ Thiên cười “Được ăn no cậu sẽ ngoan ngay!” Nói xong gã bèn túm Lâm Viễn kéo ra ngoài.

“Tôi tự đi được, buông tay ra!” Lâm Viễn đạp gã, để lại dấu giày trên quần gã, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên tối sầm mặt, Lâm Viễn nhanh chân bỏ chạy, nhưng vết thương vẫn chưa tốt lắm nên lực bắt tông tâm, bị Hạ Vũ Thiên tóm lại.

Lâm Viễn ai oán nhìn-Tí nữa cho người tự táng dương!

Tống Hi đi theo sau hai người, Tiểu Thụy đi bên cạnh, thấy Hạ Vũ Thiên vô thức buông bỏ phẩm giá của mình để cùng Lâm Viễn làm ầm ĩ, nhỏ giọng nói thầm một câu “Tên đáng chết”

Tống Hi xoay mặt nhìn hẩn, cười hỏi “Nói ai vậy?”

Tiểu Thụy liếc xéo “Anh không biết tức giận sao? Hẩn đang khoe mẽ”

Tống Hi nhú mày cười cười “Tôi không thấy vậy”

“Sao lại không thấy được chứ? Lâm Viễn đang khoe khoang Vũ Thiên đối tốt với hẩn” Tiểu Thụy hung hăng nói “Tí nữa sẽ tìm cơ hội chỉnh hẩn!”

Tống Hi lắc đầu nói “Nếu là khoe thì là Vũ Thiên đang khoe Lâm Viễn thân thiết với hẩn”

Tiểu Thụy méo mào chạy nhanh đuổi theo, thừa dịp Lâm Viễn không để ý đạp lên mông hắn một cái, Lâm Viễn xoa mông, khó hiểu nhìn Tiểu Thụy, tâm nói: Mình không có làm gì hắn mà?! Tiểu Thụy vẫn thấy chưa hả giận, lại chạy theo đạp thêm hai cái, cuối cùng Lâm Viễn trốn sau lưng Hạ Vũ Thiên. Tiểu Thụy bị gã trừng mắt một cái mới chịu thôi, hung dữ nhìn Lâm Viễn.

Đến bến tàu, Lâm Viễn nhìn ra xa, giữa khơi là một chiếc du thuyền lớn.

Lâm Viễn mở to hai mắt “A! Thật sự có du thuyền!”

Tiểu Thụy nói lạnh như tiền “Đồ nhà quê”

Lâm Viễn liếc mắt, khó hiểu tại sao Tiểu Thụy cứ nhằm vào hắn, chung quy là có ẩn tình gì đây!

Tống Hi đến gần, thấp giọng nói bên tai hắn “Tiểu Thụy thầm mến Vũ Thiên từ bé!”

“OH!” cuối cùng Lâm Viễn cũng bừng tỉnh đại ngộ, Tiểu Thụy nghe được lại hung hăng trừng Tống Hi, may mà Hạ Vũ Thiên đứng phía trước, với khoảng cách và âm lượng này....chắc là hắn không nghe được đúng không?!

Theo bản năng, Tiểu Thụy lại nhìn về phía Hạ Vũ Thiên, gã đang đứng đón cano, như vậy, hình như là không nghe thấy.....không hiểu sao, lại nhẹ nhàng thở ra, cũng có chút đau buồn.

Lâm Viễn đứng bên cạnh thấy thần sắc hắn, bất đắc dĩ thở dài, đưa tay vỗ vỗ vai hắn “Ai nha, nguyên lai là trẻ con té ngã, đứa trẻ này, mau tỉnh ngộ đi, không cần phải hăm sâu a!”

Tiểu Thụy nhéo tay hắn.....

“Ai nha....” Lâm Viễn đau điếng người, giãy lùi về sau, không dám đến gần Tiểu Thụy, nghĩ nghĩ, vẫn là không cần đến gần, sinh vật đang yêu sẽ không nói đạo lý, sinh vật thâm thương trộm mến lại máu lạnh vô tình, thất tình thì có khuynh hướng bạo lực....huống chi, Tiểu Thụy yêu thầm còn bị thất tình thì đúng là con mãnh thú không nói đạo lý, máu lạnh vô tình còn có khuynh hướng bạo lực a! Nếu thực sự quý trọng tính mạng thì phải tránh xa mãnh thú nha!

A Thường xuống cano, Hạ Vũ Thiên lên tiếng trước “Thế nào?”

“Đều chuẩn bị tốt, thiếu gia!” A Thường nói rồi đưa 3 túi nhỏ cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên cầm lấy rồi ném cho Tống hi, Tiểu Thụy mỗi người một cái.

Lâm Viễn tò mò tới nhìn, mỗi người lấy từ trong bao ra—Súng!

“Oa, các anh muốn đi làm gì a? Bài bạc hay là giết tiền a!” Lâm Viễn tròn tròn mắt, có cảm giác mình đang đi nhầm đường.

“Tí nữa sẽ đưa cho cậu viên” Tiểu Thụy còn hù dọa hắn, Lâm Viễn giật giật khóe miệng hỏi “Ai trên thuyền cũng đều mang súng theo sao? Nhiều nguy hiểm vậy a?”

“Có máy dò kim loại” Hạ Vũ Thiên nói “Sẽ tra ra được”

” Vậy các anh còn mang theo?” Lâm Viễn khó hiểu.

“Đây là súng có thiết bị làm nhiễu sóng” Tống Hi cho Lâm Viễn nhìn “Có thể vô hiệu hóa thiết bị”

“Tiên tiến vậy a?!” Lâm Viễn tán thưởng.

“Vậy mà các anh còn mang theo?” Lâm Viễn khó hiểu.

Tiểu Thụy trả lời “Có thiết bị làm nhiễu sóng”

“Đi thôi” Hạ Vũ Thiên cất súng, nhảy lên cano của A Thường, vẫy tay với Lâm Viễn.

Lâm Viễn lùi lại, Hạ vũ Thiên đưa tay kéo hắn lên cano, khoác vai Lâm Viễn ngồi xuống, lại đốt một điếu thuốc, Tống hi và tiểu Thụy cũng lên thuyền.

Hạ Vũ Thiên nói với A Thường “Nổ máy”

Lâm Viễn ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thiên, có chút khấn trương, Hạ Vũ Thiên lại dùng sức ôm chặt vai hắn, ghé vào tai thấp giọng nói “Đừng khấn trương, nếu cậu khấn trương sẽ bị phát hiện”

Lâm Viễn càng nghe càng khấn trương, xoay mặt nhìn “Anh nói không khấn trương thì sẽ không khấn trương a?”

Hạ Vũ Thiên cười, lắc đầu.....

Lâm Viễn nghe tiếng Tiểu Thụy chán nản không buồn nói ở sau lưng, thực sự sợ hãi nghĩ quần lấy súng bắn mình một phát, nhân cơ hội Hạ Vũ Thiên buông hắn ra bèn lấy tay xát miệng, đang muốn phát tác, lại nghe Hạ Vũ Thiên cười nói “Còn không nhanh thôi khấn trương?”

Lâm Viễn sững sốt, cano đã dừng lại.

Du thuyền đã ngay trước mặt, có chỗ neo cano bên hông thuyền, Hạ Vũ Thiên dập thuốc, lên thuyền, Lâm Viễn theo sau, cuối cùng là Tống Hi với tiểu Thụy.

Lên đến boong, Lâm Viễn vừa đảo mắt một cái đã hiểu tại sao bị gọi là đồ nhà quê.....

Du thuyền trước mặt thật xa hoa a, trước kia thường nghe người ta nói sống trong vàng son a.....làm sao mà mỗi viên gạch đều như dát vàng thế kia a?

Hạ Vũ Thiên đưa tay捏 hông hắn một cái, Lâm Viễn hồi phục lại tinh thần, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói “Mất cậu vừa hiện hình \$\$, mau lau nước miếng!”

Lâm Viễn lau miệng theo bản năng, sau đó mới nhận ra là bị Hạ Vũ Thiên trêu, gương mặt, quả nhiên Hạ Vũ Thiên đang cười hắn, đáng về vừa hư đốn lại không đứng đắn.

Lâm Viễn nheo mắt, tâm nói: Phụ nữ tốt chính là để cho loại đàn ông này lừa đây mà, cho nên nói đàn ông thành thật không ai yêu, những tên hoa ngôn xảo ngữ, lừa dối lại được yêu mến, dựa dẫm!

“Này! Vũ Thiên!” Từ chỗ neo cano, một tốp nhân mã đang đi đến, Lâm Viễn nghe giọng có chút quen tai, xoay mặt nhìn—Hắc, đây không phải Tôn gia sao?!

Lâm Viễn liếc mắt, quả nhiên, theo sau Tôn lão gia là Tôn Lâm.

“Lão gia tử” Hạ Vũ Thiên đi đến chào hỏi, nhân tiện liếc mắt nhìn Tôn Lâm ở phía sau, hắn đang giật mình vì nhìn thấy Lâm Viễn, hai mắt mở to không chớp lấy một cái, vội vã chạy về phía Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên tuy rằng muốn kết quả này nhưng đáng về Tôn Lâm như vậy lại làm gã có chút không thoải mái, quay đầu lại còn thấy Lâm viễn ngây ngô chào hỏi Tôn Lâm, Hạ Vũ Thiên giận.....Đồ trêu hoa ghẹo nguyệt!

“Vũ Thiên a, vết thương thế nào rồi? Tôi còn nghĩ cậu không đến chứ!” Tôn lão nhân vừa nói vừa nhìn Hạ Vũ Thiên “Có vẻ gãy đi, nhưng tinh thần không tồi”

“Đã tốt lắm rồi ạ” Hạ Vũ Thiên nửa đùa nửa thật “ Hơn nữa cha nuôi vừa rửa tay chậu vàng, chuyện lớn như vậy con làm sao có thể không đến, đừng nói là bị thương nhẹ, cho dù chết cũng phải đến a”

“Ha ha.....Hiếu thuận, quả nhiên hiếu thuận a!” Tôn lão nhân nói “Cha nuôi cậu thật có phúc, nuôi dưỡng được mấy đứa con tốt như các cậu, đứa nào cũng có tiền đồ cả rồi, cũng nên rửa tay chậu vàng, về hưu thật là tốt a, tôi muốn về hưu cũng không được a”

“Tôn lão gia tử về hưu rồi, cha nuôi chắc chắn sẽ chờ người đi ra biển câu cá a” Tống Hi cũng đến chào hỏi.

“Tiểu Tống a, đã lâu không gặp” Tôn lão gia tử cười ha ha “Tôi cũng không tốt phúc như vậy a”

Tống Hi vốn dĩ vẫn để tâm Lâm Viễn, phát hiện Tôn Lâm dường như rất chú ý Lâm Viễn khiến hắn hơi giật mình. Hắn không rõ nội tình của Tôn Lâm, nhưng vừa thấy hắn đi cùng với Tôn gia, trong lòng có hơi lộp bộp một chút —Họ Tôn với họ Âu Dương đều không có gì tốt! Tống Hi không khỏi bất mãn với Hạ Vũ Thiên, tâm nói: Anh thật đem Lâm Viễn thành con cò, có chuyện gì cũng đổ lên đầu hắn trước tiên sao?

Sau vài câu hàn huyên, Hạ Vũ Thiên gọi Lâm Viễn, cách làm này giống như tuyên bố một chút chủ quyền , nói cho tất cả những kẻ bị kinh diễm bởi sắc đẹp của Lâm Viễn, đây là người của Hạ Vũ Thiên gã.

Mọi người đồng loạt vào khoang thuyền, quả nhiên có người dùng máy dò kim loại đến kiểm tra, kỳ thật cũng không phải kiểm tra gì quá nghiêm ngặt, chỉ là tất cả đều phải đi qua một cánh cửa, chỉ là lúc A Thường đi qua, báo động kêu lên một tí, A Thường cùng mấy tùy tùng phía sau đồng loạt lấy súng giao cho bảo an bảo quản, sau khi xuống thuyền sẽ được trả lại. Kỳ thật đó chỉ là hình thức, trong lòng Lâm Viễn biết rõ, súng thật đều được giấu kỹ rồi. Ai nha, thật kích thích.

Hạ Vũ Thiên đến khiến không ít kẻ chú ý, đặc biệt gần đây đồn đãi gã đã chết, giờ lại xuất hiện khiến người khác ngạc nhiên không thôi.

Lâm Viễn còn thấy hai anh em Triệu gia lần trước muốn giết Hạ vũ Thiên ở buổi đấu giá, sắc mặt hai người trắng bạch, mặt đầy thất vọng, Lâm Viễn tâm nói.....Nếu các người biết một chút da thịt hân cũng không bị thương nhất định lại càng tức giận!

Hạ Vũ Thiên đến chào hỏi các vị chủ chốt các băng nhóm, Lâm viễn đứng đợi, Tống Hi nhẹ nhàng kéo hắn “Đứng đợi ở đây thật vô nghĩa đúng không? Đi ăn gì đó không?”

Lâm Viễn tùm tùm gật đầu đi cùng Tống Hi, Tiểu Thụy cũng đi theo bên cạnh, Lâm Viễn sợ hãi đánh lén bên đi sang bên kia, hỏi Tống Hi “Này, không phải đánh bạc sao? Vì sao lại không thấy gì cả?”

Tống Hi cười cười “Sòng bài ở lầu trên với lầu dưới, trên lầu đại đồ, dưới lầu tiểu đồ *không dịch được > <*, tầng=” giữa=” phần=” lớn=” là=” bàn=” chuyện=” làm=” ăn....kỳ=” thật=” tính=” chuyện=” làm=” ăn=” cũng=” là=” đánh=”>

Lâm Viễn chớp chớp mi, thì ra là thế a, hắn còn tưởng có thể nhìn thấy thần bài, thánh bạc gì đó chứ.

“Ai, Lâm Viễn cậu có muốn chơi bài không?” Tiểu Thụy túm Lâm Viễn.

“Để làm gì?” Lâm Viễn cảnh giác “Tôi không có tiền”

“Tôi cho cậu mượn a” Tiểu Thụy cười tùm tùm.

Lâm Viễn tâm nói, tôi còn chưa có bán thân, ai biết đến lúc đó cậu có muốn mạng của tôi hay không a?! “trân ái sinh mệnh, rời xa hoàng đồ độc.” *yêu quý bản thân thì không cờ bạc đồ mà*

Tiểu Thụy giật giật khóe miệng “Tầng cao nhất còn có đấu g ía, đi không?”

Lâm Viễn lắc đầu như cũ, tâm nói: tôi mới không thèm mắc mưu cậu! Ai biết lên đó có bị mang bán đi hay không!

Tống Hi nói với Tiểu Thụy “Đừng làm loạn, cha nuôi đâu?”

“Không biết” Tiểu Thụy nhăn nhó “Đoán là đang ở trên lầu, anh hỏi làm gì? Muốn đi chào hỏi a? Sẽ ra ngay thôi, không chừng đang bàn chuyện riêng”

Tống Hi gật gật đầu.

Lâm Viễn cắn một miếng pudding, cảm thán mỹ vị này, nhân tiện hỏi 2 người kia “Lúc nãy nghe nói tối nay cha nuôi các anh sẽ rửa tay chậu vàng a?”

“Đúng vậy” Tống hi gật đầu “Từ hôm nay trở đi, cha nuôi thoái ẩn, trong giới có quy định, vô luận trong quá khứ có bao nhiêu ân oán, từ hôm nay xem như bỏ qua hết, sẽ không ai truy cứu, vậy nên nếu có nhiều ân oán thì phải báo thù sớm một chút, nếu đợi cho người kia về hưu mới tìm đến gây phiền phức thì về sau sẽ không có đường lẫn lộn trên giang hồ”

“OH! Thật khoa học a!” Lâm Viễn sợ hãi cảm thán chế độ xã hội đen thật hoàn thiện “Nhưng mà nếu gọi là về hưu thì phúc lợi về sau làm sao được bảo đảm a? Bảo hiểm dưỡng già có thể không có nhưng nhà dưỡng lão có không a? Nói với anh a, tôi sau khi rời khỏi bệnh viện liền mất bảo hiểm a, Tìm khắp nơi cũng không có chỗ nhận, chuẩn bị phải tự mua bảo hiểm, nếu các anh có cái này....tôi cũng nhập bọn”

Tống Hi có chút bất đắc dĩ cười lắc đầu “Mua bảo hiểm gì a? Tôi nuôi cậu”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái “Gió lớn quá a”

Tống Hi xúc động muốn nhéo hần một cái, xoay mặt, Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày nhìn hai người, ánh mắt kia có chút dọa người.

Tống Hi âm thầm giật mình, Vũ Thiên sẽ không thật sự làm trò khôi hài chứ.....làm hỏng bát nghi thức rửa tay chậu vàng của cha nuôi? Lại nhìn Lâm Viễn, hần vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế cán cân, một tay là bánh pudding khoai, tay kia là pudding đường đỏ, giống như đang cân nhắc xem nên ăn cái nào trước.

Tiểu Thụy nhẹ nhàng huých Tống Hi.

Tống Hi nhìn hần, Tiểu Thụy sâu kín nói “Cái gì tôi cũng mặc kệ, tôi chỉ có một người chị, nếu chị ấy thật sự bị người ta hại chết, mối thù này tôi không thể không báo! Tôi mặc kệ Vũ Thiên muốn gì, dù sao cũng coi như hần giúp tôi báo thù, anh đừng quấy rối, hôm nay, cho dù ra sao cũng không thể để lão gia kia thành công rửa tay chậu vàng!”

Tống Hi nhú mày, gật gật đầu, xoay mặt, Lâm Viễn đang khui bánh pudding khoai, lại mở pudding đường đỏ, sau đó vừa lòng gật đầu. Về mặt tự nhiên, nhưng cũng có thể nhìn ra hơi hơi khấn trương, Tống Hi cảm thấy đau lòng, đưa tay vỗ nhẹ vai hần.

Lâm Viễn phiêu mắt liếc “Có thể bị người phát hiện không?”

Tống Hi thật sự nói “Đừng lo lắng, cậu sẽ không sao đâu”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái “Là sao? tuy là ăn pudding, nhưng dù sao cũng là pudding của xã hội đen a! Bằng không cứ ăn đều hai cái luôn?!”

Tống Hi sửng sốt thật lâu, sau đó mới hiểu được không phải Lâm Viễn hoang mang thời cuộc mà đang bối rối với bánh pudding, hần bắt đắc dĩ thở dài, có chút bội phục nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn cười cười “Đừng khấn trương như vậy chứ” Nói xong nhét một miếng pudding vào miệng.

Tống Hi ngốc lăng, vốn tưởng có thể làm Lâm Viễn an tâm, không nghĩ trái lại Lâm Viễn khiến hần an tâm.....Tống Hi có chút không hiểu người này, đến tốt cùng hần là hồ ly hay giả vờ hồ đồ.....đang muốn hỏi, lại thấy Lâm Viễn về mặt say mê nói “Uhm.....Bánh pudding này thật ngon a!”

Câu hỏi đến trên môi lại nuốt trở lại, người này thật đúng là.....

Lâm Viễn còn đi xem người khác ăn, trong lòng nhẹ thở dài——Ai,làm sao tìm được gương một chiếc gương, soi soi, đáng thương thân hần a, bị người lợi dụng, nguy hiểm nhiều, giống như ngọn đèn trước gió.....

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn buông bánh, chuẩn bị tìm nhà vệ sinh.....!!!!

44. Chương 44: Gà Bay Chó Sủa

Lâm Viễn buông chén đĩa đi ra ngoài, Hạ Vũ Thiên đuổi theo hỏi “Đi đâu vậy?”

“WC a, ở đây có đúng không?”

“Tôi cũng đi, đi cùng nhau” Hạ Vũ Thiên ôm Lâm Viễn ra ngoài.

“Không cần” Lâm Viễn trốn sang một phía “Đi WC còn đi cùng, tôi không có sở thích này.....”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, trừng mắt liếc, Lâm Viễn không nói gì bị Hạ Vũ Thiên tha đi WC.

Vào WC, Hạ Vũ Thiên ấn Lâm Viễn lên bồn rửa mặt nói “Cậu ít thân mật như vậy với Tống Hi đi”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, mặt đối mặt “Là ăn mấy thứ linh tinh kia sao?”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt nâng cằm Lâm Viễn lên nói ” Cậu không muốn hần, nhưng hần có thể nhắm tưởng về cậu!”

Lâm Viễn giật giật mi mắt, liếc một cái ——Anh hành động thật vụng về a!

Hạ Vũ Thiên xem thường ——Ít nói nhảm!

Lâm Viễn nhin cười, trong đầu lại hiện lên đoạn kịch Kiều đã từng xem, tình tay ba, cảnh nam chính ghen tuông cũng diễn biến thế này.

Nam chính ghen, bạo lực túm lấy nữ chính, gân xanh nổi đầy mặt, mũi thở phì phò, nhe răng trợn mắt hỏi — Vì sao lại phải đối xử với anh như vậy? Vì cái gì?! Vì cái gì?! Anh yêu em như vậy mà!

Nữ chính sẽ ra sức lắc đầu như con lắc, sau đó gào lên — Em không có! Em không có! Em không có.....Em không muốn nghe! Em không muốn nghe! Không muốn nghe!

Nam chính: Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em em em em em em em

Nữ chính: Em hận anh! Em hận anh! Em thật rất hận anh anh anh anh anh anh

Hạ Vũ Thiên phải diễn như vậy sao?!

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn lập tức hoàn hồn, muốn giãy ra tìm một chỗ để...nôn một chút, nếu không sẽ nôn trên người Hạ Vũ Thiên mất.

Hạ Vũ Thiên thấy hần muốn bỏ chạy liền túm lại hỏi “Cậu làm sao vậy?”

Đầu óc Lâm Viễn lại vô thức chuyển cảnh.

Cảnh này cơ bản thường xuất hiện sau khi nam chính-nữ chính cãi một trận lớn:

Nữ chính che miệng chạy đi, tìm một chỗ để nôn khan hai tiếng, tình huống phổ biến thường thấy là ôm cửa.

Nam chính đuổi theo đến hỏi “XX, em làm sao vậy?”

Sau đó nữ chính thẹn thùng thêm một chút khó chịu liếc mắt nhìn nam chính, ai oán nói “Còn không phải đều trách anh

”

Tình cảnh này đến tên ngốc cũng hiểu ngầm ý của nữ chính là —con anh đó!

Nhưng nam chính vẫn ngốc nghếch hỏi “XX, em làm sao vậy? Có phải bệnh rồi không? Đều trách anh không tốt BLA BLA BLA...”

Sau đó nữ chính không nói lời nào, ánh mắt càng thêm ai oán.

Mà nam chính cũng rất phối hợp nhận sau “Đều tại anh không tốt.....” Hoàn toàn quên mất mình bị đội mũ xanh (Cắm sừng)! Lại còn giả mù sa mưa tự tát mình “Anh là tên khốn....Anh XXX, anh OOO”

Sau đó nữ chính lại càng giả mù sà vào lòng nam chính, ra vẻ vạ phần đau lòng, thẹn thùng nói “Em có.....”

Cuối cùng nam chính ôm chăm lấy nữ chính, xoay một vòng, hai người cười, hát, nhảy múa rất hạnh phúc!

Càng nghĩ càng cảm thấy mình bại não rồi, Lâm Viễn nhào lên bồn rửa mặt, gào lên “Trời xanh a, người cho thiên lôi đánh chết ta đi a!”

Hạ Vũ Thiên nhìn thấy sắc mặt Lâm Viễn trắng bệch, sau đó còn nhào đầu vào bồn rửa mặt mà gào trời, gào đất làm gã cảm thấy có chút xúc động, hỏi “Cậu làm gì vậy? Có a?”

=0= Lâm Viễn xoay người túm lấy Hạ Vũ Thiên hỏi “Anh cũng như vậy hả? Có phải là lời nguyên hay không? Có phải hay không?”

Hạ Vũ Thiên giật giật khóe miệng, sau đó ôm hôn lấy kẻ kia, miệng nói thầm “Không hiểu cậu đang nói cái gì!”

Hạ Vũ Thiên hôn Lâm Viễn một lúc, sau đó còn lấy tay lau nước dãi cho Lâm Viễn “Tí nữa tôi sẽ bận rộn một chút, cậu ít trêu hoa ghẹo nguyệt cho tôi”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, tâm nói: Hạ Vũ Thiên, anh thật đúng có tố chất làm diễn viên!

“Nghe chưa?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt.

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, tâm nói: Tốt nhất là mình nên ăn nhiều một chút, sau đó tìm chỗ không người mà đứng, nhưng mà trong lòng lại có chút buồn bực, Hạ Vũ Thiên kéo hắn vào WC để làm gì?

Vừa ra ngoài, Lâm Viễn nhìn thấy người trong sảnh có nhiều hơn một chút, đèn cũng tối hơn.

Từ ngoài cửa, một tốp người đang đi sau một lão nhân, Lâm Viễn có thể nhận ra người kia- không ai khác là cha nuôi Hạ Vũ Thiên. Tầm mắt Lâm Viễn theo bản năng rơi xuống cây gậy trong tay lão nhân kia.....Đêm nay bọn Hạ Vũ Thiên phải cướp thứ gì đó sao? Tống Hi từng nói thứ đó ở bên trong cây gậy kia.

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng túm lấy Lâm Viễn, thấp giọng nói “Tí nữa, vào lúc tôi với Tống Hi hành động, cậu nghĩ cách gây hỗn loạn, càng loạn càng tốt!”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, nhìn gã “A? Tôi hình như không có thiên phú trong lĩnh vực này”

Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ, cắn răng nói “Nếu không đủ loạn, đêm nay tôi nhất định thượng cậu đến chết”

Lâm Viễn cảm thấy gió lốc nổi lên lạnh lẽo, theo bản năng sờ sờ cổ, tâm nói :không phải chứ.....Mình không chết thì bọn họ phải chết, quên đi, nhân bất vi kỷ!

Hạ Vũ Thiên nói xong thì đi trước đến chào hỏi lão nhân, Tiểu Thụy cũng đi đến.

Lâm Viễn đứng yên tại chỗ, cân nhắc trong lòng, làm sao mới thật loạn a?! Ngay lúc này, Tống Hi đi đến cạnh hắn, thấp giọng hỏi “Vũ Thiên tính thế nào?”

“Tôi?” Lâm Viễn ngấm hần.

Tống Hi bắt đắc dĩ, đưa tay nhéo hần một cái hỏi “Trong đầu cậu đang miên man suy nghĩ cái gì vậy a?”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, đột nhiên bảo mình phải thực tế một chút, trả lời “Ai, Tống Hi a, anh có đánh thắng được Hạ Vũ Thiên không a?”

Tống Hi sững sốt, nghĩ nghĩ nói “Thực ra trước đây chúng tôi thường xuyên đánh nhau.....cũng tương đương nhau!”

“Nói cách khác, anh có khả năng cho hắn mấy đấm đúng không?” Lâm Viễn hỏi.

“Uhm” Tống Hi gật gật đầu.

Lâm Viễn hăm mộ nhìn hần, nói “Người anh em, vậy đi, anh phải giúp tôi hết giận a!”

“Có ý gì?” Tống Hi tựa hồ không rõ, chợt nghe Lâm Viễn nói “Nhớ kỹ, hung hăng đá mạnh vào chỗ yếu của hần một cái, về sau miễn cho hần hại người!”

Tống Hi cười lên, cúi đầu hỏi “Hần ức hiếp cậu a?”

Lâm Viễn thật tâm gật đầu.

Tống Hi vừa định nói thêm một câu, đột nhiên cảm giác dường như có người đứng cạnh mình, qua khoeo mắt có thể nhìn thấy là Hạ Vũ Thiên, đang lúc do dự thì đã bị đấm vào mặt.

Lâm Viễn mở to hai mắt, tâm nói.....Ai nha, Hạ Vũ Thiên, anh làm thật a?!

Tống Hi sau khi bị đấm thì lui về sau hai bước, đưa tay sờ sờ cằm, gương mặt nhìn Hạ Vũ Thiên, gã đang nhướn một mi mắt, Tống Hi nhắc chân đạp một cái....Thế là....Hai người đánh nhau.

Đại sảnh trở nên vô cùng náo nhiệt, mọi người đến đây là để mừng lão nhân rửa tay chậu vàng thì lại bắt gặp cảnh Tống Hi và Hạ Vũ Thiên đột nhiên đánh nhau.....

Trong đám đông phát ra tiếng thét chói tai, đám mỹ nữ đều bị hai người làm cho sợ hãi, mà đồng thời lúc đó, đám men in black cũng đồng thời nhào đến, không biết là thủ hạ của Tống Hi hay hạ Vũ Thiên, dù sao cũng không biết là thủ hạ của ai!

Nhất thời, cả đại sảnh vô cùng hỗn loạn, Lâm Viễn đứng một bên nhìn, cảm thấy quân tử không nên đứng dưới chân tường bên chạy ra ngoài trốn bên bàn bên cạnh ngay góc tường, tâm nói: Như vậy chắc là đủ loạn rồi, còn muốn đổ thêm dầu vào lửa sao?

Đúng lúc một nữ bồi bàn mang một cái bánh thật lớn đi vào, Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, giữ cô ta lại ” Aiiii, cô có biết tiết mục trợ hứng hôm nay không a?”

“Trợ hứng ?” Nữ bồi bàn có chút há hốc mồm.

“Là bánh ngọt a! Người nào lấy bánh ngọt ném trúng mỹ nữ nào thì sẽ được hẹn hò với mỹ nữ đó!”

“Thật sự a?” Nữ bồi bàn mở to mắt.

“Đúng vậy!” Lâm Viễn chỉ chỉ đám mỹ nữ đang hoa dung thất sắc trốn đông trốn tây trong sảnh nói “Nhìn a, đám đàn ông vì đoạt bánh ngọt mà đã đánh nhau kìa! Mau ném!” Nói xong hắn cầm một chiếc bánh ném ra ngoài.

“Ai nha.....” Một mỹ nữ bị ném trúng kêu lên, Lâm Viễn nhanh chân trốn vào một góc, giật giây nữ phục vụ kia “Mau lên, mau lên, cô xem body thật đẹp!”

Bồi bàn kia cũng bắt đầu hứng thú lên, học theo dáng vẻ ném bánh của Lâm Viễn, ném một cái....

Lúc này, cuộc ẩu đả đã không khác một trận loạn chiến là mấy, những kẻ vốn đã nhìn nhau không vừa mắt hoặc có thù oán bắt đầu ném các thứ vào nhau, từ cánh gà đến bánh ngọt, còn có cả rượu.

Hạ Vũ Thiên với Tống Hi không biết có phải vì lâu lắm không đánh nhau hay đã sớm nhìn đối phương không vừa mắt mà muốn đánh nhau thật, đấm đá túi bụi.

Lâm Viễn trốn dưới bàn nhìn, tâm nói “Tống Hi, cố lên, đánh vào yếu điểm của hắn!”

Bên trong, một đám men in black bảo hộ lão gia tử, Lâm Viễn nhìn khuôn mặt lão cha nuôi Hạ Vũ Thiên, mặt chuyển đen như than, mũi thở phì phò, đứng thẳng người, hắn có chút lo lắng thay cho lão nhân, tâm nói, nơi này có bệnh viện không a?

Lâm Viễn lại để ý bên trong đám người đánh nhau không có Tiểu Thụy....Điều này rất kỳ quái a, với tính cách của hắn hẳn là sẽ nhào vào góp vui mới đúng....Thêm nữa A Thường cũng không thấy, theo lý mà nói, hẳn nhất định là sẽ lao đến giúp Hạ Vũ Thiên đánh người.

Nhìn thấy đám người càng đánh càng nào nhiệt, Lâm Viễn ngồi xổm dưới bàn, lâu lâu lại nhặt được một chiếc đồng hồ, lâu lâu lại là bao thuốc lá, đem đồng hồ đeo lên tay, Lâm Viễn tẩm tắc hai tiếng! Lại xem thuốc lá—Lâm Viễn nhìn hai con gấu mèo mập mập đang chảy nước mắt ròng ròng, hỏi hai tên đàn ông đang đánh nhau kịch liệt trước mắt “Người anh em, có lửa không a?”

Hỏi xong, đúng thật là có một chiếc bật lửa ném vào.

Lâm Viễn châm một điếu thuốc, tâm nói “Không hút cũng phải ném thử” Sau đó nhét gói thuốc vào túi, lại xem xét cái bật lửa, dát vàng lấp lánh, bên trên có huy hiệu con điều hâu....lại nhét vào trong túi—Có thể thấy, tạo cảnh hỗn loạn thật có lợi! Ở nơi có kẻ lăm lăm thì tạo loạn lại càng có lợi hơn!

Lúc này, một người anh em trẻ tuổi cũng chui vào bàn, đó là một đứa trẻ mập mập, mặc vest, Lâm Viễn tẩm tắc hai tiếng, tâm nói: Năm nay, một đứa trẻ bé như vậy cũng đi đánh bạc a, bạc làm cha mẹ nghĩ thế nào vậy a

~~Đứa nhỏ sau khi chui xuống bàn thì không chịu ngồi xuống mà đưa bàn tay ú nắn kéo hắn đi ra ngoài, vội vã kéo hắn tránh khỏi đám đông, chạy ra xa xa.

Lâm Viễn nhìn thấy túi quần sau mông đứa nhỏ hiện lên một hộp nho nhỏ.

Lâm Viễn móc ra, là một chiếc hộp nhỏ với một chuỗi tiếng Anh ở trên, mở to hai mắt, tâm nói —Không phải chứ? Đứa trẻ nhỏ như vậy mà mang thứ này trên người để làm gì? Mở ra nhìn nhìn, bên trong là một loạt các trụ tròn, còn có dây dẫn, đây là cái gì?

Lâm Viễn rút một cây ra nhìn nhìn, bật cười, ôi mẹ ôi, hóa ra là pháo hoa.

Mất thấy bên ngoài lộn xộn, Lâm Viễn lại nảy ra ý hay, tâm nói: Không phải anh muốn loạn sao, chúng ta lại tạo loạn!

Nghĩ xong, hắn mở hộp, cầm bốn năm cây, dùng thuốc lá châm ngòi, sau đó....ném ra ngoài....

“ping, ping ping!” Lâm Viễn giật nảy mìn, tâm nói, thật không hổ là pháo sống a, so với pháo bình thường nổ lớn hơn.

Mà đám người sau một thoáng sửng sốt, nháy mắt, thét lên chói tai, điên cuồng chạy ra ngoài, còn có người gào lên “Ai nổ súng a?!”

Lâm Viễn đem số pháo còn lại xếp vòng tròn, thuốc lá đặt ở giữa, sau đó chui ra khỏi bàn, phía sau từng tiếng “ping, ping ping” liên tục vang lên.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong khoang thuyền đều chạy ra ngoài, ngay cả đám khách đánh bạc trên lầu cũng nghe được động tĩnh chạy ra xem, mà lầu hai vốn là nơi ngăn nắp xa hoa của các băng nhóm xã hội đen giờ rối tinh rối mù, mỗi người đều dính đầy bánh ngọt, bánh pudding, mặt mũi bầm dập.

Sau khi Lâm Viễn chạy đến, ngóng dài cổ để tìm Hạ vũ Thiên và Tống Hi, bỗng nhiên cảm giác có người túm hông hần kéo đi, Lâm Viễn quay đầu nhìn....Hạ Vũ Thiên quần áo lộ xộc, trên mặt còn có vết bầm xanh tím, một mắt đen xì....

“Ha ha...” Lâm Viễn cười lớn, cảm thấy quá mức thích thú, Tống Hi làm rất tốt!

Hạ Vũ Thiên cũng cười hai tiếng “Cười thí, Tống Hi làm không tồi đi!”

Mà bên kia, Tống Hi cũng xoa xoa quai hàm, bị Hạ Vũ Thiên đâm gãy một răng.

Đồng thời lại nghe tiếng “ping ping” Lâm Viễn tâm nói: không lẽ pháo hoa còn nổ? Ngẩng đầu nhìn thấy tia lửa xẹt qua.

“Oa, đã loạn vậy rồi còn bắn pháo hoa a?” Lâm Viễn nhú mày.

“Cái này đã được an bài trước, vốn là mừng lão rửa tay chậu vàng !” Nói xong Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn hỏi “Lâm Viễn, nhảy xuống biển với tôi được không?”

“Gi?” Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn gã, nói “Tôi không có sở thích này, anh cứ tự nhiên đi, tôi còn muốn sống thêm hai năm....A! Anh làm gì!” Lâm Viễn chống đối, nhưng Hạ Vũ Thiên không nói hai lời, ôm người ném xuống, sau đó cũng nhảy khỏi boong tàu....

Lâm Viễn “Phù phù” hai tiếng ngoi lên mặt nước, nước biển lạnh như băng, tâm nói :Hạ Vũ Thiên, lão tử không để người yên đâu, người hại chết ta nha!

Không đợi hần chết đuối đã có người kéo lên thuyền, Lâm Viễn lên thuyền, vừa ho khan vừa mắng người, A Thường kéo hần vào khoang thuyền, Hạ Vũ Thiên đang ở bên trong, bọc thảm uống trà, còn có một ly cacao chi chút khói trên bàn “Cho cậu”

Lâm Viễn cởi áo khoác ướt sũng, bọc thảm uống ca cao nóng, tâm nói: Chuyện này là sao đây? bèn hỏi Hạ Vũ Thiên “Ai, anh muốn làm chuyện này, có tác dụng sao?”

“Không có tác dụng sao?” Hạ Vũ Thiên cười, đưa tay cho Lâm Viễn xem.

Lâm Viễn nhìn thoáng qua lòng bàn tay gã, bên trong là một tấm thẻ nhớ, có chút giật mình hỏi “Anh lấy khi nào? Trong gậy sao?”

Hạ Vũ Thiên cười, gọi A Thường mang laptop đến, cắm thẻ nhớ vào laptop, chép lại một bản rồi lấy thẻ nhớ ra ném xuống biển.

Lâm Viễn nhìn khơi xa tối đen như mực ngoài cửa sổ, nhú nhú mày—Hủy thi diệt tích!

“Anh lấy thẻ nhớ rồi cứ như vậy rời đi, có bị nghi ngờ hay không?” Lâm Viễn hỏi.

“Thẻ nhớ này là bùa hộ mệnh của lão, đánh mất không tí lợi nào, cho dù chết hần cũng không nói ra” Hạ Vũ Thiên âm trầm cười “Trừ khi hần không muốn sống”

“Vậy anh cố tình tạo nên tình thế hỗn loạn này để làm gì a?”

” Ngoài lão, sẽ không ai nghi ngờ tôi, Tiểu Thụy với Tống Hi, người ngoài cùng lắm chỉ cho rằng tôi với Tống Hi đánh nhau giành tình nhân” Hạ Vũ Thiên cởi quần áo ướt “Chỉ có lão sẽ nghi ngờ chúng ta đã biết gì đó, cho nên lấy thẻ nhớ này....nếu bị phát hiện chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi”

“Cái chết của tiểu Linh năm đó thật sự có quan hệ đến ông ta sao?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“VẬY....Các anh sẽ xử với ông ta như thế nào?” Lâm Viễn hỏi.

“Tôi sẽ không làm gì ông ta” Hạ Vũ Thiên thản nhiên nói “Lão hại chúng tôi không ít, tôi đã sớm biết nên sẽ không tính toán, Tổng Hi chắc là sẽ không....Tiểu Thụy thì không chắc chắn lắm”

“Dù sao ông ta cũng là cha nuôi các anh?”

Hạ Vũ Thiên cười khinh thường “Lâm Viễn, chuyện đó giống như nuôi heo vậy, nuôi một năm rồi giết, con heo có thể không oán hận vì đã nuôi nó một năm sao?”

Lâm Viễn há to mồm, không nói, Hạ Vũ Thiên lại nhích đến gần, cười nói “Lâm Viễn, cậu có phát hiện ra là mỗi ngày thời gian cậu quan tâm tôi ngày một nhiều không?”

Lâm Viễn nhăn nhu khóe miệng, tâm nói :Áo tưởng!

“Đổi quần áo đi” Hạ Vũ Thiên đưa tay thoát quần áo cho Lâm Viễn, có chút mờ ám nói “Đừng để cảm lạnh”

45. Chương 45: Tình Cảm Tiến Triển

“Tôi tự thay” Lâm Viễn dịch sang một bên, nói “Anh quay đi, đưa quần áo cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên chớp mi “Chỉ có một bộ quần áo thôi, ai bảo lúc này cậu không chịu lấy?”

“Anh không có nói phải nhảy xuống biển, sớm biết anh chơi trò kích thích như vậy tôi đã mặc sẵn áo phao” Lâm Viễn trắng mắt liếc, lục túi tiền “A!”

“Chuyện gì?” Hạ Vũ Thiên nhìn hẩn khó hiểu

“A.....Thuốc lá ứt hết cả rồi!” Lâm Viễn buồn bực xem lại lần nữa, nói “Tôi chỉ mới lấy ra có một điều thôi mà.....A....Không biết phơi nắng có thể dùng lại được không nhỉ?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhu mày, nói “Thuốc lá ở đâu ra?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt “Nhặt được lúc này”

Hạ Vũ Thiên nhin cười, nói “Này, trên thuyền toàn là xã hội đen a, cậu không sợ trong thuốc có ma túy sao?”

“A?” Lâm Viễn cả kinh “Không phải chứ?!”

Hạ Vũ Thiên giật bao thuốc lá nhìn ngó, vẻ mặt biến hóa.

“Có không a?” Lâm Viễn túm tay áo gã hỏi “Có không? Anh đừng nói là có nha? Tôi sẽ nhảy xuống biển! Không phải mới hút thuốc lần đầu đã dính rồi chứ? Thêm nữa, nếu hút lần đầu sẽ không nghiện chứ? Tiêu rồi, tôi đi chết!”

Hạ Vũ Thiên ném bao thuốc trả lại, đưa tay xoa mặt Lâm Viễn “Lần này xem như mạng cậu lớn”

“Hừu....” Lâm Viễn thở phào, vỗ ngực “Hừ chết tôi”

“Còn nhặt được gì nữa?” Hạ Vũ Thiên liếc nhìn túi Lâm Viễn.

Lâm Viễn lục lọi, lấy ra một cái bật lửa, đồng hồ vẫn còn đeo trên tay.

“Uhm, cậu thu hoạch nhiều nhĩ?!” Hạ Vũ Thiên nhìn chiếc đồng hồ “Là loại không vô nước nha”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, tâm nói: Đồng hồ Thụy Sĩ nha, nhưng vẫn là lỗi thời, so với xe của người thì thật là quê mùa!

“Đồng hồ giả, đồ ngốc!” Hạ Vũ Thiên véo mũi hẩn.

“A???” Lâm Viễn khó hiểu, lấy lại đồng hồ xem soi “Sao lại là đồ giả?”

Hạ Vũ Thiên đưa tay đến “Cách tốt nhất để biết là đem so với hàng thật”

Lâm Viễn sững sốt, trên tay Hạ Vũ Thiên đang đeo một chiếc găng giống với cái này.....Mẹ ơi, thật cao cấp a! Nhìn qua sẽ biết ngay đâu là thật-giả.

Lâm Viễn neho mắt nhìn Hạ Vũ Thiên chăm chăm, gã nhếch miệng cười “Mua trong một buổi đấu giá ở Thụy Sĩ đó, còn quý hơn xe của tôi”

“Anh là tên phá gia” Lâm Viễn lấy đồng hồ giả ném gã, Hạ Vũ Thiên né, ôm Lâm Viễn nói “Cậu theo tôi đi, muốn gì tôi cũng cho cậu”

“Shit” Lâm Viễn trợn mắt “Ông đây không thềm, ông thích cái này hơn, cũng là hàng hiệu nha”

Hạ Vũ Thiên giận, đưa tay lấy cái bật lửa nhìn nhìn, đột nhiên nghiêm túc.

“Sao vậy?” Lâm Viễn hỏi “Cái này có đáng tiền không a? Hay lại là đồ giả? Ta nói xã hội đen các anh sao lại loạn như vậy a....Toàn dùng đồ giả, xã hội đen cũng bị khủng hoảng kinh tế ảnh hưởng sao?”

Lâm Viễn hỏi mà Hạ Vũ Thiên vẫn không thềm trả lời, chỉ neho mắt nhìn cái bật lửa, vẻ mặt có chút dọa người.

“Này” Lâm Viễn chột chột gã, hỏi “Sao vậy a?”

Hạ Vũ Thiên cào hai cái trên cái bật lửa, lấy ra một vật nhỏ màu đen.

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái “Đây là cái gì?”

Hạ Vũ Thiên ném thứ kia vào ly trà, nói “Mấy nghe lén...”

Lâm Viễn sững sốt, còn tưởng mình là tên nhóc lanh lợi, đến tên gốc cũng biết mình bị lợi dụng, hơn nữa còn gây cho Hạ Vũ Thiên phiền phức rất lớn, đến Hạ Vũ Thiên thần không biết quỷ không hay lúc này cũng sa sầm mặt.

“vậy....phải làm sao bây giờ a?” Lâm Viễn nhỏ giọng hỏi, tâm nói: Không bảo mình nhảy xuống biển chuộc lỗi đấy chứ?!

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, nói “Tất cả đám người trên thuyền đều đáng nghi”

“Vậy...sao giờ?” Lâm Viễn hỏi “Có bắt lợi cho anh không?”

“Vô nghĩa” Hạ Vũ Thiên liếc hắt, Lâm Viễn mếu máo, không cãi lại, biết mình vì ham món lợi nhỏ mà hại chết Hạ Vũ Thiên, cho dù hại chết gã cũng xem như vì dân trừ hại, nhưng mà hại chết hắt có khác nào gián tiếp hại chết mình....chết chắc rồi!

Hạ Vũ Thiên buống cái bật lửa, nói “Cho nổ thuyền”

“Gì?” Lâm Viễn há mồm, lần há mồm to nhất trong lịch sử đời hắt, chăm chăm nhìn gã “Anh có biết đắm thuyền là sao không?”

“Đắm thuyền thì sao?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Ý tôi là người trên thuyền” Lâm Viễn cẩn thận hỏi.

“Cho cá ăn” Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói.

“A...” Lâm Viễn hít một hơi khí lạnh, chỉ thẳng Hạ vũ Thiên “Hạ Vũ Thiên, tên cuồng sát biến thái a, trên đó chắc phải có vài ngàn người, anh nghĩ anh là ai a? Anh con mẹ nó không sợ chết sẽ xuống địa ngục sao?!”

Hạ Vũ Thiên khề nhú mày, nói “Cậu còn nói tôi được sao? Là ai gây nên?”

Lâm Viễn mếu máo, không thanh minh, không còn cách nào, ai bảo hắt đuổi lý.

Thấy Lâm Viễn ngồi im lẩm bầm một mình, Hạ Vũ Thiên lên tiếng “Trừ khi...”

*Đoạn này thiếu mất một câu, mà QT thiếu chữ không phải ta..... nên thôi....mọi người tự đoán là câu khả ố gì đi nha...hắc hắc.....”

“Gi?” Lâm Viễn tà tà nhìn gã, nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút gì đó không đúng, đưa tay đổ chén trà ra, cầm vật màu đen kia lên nhìn nhìn—Nhìn kiểu nào cũng chỉ thấy đó là một hòn đá mà thôi.

Hạ Vũ Thiên sờ sờ mũi.

Lâm Viễn nheo mắt, lấy cái bật lửa bấm hai cái...không có lửa, sau đó bỏ viên đá vào, bật lại....lửa cháy!

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn hung hăng đập cái bật lửa lên bàn, nói “Đó là đá đánh lửa! Tên này...”

Lâm Viễn còn chưa kịp mắng, Hạ Vũ Thiên đã nhìn cái bật lửa nói “Cái này là hàng hiếm, còn đắt giá hơn phòng của cậu, sao cậu lại sơ suất như vậy a”

=”=....Lâm Viễn nhanh tay cầm cái bật lửa lên, cẩn thận đưa ngang tầm mắt ngắm nghía “Trời ơi, một cái bật lửa có thể quý như vậy a”

“Cái này là đồ cổ a” Hạ Vũ Thiên cười cười nói “Đây là huy hiệu chim ưng, có từ thời trước chiến tranh thứ hai, vỏ ngoài làm bằng vàng ròng với bạc trắng, có tiền cũng không chắc mua được thứ này”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên “Thật sao?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, cười nói “Cậu phát tài rồi, bán cái này đi đủ để cậu sống nửa đời còn lại”

“Tôi mới không bán” Lâm Viễn cẩn thận cất đi “Để lại cho con tôi”

Hạ Vũ Thiên mặt nhăn mày nhú, giật lại “Tôi tịch thu”

“Tại sao?” Lâm Viễn nhanh tay giấu đi nói “Đâu phải của anh mua!”

Hạ Vũ Thiên chớp mắt “Bằng không cậu trả cho tôi một nửa tiền!”

“Cường đạo!” Lâm Viễn bắt mẫn, nhắc chân đá Hạ Vũ Thiên.

Gã bắt lấy chân hắn, nói “Dù sao cậu cũng không có con, giữ cũng vô dụng, tôi hút thuốc, còn cậu thì không!”

“Shit” Lâm Viễn đá gã “Không có con thì có thể để dành cho vợ tương lai!”

“Cũng không có” Hạ Vũ Thiên xấu xa nói.

“Tôi có thù với anh a!” Lâm Viễn bảo vệ cái bật lửa nói “Sao lại ám tôi như vậy a?!”

“Cậu có cho tôi không thì bảo?” Hạ Vũ Thiên từ phía sau ôm lấy Lâm Viễn, nhưng Lâm Viễn vẫn nhất quyết không đưa.

46. Chương 46

Lâm Viễn nghĩ đến cảnh Hạ Vũ Thiên “bá vương ngành thượng cung” *híp* liền nảy ra vài ý định—Thề giữ trinh tiết! Sau đó lại tự khóc thương cho số phận mình, mắt thấy sắp bị thất thủ, bàn tay tội ác của Hạ Vũ Thiên đã sắp đi vào cửa sau....Lâm Viễn chớp mắt, đầu óc trống trơn, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên, tựa hồ có thứ gì đó trong cơ thể nổ tung,hay đây là tiểu vũ trụ trong truyền thuyết?

Lâm Viễn không nghĩ nhiều, đưa tay đấm một cái vào mắt Hạ Vũ Thiên, la lớn “Thiên mã lưu tinh quyền!”Sau đó lại đập gã một cái, vớ lấy tấm thảm bọc thân.

Nói thì chậm mà sự việc diễn ra thì nhanh, Hạ Vũ Thiên “oanh” một tiếng ngã trên đất, đồng thời, ngoài phòng vang lên một loạt tiếng bước chân, A Thường tưởng xảy ra chuyện, vọt vào. Hạ Vũ Thiên khóa thân ngồi trên sàn, một mắt thâm sì, rất chật vật.

A Thường vội vã chạy ra ngoài, đóng cửa lại.

Lâm Viễn lui lui về một góc, lấy quần áo, Hạ Vũ Thiên ngồi dậy, hưng phấn dường như đã giảm, buồn bực nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn phủ thêm chăn, trốn trong mắt liếc, lại đưa tay chỉ vào gã “Sắc lang!”

Hạ Vũ Thiên dường như đã từng thấy hành động này ở đâu đó, trong phim hoạt hình mà Lâm Viễn từng xem....Tên nhóc nhân vận chính, trước mỗi tập đều làm động tác này, ngốc nghếch hết sức.

Hạ Vũ Thiên bất mãn, nói “Cậu là người sao? Tôi giúp cậu giải quyết, sao lại đá tôi xuống?!”

Lâm Viễn hung tợn nói “Anh mơ thật đẹp a, tôi mới không để anh làm loạn”

“Có quan hệ gì sao?” Hạ Vũ Thiên buồn bực nói “Đàn ông cũng không như vậy”

“Vậy cái rắm” Lâm Viễn trợn trừng mắt “Tôi không thích làm”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, trở mặt xem thường “Đây là thời đại nào rồi, dễ nhũn”

Lâm Viễn lấy chăn bọc kín người “Cần anh quản a, tôi không thích làm với người khác, lần đầu tiên phải dành cho người mình thích”

“Lần đầu tiên của cậu không phải chỉ cần để dành cho vợ tương lai là được rồi sao, cô ta cũng không cần dùng mặt sau của cậu” Hạ Vũ Thiên nhở giọng nói.

Lâm Viễn nhìn nhìn gã, một lúc lâu sau mới nói “Hạ Vũ Thiên, có ai từng dành riêng đêm đầu tiên cho anh không?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, gương mặt nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn lắc đầu “Anh thật đúng là đừng nên đắc ý sớm, có nhiều tình nhân chẳng phải là chuyện giỏi giang gì, không có người thật sự thích mới gọi là phẩm”

Hạ Vũ Thiên nghe xong xanh cả mặt, đưa tay lấy thuốc lá, sờ qua mới biết đã ướt cả rồi, hăm hừ đứng lên, một chân đá văng cửa phòng, ra ngoài.

Cửa phòng “ping” một tiếng đóng lại, Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra, tâm nói: Hạ Vũ Thiên hôm nay có hơi hồ đồ rồi, lúc này còn có cái còng tay, nếu mà dùng đến thì chắc là sẽ rất phiền rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn bắt đắc dĩ thở dài....Cuộn chăn ngủ, có hơi lạnh lạnh.

Lâm Viễn chỉ ngủ một giấc nhưng thẳng đến giữa trưa hai hôm sau mới tỉnh dậy, mở mắt, Tống Hi, Hạ Vũ Thiên đều đủ mặt, vây quanh hắn, hai đôi mắt thâm quầng, một bên mắt Hạ Vũ Thiên thâm hơn con còn lại một chút, đó là thành quả hắn phối hợp với Tống Hi lưu lại cho gã lúc đánh nhau, cảm giác rất đồng bộ! Mà Tống Hi xem ra là thức trắng đêm....

Lâm Viễn muốn cười, nhưng mở miệng ra mới phát hiện cổ họng nóng rát, sau đó chỉ phát ra vài tiếng ầm ách.

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng thở ra, nói với ra với A Thường ngoài cửa “Gọi Lí Cố đến”

Không lâu sau, Lí Cố trong bộ áo blouse trắng chạy vào kiểm tra cho Lâm Viễn “Đã hết sốt, tỉnh dưỡng thêm hai ngày nữa sẽ khỏe lại”

Lâm Viễn đoán là mình phát sốt, hồi tưởng một chút, đêm đó sau khi Hạ Vũ Thiên ra ngoài hắn liền đi ngủ, sau đó tẩm chăn trên người có hơi lạnh....có lẽ là bị cảm lạnh, nhưng mà dựa theo triệu chứng sốt cao sau đó ngủ vài ngày thì phỏng chừng là viêm phổi.

“Cậu cảm thấy thế nào rồi?” Tống Hi hỏi Lâm Viễn, hắn nháy mắt mấy cái nói “Đói....”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, còn kêu đói thì có vẻ là không đáng ngại, Tống Hi với Hạ Vũ Thiên liếc mắt nhìn nhau, bất động, Lí Cố nhìn trái phải “Aiiii, tôi đi lấy một ít đồ ăn đến” Nói rồi xoay người bỏ đi.

Lâm Viễn liếc nhìn Tống Hi, rồi lại liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, không khí tựa hồ có chút gì đó không đúng, hay người này vì chuyện đánh nhau mà vẫn còn bất hòa?

Cửa lại mở, Tiểu Thụy lão đạo đi vào, thấy Lâm Viễn nằm trên giường liền cười nói “Uiiii, tỉnh rồi a?”

Lâm Viễn nhìn nhìn hắn, không lên tiếng, cổ họng đang đau, lưỡi so đo với hắn.

“Sao rồi?” Tống Hi hỏi Tiểu Thụy.

“Còn có thể sao chứ, có oán báo oán, có thù báo thù chứ sao” Tiểu Thụy lạnh lùng cười, vẻ tươi kia có chút dọa người.

Lâm Viễn khẽ nhú mày, Tiểu Thụy sẽ không thực sự làm thịt cha nuôi hắn chứ?

“Lâm Viễn a, giờ thì cậu nổi tiếng rồi” Tiểu Thụy hắc hắc cười, ngồi xuống sofa nói “Khắp thiên hạ mọi người đều biết vì tranh giành tình nhân là cậu mà Hạ Vũ Thiên với Tống Hi anh em bất hòa, Hạ Vũ Thiên vì cậu mà không chịu về nhà”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, tâm nói—Ai nha, xong đời!

Hạ Vũ Thiên nhú mày, Tống Hi nói “Cậu nói bậy bạ gì vậy? Đi đi”

“Đi gì chứ?” Tiểu Thụy bất mãn “Tôi còn chưa nói.....” Nhưng hắn chưa kịp kháng nghị đã bị Tống Hi kéo ra ngoài.

Tống Hi quay lại nói với Lâm Viễn “Lâm Viễn, tôi còn phải xử lý một số việc, mai sẽ đến thăm cậu”

Lâm Viễn hơi gật đầu, Tống Hi kéo Tiểu Thụy đi, cửa phòng đóng lại....Trong phòng chỉ còn lại hai người Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn phiêu mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, không lên tiếng, cổ họng đau quá.....Lâu rồi không bị cảm, nhất định là vì nhảy xuống biển nên mới bị, hôm đó còn hơi cảm lạnh nữa chứ.

Hạ Vũ Thiên thở dài khe khẽ, kéo ghế ngồi cạnh giường hỏi “Sao rồi?”

Lâm Viễn ho khan một tiếng nói “Đỡ rồi”

“Tôi đã có đủ danh sách” Hạ Vũ Thiên nói “Thực lực Hạ gia bây giờ đã lớn hơn xưa, trên cơ bản, chuyện phải làm tôi đều làm được”

Lâm Viễn hơi nghi hoặc, Hạ Vũ Thiên có ý gì?

“Trả còng tay lại cho cậu” Hạ Vũ Thiên chỉ chỉ còng tay ở đầu giường—Lâm Viễn sửng sốt, đang nói hắn được tự do?! Lần này hợp tác là xong rồi?

“Lần này rất thuận lợi nên sẽ không lợi dụng cậu lần nữa, chỉ cần đến lúc thi hành di chúc cậu nói một câu là được” Hạ Vũ Thiên bắt chéo chân “Vì bây giờ Hạ gia đã không còn ai có thể uy hiếp tôi, vậy nên cậu cũng không cần phải diễn nữa”

Lâm Viễn chớp chớp mi “Tôi có thể trở về?”

Hạ Vũ Thiên cười lên “Không phải cậu đã bị đuổi khỏi bệnh viện rồi sao? Trở về gì chứ?”

Lâm Viễn nhần mắt, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói “Nhưng mà cậu có thể ở đây làm cùng Lí Cố, không cần về ở cùng tôi”

“Không cần đóng giả tình nhân nữa?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên đưa tay nhéo nhéo cằm hắn “Sao nào? Giả làm tình nhân của tôi thật thiệt thòi cho cậu sao?”

Lâm Viễn nhủ thầm trong lòng—Đúng vậy, đúng vậy! Nhưng mà ngoài miệng lại nói —Rất tốt, rất tốt!

Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, lấy một chiếc chìa khóa trong túi ra nói “Để an toàn....Trong thời gian này tôi phải bảo vệ cậu một chút, cách vách nhà tôi còn có một phòng trống, tạm thời cậu ở đó đi.....Thời gian qua, tôi mang đại ân của cậu vậy nên muốn gì thì nói với tôi”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, tâm nói: Tôi hôn mê hai ngày hay hai năm a? Hạ Vũ Thiên đã tiến hóa nhiều như vậy.

Thấy vẻ mặt hắn đầy hoài nghi, Hạ Vũ Thiên bèn đưa tay nhéo mũi Lâm Viễn “Cậu tiếp tục sống những ngày lười biếng của mình đi, nhớ rõ đừng gây rắc rối”

Lâm Viễn tươi cười, tâm nghĩ—Cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Điện thoại Hạ Vũ Thiên vang lên, thấy người gọi đến liền nói với Lâm Viễn “Đây là bệnh viện của Lí Cố”

“Vậy ư?” Lâm Viễn sững sốt “Chúng ta đã trở lại?”

“Cậu sốt tới 40 độ, không trở lại chẳng lẽ chờ chết a?” Hạ Vũ Thiên có chút tức giận nói “Ồ thêm một ngày, tối tôi sẽ quay lại đón cậu về nhà” Nói xong vội vã bỏ đi.

Lâm Viễn nằm trên giường, mờ mịt nhìn chiếc chìa khóa, tâm nói....Chuyện này là sao vậy? Vì sao lập tức thay đổi? Tất cả đã xong xuôi?

Một tảng đá lớn trong lòng đã buông xuống, Lâm Viễn cảm thấy thư thái một chút, sốt đã hạ nên hắn lần la lần lại trên giường—Thật sự đã xong? Không thể tin được nha.

Cuối cùng, quyết định không nghĩ thêm nữa, Lâm Viễn chui khỏi chăn, vọt vào phòng tắm tắm rửa.

Lí Cố cầm hộp cơm đi vào, nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm liền đổi chăn cho Lâm Viễn, sau đó ngồi trên ghế đợi, trên tay có cầm tạp chí nhưng lại nhìn hộp cơm đến gần người, chân mày nhíu lại.

Hạ Vũ Thiên sau khi vào xe, bảo A Thường quay về công ty.

A Thường khởi động xe, hỏi “Thiếu gia, bây giờ đang nguy hiểm như vậy, để Lâm Viễn buông lỏng cảnh giác.....có phải là sai lầm hay không a?”

“Vậy nên cậu phải nhiều đàn em theo bảo vệ hắn” Hạ Vũ Thiên trả lời.

A Thường gật gật đầu, gương mặt nhìn Hạ Vũ Thiên hỏi “Vì sao lại muốn gật hắn.....”

Hạ Vũ Thiên âm thầm cười “Lâm Viễn ý thức phòng vệ quá mạnh mẽ, lúc trước tôi lãng phí nhiều thời gian, vì giao ước nên hắn luôn tin rằng mọi việc tôi làm đều vì muốn lợi dụng hắn.”

A Thường gật gật đầu “Ra vậy.....”

“Thời gian không nhiều lắm, phải thay đổi sách lược một chút”

A Thường qua gương chiếu hậu nhìn Hạ Vũ Thiên, tiếp tục lái xe không nói lời nào.

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của A Thường, gã cười cười, nói cà vạt, nói “Lâm Viễn đúng là không tồi a, cậu, Tống Hi, Lí Cố đều vô thức giúp đỡ hắn”

“Không phải là yêu mến, mà là cảm thấy hắn rất vô tội” A Thường trả lời.

“Trên đời này, nếu không phải là kẻ bại hoại thì là kẻ vô tội” Hạ Vũ Thiên nói.

a Thường không nói lời nào, tiếp tục lái xe.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục xem tạp chí nhưng tâm trí lại飄 đi nơi khác, nhớ lúc Lâm Viễn cự tuyệt hắn hôm đó, Hạ Vũ Thiên nổi giận, tâm nói: Lâm Viễn, cậu đợi đi, nếu không “làm” cậu thì ông đây không là Hạ Vũ Thiên!

Lâm Viễn tắm xong, nhẹ nhàng khoan khoái ra ngoài, nhìn thấy một bàn mỹ thực đang đợi bèn hoan hoan vui mừng đến ăn.

Lí Cố rót cho hắn chén trà, nói “tên lì lợm, lạnh hay không a, vừa mới tắm xong, cậu không muốn uống sao?”

Lâm Viễn đã 2 ngày không ăn nên rất đói, vừa ăn vừa nói “Đói chết ông....Lí Cố, ngày mai tôi bắt đầu đi làm hả?”

Lí Cố sững sốt “Cậu có thể bắt đầu đi làm?”

Lâm Viễn hơi gật đầu “Hạ Vũ Thiên nói tôi không sao rồi”

Lí Cố nghe xong nghĩ nghĩ, gật gật đầu “Uhm....vậy thì tốt quá, vừa lúc tôi thiếu người, nhưng mà cậu phải nghỉ ngơi vài ngày đã”

“Không sao, không sao” Lâm Viễn tủm tỉm cười xua tay “Ông đây thật vất vả mới được phóng thích, không tận dụng tiêu dao một phen sao được, hắc hắc”

Cơm nước xong, Lâm Viễn uống thuốc rồi mặc áo khoác, đưa tay....Cái bật lửa vẫn còn.....Lâm Viễn cười híp mắt, cuối cùng nửa năm nay cũng có chút thu hoạch.Lại cầm chìa khóa, Lâm Viễn túm Lí Cố “Lí Cố, có thể ở chỗ anh không? Tôi muốn thuê phòng, có thể ở tạm 2 ngày ở nhà anh không?”

Lí Cố mở to hai mắt nhìn hẩn hỏi “Hạ Vũ Thiên không cho cậu chỗ ở?”

“Hẩn cho tôi ở cách vách, nhưng tôi không quen ở nhà lớn như vậy, chỉ cần phòng nhỏ là được rồi, tí nữa đi lấy hành lý”

“Ách....” Lí Cố gật gật đầu “Ở chỗ tôi đi, nhưng mà có cần phải nói trước một tiếng với Hạ Vũ Thiên không?”

Lâm Viễn mặt nhăn mày nhúm, lấy di động gọi Hạ Vũ Thiên, ngoài dự đoán, gã vậy mà lại đồng ý.

Lâm Viễn sờ sờ đầu, bắt đầu tin tưởng mọi chuyện hết thầy đã xong xuôi.

“Tôi đi siêu thị mua vài thứ” Lâm Viễn lướt ra ngoài, xua tay nói với Lí Cố “Tí nữa sẽ quay lại”

“Cậu không đi xe à?” Lí Cố cảm thấy rất căng thẳng, nhanh chân đuổi kịp “Đi một mình?”

“Có sao đâu?” Lâm Viễn vỗ vỗ vai hẩn “Không phải xong hết rồi sao? Đã lâu rồi tôi không có mua sắm”

“Vậy....Tôi đi với cậu” Lí Cố nói “Cậu vừa mới khỏi bệnh”

Lâm Viễn lại nhăn mặt chun mũi, Lí Cố thấy hẩn không vui bèn lên tiếng “Tôi mời cậu ăn gì đó”

Lâm Viễn vừa nghe đã cười lên “Chúng ta đi ăn đồ nướng sao?”

Lí Cố bất đắc dĩ thở dài theo Lâm Viễn ra ngoài, âm thầm cầu nguyện —Ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may a, Hạ Vũ Thiên a, người đến tốt cùng đang làm cái quỷ gì a?!!!

47. Chương 47: Không Nơi Nướng Tựa.

Sau khi ra khỏi nhà, Lâm Viễn một mạch đi đến siêu thị, Lí Cố theo sau, lo lắng quan sát tứ phía, chỉ sợ bỗng đâu xuất hiện một đám vạ vỡ nhào đến bắt cóc Lâm Viễn, hoặc là phi tiêu phóng đến....ồ, không, không phải, phải là một viên đạn bay đến mới đúng, vậy nên hẩn một tắt cũng không rời.

Lâm Viễn nhìn hẩn khó hiểu, hỏi “Lí Cố, anh làm gì vậy? Phòng cướp a?”

Lí Cố ra vẻ cầu xin “Không có gì, tôi có chút không quen”

“Uhm, tôi cũng không quen” Lâm Viễn xoay vai, nói “Lúc trước luôn có vài men in black đi theo, bây giờ không có ai, thật có chút bất tiện a”

“Bất tiện?” Lí Cố hào hứng, tâm nói “Cậu cần sao? Nếu cần tôi lập tức gọi điện kêu Hạ Vũ Thiên cho người đến ngay”

“Là vậy đó, có bọn họ thì thuận lợi hơn” Lâm Viễn cười tủm tỉm “Giống như nhà giàu mới nổi, mang theo một đám vai u thịt bắp”

Lí Cố bất đắc dĩ, Lâm Viễn vẫn rất ung dung, quả nhiên người không biết thì hạnh phúc a, đã đến lúc hẩn phải chết, vậy những ngày tiếp theo phải làm sao a? Hạ Vũ Thiên, chết tiệt!

Lâm Viễn phóng vào siêu thị, lấy giỏ chọn vài thứ, đều là đồ sinh hoạt cá nhân, bàn chải đánh răng, khăn mặt, gương lược đều phải sắm mới, tốt nhất là cũng đổi sang dùng xà bông cục, xả xui!

Lí Cố đi bên cạnh lại luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ làm bảo vệ ở đây hoài nghi hẩn hoặc là muốn trộm đồ hoặc là đầu óc chút không bình thường nên tắt cả đèn hướng về gần hơn, mà nhận thấy có người đến gần, Lí Cố càng hốt hoảng, vội vàng lấy điện thoại “Hạ Vũ Thiên”

Lâm Viễn khó hiểu, thấy Lí Cố gào tên Hạ Vũ Thiên trong điện thoại bèn hỏi “Chi vậy?”

“Chúng tôi đang ở siêu thị! Sau bệnh viện” Lí Cố nói xong gác máy, kéo Lâm Viễn bỏ chạy.

“Ai?” Lâm Viễn khó hiểu, tay vẫn đang cầm rổ hàng thì bị Lí Cố kéo chạy ra ngoài, mấy bảo vệ thấy vậy càng thêm khẳng định, đây chắc chắn là ăn trộm! Vội vàng đuổi theo.

Lâm Viễn vừa chạy vừa hỏi “Lí Cố a, anh có việc gấp a? Vậy trả tiền rồi hãy đi?”

Lí Cố một tay đẩy Lâm Viễn ra cửa rồi vọt ra sau, theo sau là một đám bảo vệ, tay cầm cây lau nhà làm vũ khí.

Lâm Viễn bắt đắ dĩ nhìn hắ, tâm nói....Hay là Lí Cố có bệnh khó nói, trước giờ không thấy biểu hiện gì, hôm nay đột nhiên phát tác? Lúc nầy bị gì kích thích hay là do ăn cơm không vệ sinh a?

Tất cả bảo vệ dường như đã tập trung ở cửa ra vào, che kín lối ra.

Lí Cố lấy cây chắn cửa chắc chắn, bảo vệ đẩy thế nào cũng không ra. Dưới lầu vang lên tiếng bước chân, hai bảo vệ đang chạy đến.

Bọn họ vừa thấy Lí Cố lôi Lâm Viễn ra, mà Lâm Viễn vừa mới qua cơn bạo bệnh nên sắc mặt vẫn còn hơi xanh xao, lại có chút mờ mịt, hai bảo vệ tự động nghĩ ra lí do.....Thật là bất hạnh a, bị tên thần kinh bất cóc! Vậy nên phải kéo người ra, cách xa tên thần kinh một chút.

Lí Cố thấy hai người kia muốn cướp Lâm Viễn, lập tức bạo phát! Quả nhiên! Quả nhiên đến bắt Lâm Viễn! Còn giả làm bảo vệ!

Nghĩ thông rồi, Lí Cố xua tay với Lâm Viễn “Ra đi!”

Lâm Viễn ngoan ngoãn lánh sang một góc sáng sủa, tâm nói “bệnh của Lí Cố cũng không nhẹ a, sau này không biết sẽ ra sao a? Nếu mà lỡ như phát bệnh đem bệnh nhân còn sống ra giải phẫu thì phải làm sao bây giờ?”

Lí Cố cũng không hàm hồ, tay mất lạnh lẽ, dùng cán chổi đánh một phát vào tên bảo vệ.

“Ô” bảo vệ kia không đề phòng, mà Lí Cố là bác sĩ ngoại khoa, phát đánh kia chuẩn xác đánh mạnh vào điểm yếu của đối phương, bảo vệ kia lảo lảo rồi ngã xuống. Lâm Viễn nhe răng—Má ơi, chiều này thật hiểm a, vội vàng lãnh giáo một chút tinh túy của Lí Cố để dành đối phó Hạ Vũ Thiên!

Lâm Viễn lập tức sững sốt với suy nghĩ này—Thật ra cũng không cần học, không bao lâu nữa hắ sẽ không bao giờ gặp Hạ Vũ Thiên nữa. Lâm Viễn đột nhiên có chút không tự nhiên.

“Ai nha” Lí Cố lách người đánh một cú trực diện vào mặt tên bảo vệ còn lại làm hắ lảo đảo ngã sấp xuống.

Lâm Viễn tán thưởng—Lí Cố, đòn hay a!

Lí Cố vẫn không dừng lại nghỉ ngơi, một tay ôm Lâm Viễn chạy, giẫm lên người tên bảo vệ kia a, Lâm Viễn nhú mày—Thật là độc ác a.....Hay là cứ ở bên cạnh nhà Hạ Vũ Thiên, ở cùng Lí Cố có phải là có chút nguy hiểm rồi không? Nếu đột nhiên nửa đêm có chuyện, chính hắ có kêu trời trời không nghe thấu, kêu đất đất không hay a.

Lí Cố lôi hắ xuống lầu, vọt vào bãi đỗ xe, cùng lúc đó, hai chiếc xe màu đen chạy như bay vào, Lâm Viễn nhận ra, một trong hai chiếc là xe của Hạ Vũ Thiên.

Lí Cố ngoắc ngoắc, ý bảo Hạ Vũ Thiên đến! Đồng thời nhìn bốn phía cảnh giác.

Xe Hạ Vũ Thiên dừng bên cạnh Lâm Viễn, gã xuống xe, kéo Lâm Viễn đến, hỏi Lí Cố “Sao lại thế nào?”

Lâm Viễn để yên cho gã kéo, nhận thấy Hạ Vũ Thiên vẫn là phong thái bảo vệ khi trước, trong lòng hơi động đậy, tóm lại là có chút khó chịu, cảm xúc tụt xuống!

A Thường cùng đám vệ sĩ xuống xe, chuẩn bị lấy súng phòng thủ. Đám bảo vệ trên lầu cũng vọt xuống, vừa chạy vừa chỉ vào Lí Cố vừa gào “Tên thần kinh ăn cắp!”

.....

Lí Cố trợn trắng mắt “Mày, con mẹ mày mới ăn cắp!”

Lâm Viễn đưa tay khều hắ, ý bảo hắ nhìn giỏ hàng trên tay mình nói “Cái này....Lí Cố, là ăn cắp”

.....

Lí Cố nháy mắt mấy cái, nói với bảo vệ “Tại sao các anh lại lén lút như vậy?”

Mấy bảo vệ nghiêng răng nghiêng lợi nói “Chúng tôi là bảo vệ, làm gì phải lén lút? Chính anh mới lén lút nên chúng tôi mới chú ý đến anh!”

Lí Cố ngẩn người, sờ sờ đầu—Thật không?

Nghe xong hai mẩu đối thoại, Hạ Vũ Thiên nhanh trí bèn hiểu tại sao, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói “Thật ngại quá, là hiểu lầm, anh bạn này của tôi có chút hoang tưởng mình là bị hại, bệnh thần kinh độ tám, đừng chấp nhặt với hắn a”

Lâm Viễn với Lí Cố lập tức giật giật khóe miệng, tâm nói, là phát minh của anh hả Hạ Vũ Thiên? Bệnh tâm thần còn có độ tám?

Mấy bảo vệ hai mặt nhìn nhau, độ tám chắc là rất nghiêm trọng đó, có phải nếu đến độ 10 là điên rồi?

“Thật ngại quá a” Lâm Viễn trả lại giỏ hàng, nói “Anh bạn này bệnh rất nặng, không phải ăn cấp đâu, các anh mang về đi, nếu có phải bồi thường nhiều ít gì thì chúng tôi sẽ bồi thường”

Mấy bảo vệ liếc nhìn nhau, cũng không phải chuyện gì lớn, tâm nói khách hàng là trên hết, còn là một tên điên thì có thể làm gì a? Một đội trưởng xua tay nói “Không cần bồi thường, trả lại hàng là được rồi, còn nữa a, các anh là người nhà hả? Sau này giám sát hắn chặt chẽ một chút, đừng có thả ra, nếu lỡ như làm người khác bị thương thì làm sao a? Trên lầu còn có người bị thương chỗ hiểm a, cái này phải bồi thường tiền thuốc men a”

“Tốt” Lâm Viễn gật đầu. Hạ Vũ Thiên giật lại giỏ hàng.

Gã một tay chặn Lí Cố đang muốn lên cơn cắn người, cúi xuống nhìn giỏ hàng, nói với thủ hạ “Đi theo trả tiền, mua thêm vài thứ đồ dùng nữa đi”

Mấy bảo vệ cũng là kẻ biết nhìn người, thấy Hạ Vũ Thiên là loại người không thể tùy tiện đùa giỡn liền theo người đi lên quầy tiền, nhân tiện bồi thường cho mấy bảo vệ, sự việc không bị làm lớn.

Mọi người lên xe, Lí Cố đưa tay ấn ấn huyệt Thái dương—Mẹ ơi, không cần dong dài, sau này bị điên cũng không phải không thể a.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên cạnh tài xế, soi gương chiếu hậu nhìn Lí Cố và Lâm Viễn. Lí Cố vò đầu bứt tai, còn Lâm Viễn thì ngẩn cảnh, không nói lời nào. Nhưng bởi vì ở lâu với nhau, dựa vào ánh mắt Lâm Viễn, gã tựa hồ có thể thấy Lâm Viễn đang không cao hứng cho lắm....chính xác là có chút đau lòng.

“Vẫn nên là ở chỗ tôi đi” Hạ Vũ Thiên mở lời “Nếu ở chỗ này, Lí Cố có thể sẽ phát điên”

Lâm Viễn hơi hơi sững sốt, gật gật đầu, Lí Cố lắc đầu nói “Không sao a....tôi chỉ là hơi nôn nóng, Tiểu Viễn, là cậu chọn a, muốn ở đâu thì cứ ở đó đi, hôm nay tôi động kinh, sau này sẽ không vậy nữa!” Lí Cố mất mát nhìn Lâm Viễn....Đứa nhỏ này thật là thâm a, đang êm đẹp lại bị cuốn vào vòng phân tranh, bây giờ có cho cũng không ai dám nhận a. Hắn không chịu ở với Hạ Vũ Thiên cũng là có lý do riêng, bản thân mình còn không nhận hắn, vậy không phải là không có nhà để về sao, thật đáng thương a.

Lâm Viễn nhìn nhìn Lí Cố, biết là hắn lo lắng cho mình nên mới cho mình ở, chuyện đạo lý thôi. Lâm Viễn cười cười, dùng giọng điệu từng từng bình thường nói “Tôi hiểu mà, đừng lo, tôi phải quay về thôi, nếu không anh lên cơn thần kinh, sẽ rất khó lường a”

Lí Cố có chút khó xử, Lâm Viễn vỗ vỗ hắn, cho hắn một nụ cười thật tươi, ý bảo—hết cách rồi!

Xe đảo qua bệnh viện cho Lí Cố xuống, sau đó, Hạ Vũ Thiên mang Lâm Viễn về lại nhà trọ.

Hạ Vũ Thiên đậu xe sau tòa nhà, nhìn Lâm Viễn có chút khó xử, tựa đầu vào cửa xe lạnh đậm, gã bèn hỏi “Ăn cơm không?”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu.

“Uống thuốc chưa?”

Hạ Vũ Thiên lại hỏi.

Lâm Viễn lại gật gật đầu—uống rồi.

Hạ Vũ Thiên cười cười, đưa tay sờ trán hần, nói “Hết sốt rồi?”

Lâm Viễn không gật đầu, mệt.

Hạ Vũ Thiên thấy hần lười biếng bèn lên tiếng “Mệt thì ngủ một chút”

Lâm Viễn tâm nói—ngồi thì sao ngủ a, đang tốt lành lại gặp chuyện rủi!

Hạ Vũ Thiên kéo hần sang nằm lên đùi mình.

Ban đầu Lâm Viễn còn có chút kháng cự, Hạ Vũ Thiên cười nói “Chúng ta đã hôn nhau, chuyện thân mật cũng đã từng, gối đầu lên chân lẽ nào còn xấu hổ?”

Lâm Viễn lườm gã một cái, dù sao cũng hơi choáng, đại khái là vì lúc nãy bị Lí Cố lôi chạy như điên mà bị, không thì cũng là say xe, tóm lại là đầu óc choáng váng, đặc biệt khó chịu.

Hạ Vũ Thiên để Lâm Viễn tựa vào người gã, nhẹ nhàng vuốt tóc hần, nhỏ giọng nói “Lâm Viễn”

Lâm Viễn liếc mắt một cái, không buồn nói.

“Cậu không vui a?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn không nói lời nào, Hạ Vũ Thiên cúi đầu hôn lên trán hần, nói “Không sao, bọn họ không phải cậu, tôi vẫn còn muốn cậu vậy nên có thể ở bất kỳ chỗ nào của tôi”

Lâm Viễn cau mày, xoay người không buồn nhìn gã, nhắm mắt ngủ.

48. Chương 48

Sau khi quay về nhà, Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn đợi gã mở cửa căn phòng bên cạnh cho mình, còn Hạ Vũ Thiên thì lại hỏi “Chìa khóa tôi mới đưa lúc nãy đâu?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái....quên ở bệnh viện rồi “Tôi quay lại lấy”

“Aiiii” Hạ Vũ Thiên giữ chặt hần lại “Để tôi bảo thủ hạ đi lấy, cậu cứ ngồi đây một lát đi”

Lâm Viễn bị kéo đến sofa, Hạ Vũ Thiên lấy điện thoại nói vài câu ngắn rồi đi lấy nước ấm cho Lâm Viễn uống thuốc.

“Ăn rồi mới được uống thuốc”

Hạ Vũ Thiên ngăn người “Đúng rồi a, tôi đi lấy điểm tâm”

Lâm Viễn cười cười, nhìn gã “Tôi muốn ăn đồ ăn Trung Quốc”

“Đồ Trung Quốc? Muốn ăn món gì?” Hạ Vũ Thiên lại lấy một list đồ ăn.

“Ở đâu vậy?” Lâm Viễn đón lấy, xem xem, Cừ thật, thật là dày a, xem ra đủ các địa chỉ ở xung quanh đây rồi.

“Tôi bảo người đi lấy về đó, nếu cậu ở đây, tôi cũng không nấu cơm, vậy nên gọi đồ ăn ngoài cũng tốt”

Lâm Viễn nhìn nhìn gã “Anh muốn ăn gì?”

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống bên cạnh hần, nói “Uhm....bị cảm mạo có thể ăn đồ cay không?”

Lâm Viễn hơi gật gật đầu “Ăn cái này đi, tăng huyết áp một chút sẽ tốt”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Muốn ăn cá không?”

“Anh muốn ăn cá?” Lâm Viễn hỏi.

“Uhm, phải ăn cá đuối”

Lâm Viễn hơi cúi đầu xuống lấy bút, “Ở đây có gạo không? Phải tự nấu cơm”

“Sao không gọi luôn một thể?”

“Cơm ở bên ngoài thật sự không ăn được” Lâm Viễn mở hộp, vui vẻ phát hiện một cái nồi cơm điện, cười nói “Ồ đây anh cũng có cái này a?”

“Đại loại là đồ của công ty thiết kế cung cấp cho” Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai, nhìn Lâm Viễn hỏi “Hai phần đủ không? Hay gọi thêm? Muốn tráng miệng không? Không phải cậu thích nhất đồ ngọt tráng miệng sao?”

“Uhm...” Lâm Viễn lập tức tỉnh táo tinh thần “Tôi ăn lạc!”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục lật sang trang khác, tìm được món này trong menu của một nhà hàng khác, còn có đủ màu, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại gọi luôn.

Lâm Viễn bỏ gạo vào nồi cơm điện rồi trở ra sofa mở Tv xem tin tức.

Trong phòng chỉ có tiếng TV, dường có chút im ắng, hai người tự dừng lại cảm thấy xấu hổ.

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Lâm Viễn, người này bình thường luôn âm ỉ, sao tự nhiên sau khi bệnh xong lại đột nhiên trầm tĩnh? Lại phát sốt? Cậu không phải....không được bình thường cho lắm ?

Lâm Viễn xem tin tức một lát, nhăn mặt “Đạo này động đất thật nhiều”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu “Uhm, Peru là mỏ khoáng sản, cho nên tỉ lệ cũng cao”

Lâm Viễn nhìn gã “Anh cũng là người sao?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt hỏi “Sao vậy?”

Lâm Viễn mặc kệ gã, nhưng mà nghĩ lại, thương nhân không ít kẻ như vậy, bản thân hắn cũng nhìn rõ bản chất tư bản của gã, vốn dĩ tuyệt đối không chờ mong gì, vậy kích động như vậy làm gì?

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn yên lặng, còn hằm hừ, không biết đã đắc tội gì với hắn, bèn hỏi “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Viễn liếc một cái, nói “Người thân của bọn họ chết rồi, không còn nhà để về, rất đáng thương!”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày hỏi “Bọn họ thực sự rất đáng thương a.....nhưng có quan hệ gì đến tôi?”

Lâm Viễn méo máo “Không phải anh mua cổ phiếu của mỏ quặng sao?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu “Uhm, cổ phiếu đúng là có mua, nhưng mà mua để bán, nếu chi phí quá cao sẽ tổn thất”

“Không tính” Lâm Viễn hung hăng trừng mắt.

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Không tính cả chuyện tôi quyên tiền?”

Lâm Viễn nhìn chăm chú “Anh làm từ thiện?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu “Mỗi khi có tai nạn lớn tôi đều quyên tiền từ thiện”

“Xã hội đen cũng làm từ thiện a?” Lâm Viễn một bụng hoài nghi hỏi.

Hạ Vũ Thiên có chút bất đắc dĩ “Chỉ vậy thôi mà cậu đã kết luận tôi là xã hội đen?”

“Anh có men in black đi theo a””Còn có súng”

“Chỉ là vệ sĩ thôi, tôi làm vậy vì công việc kinh doanh”

Lâm Viễn bĩu môi—lừa quỷ a~~“Vậy anh góp nhiều ít?”

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, nói “Bấy số đi, bình thường thì khoảng đó, nếu là trong nước thì sẽ nhiều hơn”

Chút giận dỗi trong lòng hơi tiêu biến, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói “Có thời gian tôi còn lập một quỹ”

Lâm Viễn đứng đứng hai tai hỏi “Anh dùng nó để rửa tiền hả? Không tính”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ thở dài, nhéo tai hắn “Cậu không chịu thừa nhận tôi thì cứ nói thẳng, tìm nhiều lý do vậy làm gì?”

Lâm Viễn quay đầu đi, xoa xoa tai, vỗ mặt cảm giận.

“Aiiii” Hạ Vũ Thiên chột chột hắt, hỏi “Cậu có biết mỗi cơn biến động tài chính có bao nhiêu người nhảy lầu hoặc táng gia bại sản không?”

Lâm Viễn chớp mi “Có lẽ là rất nhiều, còn có rất nhiều người thất nghiệp nữa, đều là những tên tư bản tài chính tàn ác”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Mỗi lần khủng hoảng tài chính giống như một lần lật bài ngửa, bỏ đi tất, chỉ còn một con duy nhất, làm kinh doanh cũng không phải tham ô hay phạm pháp, tuy rằng nhờ cơn khủng hoảng mà giàu có nhưng đó không phải là tiền của nhà nước!”

Lâm Viễn bĩu môi “Tôi nghĩ là do các anh hôi của”

Hạ Vũ Thiên cười một cái, lắc đầu nói “Tôi cũng không trử đất đai, trử đất đai là hạ sách để dự phòng cho cơ nghiệp”

Lâm Viễn xoa mặt nhìn gã hỏi “Vậy anh kinh doanh gì?”

Hạ Vũ Thiên nở nụ cười hỏi “Thấy hứng thú a?”

Lâm Viễn nhìn gã “Không muốn nói thì quên đi”

Hạ Vũ Thiên lại nấn nấn tai hắt nói “Tôi là xã hội đen”

“Quả nhiên” Lâm Viễn giận dữ “Không tính!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu cười nói “Hạ gia làm nhà đầu tư, cũng làm bất động sản, nhưng quan trọng nhất là nguồn mỏ kia”

Lâm Viễn khẽ nhủ mày “Giống như các trùm dầu mỏ ở Trung Đông? chiến tranh Iraq vì vậy mà nổ ra, tài nguyên thiên nhiên là nguyên gốc tội lỗi!”

Hạ Vũ Thiên không nói gì, đề Lâm Viễn xuống “Cậu không nghĩ tôi tốt hơn một chút được hả?”

Lâm Viễn phản kích, đạp hai chân Hạ Vũ Thiên, tâm tình vui vẻ một ít, vỗ mặt cũng thả lỏng, đại khái là đã phát tiết xong.

Nồi cơm điện kêu lên hai tiếng, hương thơm thoang thoảng, Lâm Viễn ôm gối lên sofa “Sao chưa đến a? Giao hàng không phải là đang bị kẹt xe chứ!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đã khôi phục dáng vẻ ban đầu nên nhẹ nhàng kêu một tiếng “Lâm Viễn”

“Uhm?” Lâm Viễn giương mắt nhìn gã.

“...” Hạ Vũ Thiên mới mở miệng, lời còn chưa thốt ra đã nghe tiếng chuông cửa “Leng keng” kêu lên.

“A, đến đây!” Lâm Viễn lập tức dựng dậy, chạy đi mở cửa, ra nhận là A Thường, người giao hàng đã bị chặn lại dưới lầu, A Thường thanh toán tiền, đem thức ăn lên. Là cá.

“Thơm quá a!” Lâm Viễn hỏi A Thường “A Thường có muốn cùng ăn không?”

A Thường cười cười nói “Tôi đã ăn với mấy anh em rồi”

“Vậy a” Lâm Viễn hơi gật đầu, mang thức ăn vào nhà, để trên bàn, nghĩ nghĩ, lại nhảy đến bàn trà lấy remote mở bóng đá xem.

Hạ Vũ Thiên tựa vào sofa, nhìn Lâm Viễn chuẩn bị, có lẽ đây là thói quen của thanh niên độc thân phải không? Lâm Viễn bộn rộn đem tất cả mọi thứ muốn dùng ra, như đồ ăn vặt, đĩa CD, truyện tranh....Sau đó dính chặt vào tivi bất động, mỗi lần như vậy tốn cả ngày, người khác bảo hắt nhàm chán, hắt chỉ ngày ngô cười.

Lâm Viễn chạy lại bởi cơm, mang hai chén cơm nóng hồi đến, một cho Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn không ngồi trên sofa mà ngồi trên thảm lông, dùng thìa uống canh, nói “Uhm...Mỹ vị a!”

Hạ Vũ Thiên cũng ngồi xuống, Lâm Viễn nhìn nhìn gã, hỏi “Lúc này anh muốn nói gì?”

“Uhm...” Hạ Vũ Thiên lại muốn mở miệng, nhưng là—leng keng...

“Hắc hắc” Lâm Viễn đứng lên đi mở cửa, quả nhiên vẫn là A THương, đưa thức ăn đến, sợ Lâm viễn mang nặng, hắn đem để luôn trên bàn trà, Hạ Vũ Thiên hung hăng trừng mắt liếc hắn, A Thường cũng có chút bất đắc dĩ...tâm nói: Ai bảo các người gọi đến mấy nhà, đương nhiên là phải từng nhà giao tới rồi.

A Thường đi như chạy trốn, Lâm Viễn lấy đĩa gấp thức ăn, Hạ Vũ Thiên ngồi thẳng dậy nói “Lâm Viễn”

“Uhm” Lâm Viễn tiếp tục gấp thức ăn hỏi “Sao?”

“Ách...” Hạ Vũ Thiên lại chưa nói xong đã nghe leng keng...

Hết ý định nói ra, Hạ Vũ Thiên lấy đĩa ăn cơm.

Lâm Viễn buồn cười đi ra mở cửa, là ba bốn men in black mang theo hơn mười túi thức ăn đến.

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái hỏi “Cái này là sao?”

A Thường bất đắc dĩ nói “Cậu chủ bảo mỗi cửa hàng làm một loại cho nên giao nhiều như vậy” Vừa nói một đám người nối đuôi nhau đi vào, đặt đầy một bàn trà, để cả dưới đất, nhiều tới mức không còn chỗ để nên đám men in black được mấy túi to mang đi ăn khuya.

Nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, Lâm Viễn há hốc mồm.

Hạ Vũ Thiên cười cười “Tôi còn nghĩ cậu sẽ bảo tôi lãng phí”

Lâm Viễn bưng một chén thủy tinh đổ vào miệng, nhìn nhìn gã nói “Uhm....thói quen lãng phí này cũng xem như là thói quen tốt!”

Hạ Vũ Thiên thấy hắn có ăn thì mặt mày hớn hở nên cũng cười cười theo, nói “Cậu vui vẻ vẫn tốt hơn”

Lâm Viễn ngẩn người, liếc gã một cái, tiếp tục ăn.

Hai người vừa xong bóng đá vừa ăn, Hạ vũ Thiên còn khui một chai rượu cùng nhau uống, qua được vài chén, Lâm Viễn hiện nguyên hình, nhảy đứng lên chỉ vào TV gào “Tốt, thêm cú nữa, cho bọn họ biết lợi hại!”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu. Lại có tiếng “Leng keng”

Lâm Viễn cắn đĩa hỏi Hạ Vũ Thiên “Anh còn gọi đồ ăn hả? Ăn không vô”

Hạ Vũ Thiên cười cười, nhìn băng quơ trên tường “Đến đúng lúc rồi”

Lâm Viễn đứng lên mở cửa lại bị Hạ Vũ Thiên đè lại nói “Cậu ăn tiếp đi, để tôi đi được rồi, lần này không phải thức ăn”

“Vậy à” Lâm Viễn hơi gật đầu, hắn là công việc của gã nên không cần hỏi nhiều, tiếp tục ăn ăn, bỗng nhiên lại nhớ đến sáng sớm, lúc vừa ngủ dậy, Hạ Vũ Thiên hình như nói sẽ có gì đó cho hắn.

Đang suy nghĩ thì nghe Hạ Vũ Thiên gọi “Lâm Viễn”

Lâm Viễn quay đầu lại, Hạ Vũ Thiên đóng cửa lại, tay cầm một chiếc vòng kéo kéo, một vật không lớn không nhỏ, đầy long óng ánh đi ra, đích thị là một chú chó.

Lâm Viễn mở to hai mắt “A! kim mao!”

Hạ Vũ Thiên kéo kim mao đến, Lâm Viễn ném đĩa đưa tay sờ lông kim mao, vừa nhiều vừa mịn, nhìn thôi cũng biết là một con kim mao quý giá a!

“Tôi thấy màn hình máy tính cậu để hình kim mao” Hạ Vũ Thiên ngồi xuống cạnh Lâm Viễn, cười nói “Chắc là cậu sẽ thích”

“Con này đích thị là con trên máy tính của tôi!” Lâm Viễn có chút hưng phấn, kim mao là loại chó dễ tiếp xúc nhất, nó dễ yên cho Lâm Viễn sờ soạng, lại vậy đuôi vô cùng thân thiết, không sửa tiếng nào, thoát nhìn có vẻ vừa vui vẻ vừa ngoan ngoãn.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cười tùm tùm liền nhích đến hỏi “Có thích không?”

Lâm Viễn ngây ngô cười, gật gật đầu, thấy hần vui vẻ như vậy, Hạ Vũ Thiên có chút giật mình, nhưng cái khó hiểu nhất chính là bản thân gã. Để hiểu rõ sở thích của Lâm Viễn, gã cơ hồ đã mua hết những thứ hần thích về thử một lần. Nhưng truyện tranh, tiểu thuyết, game này nọ đều làm cho gã mơ mơ hồ hồ, rất trừu tượng. Cuối cùng, nhìn thấy con chó nhỏ này trên màn hình máy tính của Lâm Viễn, gã liền quyết định một con giống y hệt trong ảnh. Vậy nên gã lấy ảnh cho người ra nước ngoài tìm một con cùng loại giống hết. Nhìn Lâm Viễn vui vẻ như vậy, xem ra vất vả cũng không uổng phí....đương nhiên....ý nguyện ban đầu là làm Lâm Viễn cảm động. Chỉ có điều, bản thân gã cũng có chút khó hiểu, tại sao hần cũng cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn?

“Đặt tên gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn cười tủm tỉm nói “Gọi Kim Mao đi”

“Bình thường như vậy?” Hạ Vũ Thiên có chút mất mát nói “Tôi còn tưởng cậu sẽ đặt tên là Vũ Thiên gì đó chứ”

Lâm Viễn trắng mắt liếc, ôm kim mao vào lòng cho nó ăn, Hạ Vũ Thiên đứng một bên nhìn nói “A Thường vừa bảo không tìm thấy chìa khóa kia”

Lâm Viễn nghe xong cả kinh, xoay mặt nhìn “Không phải là bị lấy mất rồi chứ, hay là đổi khóa đi....trong đó có cái gì....quý giá không? Đừng mất chứ”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, cười cười “Thứ quý trọng không phải còn chưa vào ở sao?”

Lâm Viễn sững sốt, một phen run rẩy trong lòng, tâm nói—Hạ Vũ Thiên, nhà anh rất văn nghệ *phải chăng là cái lương?* =)))!!!!

Hạ Vũ Thiên cũng bị chính câu nói của mình là cho run lên một hồi, bất đắc dĩ lắc đầu hỏi “Lâm Viễn”

“Uhm?” Lâm Viễn xoay mặt nhìn gã, tâm nói: Đại ca à, anh đừng có gọi thân tình như vậy chứ? nghe cứ như tình nhân ấy.

Hạ Vũ Thiên nhìn về phía cửa phòng, chắc chắn rằng chuông cửa sẽ không vang lên lần nữa mới nhẹ nhàng thở ra, nói với Lâm Viễn “Đừng đi....ở đây giúp tôi đi, nửa năm cũng tốt, mà lâu hơn thì càng tốt”

49. Chương 49

Với vấn đề của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn không gật đầu, nhưng cũng không lắc đầu, chỉ im lặng ôm kim mao.

Hạ Vũ Thiên có chút ngoài ý muốn, hay là một ít điểm tâm, một cái kim mao đã đem Lâm Viễn tính tình quật cường đi mất?

Lâm Viễn không nói gì. Tiếp tục cuộc sống cũ, trong khoảng thời gian này hần vẫn nghỉ ngơi ở nhà Hạ Vũ Thiên, chăm sóc cơ thể, nhưng vẫn gầy gầy, da hơi tái xanh, thường thường trợn mắt nhe răng giận dữ với Hạ Vũ Thiên, nhưng cũng không còn đối chọi gay gắt.

Cứ như vậy mà qua nửa tháng, không thể nói không hạnh phúc, sáng sớm mỗi ngày, chíp bông nhỏ sẽ đến liếm láp hần, Lâm Viễn anh dừng gọi kim mao và tiểu kim mao, nhũ danh chíp bông...tên đầy đủ Lâm Kim Mao.

Ngẫm lại, Hạ Vũ Thiên cơ bản thời gian đều ở nhà làm việc, ngẫu nhiên ra ngoài cũng sẽ mang theo Lâm Viễn đi cùng.

Buổi sáng Lâm Viễn theo Hạ Vũ Thiên ra ngoài làm việc, ăn trưa ở ngoài, buổi chiều tham gia một ít hoạt động giải trí, kiểu gì cũng có, đánh golf, thoát y....nhưng mà quá bốn giờ phải về nhà.

Sau khi về nhà, Lâm Viễn sẽ xem phim, Hạ Vũ Thiên có lúc làm việc, lúc chơi cùng hần, cơm chiều về cơ bản là gọi bên ngoài giao đến, sau khi ăn xong sẽ chạy bộ rồi về nhà tắm rửa.

Buổi tối, Hạ Vũ Thiên sẽ đọc báo một lúc hoặc lại làm việc, ngủ sớm. Lâm Viễn tiếp tục xem truyện tranh, phim kinh dị, chơi những trò chơi giải trí của trạch nam, thường xuyên ngủ lúc nào không hay, nhưng sáng hôm sau thì máy tính đã được dọn, còn hần thì nằm trong lòng Hạ Vũ Thiên ngây ngô ngủ.

Lâm Viễn rất thư thả làm cho Hạ Vũ Thiên ngược lại không biết phải làm sao, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Lâm Viễn bỗng dưng đối xử rất tốt với gã, nhưng cũng không hề đề phòng gã.

Cứ đoán già đoán non qua nửa tháng, đến một ngày, Hạ Vũ Thiên cúi cùng nhịn không được nữa, trước bữa cơm chiều, Hạ Vũ Thiên gọi Lâm Viễn lúc hắn đang cho Kim Mao ăn cơm “Lâm Viễn”

“Hả?” Lâm Viễn hầu như đã khỏe hẳn, gần đây còn đặc biệt khỏe mạnh, dường như thân thể hồng nhuận, thỉnh thoảng còn mát xa mặt, học một ít ngoại ngữ—béo tốt!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn mang chén thức ăn cho chó đến bên kéo hắn ngồi xuống hỏi “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Viễn có chút khó hiểu, chớp mắt mấy cái hỏi “Làm sao cái gì?”

“Tại sao lại đột nhiên thay đổi?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu hỏi.

Lâm Viễn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn gã “Thay đổi gì a? Tôi bình thường a”

“Vậy tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhíu nhíu khóe miệng nói “Hạ Vũ Thiên, anh chạm mạch a, người khác khách sáo với anh anh còn truy hỏi?”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ thử dài, đưa tay nắm chặt quai hàm Lâm Viễn.

“A...” Thật vất vả mới giãy ra, Lâm Viễn xoa xoa mặt, Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi “Hiện tại cậu đối xử với tôi như vậy có phải là vì chán ghét tôi?”

Lâm Viễn nhìn gã nói “Uhm...kỳ thật anh cũng có ưu điểm”

“Gì cơ?” Hạ Vũ Thiên bắt chéo chân, hứng thú hỏi “Chỗ nào?”

“Uhm” Lâm Viễn nghĩ nghĩ “Bỏ đi tất cả khuyết điểm thì còn lại toàn bộ đều là ưu điểm!”

Hạ Vũ Thiên bật cười nói “Giải thích cụ thể một chút”

“Uhm...” Lâm Viễn sờ sờ mũi nói “Anh hả, nếu mà tính điểm thì không ai tính hết, thích đóng kịch, giáo hoạt, nhiều mưu kế, lưu manh, cứ gọi là N mặt thì có N điểm, còn lại là ưu điểm, dù sao thì làm chuyện trái lương tâm cũng không dễ dàng phải không?”

Hạ Vũ Thiên thở dài thườn thượt, đột nhiên nhận ra, cứ làm tình nhân như trước thật tốt, dùng tiền trao đổi là được rồi, hiện tại thật sự rối rắm hơn nhiều. Tên Lâm Viễn này, thật sự là không đoán ra.

“Cậu không thể yêu tôi thêm một tí sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhìn gã “Anh muốn tôi yêu anh như thế nào a? Tôi chỉ có thể là một tên đàn ông đến ở với một tên đàn ông thôi a, với anh thì xem như là vì chỗ ở mà đến”

Hạ Vũ Thiên đi đến nói “Nếu cậu có bạn gái, cậu cũng sẽ đến ở chung với cô ấy như vậy sao?”

Lâm Viễn hơi gật đầu “Không khác mấy, chuyện tình cảm, nên để trong lòng không phải sao?”

“A” Hạ Vũ Thiên lắc đầu, cười nói “Bây giờ ai là người con gái mà cậu giấu trong lòng?”

Lâm Viễn trắng mắt liếc, cho chíp bông ăn rồi lại sờ lông nó.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống bên cạnh, thấp giọng nói “Lâm Viễn, theo tôi đi?”

Lâm Viễn lại tiếp tục trợn mắt “Tôi không ở chung với xã hội đen”

Hạ Vũ Thiên cười cười “Tôi không phải nói cậu đi theo băng nhóm mà là bảo cậu làm tình nhân của tôi.

Lâm Viễn thở dài một hơi, nói “Tôi bảo này Hạ Vũ Thiên, không phải anh bảo hiệp ước của chúng ta xong rồi sao? Anh cũng không cần lợi dụng tôi, vậy còn muốn tôi làm tình nhân của anh làm gì a?”

“Thích cậu a” Hạ Vũ Thiên thành thật trả lời “Cậu thích một người, sẽ muốn người đó thích cậu, như vậy không phải hợp lý sao?”

Lâm Viễn bỏ lược chải lông cho kim mao xuống, quay mặt nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên ngồi thẳng dậy nói “Cậu là người khiến tôi phải lao lực nhất, người bình thường tôi đã sớm buông tha rồi, mà tôi cũng không rảnh rồi”

Lâm Viễn tiếp tục không nói lời nào, tiếp tục xoa đầu chíp bông.

“Làm tình nhân của tôi?” ...”Không phải như trong thỏa ước mà là tình nhân thực sự, được không?”

“Sau đó thì sao?” Lâm Viễn hỏi “sau khi làm tình nhân”

“Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt.” Hạ Vũ Thiên cười nói “Tôi chỉ muốn xem lúc cậu chân chính làm vợ tôi thì sẽ thế nào thôi”

Lâm Viễn trầm mặc trong chốc lát, nói “Cũng không phải quá khó a, được rồi”

“A?” Hạ Vũ Thiên ẩy vẩy mà ngây ngẩn người.

Lâm Viễn vô tư nói “Nhưng mà tôi không lên giường với anh”

Hạ Vũ Thiên nhú mày hỏi “Yêu kiểu gì mà không lên giường?”

Lâm Viễn nhú mày nhìn gã hỏi “Ý của anh là, người yêu chính là để lên giường, vì yêu nên lên giường?”

“Câu không thấy rất logic sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ném cho gã một cái nhìn xem thường, thở dài nói “Tôi nói cho anh biết, tôi yêu không phải vì muốn lên giường, cũng không thấy lên giường mới là yêu, đó mới chính là không yêu!”

Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ nhún vai nói “Được rồi, vậy khi nào cậu bắt đầu yêu tôi?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ “Tôi đi WC trước, khi nào tôi quay lại thì bắt đầu”

Hạ Vũ Thiên ngồi trên sàn, lắc đầu, đột nhiên hơi hối hận—khi ấy hẳn chọn Lâm Viễn thực hiện kế hoạch này có phải là sai lầm không? Bây giờ hẳn hoài nghi tên nhóc này căn bản không có khả năng yêu thương người khác...hay là tìm một người có vẻ ngoài giống hẳn là được.

Đang nghĩ ngợi, Hạ Vũ Thiên nghe tiếng giật nước bồn cầu, gã đứng lên, muốn gọi cơm chiều.

Lâm Viễn đi ra, giữ gã lại nói “Ai, Hạ Vũ Thiên, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt hỏi “Ách...đi đâu?”

“Phố ăn vặt” Lâm Viễn vừa thay quần áo vừa nói.

“Uhm...” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu. Dường như thái độ của Lâm Viễn với hắn tựa hồ thay đổi.

Lâm Viễn nhanh nhẩu thay quần áo, kéo kim mao cùng Hạ Vũ Thiên ra ngoài, đến thang máy, Hạ Vũ Thiên ấn -1, Lâm Viễn lại ấn 1.

“Không đi xe?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn lắc đầu, nói “Đi thôi”

Đến sảnh, Lâm Viễn một tay dắt Kim Mao, một tay kéo tay Hạ Vũ Thiên, ngông nghênh đi ra ngoài, vừa đi hắn vừa giảng giải về tình yêu, rồi đến ngoại tình, lúc sau còn giảng về người thứ ba.

Hạ Vũ Thiên dường như vẫn chưa nhập vai được, hiện tại có phải Lâm Viễn đang nói chuyện yêu đương với gã? Sao lại cảm thấy kỳ quái thế này?

Hai gã đàn ông nắm tay nhau đi trên phố, cho dù không muốn cũng thu hút ánh mắt người qua đường. Không ít các cô gái trẻ đi ngang qua còn hét lên thích thú “Cặp đôi hoàn hảo”

Trước giờ Hạ Vũ Thiên vẫn tự cho mình là kẻ không biết xấu hổ nhưng gây chú ý trên phố như thế này vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, mà Lâm Viễn trái lại còn rất vô tư, thoải mái...gã nhận ra, nếu Lâm Viễn làm chuyện ác, so với người bình thường thì độc ác hơn vô cùng.

Hai người dung dăng dung dẻ đi, Hạ Vũ Thiên nép gần Lâm Viễn hỏi “Trước đây tôi chỉ muốn lôi kéo dụ dỗ cậu nhưng hoàn toàn không một chút xoay chuyển, sao hôm nay lại thay đổi vậy?”

Lâm Viễn nhìn gã nói “Có gì đâu chứ? Không phải anh là người yêu tôi sao? Tình nhân đi ngoài đường thì có gì đáng tò mò kỳ quái?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, rút tay lại khoác lên eo Lâm Viễn, hai người hiên ngang đi giữa đường lớn thu hút vô số ánh nhìn, vừa đi vừa thì thầm to nhỏ, thân mật một cách lạ thường.... Hạ Vũ Thiên thậm chí còn có ảo giác có thể nhìn thấy mắt cười của Lâm Viễn, một cái nháy mắt cũng có thể cảm nhận tình yêu của Lâm Viễn hiển hiện rõ ràng.

Hai người đến khu vực gần trường đại học, vẫn chưa đến giờ tan trường bởi vậy không có quá nhiều người, Lâm Viễn đi đến gian hàng hán thích ăn nhất, rồi lại gọi thêm một phần mì xào, tìm một chỗ ngồi xuống.

Hạ Vũ Thiên lần đầu đến nơi này, dù có bằng hiệu nhưng cũng chỉ là một quán lề đường.

Lâm Viễn hỏi ông chủ “Có canh hầm xương không?”

Ông chủ gạt đầu, hỏi Lâm Viễn muốn ăn mấy phần, Lâm Viễn chỉ Kim Mao bảo “Một chén lớn thật nhiều xương”

“Có ngay” Ông chủ mang một chén lớn đến, cố ý chọn thật nhiều đoạn xương to kèm một ít thịt, Lâm Viễn lấy cho Kim Mao làm cho nó vấy đuôi rồi rít, nằm rạp trên đất, dùng móng giữ chặt khúc xương rồi khăng khăng nhai.

Hạ Vũ Thiên có chút bất đắc dĩ nói “sao lại để Kim Mao ăn như chó nhà vậy?”

Lâm Viễn cười cười “Anh không thấy sao, Kim Mao nên ăn loại thức ăn tốn mấy quan tiền này hay ăn bánh bích quy?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lâm Viễn nhún nhún vai nói “Chó là chó, có xương thì vui vẻ”

“Vậy còn cậu?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Điều gì làm cậu vui vẻ?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói “Con người phức tạp hơn, có rất nhiều yêu cầu, không phải chỉ cần có cơm là sẽ vui, nhưng mà may mắn tôi đúng là con người nguyên thủy, chỉ cần dùng được thì sẽ vui vẻ thỏa mãn”

Lẩu được mang ra, Lâm Viễn dùng đũa gấp nắm đông cô, đậu hũ với tôm khô, những món Hạ Vũ Thiên thích nhất, đương nhiên không thể thiếu thịt dê, rau chân vịt mà hán thích nhất.

Hạ Vũ Thiên nhìn động tác Lâm Viễn thấy có chút kỳ quái, hỏi “Cậu sao lại một mực quan tâm tôi như vậy? Chưa từng thấy cậu như vậy bao giờ”

Lâm Viễn trả lời “Tôi là đàn ông, yêu đương đương nhiên sẽ chăm sóc đối phương, anh có muốn ăn thịt dê không? Để tôi làm cho anh?”

“Không cần” Hạ Vũ Thiên gọi hai chai bia, vừa uống vừa nhấm.

Hạ Vũ Thiên nói “Lần đó bị cậu hại làm cho tiêu chảy, sau này tôi không uống bia mà ăn linh tinh nữa”

“Hắc hắc, vẫn chưa thích ứng?”

Hạ Vũ Thiên gạt gạt đầu, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đến khi trời chuyển buồn xuống, tan trường, phố ăn vặt náo nhiệt hẳn lên mới tính tiền rời đi.

Lâm Viễn ăn no xoa xoa bụng, kéo Kim Mao đi dạo cho tiêu, các quầy hàng đều đầy ắp sinh viên, hương dầu mỡ lan tỏa khắp nơi làm Lâm Viễn không khỏi nhớ lại thời đại học, còn có khoảng thời gian làm việc ở phòng cấp cứu.

Hạ Vũ Thiên đi sau, thấp giọng gọi “Lâm Viễn”

“Uhm?” Lâm Viễn không quay đầu lại, tiếp tục đi.

“Vì sao lại thay đổi....chịu làm người yêu tôi?”

Lâm Viễn cười cười quay đầu nhìn gã, hỏi “Thời gian của anh chắc không còn nhiều?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt....

Trời dường như đã tối hẳn, phố ăn vặt huyền ảo, dòng người phía sau dường như có chút mờ ảo, chỉ có những bóng đèn rả rệu rục rờ màu sắc là rõ ràng, ánh sáng trong như ngọc, chợt lóe, chợt lóe.

Lâm Viễn quay đầu lại, không nhanh không chậm cười “Không còn nhiều thời gian nên anh mới nghĩ ra loại mưu ma chước quỷ này đúng không?”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên sầm lại, quả nhiên Lâm Viễn đã phát hiện ra...con người này, đúng là không có khả năng lừa được hẳn....Chính gã từng nghĩ mỗi người đều không hoàn hảo, ai cũng có khuyết điểm để có thể dễ dàng lừa gạt, chắc chắn phải có một lúc mất đi lý trí...nhưng Lâm Viễn vẫn luôn giữ vững lý trí và sự thanh tỉnh, cho nên gã không thể nào xuống tay, Lâm Viễn không phải kẻ thông minh nhất, nhưng lại là kẻ vô cùng tinh táo.

“Vì sao lại giúp đỡ?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn nhún nhún vai, nói “Tôi thấy anh giống như con thú nhỏ đang vùng vẫy, thực sự rất đáng thương, quên đi, vẫn là nên giúp anh”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt làm Lâm Viễn bật cười.

“Nói thật” Hạ Vũ Thiên đuổi theo Lâm Viễn “Vì sao đột nhiên lại đồng ý?”

Lâm Viễn nhìn nhìn gã, nói “Uhm, giác quan thứ sáu của tôi luôn chính xác”

Hạ Vũ Thiên hơi mờ mịt “Là sao?”

“Lần này...tôi thấy, dường như cơ hội có thể sống sót rất nhỏ” Lâm Viễn nói xong đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên chần chờ một lúc, Lâm viễn chớp mắt—quả nhiên!

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi đã nói sẽ không để cậu chết”

Lâm Viễn vừa cười vừa nói “Hạ Vũ Thiên, gặp phải sói thì phải làm sao? Phương pháp tốt nhất để không bị lừa chính là không cần phải tin những gì nó nói, mặc kệ là thật hay giả”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, bật cười....Hóa ra đây là phương pháp đề phòng của Lâm Viễn a.

“Vậy hẳn là cậu rất hận tôi mới đúng, giúp tôi làm gì a?” Hạ Vũ Thiên vẫn là kẻ cố chấp, tiếp tục truy hỏi.

Lâm Viễn chuyển dây dắt Kim Mao hết từ tay phải sang tay trái lại làm ngược lại, làm cho chíp bông chạy qua chạy lại quanh người, bất an nói “Là do trời cho tôi bản tính không biết hận người, trước khi chết còn giận dữ thì không hợp lý a. Trừ bỏ người bạn gái trên danh nghĩa trước kia, tôi chưa từng nghiêm túc thích một ai, vậy nên trước khi chết thử tư vị yêu đương thế nào, ít nhất cũng xem như đã từng yêu, bớt một ít tiếc nuối”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, Lâm Viễn đột nhiên nhớ đến một chuyện, vỗ tay một cái nói “A, đúng rồi, anh phải bồi dưỡng tình cảm tốt với chíp bông, sau này phải chăm sóc nó đến lúc nó chết”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn bình thản nói ra chuyện này, không hiểu sao trong ngực cảm giác như có lửa đốt....Quả nhiên, đồ cay không thể ăn nhiều đúng không?

50. Chương 50: Kế Hoạch Cuối Cùng

Hai tháng sau đó, Hạ Vũ Thiên cảm giác lâng lâng vô thực, Lâm Viễn thực sự làm người yêu của gã, vui vẻ cả ngày, chính gã cũng gần như trở nên đáng yêu trong mắt Lâm Viễn.

Lâm Viễn cũng nhẩm tính còn hơn hai tháng nữa sẽ tròn một năm, nói cách khác, ngày Hạ Vũ Thiên tiếp quản Hạ gia đang đến gần.

Càng đến cận ngày, Lâm Viễn lại càng thản nhiên, sẽ nhanh chóng chấm dứt thôi.

Hạ Vũ Thiên ngược lại có chút bất an, khoảng thời gian này, thỉnh thoảng hẳn sẽ một mình ra ngoài, dường như có chuyện quan trọng phải giải quyết.

Lâm Viễn chưa một lần hỏi gã là chuyện gì, chỉ chuyên tâm chơi đùa vui vẻ với chip bông.

Hạ Vũ Thiên thực sự không hiểu nổi Lâm Viễn, người bình thường khi biết có chuyện nguy hiểm đến tính mạng sẽ sợ hãi...nhưng hẳn lại không có chút phản ứng nào, gã mơ hồ, không hiểu con người này hoàn toàn không ý thức được hiểm nguy hay và...tin tưởng tuyệt đối gã có thể bảo hộ hẳn. Nghĩ vậy, Hạ Vũ Thiên không thể nhịn cười, không khỏi cao hứng cảm nhận vị trí của gã trong lòng Lâm Viễn, kỳ thật có thể mọi người đều biết...Lâm Viễn cũng không buồn chối cãi.

Sáng sớm, sau khi ra ban công nhận điện thoại, Hạ Vũ Thiên trở lại phòng khách nói với Lâm Viễn ” Tôi có chuyện phải ra ngoài”

Lâm Viễn đến hôn gã....đây là hành động biểu hiện sự thân mật giữa hai người, chỉ hôn má, những nơi khác Lâm viễn không cho động vào.

Hạ Vũ Thiên xoa xoa đầu Lâm Viễn rồi ra ngoài, Lâm Viễn ôm chip bông hướng về Hạ Vũ Thiên nói “Chip bông, chào mẹ đi nào”

Hạ Vũ Thiên nhìn trời, Lâm Viễn tự xưng mình là cha Chip bông mà gã- Hạ Vũ Thiên là mẹ.

Hạ Vũ Thiên đóng cửa, trong khoảnh khắc ghé mắt nhìn lại, Lâm viễn đã quay đầu xem TV, trên mặt không chút cảm xúc.

Cửa phòng đóng lại, Hạ Vũ Thiên rời đi.

Lúc trở về đã là ba ngày sau.

Gã mở cửa, Lâm Viễn đang ôm Chip bông ăn cơm. Ném chìa khóa lên bàn, Hạ Vũ Thiên ngồi xuống sofa, Lâm Viễn vẫn tiếp tục ăn.

“Tôi ba ngày không về nhà, cậu cũng không gọi điện a, tôi còn tưởng cậu chết đói ở nhà rồi”.

Lâm Viễn cười tủm tỉm nói “Anh ba ngày không về, cũng không gọi điện, tôi còn tưởng anh bị cảnh sát vì chính nghĩa trừ hại rồi a”

Hạ Vũ Thiên nhìn trời nói “Cậu không châm biếm tôi một ngày thì chết a?”

Lâm Viễn đứng lên đi lấy nước cho gã.

Hạ Vũ Thiên nhận lấy uống một ngụm, hỏi “Mấy ngày nay cậu làm gì? Ở một mình cũng ngủ được sao?”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Tổng Hi đến ngủ với tôi”

“Cái gì?” Hai mắt Hạ Vũ Thiên long lên sòng sọc như hai viên đạn, Lâm Viễn khó hiểu cười nói “Đùa với anh tí thôi”

Hạ Vũ Thiên thở ra một hơi, lại nhìn Lâm Viễn, hẳn tiếp tục ăn, một miếng cho mình, một miếng bón Chip bông.

“Aiiii” Hạ Vũ Thiên hỏi “Ăn xong chưa?”

Kỳ thật Lâm Viễn đã sớm ăn xong, hiện tại chỉ còn chút đồ thừa thôi, thấy Hạ Vũ Thiên hỏi liền gật gật đầu “Có chuyện gì?”

“Ngày mai tôi kết hôn” Hạ Vũ Thiên trả lời.

Lâm Viễn hơi sững sốt, hỏi “Với Tần Dụ?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hẳn “Sao cậu không nói là với cậu a?”

Lâm Viễn nhún nhún vai, tiếp tục ăn, hỏi “Sao đột nhiên lại muốn kết hôn?”

Hạ Vũ Thiên nhúu mày hỏi “Cậu không muốn kết hôn với tôi?”

Lâm Viễn vuốt đám lông vàng óng của Chip bông nói “Hạ Vũ Thiên, gần đây anh thật là vô lý a”

Hạ Vũ Thiên không nói gì, đưa tay lấy ra một vật đặt vào tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn cúi đầu nhìn, cả kinh rút tay lại, là một cây súng ngắn bỏ túi.

“Chi vậy?” Lâm Viễn hỏi.

“Ngày mai tôi kết hôn với Tần Dụ, cậu dùng cái này bắn tôi”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng nói “Không phải nói chúng ta hảo tụ hảo tán sao, không sao đâu, anh cứ đi kết hôn, có chíp bông với tôi là được rồi”

Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói “Là súng giả, cậu cứ nhắm vào Tần Dụ mà bắn, tôi vì cứu cô ấy mà bị thương”

“A...ra vậy, sau đó thì sao?” Lâm Viễn hỏi, anh phải giả chết à? Hay là tiếp tục làm anh hùng cứu mỹ nhân à?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu” Sau đó cậu dùng súng uy hiếp Tôn lão gia”...” Sau đó thủ hạ của hắn vì muốn giết cậu mà bắn nhầm vào hắn”

Lâm Viễn ngẩn người, sau một lúc lâu mới nói “Anh muốn tôi giúp anh giết người?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày “Tôn Lão là kẻ giết người mà không có cách nào bị kết án tử hình”

Lâm Viễn nhú mày “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi sẽ ngăn bọn vệ sĩ, không cho bọn họ có cơ hội tổn thương cậu, đồng thời sẽ có người đến ứng cứu, cậu cứ theo người rời đi, sự tình cứ như vậy giải quyết” Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng băng quơ diễn giải.

Lâm Viễn trừng mắt, nhìn Hạ Vũ Thiên một lúc lâu mới hỏi “Lúc đó vô cùng nhiều loạn....làm sao phân biệt được đâu là đám người vì anh báo thù với đám người đến cứu tôi?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu nói “Chính xác thì có thể sẽ có chuyện phát sinh ngoài ý muốn”

“Còn tên men in black giúp anh giết Tôn lão, hắn sẽ ra sao à?”

“Hắn là tâm phúc của tôi, vậy nên sẽ tự nghĩ cách đào tẩu, cậu không cần lo lắng cho hắn, quan tâm chính mình thôi”

Lâm Viễn nhỏ giọng hỏi “Có thể không đi không à?”

Hạ Vũ Thiên im lặng.

“Vậy....anh bỏ nhiều công sức để tôi coi trọng anh như vậy để làm gì?” Lâm Viễn có chút khó hiểu “Anh làm rất giống thật....là để người khác không hoài nghi?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu.

“Tôn lão là ông nội Tôn Lâm đúng không?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Tôi sẽ phái người theo dõi Tôn Lâm”

Lâm Viễn có chút khó hiểu hỏi “Không phải anh sắp đạt được mục đích rồi sao? Vậy muốn tôi giết người làm gì? Đó là một ông lão, nhiều nhất cũng không sống quá mười năm nữa”

“Tôi muốn giết hắn vì ba lí do” Hạ Vũ Thiên giản lược “Thứ nhất, hắn giết cha tôi, là kẻ đứng sau lưng giết đây. Thứ hai, hắn là thế lực xâm hại đến lợi ích của tôi, có hắn tôi không có đường phát triển. Thứ ba, trong vòng ba năm hắn hao tâm tổn sức muốn giết tôi, lần tập kích lần trước, còn chuyện đánh lén, đều là hắn làm. Chỉ cần không có Tôn lão, Tôn gia cũng không còn cách nào uy hiếp tôi”

Lâm Viễn cúi đầu im lặng, một lúc sau mới hỏi “Làm sao anh biết được tôi có thể bắt cóc ông ấy?”

“Vì hôn lễ lần này, ông ta chắc chắn đứng trước chúng ta, tôi đã sắp đặt vị trí cho lão rồi, tóm lại, cậu sẽ thuận lợi bắt cóc lão”

Lâm Viễn ôm chíp bông hỏi “Nếu tôi không muốn đi thì sao?”

Nhìn dáng vẻ Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên có chút không đành lòng “Cậu yên tâm đi, sẽ không có chuyện không may”

Lâm Viễn thấp giọng nói “Vậy anh tìm người khác đi”

“Chỉ có thể là cậu mà thôi, người được chọn là cậu”

“Vì sao?” Lâm Viễn nhíu mày “Anh có rất nhiều tình nhân a”

“vì người cứu cậu là Tống Hi” Hạ Vũ Thiên thần nhiên.

Lâm Viễn sửng sốt, một lúc lâu sau mới gật đầu “Tôi hiểu rồi Hạ Vũ Thiên, đây chính là con đường sống mà anh nói?”

Hạ Vũ Thiên im lặng.

“Cứ như vậy giải quyết tiếp Tống Hi, từ nay về sau không thể thấy hấn, mà hấn cũng không thể trở về nơi này đúng không? Nơi này....không bao giờ tồn tại bất cứ thế lực nào chống đối Hạ gia các anh, chuyện mâu thuẫn giữa các gia tộc thực ra chỉ để đánh lừa người khác mà thôi, các người thực ra rất hòa hợp!”

Hạ Vũ Thiên lẳng lặng gật đầu, nói “Cậu đã đoán được rồi, tôi không muốn nói thêm nữa, Tống Hi sẽ bảo vệ cậu, chỉ cần lên thuyền hai người sẽ an toàn, trước tiên cứ ra nước ngoài tránh đi một thời gian, tôi sẽ cố gắng quét sạch các chương ngại vật trong thời gian nhanh nhất để đón cậu trở về”

Lâm Viễn lại ôm Chíp bông hỏi “Nếu tôi không muốn đi?”

Sau một lúc trầm mặt Hạ Vũ Thiên nói “Tôi sẽ có cách cho cậu đi”

Lâm Viễn khó hiểu, Hạ Vũ Thiên gọi A Thường vào nói “Mang chíp bông ra ngoài đi”

“Anh làm vậy để làm gì?” Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, gã thấy hấn phản ứng mạnh vậy lập tức nói “Chỉ mang nó đi chơi hai ngày, sẽ không bỏ đói nó”

“Hạ Vũ Thiên, anh không phải là người!” Lâm Viễn cá giận nói “Anh mang nó đến cho tôi chỉ để uy hiếp tôi về sau!”

Hạ Vũ Thiên nghiêng răng, tái mặt nói “Đúng vậy, ai bảo cậu vì một con chó mà đi tìm chết! Với chúng tôi cậu không một chút tình cảm, chỉ duy nhất con chó này là có!”

Sau một lúc lâu sửng sốt, Lâm Viễn cuối cùng cũng không nhịn được cười, gật gật đầu nói “Tôi hiểu rồi, Hạ Vũ Thiên, vẫn là anh lợi hại, tôi không cách nào sánh bằng anh”

“Nếu người không có tình cảm với nó thì cứ để ta giết đám người kia” Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói.

“Tôi làm” Lâm Viễn hơi gật đầu “Sau khi làm xong, nếu tôi còn sống thì để Chíp bông cho tôi, những cái khác tôi không cần”

Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu “Đến đó rồi nói sau”

Lâm Viễn ôm chặt Chíp bông, Hạ Vũ Thiên tiếp tục nói “Không phải tôi nói không để nó cho cậu, mà ý tôi là....”

“Chỉ cần nó là đủ rồi, những thứ khác tôi không cần” Lâm Viễn đứng lên dắt chíp bông vào phòng, đóng cửa.

Hạ Vũ Thiên có chút nản lòng, ngồi im trên sofa, A Thường vẫn đứng ở cửa, thần sắc phức tạp.

“Ngày mai bố trí nghiêm mật một chút” Hạ Vũ Thiên phân phó “Đảm bảo an toàn cho Lâm Viễn”

A Thường do dự một chút hỏi “Thiếu gia, ngày mai, hay là cứ để tôi đi?”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày.

“Tôi giết Tôn lão, sau đó bỏ trốn, nếu không thì cứ đánh chết tôi cũng được” A Thường tiếp tục nói “Nếu Lâm Viễn xảy ra chuyện gì, tôi sẽ áy náy, anh cũng...”

“Chỉ cần cậu đi, khắp thiên hạ sẽ biết là do tôi sắp xếp”

“Nhưng mà...”

“Quên đi” Hạ Vũ Thiên xua tay “Đừng nói nữa, xuống dưới chuẩn bị đi, chuyện này đã tính lâu như vậy, tuyệt đối không có khả năng rút lại, quên đi, cả Hạ gia, Tần gia, Âu Dương gia đều đợi đã lâu, không được phép sai lầm”

A Thường khe khẽ thở dài, lắc đầu đi ra ngoài.

Một mình Hạ Vũ Thiên ngồi trên sofa, ngẫm nghĩ, vẫn là không nhin được, đi đến cửa phòng Lâm Viễn....nhẹ nhàng xoay nắm đấm cửa, thật không ngờ, cửa không khóa. Hạ Vũ Thiên mở cửa quan sát bên trong, Lâm Viễn không ngồi ngẩn người, cũng không ngủ hay hờn dỗi....dường như không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Lâm Viễn ôm Chíp bông, chơi game....

Hạ Vũ Thiên trong lòng hốt hoảng, đẩy cửa xông vào.

Lâm Viễn liếc gã một cái nói “Anh đừng vào, thấy anh tôi buồn nôn, mà tôi vừa ăn cơm xong”

Hạ Vũ Thiên đến ngồi cạnh, nắm tay hắn.

“Làm gì?” Lâm Viễn rút tay lại, Hạ Vũ Thiên vẫn kiên quyết nắm lấy, mạnh mẽ gỡ những ngón tay đang nắm chặt, một chiếc nhẫn được lồng vào tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn thật vất vả mới thu tay về, muốn gỡ nhẫn ra lại nghe Hạ Vũ Thiên nói “Cậu dám tháo ra? Đêm nay chúng ta sẽ ăn thịt chó!”

Lâm Viễn hung hăng liếc gã, ôm chặt chíp bông, tiếp tục chơi game, hoàn toàn không nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Không được tháo ra, nghe không?!”

Lâm Viễn không nhìn gã, cũng không nói.

Màn đêm buông xuống, mắt to trừng mắt nhỏ, đến quá nửa đêm, Lâm Viễn nhin hết nổi, ôm Chíp bông ngủ luôn trên thảm.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ thở dài, đến bế hắn lên giường, ôm nhau ngủ.

Sáng hôm sau, Hạ Vũ Thiên dậy sớm chuẩn bị hôn lễ, dự định sẽ tổ chức lúc 10h sáng.

Lâm Viễn vẫn chưa dậy, Hạ Vũ Thiên cũng không đánh thức hắn, lát nữa Tống Hi sẽ đến đón.

Hạ Vũ Thiên đưa tay nựng cằm Lâm Viễn, gã rất thích làm hành động này, bắt tri bắt giác, đã gần như thành thói quen. Lâm Viễn bị gã nựng, mở to mắt, bất mãn liếc gã một cái, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

“Cậu ăn gì để tôi gọi người mua”

Lâm Viễn hơi gật đầu, cảm giác rất giống ngày thường.

“Tôi đi rồi, cậu cẩn thận một chút”

Lâm Viễn lại gật gật đầu, nhìn Hạ Vũ Thiên ra ngoài.

Mỗi ngày, sau khi Hạ Vũ Thiên ra khỏi giường, Chíp bông sẽ nhào đến cọ cọ vào người hắn một lúc, hôm nay cũng như vậy, Lâm Viễn cười tủm tỉm, lấy điện thoại chụp ảnh Chíp bông, sau đó cẩn thận lưu lại.

Ra khỏi phòng, Lâm Viễn ăn sáng như mọi ngày.

Chương cửa vang lên, không bao lâu cửa mở, thức ăn được đưa đến.

Lâm Viễn ăn sáng, tâm tình không gọn sóng sợ hãi.

Tống Hi đi vào, mang theo một túi thức ăn, thấy Lâm Viễn ngồi trên sofa có chút giật mình “Dậy sớm như vậy?”

Lâm Viễn hơi gật đầu.

“Tôi mua bánh bao” Tống Hi mở ra hộp bánh bao nóng hổi trước mặt Lâm Viễn, ngồi xuống, cùng nhau ăn.

“Tống Hi” Lâm Viễn chọt chọt hắn.

Tống Hi ngẩng đầu nhìn, cười cười “Yên tâm, Hạ Vũ Thiên đã thu xếp tốt lắm, tôi ở đó, cậu sẽ không sao đâu”

Lâm Viễn nhìn hẩn một lúc rồi nói “Tôi còn tưởng anh sẽ nói với tôi đừng nhận nhiệm vụ lần này hay đừng đi.....tôi sẽ mang cậu đi”

Tống Hi sửng sốt, dừng đũa.

Lâm Viễn lắc đầu nói “Vậy là anh cũng rất muốn tôi đi?”

“Đúng vậy” Tống Hi nhìn Lâm Viễn “Thực sự tôi rất muốn cậu đi, như vậy, cậu nhất định sẽ thấy rõ ý đồ khờ dại của Hạ Vũ Thiên, sẽ hoàn toàn không cho hẩn cơ hội nữa. Cậu thật sự hận hẩn, không phải sao?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, đột nhiên nói “Kỳ thật, hoàn toàn không”

Tống Hi nhú mày, tựa hồ có chút khó hiểu.

“Tôi phát hiện, kỳ thật các anh đều giống nhau” Lâm Viễn thản nhiên nói “Vì bản thân mình, có thể hy sinh bất cứ kẻ nào”

Tống Hi nhú mày nói “Nếu cậu còn muốn chạy trốn, tôi có thể mang cậu đi, tôi nói thật đấy”

Lâm Viễn lắc đầu nói “Hạ Vũ Thiên là một tên gốc”

Tống Hi có chút mờ mịt, bỗng nghe Lâm Viễn lẩm bầm “Anh ta đối xử với tôi không tồi, nhưng anh ta vẫn dùng gian kế gạt tôi, kỳ thật, nếu anh ta muốn tôi giúp, chỉ cần van xin tôi là được rồi”

Tống Hi trầm mặc trong chốc lát rồi sàu thảm cười “Nếu hẩn hiểu được, hẩn đã không là Hạ Vũ Thiên”

“Trước đây tôi không thích các anh, còn hiện tại thì có chút chán ghét” Lâm Viễn uống canh xương hầm, vừa uống vừa thông thả nói “Người như các anh, thật sự rất đáng ghét a, còn ngạo mạn, ích kỷ, muốn gì đều có, hại người cũng không hối hận, được người giúp thì không tạ ơn, thật sự, vô cùng đáng ghét”

Tống Hi đưa tay nhẹ nhàng chỉnh lại tóc cho Lâm Viễn, nói “Lâm Viễn, cậu bị Hạ Vũ Thiên dồn ép, đừng tìm tôi xả giận a”

Lâm Viễn nhìn nhìn hẩn “Anh có thể giúp tôi chuyện này không a?”

“Chuyện gì?”

“Tí nữa, mang chip bông theo” Lâm Viễn thấp giọng nói “Đem nó giấu trong nhà người bạn nào mà anh có thể tin tưởng, không cần phải giữ nó lại cho Hạ Vũ Thiên, tôi sợ nó học thói xấu”

Tống Hi có chút dở khóc dở cười, lắc lắc đầu nói “Lâm Viễn, nếu cậu thực sự tức giận thì cứ phát tiết ra đi, cùng lắm thì tôi làm người cho cậu trút giận”

Lâm Viễn nhìn nhìn Tống hi, nhẹ nhàng cười nói “Uhm, Tống Hi, anh vẫn tốt hơn Hạ Vũ Thiên”

Tống Hi cười tự giễu “Có phải điểm hấp dẫn nhất của Hạ Vũ Thiên là hư hỏng đúng không?”

Lâm viễn hơi nheo mắt, đột nhiên hét lớn “Hạ Vũ Thiên là tên đại tiện nhân!”

Hạ Vũ Thiên ngồi trong xe A Thường nghe tiếng rống lớn đến run cả màng nhĩ....thiết bị nghe trộm mới gắn sáng nay...sao lại bị Lâm Viễn phát hiện nữa rồi? Thật là quá nhanh nhạy rồi a.

“Thiếu gia” A Thường đột nhiên hỏi Hạ Vũ Thiên “Anh đem nhẫn của phu nhân cho Lâm Viễn rồi?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, gật gật đầu “Uhm”

“Phu nhân từng nói phải cho người mà anh thích thật lòng” A Thường hỏi “Anh khẳng định là Lâm Viễn?”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục xem báo nói “Có thể, hôm qua tôi muốn cho nên liền cho, sau này hãy nói, cứ giải quyết xong chuyện hôm nay”

51. Chương 51: Thế Sự Khó Liệu

Hạ Vũ Thiên đi vào lễ đường, gần như tất cả những người có thể tới đều đã có mặt, thật không dễ dàng gì khi tất cả đều mang lên khuôn mặt tươi cười chúc phúc, một đám người tươi cười rạng rỡ, buồn cười đến không thốt nên lời.

Vệ sĩ đều do gã cùng Tần Dụ sắp đặt, cũng không phải quá nghiêm mật, dù thoát nhìn rất đông đảo.

Tần Dụ đã biết trước kế hoạch lần này nên hợp tác rất ăn ý. Giữa cô với Hạ Vũ Thiên chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi. Tần Dụ có người yêu, nhưng Hạ Vũ Thiên luôn là cái gai trong mắt người yêu cô, để cho người con gái mà mình yêu thương kết hôn với người khác, cho dù biết chỉ là một vở diễn nhưng cũng thật khó chấp nhận.....Đương nhiên, Tần Dụ cũng rất can đảm khi nhận vai diễn này.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ đến Lâm Viễn, nếu Lâm Viễn cũng kết hôn...với người khác....

Nghĩ đến chuyện này, Hạ Vũ Thiên tựa hồ khó mà kiềm nén sự bất mãn, Lâm Viễn kết hôn với người khác quả thật là chuyện khiến gã khó có thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng còn gã thì sao? Đột nhiên một nghi vấn lóe lên....lẽ nào Lâm Viễn để tâm chuyện gã kết hôn với người khác? Hạ Vũ Thiên không muốn tự lừa bản thân, đến tên ngốc cũng thấy Lâm Viễn không để tâm! Chính gã cho đến giờ vẫn không thể chấp nhận chuyện Lâm Viễn chưa bao giờ yêu gã, còn Hạ Vũ Thiên gã lại trao nhẫn đính ước cho hắn rồi.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên có chút hối hận...lúc này gã đã lấy đi lọ tro cốt của mẹ Lâm Viễn mà hắn vẫn thường đeo! Gã khê nhịu mày, làm như vậy có chút không đúng. Hạ Vũ Thiên suy đi ngẫm lại như vậy vì vốn dĩ Lâm Viễn cũng chỉ có một vật trang sức này mà thôi. Hay là mua cho Chip bông một cái vòng cổ đi? Một chiếc vòng vàng có đính thật nhiều con chuột nhỏ, còn có mấy quả chuông, Chip bông mang vào sẽ rất đẹp, Hạ Vũ Thiên liên tưởng đến lúc Lâm Viễn ngắm chip bông với chiếc vòng cổ do hắn mua, cảm thấy thật xúc động, những thứ do gã mua, chắc chắn đều thú vị.

Bất tri bất giác, Hạ Vũ Thiên đã ngồi trên sofa, một mình tương tư Lâm Viễn.

Giờ này chắc Lâm Viễn đang trong phòng khách cùng Tống Hi, ăn gì đó, xem TV....hoặc là đã bắt đầu chuẩn bị hành động.

Hạ Vũ Thiên cự tuyệt ý nghĩ sẽ có chuyện sau hôn lễ. Lâm Viễn là tên vô tâm vô tư, sẽ không thực sự cố gắng chán ghét ai, còn gã, nhiều nhất là không thương thôi.....Chỉ có duy nhất chuyện hắn không yêu mới có thể làm gã không ngừng hy vọng.

Đang mải mê suy nghĩ bỗng có người đến vỗ vai, Tần Dụ đã đến từ lúc nào, cô ngồi xuống cạnh gã, cười nói “Hiếm khi a, anh cũng có lúc nôn nóng, đừng quá để tâm, cũng không phải kết hôn thật, cứ xem như là làm thử thôi”

Hạ Vũ Thiên nhìn cô, Tần Dụ mặc váy cưới khiến hắn có chút chờ mong....Hạ Vũ Thiên im lặng.

Nôn nóng? Gã không thừa nhận cũng không phủ nhận, nôn nóng cũng đúng, nhưng đúng hơn là đang nhớ nhung. Vì quá nhớ một người mà trở nên thất thường, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đến quỷ cũng không tin.

“Tí nữa, nhớ rõ người của cô không được làm Lâm Viễn bị thương” Hạ Vũ Thiên không quên nhắc nhở Tần Dụ.

“Yên tâm, tôi đã thu xếp tốt rồi, nhưng mà, Lâm Viễn thật sự đồng ý hỗ trợ sao? aii, xem ra trên đời này không ai thoát khỏi bàn tay anh a”

Hạ Vũ Thiên trầm mặc im lặng, trong lòng có chút buồn bực, tại sao lại bực bội với Lâm Viễn? xong việc lần này, nhất định phải nghĩ ra biện pháp đì Lâm Viễn!Hạ Vũ Thiên quả quyết trong tâm, gã có rất rất nhiều thứ quan trọng có thể đối phó với Lâm Viễn, vừa có thể khiến hắn vui vẻ, vừa khiến hắn không cách nào lý khai gã, đương nhiên còn có tiết mục trên giường—lần này nhất định phải làm!

Nghĩ vậy, Hạ Vũ Thiên cảm thấy rất vui vẻ.

Đồng hồ chỉ hướng gần 9h, Tống Hi nói với Lâm Viễn “Đến lúc phải đi rồi”

Lâm Viễn nhìn nhìn hắn, gật gật đầu “Uhm”

Tống Hi ôm Lâm Viễn vào lòng, hỏi “Chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Dù sao cũng là giả, còn không giết chết ai”

“Tôi hỏi cậu đó” Tống Hi mặc áo chống đạn cho Lâm Viễn, hỏi “Có sợ không?”

“Sợ cái gì?” Lâm Viễn lại nhún nhún vai “Không phải các anh đã chuẩn bị tốt sao”

Tống Hi khê nhúu mày, chỉnh lại tóc cho Lâm Viễn “Vẫn còn giận?”

“Không” Lâm Viễn khoác áo vest, thắt lại nút cà vạt hỏi “Có đi hay không a?”

Tống Hi gật đầu, mang theo Chip bông theo yêu cầu lúc này của Lâm Viễn, nhưng dù thế nào Chip bông vẫn không chịu đến gần Tống Hi, nó vẫy vẫy đuôi với Lâm Viễn, vẫn ngồi ỳ trên thảm, tựa như đợi Lâm Viễn về.

Lâm Viễn vỗ vỗ đầu nó, khe khe thở dài, xoay người ra ngoài, để Chip bông ở lại.

Chip bông nằm xuống thảm, thiết tha nhìn Lâm Viễn ra ngoài, lắc lắc đuôi, hằm hừ vài tiếng khe khe, đáng vẻ rất đáng thương.

Lâm Viễn lên xe Tống Hi, sờ sờ khẩu súng trong ngực, cảm giác như lửa đốt, cái này trên phim gọi là....đúng rồi, giống như trong phim bản sắc anh hùng, là tư thế của Tiểu Mã ca trước khi quyết chiến, Lâm Viễn cảm giác lâng lâng, đại khái cả đời chẳng bao giờ có cơ hội dùng súng đấu nhau, cho nên tí nữa phải dùng tư thế tiêu sái nhất mà nổ súng....chỉ tiếc súng ngắn cùn không có chút khí khái nào!

Lâm Viễn cân nhắc, là kết hôn trong thánh đường sao? Có lựa trắng không nhỉ? Ai sẽ là người phụ trách quay chậm?

Trong lúc miên man suy nghĩ xe đã đi ra đường lớn.

Tống Hi không lái quá nhanh, Lâm Viễn tựa vào cửa kính nhìn những tòa cao ốc ở trung tâm thị thành.

Thành phố phồn vinh, phú quý, nhìn đâu đâu cũng là những chỗ vui chơi dát vàng, loại thành phố này không hợp với con người Lâm Viễn, đây là thị thành của Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn vẫn thích những nơi nhỏ, huyền ảo nhưng an nhàn, tràn ngập không khí phố thị, sau chín giờ sáng mỗi ngày có thể đi chợ rau nghe người ta cãi nhau, hân yêu cuộc sống ấm áp như vậy.

Nghĩ nghĩ, Lâm Viễn nở nụ cười, một nguyện vọng mãnh liệt cháy lên trong hắn....Tí nữa....phải nghĩ cách bỏ đi.....

Đúng chín giờ, hôm lễ chính thức bắt đầu, quan khách đến chúc mừng, nơi làm lễ cũng không phải ở sảnh đường mà được đặt trong một phòng khách sa hoa.

Hạ Vũ Thiên tiến lên phía trước đọc diễn văn cảm ơn mọi người.....không chút cảm xúc, cũng không kích động, chậm rãi nói.....Cửa mở, gã có chút khấn trương. Không biết là ai đến, Hạ Vũ Thiên vẫn chỉ nhớ đến Lâm Viễn, chính gã cũng không rõ tại sao lại nhớ nhưng một người đến vậy, lẽ nào bệnh rồi?

10 giờ kém mười phút, Tống Hi dừng xe cách nơi làm lễ không xa.

Lâm Viễn mở cửa xuống xe, Tống Hi đi đỗ xe vào bãi, quay đầu lại, Lâm Viễn đã chậm rãi đi vào hội trường. Không ai cản hắn, cứ thế đi thẳng vào nơi làm lễ.

Trong đại sảnh, Tôn lão làm chủ hôn đã mang Tần Dụ ra, đặt tay cô vào tay Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn vẫn chưa đi đến cửa, lặng lẽ đứng nhìn, đợi đến khi đồng hồ nhích đến mốc 10h.

Hạ Vũ Thiên cùng Tần Dụ trao nhau lời thề, Lâm Viễn hồi hận lúc 13, 14 tuổi không chịu quen lấy một cô bé nói chuyện yêu đương, tay trong tay đi thư vị, tặng nàng những món quà nhỏ, có lẽ sẽ được thưởng một nụ hôn.....

Lâm Viễn lắc đầu,

Lâm Viễn lắc đầu, còn 60 giây nữa là đúng 10h.

Cuối cùng, đồng hồ cũng điểm 10h, tự nhiên lại khẩn trương....muốn và làm chung quy vẫn là hai việc khác nhau....vọt vào nổ súng....Ách....dù sao khi nổ súng cũng phải nói gì đó chứ nhỉ?!

Lâm Viễn xỏ tay vào túi quần, cầm lấy súng đi vào, đầu óc xoay vòng xoay vòng—nói gì cho phải đây?! Đúng rồi, hấn vào bắt kẻ thông dâm! gào lên “Gian phu dâm phụ?!!!!” ư?

Lâm Viễn bị ý nghĩ diễm lệ này làm cho hoảng sợ, đúng lúc này, hấn đã vào tới sảnh lớn, gây nên một ít sự chú ý, Lâm Viễn không nghĩ nhiều, rút súng, hô lên “Hạ Vũ Thiên!”

Hạ Vũ Thiên đã sớm nhận ra Lâm Viễn, nhưng một tiếng gọi kia cũng ít nhiều làm cho gã run lên, Lâm Viễn hướng về Tần Dự nổ súng.

Có tiếng súng vang lên, nhưng Lâm Viễn biết đó là giả vì không bị giật ngược. Hấn đã từng nhờ nhà cũ Hạ Vũ Thiên tập bắn súng, lúc bóp cò sức giật rất lớn, nếu không chuẩn bị tâm lý tốt có thể sẽ làm rơi súng.

Hạ Vũ Thiên hành động thật vĩ đại, bước lên bảo vệ Tần Dự, chặn lại phát súng của Lâm Viễn, căn bản là không hề tổn tại viên đạn nào nhưng bả vai vẫn bị thương, chảy máu.....

Lâm Viễn hơi giật giật súng một chút, qua khóe mắt có thể thấy có người đang đến gần, lại nghe Hạ Vũ Thiên gào lên “Không được bắn!”

Đám men in black rất phối hợp, rút súng lại, Lâm Viễn tâm nói: thật là tiết mục khổ tình a....

Nhưng hấn lúc này phải đóng vai tên bắt cóc Tôn Lão....Lâm Viễn nghĩ nghĩ, muốn đến gần lão, nhưng có người đã hành động ngoài dự kiến.

Không biết Tôn Lâm từ đâu xuất hiện....tư thế kia tựa hồ lo sợ mọi người sẽ bắn Lâm Viễn.....mà đồng thời, Lâm Viễn đã đứng sau lưng Tôn lão.....Hiện trường loạn cả lên, bỗng nghe “Ping, ping, ping” Ba tiếng súng vang lên, đám người lập tức rối loạn.

Trong lúc hỗn loạn, không biết ai nổ súng.....Lâm Viễn nhìn Tôn lão trước mặt, thân thể loạng choạng, ngã sấp xuống.....

“Ông nội!” Tôn Lâm nhào đến bên cạnh dìu lão.

Nhưng ngực trúng đạn, đồng tử Tôn lão đã giãn như nở lớn.

Theo bản năng bác sĩ, Lâm Viễn muốn ngồi xuống xem tình hình, hấn thực sự cảm thấy rất áy náy, nhưng không đợi cho bản năng kéo hấn ngồi xuống đã có người kéo tay hấn đi....

Đám đông đã vô cùng nhiễu loạn, tiếng phụ nữ hét đến chói tai, vệ sĩ của các Lão đại chạy vào bên trong còn người bên trong thì chạy tán loạn ra ngoài, trong đó có cả Lâm Viễn và Tống Hi.

Lâm Viễn bị nhét vào trong xe, Tống Hi khởi động máy, nhìn Lâm Viễn.

“Vừa rồi....ai nổ súng?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi “Tôi còn chưa kịp bắt cóc....”

“Chắc là người do Hạ Vũ Thiên an bài, thấy có cơ hội liền nổ súng” Tống Hi nhíu mày nói “Nhưng mà cũng không sai lệch nhiều, dù sao lúc ấy hỗn loạn, cậu là người khởi xướng nên vẫn là chạy thật nhanh”

Lâm Viễn buông súng, vò đầu bứt tóc nói “Người khởi xướng phải là Hạ Vũ Thiên chứ”

“Tóm lại, đến một nơi an toàn tránh nạn trước đã” Tống Hi phóng xe đến cảng, đã có một chiếc cano nhỏ đợi sẵn, hấn kéo Lâm Viễn lên cano, khởi động máy, phóng ra khơi.

Lâm Viễn đứng ở đầu cano nói “A.....Là một chiếc du thuyền nhỏ a”

Tống Hi cười “Có thích không? Nếu thích thì tôi viết tên cậu lên thân thuyền?”

Lâm Viễn sững sờ, đột nhiên cười lên “Anh còn lãng mạn hơn Hạ Vũ Thiên nha”

Tống Hi vừa định trả lời thì cảm giác như có luồng sáng vừa lóe lên ở phía trước. sắc mặt lập tức biến đổi.

.....

Trong giáo đường một mảng hỗn loạn, người nhà họ Hạ chỉ huy mọi người sơ tán....Tôn Lâm gọi người kêu xe cứu thương, còn hắn thì ôm Tôn lão, vẻ mặt phức tạp, tốt cùng vẫn không thể nhìn ra là cảm xúc gì.

Hạ Vũ Thiên băng bó xong vết thương chạy đến xem Tôn lão.

Tôn Lão ánh mắt mông lung, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên thì tập trung lại, tựa hồ có chút thần khí, sau đó....lão nhìn Hạ Vũ Thiên quý dị cười.....nụ cười kéo dài khoảng năm sáu giây, sau đó sắc mặt Tôn Lão cứng lại....không nhúc nhích.

Tôn lão chết, đồng nghĩa với việc người họ Tôn bắt đầu khóc ròng.

Hạ Vũ Thiên sững sốt, gã không hiểu vì sao Tôn lão cười, trước khi chết cười với gã, hơn nữa còn cười đến thâm ý. Ngẫm nghĩ, Hạ Vũ Thiên cau mày thật sâu....xoay mặt nhìn A Thường ra hiệu, A Thường lại trao đổi ánh mắt với Tần Dụ, cô đến bên Hạ Vũ Thiên, vừa giúp gã trấn an mọi người vừa nói “Vũ Thiên, anh nghỉ ngơi một tí đi....”

Ra ngoài đại sảnh, Hạ Vũ Thiên vội vã lên xe, ra lệnh cho A Thường phóng đến bờ biển, đồng thời lấy điện thoại....Lâm Viễn không mang theo di động.....Hạ Vũ Thiên không gọi được, nóng nảy, lại gọi Tống Hi....nhưng cũng không có người nhắc máy.

Hạ Vũ Thiên cảm giác tình huống không ổn, châm thuốc, nghĩ đến Lâm Viễn- lần đầu tiên trong đời- tay chân luống cuống

Lâm Viễn không hiểu tại sao Tống Hi đột nhiên nôn nóng, hơn nữa còn không nghe điện thoại mà kéo hắn xuống khoang.....Chính xác là hai người cùng nhau lăn xuống, Tống Hi hỏi Lâm Viễn “Cậu có bơi được không?”

“Được a....” Lâm Viễn còn chưa dứt lời đã nghe Tống Hi nói “Hít vào!”

Lâm Viễn còn chưa kịp hiểu đã thấy Tống Hi kéo hắn lao người ra khỏi thuyền, đồng thời, một loạt tiếng nổ lớn vang lên.

Lâm Viễn cảm thấy một dòng khí ấm áp mà mạnh mẽ cuốn hắn ra ngoài, vụ nổ làm hắn buông tay Tống Hi.....Phía trước, trên mặt biển là một đám lửa hình quả nẩy dẹt đều....

Đương nhiên, đúng lúc này, Hạ Vũ Thiên cũng vừa lao đến kịp lúc để nhìn thấy hình ảnh này.

52. Chương 52: Biến Hóa

Vụ nổ ngày đó được mọi người truyền tai nhau thành truyền thuyết là Hạ Vũ Thiên đuổi đến bờ biển cho người bắn nổ thuyền.

Cũng có người nói là hai thuyền va vào nhau nổ lớn.

Cũng có người nói là Lâm Viễn tự sát. Tóm lại, mọi giả thuyết đều gây xôn xao, mà kết quả trực tiếp của chuyện này là Tần Dụ và Hạ Vũ Thiên hủy bỏ hôn lễ....Sau đó Tôn lão qua đời, Tôn Lâm tiếp quản Tôn gia.

Tôn Lâm cũng không phải kẻ vô dụng như người ngoài giới đồn đại, năng lực của hắn cao hơn mức mọi người đánh giá, sau đó còn cho Hạ Vũ Thiên một trận thị uy....

Nhưng Hạ Vũ Thiên là Hạ Vũ Thiên, gã mất gần nửa năm, tận dụng tất cả các nguồn lực trong tay, hoàn toàn áp đảo Tôn gia. Tôn gia phân tán, bị Tần gia, Hạ gia, Âu Dương gia thôn tóm. Sau khi nhận đủ quyền lợi, Tần gia rời khỏi phạm vi của Hạ gia, ra nước ngoài hoạt động.

Sau này Tần Dụ ở lại nước ngoài kết hôn với người yêu, không còn tin tức nữa.

Âu Dương cam nguyện hợp tác dưới sự bảo trợ của Hạ gia, được Hạ gia che chở, dù sao cũng đơn thân độc mã nên cũng nhanh chóng ẩn danh. Hạ gia độc chiếm, Hạ Vũ Thiên ngồi vào vị trí chủ gia tộc họ Hạ, khuếch trương càng ngày càng lớn, thế lực kinh người.

Nhưng vào một ngày, Hạ Vũ Thiên ra một quyết định không ai có thể lý giải nổi. Gã thả tự do cho tất cả những kẻ không chịu phục tùng Hạ gia—Tiêu hủy luôn bản danh sách.

Cho dù bị mất một khoảng lợi nhuận lớn nhưng đồng thời những nhà được thả tự do đều ghi nhớ ân tình của Hạ Vũ Thiên, trở thành đồng bọn với Hạ gia.

Hạ Vũ Thiên thay đổi thành công dân tốt, sau một năm trở thành thương nhân chân chính—Hai vị chú của Hạ gia cũng về hưu, mà ba anh chia nhau làm việc, lợi nhuận vô cùng lớn.

Tất cả những người bên cạnh Hạ Vũ Thiên, trong một năm này cảm nhận rõ rệt hai chữ —Biến hóa!

Hạ Vũ Thiên thay đổi, trở thành một người khác, rất nhiều người hoài nghi đây mới thật là Hạ Vũ Thiên sao?

Những thứ gã yêu thích, so với trước đây càng trở nên cố chấp, nhưng về mặt tiểu tiết trong cuộc sống thay đổi rất nhiều, có thể nói làm cho người ta ghen hòng trần trối nhìn.

Ông chủ tập đoàn họ Hạ trở thành một kẻ kỳ quái, sau mỗi ngày làm việc sẽ vào xe, đi đến đâu cũng phải cho Kim mao nhìn một cái. Đi đến phố ăn vặt ở trường đại học, xe sẽ dừng lại, gã sẽ dẫn chó đi mua một ít đồ ăn vặt, khi trở về, ngẫu nhiên sẽ mua một ít đồ ngọt, còn mua cả một ly kem trái cây.

Ăn quà vặt, xem truyện tranh, chơi điện tử, xem phim ma, dắt chó đi dạo....bắt đầu ngôn tình, không tìm tình nhân, cổ quái đến mức không ai hiểu nổi.

.....

Vụ nổ ngày đó, chỉ có Hạ vũ Thiên biết....là do Tôn lão cho người làm.

Thực ra lúc đó, Hạ Vũ Thiên qua rất nhiều người mới biết rõ sự tình.

Thực ra Tôn lão chỉ biết Hạ Vũ Thiên sẽ động thủ, mà lão cũng không quan tâm đến chuyện sống chết. Tôn lão giữ một bí mật mà không kẻ nào biết, thậm chí đến cả cháu hấn-Tôn Lâm cũng không—lão muốn tham chứng màn cuối cùng, gần đất xa trời, nhưng không thể chết vì bệnh tật, nếu không Tôn gia sẽ gục ngã. Sau khi cân nhắc, so với chết vì bệnh tật, không bằng chết dưới tay Hạ Vũ Thiên, cái chết này, sẽ có giá trị hơn.

Đầu tiên, lão sẽ bố trí người ở bên ngoài, thiên tân vạn khổ buôn lậu vũ khí để chuẩn bị giải quyết Hạ Vũ Thiên. Dã tâm của lão là giết chết Hạ Vũ Thiên, một khi gã chết, cả cục diện sẽ hỗn loạn, đây sẽ là một cơ hội cho Tôn gia. Thứ Tôn Lâm còn thiếu là động lực, là sự liều mạng, nếu lão chết, nhất định sẽ kích phát động lực này! Mặt khác, Hạ Vũ Thiên chết, vì Lâm Viễn, Tôn Lâm sẽ dựa vào thực lực mà tiêu diệt Hạ gia, cướp Lâm Viễn, đây cũng xem như một động lực. Nhưng điều lão không ngờ đến nhất, Hạ Vũ Thiên lại mang người gã yêu thương nhất đi làm chuyện mạo hiểm này, sự thật chứng minh, Hạ Vũ Thiên so với tưởng tượng của lão còn ác độc hơn.

Đương nhiên, những kẻ lão cho mai phục ở bên ngoài thấy chiếc xe đào tẩu liền đuổi theo, hơn nữa còn làm nổ thuyền thành công.

Tôn lão lúc đó có chút tiếc hận, nhưng dù sao....Thế sự khó liệu, bản thân lão cũng chết. Nhưng thời khắc nhìn ánh mắt Hạ Vũ Thiên, sự lo lắng, bất an làm cho lão nhìn ra một tia khác thường—Kỳ thật Hạ Vũ Thiên không cần độc ác như vậy.....cho nên lão cười. Qua ánh mắt chột lóe của Hạ Vũ Thiên, lão biết, đó là vẻ mặt mất mát.

Lão tươi cười.....Trước lúc chết, lão vô cùng thoải mái, là một kẻ từng trải, lão biết, Hạ Vũ Thiên đã thua hoàn toàn, nói không chừng sẽ không gượng dậy nổi. Dù sao, từ nay về sau gã sẽ sống vô cùng thống khổ và đầy hối hận, với gã mà nói, như vậy là đủ rồi, nếu trong hoàn cảnh này mà Tôn Lâm còn không thắng được, vậy thì chỉ có thể giải thích là bởi vì hấn không bằng Hạ Vũ Thiên.

Ngày đó, Hạ Vũ Thiên chạy đến bờ biển chỉ nhìn thấy đám khói dày đặc, trong nháy mắt, gã cảm thấy đau đớn, so với cái chết của Tiểu Linh còn đau hơn nhiều. Nhưng Hạ Vũ Thiên thủy chung không biết tại sao lại đau như vậy, năm đó hẳn có thể lý giải tại sao, nhưng bây giờ lại cảm thấy hồ đồ. Gã cho người trực vớt, cuối cùng chỉ cứu được Tổng Hi, không thấy Lâm Viễn, hẳn không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau thời gian dưỡng thương, Tổng Hi khôi phục lại ý thức, chỉ ở thêm ba ngày trong bệnh viện rồi bỏ đi.

Không ai biết hắn đi đâu, có lẽ là một nơi rất xa.

Lâm Viễn biến mất không dấy lên lấy một gợn sóng, thậm chí ngoài Hạ Vũ Thiên, Tổng Hi cùng vài người có liên quan, không ai phát hiện ra.

Biểu hiện sau đó của Hạ Vũ Thiên, nếu Tôn lão có hiển linh chắc chắn sẽ buồn bực không thôi, lão thực sự không hiểu tí gì về Hạ Vũ Thiên, hoặc là nói, có thể dễ dàng lý giải suy nghĩ của Hạ Vũ Thiên, nhưng cùng lúc đó, trong con người gã còn có một cái mâu thuẫn làm ra những hành động vô cùng đối lập.

Gã dồn tất cả sức lực thể xác và tinh thần vào việc bình định Tôn gia, Tôn Lâm bắt đầu hành động làm cho rất nhiều người nghĩ Tôn gia sẽ có cơ hội trở mình, nhưng những hành động đáp trả của Hạ Vũ Thiên lại làm cho tất cả mọi người trầm mặc.

Cuối cùng, Hạ Vũ Thiên thắng một cách đẹp mắt. Nhưng sau đó là một nốt trầm kéo dài, tựa hồ như chưa chuyện gì xảy ra.

Những người tiếp xúc với Hạ Vũ Thiên, thậm chí là người họ Hạ đều có chung một cảm nhận Hạ Vũ Thiên là một kẻ khủng bố, là kẻ có thể để người gã yêu nhất đi tìm chết, vậy mà không một cái chớp mắt, tiếp tục chiến đấu, một kẻ vì chiến thắng mà có thể làm hết thảy mọi việc.....Trên phương diện nào đó, Hạ Vũ Thiên trở thành một nhân vật khiến kẻ khác kính ngưỡng.

Lúc Tần Dụ đến có hỏi Hạ Vũ Thiên “Anh có hối hận không?”

Hạ Vũ Thiên không trả lời cô, chỉ hỏi “Hối hận thì có ích lợi gì?”

Tần Dụ bất đắc dĩ cười cười, bỏ đi.

Chớp mắt, đã một năm trôi qua, sau khi bình ổn hết phong ba bão táp, Hạ Vũ Thiên dần dần rút lui.

Trong đám bạn của Hạ Vũ Thiên, Lí Cố xem ra hiểu gã hơn những người khác một chút, hẳn còn lơ đãng theo sau người họ Hạ nói “Lúc Hạ Vũ Thiên nhớ Lâm Viễn, các người biết được sao?!”

Một năm này, Tiểu Thụy vẫn ở bên cạnh Hạ Vũ Thiệt, thật sự, làm tình địch với một Lâm Viễn đã chết không làm hắn vui vẻ, ngược lại còn khiến hắn không được tự nhiên. Hắn ghét nhất loại người như Lâm Viễn và Tiểu Linh, cho dù chết đi cũng khiến cho kẻ sống vướng mắc.

Tiểu Thụy không chịu được sự biến đổi của Hạ Vũ Thiên, sau một năm thì bỏ chạy, hắn vẫn muốn theo nghiệp sát thủ.....công việc này có thể nói là tự tại, hắn lập một hội mới quy cũ hơn—chuyên ám sát, quả nhiên, kinh doanh thịnh vượng.

Ngày ngày giao dịch xong, Tiểu Thụy sẽ rời khỏi trường bắn súng, lão đảo ra ngoài, Lâm Viễn đã chết một năm, mà trong năm này, Tổng Hi cũng không liên lạc.

Tiểu Thụy vò đầu bứt tóc, không biết hắn thế nào. Nghĩ nghĩ hắn đi đến một chỗ gần đó, hắn muốn ăn một ít.

Mới vừa đến cửa thì nghe cách đó không xa một âm thanh truyền đến “Ông chủ, cái này ngon lắm phải không?”

Tiểu Thụy sững sốt.....hơi hơi nhiều mày, giọng nói này rất quen thuộc, đặc biệt là ngữ điệu này.

Cảm thấy có gì đó không đúng, Tiểu Thụy theo hướng phát ra giọng nói tìm kiếm, phía trước là một cửa hàng ăn với bản hiệu nho nhỏ.

Ngẩng mặt nhìn bảng hiệu, Tiểu Thụy vừa định nhấc chân bước vào thì thấy một người mang một chiếc hộp nhựa chạy ra, vội vã, thiếu chút nữa còn đâm vào hắn.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần jean, cao, gầy gầy, da rất trắng....Tiểu Thụy liếc mắt nhìn dáng vẻ người nọ, cảm giác toàn thân nổi da gà, tâm cũng run lên, rõ ràng là quỷ hiện?

Người nọ lao đến, thiếu chút nữa đụng phải Tiểu Thụy, còn thuận miệng nói “Tránh ra”

Người nọ đã đi được một quãng xa. Tiểu Thụy đi hai bước, nheo mắt, càng nhìn càng giống a!

Mà người nọ cũng mơ hồ thấy Tiểu Thụy liếc mắt nhìn hẩn, cũng không quá để ý, đi được một đoạn mới đứng lại, xoa đầu nghĩ nghĩ, tâm nói —Nhìn quen mắt a? Quay đầu nhìn lại.

Tiểu Thụy cũng vừa lúc ngẩng đầu nhìn người nọ....Hai bên trao nhau một ánh mắt, ngây ngẩn cả người.

Tiểu Thụy mở to hai mắt, đưa một ngón tay chỉ người nọ, há mồm ho to “Lâm Viễn!”

Người nọ xoay người bỏ chạy, so với con thỏ còn nhanh nhẹn hơn.

Tiểu Thụy đầu chịu buông tha, nhắc chân đuổi theo.

Chạy qua hai ngã cua, Tiểu Thụy không quen đường, quẹo trái, quẹo phải cũng không tìm được liền đá chân mắng ” Lâm Viễn, tên thỏ ranh, thằng nhãi con, cậu con mẹ nó không chết a?”

Không ai trả lời.

“Cậu đừng trốn, tôi ngửi thấy mùi thức ăn, cậu tự ra đây bằng không để tôi tìm được tôi sẽ đánh chết cậu ngay!” Tiểu Thụy uy hiếp nhưng không thấy bóng dáng Lâm Viễn đâu.

Cuối cùng, Tiểu Thụy đoán mình đã tìm sai đường.....hoặc là nhìn nhầm người? Nhưng mà nhìn nhầm người thì sao hẩn phải chạy a?

Tiểu Thụy một bụng tức giận đi ra ngoài, trong lòng cân nhắc, cho dù có nhận sai người thì cũng quá giống a.

Đợi Tiểu Thụy đi rồi, đến nửa ngày sau.....một miếng cửa sắt bên tường mở ra, một người lò lò bước ra nhìn nhìn, phát hiện người đi rồi mới vội vàng chạy ra, miệng thì thầm “Ai nha, năm xưa bắt lợi a, năm nay ra ngoài không xem hướng, xem ra phải dời đi a!”

Người nọ là ai? Tất nhiên chính là Lâm Viễn.

Sau vụ nổ ngày hôm đó, Lâm Viễn bị nước cuốn ra khơi xa, sau đó lúc hẩn tỉnh lại mới phát hiện mình đang ở chỗ nước cạn. Hẩn cũng không hiểu tại sao chỗ này lại cạn nước, nhưng quả thực là kỳ tích.....Đứng dậy, Lâm Viễn nhìn trên mặt biển có đoàn cá heo đang di chuyển.

Lâm Viễn vẫy vẫy tay kêu lên “Liêu Liêu?”

Tiếng kêu chấm dứt, một chú cá heo lù lù nổi lên.

Lâm Viễn ngồi trên bờ biển sờ sờ đầu cá heo, cảm thấy rất thần kỳ, đưa tay sờ túi tiền, phát hiện tất cả đều còn.

Ví với tất cả tiền của hẩn đều còn, CMND với sổ tiết kiệm đều bị ướt nhưng cũng không ít.

Trên cổ tay là đồng hồ Thụy Sĩ không thấm nước. Đường nhiên, chiếc nhẫn của Hạ Vũ Thiên vẫn còn trên tay.

Lâm Viễn đứng lên, hẩn biết, hẩn sẽ không trở về, không thể dùng di động vì đã thấm nước....Lâm Viễn đi khỏi bờ biển, chuẩn bị tâm lý làm một chuyến phiêu lưu đáng nhớ, nhưng lại phát hiện—bản thân mình còn ở thành phố phồn hoa đô hội kia, thật có chút nhụt chí.

Sau đó, Lâm Viễn đứng ở ven đường một lát, nghĩ xem về sau nên làm gì, hẩn biết, những kẻ dính dáng đến Hạ Vũ Thiên đều không thể tin, nhưng hẩn lại không có bạn bè.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Viễn nghĩ tới Tiểu Dịch—Tiểu Dịch còn thiếu hẩn một phần nhân tình, vì vậy, Lâm Viễn tìm Tiểu Dịch đòi nợ.

Hẩn không biết nhà Tiểu Dịch ở đâu, lần trước Tiểu Dịch cho hẩn số điện thoại, nhưng hẩn không nhớ rõ, đột nhiên, hẩn nghĩ đến chỗ Tiểu Dịch làm thêm.

Nhưng mà—Tiệm kem đã tạm ngừng hoạt động.

Lâm Viễn cảm thấy mình đúng là tận mạng, bất đắc dĩ đẩy cửa, lại phát hiện ra —cửa không đóng.

Vào trong quán, Lâm Viễn thấy hơi đói, hẳn nghĩ không biết tủ lạnh ở đâu, tủ lạnh ở tiệm kem, chắc là sẽ có thật nhiều đồ ăn.

Lâm Viễn vào sau bếp, mở cửa.

Lâm Viễn phát hiện một chuyện rất tuyệt vời.....thì ra tiệm kem cũng làm bánh chocolate! Hẳn hoan hỉ ăn bánh ngọt, vừa ăn vừa nghĩ—Ăn như vậy có gây phiền toái cho Tiểu Dịch không nhỉ? Cùng lắm hẳn sẽ trả tiền, hoặc là không nói khai tên Tiểu Dịch ra.

Lâm Viễn đưa mắt nhìn tờ lịch trên tường....hắn hiểu ra vì sao lại đói như vậy a.....hôn mê một ngày một đêm. Giờ đã là chiều ngày hôm sau.

Lâm Viễn ăn xong một chiếc bánh, lúc hắn nghĩ đến chuyện tìm người trả tiền thì nghe phòng bên cạnh “Ping” một tiếng.

Lâm Viễn đến gần, phòng bên cạnh cũng là một gian bếp, hắn không nghĩ nhiều, đẩy cửa đi vào, đập vào mắt hắn là hai người đang hăng hái “chiến đấu”.....Hình ảnh thật kích thích, Lâm Viễn nhin không được tầm tắc hai tiếng.

Đột nhiên có người xông vào làm hai người kia sợ tới mức thiếu chút nhảy dựng lên, Lâm Viễn liếc mắt, người bị ôm kia chính là Tiểu Dịch bèn lên tiếng “Ai nha, thật là không cẩn thận nha, làm chuyện này mà không đóng cửa a?!”

Tiểu Dịch mở to hai mắt “Lâm Viễn? Anh không chết a? Bọn họ đều nói anh chết rồi!”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng hỏi “Biết tôi chết mà ngay hôm sau cậu đã có nhã hứng này a, tốt xấu gì cũng thay tôi khổ sở bái lạy một ngày a”

Tiểu Dịch mặc xong quần áo nói “Kỳ thật tôi mới biết tin sáng nay”

Lâm Viễn tâm lạnh đi một nhịp, người đàn ông cao lớn dễ nhìn trong bộ đồng phục vừa với thân thiết với Tiểu Dịch nói “Cậu chính là Lâm Viễn a, Tiểu Dịch còn mới khóc xong, tôi vì an ủi cậu ấy....”

Lâm Viễn một lần nữa run rẩy khóe miệng, lý do thật hay a!

Cuối cùng, Tiểu Dịch mang Lâm Viễn về nhà thay quần áo, ăn vài thứ, Lâm Viễn kể lại những chuyện đã trải qua.

Lâm Viễn nói, muốn đi khỏi nơi này, tìm một chỗ nhỏ thôi.

Tiểu Dịch hỏi hắn có tiền không, Lâm Viễn gật đầu nói có, nhưng mà không biết đi đâu, cũng không có bạn bè.

Bạn trai Tiểu Dịch cho Lâm Viễn một địa chỉ với một chiếc điện thoại, là chỗ bạn tốt của hắn ở thị trấn F, tên kia có rất nhiều tiền, sẽ chăm sóc tốt cho Lâm Viễn.

Sau đó Lâm Viễn rời đi, vào hiệu cầm đồ cầm hết quần áo—được mười vạn.

Lâm Viễn tâm nói, Hạ Vũ Thiên a, loại bại hoại như anh lại dùng nhiều tiền như vậy mua một bộ quần áo, thật là tên phá gia a!

Nhưng là, không hiểu tại sao, nghĩ đến Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn lại cảm thấy có chút khổ sở, vậy nên quyết định không nghĩ thêm nữa. Nhờ sự giúp đỡ của chủ tiệm cầm đồ tìm một phòng trọ nhỏ, lại tìm một việc làm. Đương nhiên, anh bạn béo kia còn muốn tìm cho hắn một cô bạn gái, nhưng Lâm Viễn không đồng ý, hắn vừa thoát khỏi hiểm cảnh, cần một thời gian để ổn định lại, không có tâm tình nghĩ chuyện khác.

Vì thế, Lâm Viễn tiếp tục cuộc sống...Sau đó không lâu, tựa hồ tất cả đều trở về bình thường, thứ duy nhất khác với lúc sống với Hạ Vũ Thiên là không ai coi thường, bắt nạt hắn, tất cả mọi người đều nể hắn ba phần vì hắn là bạn của anh chủ hiệu cầm đồ.

Cuộc sống của Lâm Viễn tạm ổn trôi qua êm đềm, mãi đến một hôm—không hiểu ở đâu chui ra tên Tiểu Thụy, đêm hôm đó, Lâm Viễn liền cuốn gói....bỏ trốn!

53. Chương 53

Một năm rưỡi sau, Lâm Viễn làm một chuyến trở về thành phố, tâm trạng hơi phức tạp, đầu tiên hấn ra bờ biển, gào to hai tiếng “Liêu Liêu...”

Lâm Viễn gào đến lần thứ ba, mặt biển đột nhiên sủi bọt, một con cá heo xinh đẹp nhảy vọt lên khỏi mặt nước, vui mừng rơi xuống, ngẩng đầu kêu vài tiếng.

Lâm Viễn cười lên, vẫy vẫy tay với nó, sau đó ngồi trên bờ chơi với Liêu Liêu.

Nấn ná một hồi lâu, Lâm Viễn đứng lên, mang balo, vẫy tay chào, Liêu Liêu lại nhảy lên, lặn xuống, bơi ra khơi.

Lâm Viễn nhìn Liêu Liêu khuất ngoài khơi xa mới xoay người chậm rãi đi.

Bây giờ đã là tháng 8 oi nồng, Lâm Viễn mặc áo sơmi, quần jean, đội nón lưỡi trai, đeo kính râm, tay áo xắn lên tận vai, chân mang dép lê, tay trái mang balo, tay phải cầm quả bóng rổ, vừa đi vừa ném bóng qua lại, thoạt nhìn như một sinh viên hư hỏng, là loại sinh viên rất rất hư hỏng.

Lâm Viễn đến tiệm của Tiểu Dịch và tình nhân, Tiểu Dịch đang bận phục vụ, Lâm Viễn âm thầm đi vào bếp.

Hắn nhảy vào bếp gào lên “Anh Dương!”

Hác Văn Dương đã không gặp Lâm Viễn hơn một năm, hết hồn mở to hai mắt “Lâm Viễn?”

“Hắc hắc” Lâm Viễn tháo kính râm, tủm tỉm cười, điệu bộ không thay đổi tí nào, chỉ có tóc hơi dài ra một chút, da dễ trắng trẻo, hấn rất ít bất năng.

“Lại đây” Hác Văn Dương đưa cho hắn một ly kem.

“Ha ha” Lâm Viễn nhận ly kem, ăn ngay.

“Lâm Viễn!” Tiểu Dịch vừa vào đã hét lên, nhào đến ôm hấn “Tên nhóc này trở lại rồi!”

Lâm Viễn đánh giá Tiểu Dịch, than thở—Càng ngày càng khỏe mạnh a, hơi béo một tí lại càng giống búp bê, trên cổ còn có một vết màu hồng nhạt, Lâm Viễn tâm nói: Tên Hác Văn Dương kia mỗi ngày đều ăn uống no nê a!

“Gan anh cũng không nhỏ a” Tiểu Dịch nói “Quay lại lúc này phải cẩn thận một chút” Tiểu Dịch nhìn đồng hồ trên tường “Hạ Vũ Thiên chiều nào cũng đến”

Lâm Viễn sững sốt....lâu rồi không nghe tin tức về gã, không ngờ lại do chính miệng Tiểu Dịch nhắc đến, gãi gãi đầu hỏi “Anh ta đến đây làm gì?”

“Đến mua kem a” Tiểu Dịch chỉ ly kem trên tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn vui vẻ nói “Sao có thể chứ, anh ta không ăn loại kem dành cho trẻ em này đâu”

“Không tin thì tí nữa anh tự đi mà xem!” Tiểu Dịch nói “Ngày nào anh ta cũng đến, còn dắt theo một chú chó vàng”

“Kim mao?” Lâm Viễn lập tức kích động hỏi “Nó khỏe không? Có béo ra không? Lông mượt không? Trông nó có vui vẻ không a?”

Tiểu Dịch bất đắc dĩ nói “Chỉ là một con chó vàng thôi a, tôi làm sao biết nó có vui vẻ hay không a?!”

Lâm Viễn đưa tay sờ sờ mũi, tâm nói.....Không biết Chip bông có khỏe không, có bị Hạ Vũ Thiên dạy hư không.

“Chó nhà anh thế nào tôi không biết, nhưng Hạ Vũ Thiên thì tôi biết rõ a”

Lâm Viễn chớp mi, hỏi “Anh ta sao rồi a?”

“Không vui a” Tiểu Dịch nói “Giờ thành ông lão độc thân rồi”

Lâm Viễn hơi giật mình, cúi đầu ăn kem.

“Aiiiiii” Tiểu Dịch tiếp ” Giờ anh ta là thương nhân rồi, anh không muốn trở lại với anh ta sao?”

Lâm Viễn lắc đầu nói “Không muốn”

“Tuyệt tình như vậy sao?” Tiểu Dịch hỏi.

“Không phải” Lâm Viễn nhún vai “Như bây giờ rất thoải mái, dù sao cũng đã ra đi, trở về gì chứ”

“Anh còn giận anh ta a?” Tiểu Dịch cười hì hì hỏi “Lúc đầu tôi rất kinh ngạc khi thấy anh ta như vậy, nửa năm đầu còn thích thú, sau đó thì thấy anh ta thật đáng thương”

Lâm Viễn gọi Hác Văn Dương sau lưng Tiểu Dịch “Này, mau khiêng hần về đi, hần bắt đầu lưu luyến tình cũ a!”

“Im” Tiểu Dịch đẩy Lâm Viễn một cái, hai người đưa đẩy một hồi thì nghe tiếng chuông cửa, là khách đến mua hàng. Tiểu Dịch ra ngoài phục vụ.

“Tên chết tiệt” Tiểu Dịch vừa mở miệng than thở thì nhìn thấy Hạ Vũ Thiên.....

Tiểu Dịch nôn nóng đến cứng họng “Phải phải.....phải.....sao?”

Hạ Vũ Thiên nhìn hần một cái, cảm thấy có chút khó hiểu hỏi “Chuyện gì?”

“A....Không” Tiểu dịch xoay người bỏ chạy.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, Tiểu Dịch không trả lời hần mà làm cái quỷ gì vậy?

Chíp bông bỗng nhiên kêu lên hai tiếng, vui mừng phóng về phía phòng bếp.

Chíp bông bình thường rất ngoan nên Hạ Vũ Thiên cũng không giữ dây thừng quá chặt. Sau khi Lâm Viễn đi, Chíp bông chưa từng thực sự vui vẻ, ngày nào cũng nằm trên thảm đợi. Hơn một năm rồi, mỗi ngày nó đều đợi. Hạ Vũ Thiên cũng không còn cách nào khác đành phải ngồi trên sofa chơi laptop hoặc là ngồi hần xuống thảm, cùng nó đợi.

Chíp bông hơi dùng một chút lực, dây thừng trong tay Hạ Vũ Thiên tụt xuống, nó chạy nhanh về phía phòng bếp.

Tiểu Dịch cũng vọt vào bếp kéo Lâm Viễn chạy ra cửa sau.

“Sao vậy?” Lâm Viễn khó hiểu.

“Đến đây, đến đây” Tiểu Dịch ồn ào!

“Đến làm gì?” Lâm Viễn bị nhét vào sau bếp, Tiểu Dịch trừng hần “Hạ Vũ Thiên ạ!”

Lâm Viễn hốt hoảng, Tiểu Dịch vội vàng đóng cửa.

Lâm Viễn hé mắt nhìn ra ngoài.

Một chú chó vàng nhảy vọt vào, Lâm Viễn sửng sốt, thiếu chút nữa đã mở cửa chạy ra ôm nó, nhưng Tiểu Dịch đã nhanh chân chặn cửa lại nói “Ai...? Sao chó lại vào đây a?”

Hạ Vũ Thiên cũng vừa vào, khẽ nhíu mày, Chíp bông đang chạy vòng tròn, không biết đang làm gì, gã bèn gọi “Chíp bông”

Chíp bông giương mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, ư ử hai tiếng, vẫy đuôi, Hạ Vũ Thiên kêu nó “Lại đây”

Chíp bông nóng lòng chạy vòng tròn, Tiểu Dịch cảm thấy nó thật đáng thương bèn cúi đầu nhặt dây thừng dắt nó về cho Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhận dây muốn dẫn nó ra ngoài, nhưng Chíp bông vẫn không chịu đi mà đẩy quả bóng rổ trên mặt đất.

Hạ Vũ Thiên hơi sửng sốt, cúi đầu nhìn, trên đất có một chiếc balo và một quả bóng rổ, gã hơi giật mình.

Tiểu Dịch biết rõ Hạ Vũ Thiên, con người này không thể dễ dàng qua mặt bèn lên tiếng “Ai nha, khó trách...đây là quả bóng rổ của Lâm Viễn, hẳn để ở nhà tôi lâu rồi, hôm nay dọn dẹp nhà cửa mới mang đến đây”

Hạ Vũ Thiên vừa nghe đến hai chữ Lâm Viễn, đuôi lông mày khẽ run lên, Tiểu Dịch nhìn thấy thần sắc phức tạp trong mắt gã, thở dài trong lòng.

Hạ Vũ Thiên nhặt quả bóng lên, nhìn Tiểu Dịch “Tôi mang nó đi được không?”

“Có thể, có thể” Tiểu Dịch gật đầu lia lịa, tâm nói: Tốt nhất là anh đừng có bùng nổ mà nhảy vào sau cánh cửa kia khiêng Lâm Viễn đi a.

Hắc Văn Dương mang ly kem vào đưa cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên nhận lấy, cầm quả bóng rồi dắt Chíp bông ra ngoài, lên xe đi khỏi.

“hồ....” Tiểu Dịch ngồi phịch xuống đất nói “Ông trời của tôi a...hù chết tôi” Sau khi hồi phục lại tinh thần mới gào lên “Aiii, ra đi, đi rồi!”

Lâm Viễn vẫn không có phản ứng.

Tiểu Dịch đi vào, vừa mở cửa thì nhìn thấy Lâm Viễn ngồi sau cửa, nước mắt giàn dụa, miệng than thở “Chíp bông, cha rất nhớ con a. Con đã trưởng thành!”

Khóe miệng Tiểu Dịch giật giật, đóng cửa.

Đợi Lâm Viễn ổn định tâm tình đi ra, Tiểu Dịch và Hắc Văn Dương đồng thanh hỏi “Sao đột nhiên lại trở lại đây?”

Lâm Viễn thở dài nói “Aii...Đừng hỏi nữa” Sau đó kể lại chuyện bị Tiểu Thụy truy đuổi.

“Thật a?” Tiểu Dịch vô cùng kinh ngạc nói “Hạ Vũ Thiên có biết không?”

Lâm Viễn nhún nhún vai nói “Chắc là Tiểu Dịch cũng không chắc có phải tôi hay không. Với lại hẳn cũng không nhiều chuyện như vậy chứ? Mà hơn nữa hẳn còn thầm thương Hạ Vũ Thiên rất nhiều, sẽ không muốn tôi về, tôi chỉ sợ hẳn nghĩ cách giải quyết tôi”

Tiểu Dịch và Hắc Văn Dương hai mặt nhìn nhau hỏi “Vậy mà cậu còn dám trở về?”

Lâm Viễn híp mắt nói “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất!”

Tiểu Dịch nghĩ nghĩ “Nhưng mà....anh sẽ ở đâu a?”

Lâm Viễn nhìn hai người, trên mặt Tiểu Dịch liền lộ ra vẻ thẹn thùng, Lâm Viễn hơi khó kiềm chế sự run rẩy nơi khóe miệng—Biết các người không thể không ân ái rồi!!!!

“Tôi có một phòng cách đây khoảng một dặm, nội thất cũng tốt, không đến nỗi nào” Hắc Văn Dương nói “Cậu cứ đến đó ở trước đi, ở đó về cơ bản cái gì cũng có, chỉ cần mua thêm ít đồ sinh hoạt cá nhân thôi”

Lâm Viễn cảm động đến rơi nước mắt “Anh Dương, thật trọng nghĩa a, em tạ ơn anh”

Hắc Văn Dương tìm chìa khóa đưa cho Lâm Viễn, Tiểu dịch hỏi hẳn “Anh có đủ tiền không?”

Lâm Viễn cười tủm tỉm nói “Yên tâm, yên tâm, năm vừa rồi lương của tôi đủ để sống dư giả, chỉ cần có nơi ở tạm qua thời gian này rồi sẽ quay lại chỗ đó, hai năm nữa cũng nên cưới vợ rồi”

Tiểu Dịch trợn trắng mắt, nói với Lâm Viễn “Ai, để tôi đưa anh đi, nhân tiện giúp anh mua đồ, anh đừng đi một mình”

“Được” Lâm Viễn mang balo nói “Nhân tiện mua thêm quả bóng rổ a”

Nhìn hai người ra khỏi cửa, Hắc Văn Dương bắt đầu đi lắc đầu....Trước đây hẳn thật không thích Hạ Vũ Thiên vì những gút mắt liên quan đến Tiểu Dịch, đối với loại người không có tình cảm, hẳn không quan tâm. Nhưng hơn năm rồi, Hạ Vũ Thiên để lại cho hẳn ấn tượng sâu sắc, tuy Lâm Viễn lúc nào cũng hi hi ha ha, nhưng hẳn có thể nhìn ra được, Lâm Viễn cũng không thực sự vui vẻ....Dù sao cũng là hai kẻ từng ngày đêm đồng giường cộng chằm....sao có thể nói quên là quên.

Tiểu Dịch đưa Lâm Viễn đến nơi, Lâm Viễn nhìn nhìn nói “Tiểu Dịch a, Hắc Văn Dương cũng thật xa hoa a, phòng tốt như vậy a?”

Tiểu Dịch cười tủm tỉm “Uhm, anh ấy rất có nhiều năng lực a....”

Lâm Viễn nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tiểu dịch, tâm nóinhiều năng lực a.....

Tiểu Dịch đầu tiên đuổi Lâm Viễn vào trong nhà, sau đó mua cho hắn những thứ cần dùng rồi mới giao chìa khóa “Anh cẩn thận một chút, tôi đi về, hai ngày nữa sẽ mang đồ ăn đến thăm anh”

“Ừ” Lâm Viễn hơi gật đầu, cười ha hả tiễn Tiểu Dịch.

Đợi Tiểu Dịch đi rồi, Lâm Viễn đóng cửa lại, vẻ mặt thần nhiên vui vẻ cũng biến mất, hắn vò đầu bứt tóc ngồi xuống sofa, mở Tv....

Hạ Vũ Thiên dẫn Chíp bông vào nhà, để kem lên bàn, đi lấy thức ăn cho chó rồi quay lại sofa ngồi, tay cầm quả bóng rổ, là một quả bóng được bơm căng, trên viết -Hạ XX bằng bút bi màu lam.

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, cười rạng rỡ, đây là quả bóng lúc trước gã với Lâm Viễn cùng chơi, sau đó cho Tiểu dịch.....đã lâu không thấy.

Tin tức được phát trên TV đến hơn nửa là tin về hoạt động bành trướng của tập đoàn họ Hạ, lúc trước Lâm Viễn cũng thường xem, nhưng chỉ có thể nhìn thấy tập đoàn họ Hạ chứ không thấy Hạ Vũ Thiên.....So với lúc trước, Hạ Vũ Thiên còn im hơi lặng tiếng hơn.

Lâm Viễn lười chuyển kênh nên lấy bọc đồ Tiểu Dịch mua cho, bên trong có truyện tranh.

Lâm Viễn ngẩn người cười nói “Còn có truyện tranh? Cứ tưởng tên này chết là hết, ai dè truyện này còn tiếp a?” Hắn vừa nói vừa mở truyện ra xem “Lộ Phi, sao vẫn gốc thế này? Có thể trưởng thành hơn một chút không a?”

Hạ Vũ Thiên nhàm chán nằm trên sofa, đặt quả bóng bên cạnh, Chíp bông đang chơi, hôm nay nó vui vẻ hơn một chút.

Hạ Vũ Thiên nhìn cuốn truyện tranh mới nhất, hơn một rồi cũng không có gì đẹp hơn, tên Lộ Phi kia cũng không béo hơn.....không hiểu sao Lâm Viễn lại thích xem loại truyện này.

Lâm Viễn đứng lên đi tắm, sau đó thần thanh khí爽 chạy vào giường, đi ngủ.

Hạ Vũ Thiên cắt truyện tranh, cời cà vạt, đang muốn đi tắm thì điện thoại reo.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, nhắc điện thoại, là Tiểu Thụy....đã một năm không liên lạc, gã do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận cuộc gọi.

“Này?”

Tiểu Thụy bên kia hơi ngẩn người, trong phút chốc không biết phải nói thế nào, giọng Hạ Vũ Thiên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vô cùng.

“Này?” Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày “Có chuyện gì?”

Tiểu Thụy lập tức mất hứng nói “Ai, anh có ảnh Lâm Viễn không?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt hỏi “Cậu muốn cái đó làm gì?”

“....Tôi vừa thấy một tên rất giống hắn, tôi gọi một tiếng hắn liền bỏ chạy” Tiểu Thụy nói “Tôi không biết có nhìn nhầm người không, anh có ảnh không gửi cho tôi đi, tôi đến hỏi ông chủ tiệm có phải hắn hay không....”

“Cậu đang ở đâu?” Giọng nói Hạ Vũ Thiên là lạ.

“Thị trấn F ở phía nam...” Tiểu Thụy chưa nói xong Hạ Vũ Thiên đã cắt điện thoại.

Lâm Viễn đang ngủ bỗng nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh.

Hạ Vũ Thiên ngồi trên sofa, hai mắt biến ảo....lấy điện thoại “A Thường, kiểm tra chuyện này giúp tôi....”

Hạ Vũ Thiên dắt Chip bông xuống lầu, lái xe đến trị trấn F, đi tìm Tiểu Thụy.

54. Chương 54: Nhớ Mong.

Lúc Hạ Vũ Thiên đến thị trấn F trời đã tối đen, gã dừng xe trước tiệm ăn, Tiểu Thụy đang ngồi bên trong. Tiểu Thụy ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Vũ Thiên, còn có một chú chó vàng...hắn cười cười, lắc đầu—Tên nhóc Lâm Viễn cậu tốt cùng có phép thuật gì mà đến con chó lưu lại cũng được Hạ Vũ Thiên quý trọng như vậy. “Cậu thấy hắn khi nào?” Hạ Vũ Thiên vọt vào hỏi ngay vào vấn đề.

Tiểu Thụy cũng không nghĩ Hạ Vũ Thiên sẽ cho hắn một lời hỏi thăm ân cần hay gì gì đó nên trả lời ngay “Hôm qua a.....Sau đó về nhà ngủ nghĩ vẫn thấy có gì đó không đúng nên quay lại đây”

“Hắn thế nào rồi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Tôi không biết đó có phải Lâm Viễn hay không a” Tiểu Thụy nói “Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, không khác trước mấy” Vừa nói Tiểu Thụy vừa chỉ ông chủ “Đem ảnh cho ông ta nhìn xem đi, biết đâu ông ta biết”

Hạ Vũ Thiên lấy ảnh Lâm Viễn trong ví đưa cho ông chủ rồi hỏi “Ông có biết người này không?”

Ông chủ nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên, lắc đầu.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhủ mày, liếc mắt nhìn Tiểu Thụy, Tiểu Thụy liền lên tiếng “Này.....hôm qua hắn có đến đây mua thức ăn mà”

Ông chủ tiếp tục lắc đầu nói “Chưa từng gặp”

Hạ Vũ Thiên cất tấm ảnh, có chút ủ rũ.

“Aiiii” Tiểu Thụy nóng nảy nói “Tôi thật sự gặp hắn mà, thật sự rất giống a! Tôi gọi “Lâm Viễn” hắn liền bỏ chạy!”

“Aiiii, chắc là người giống người thôi” Ông chủ cười nói “Ở đây có nhiều tên côn đồ, ai gọi chúng cũng bỏ chạy”

Tiểu Thủy ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thiên, thấy gã khe khe thở dài vuốt đầu Chip bông rồi buông lời “Có lẽ không phải hắn...” Nói xong đứng lên xoay người ra ngoài.

“Aiiii.....” Tiểu Thụy đuổi theo.

Ông chủ thấy hai người đi rồi mới lấy di động ra cửa sau gọi điện thoại “Này anh Bảy, có hai người mới đến đây.....bọn họ mang theo ảnh rồi hỏi thăm về cậu em kia. Được....Tôi biết rồi”

Ông chủ vừa cúp điện thoại, mở cửa.....Hạ Vũ Thiên và Tiểu Thụy đang đứng bên ngoài lạnh lùng nhìn ông.

Ông chủ sửng sốt, Hạ Vũ Thiên giật lấy điện thoại trên tay ông.

“Này....” Ông chủ muốn lấy lại điện thoại thì bị Tiểu Thụy đá cho một cái nói “Dám giỡn tôi hả, không muốn sống sao?!”

Hạ Vũ Thiên mở điện thoại lục danh bạ từ trên xuống dưới.

Hai chữ “Tiểu Lâm” hiện ra, Hạ Vũ Thiên thấy tim mình như hụt một nhịp, gã sửng sốt cầm điện thoại một lúc lâu, cuối cùng nhấn nút gọi....áp điện thoại lên tai.

Lâm Viễn vừa gọi thức ăn, hắn đang nhớ đến hương vị cá hấp với mấy món ăn lúc trước, đặt biệt là món cá hấp a.

Điện thoại vang lên.

Lâm Viễn lấy điện thoại.....là ông chủ hàng ăn.

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, tâm nói....tìm mình làm gì a? Bình thường hắn vẫn ăn cơm ở đây, hôm nay không đến nên mới gọi mình đây, ông chủ này là anh em với ông chủ tiệm cầm đồ, bình thường hay cho hắn ăn.

Nghĩ nghĩ, Lâm Viễn nhận cuộc gọi nói “Này....A Ba a, hôm nay tôi không đến ăn cơm, mấy hôm nay tôi có việc rồi nha”

Hạ Vũ Thiên lẳng lẳng nghe âm thanh bên kia điện thoại, là giọng nói quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, bên kia điện thoại còn có tiếng traten bóng đá....Hạ Vũ Thiên có thể tưởng tượng ra cảnh Lâm Viễn đang tựa mình vào sofa, ăn gì đó rồi uống bia, vừa xem đá bóng vừa nghe điện thoại.

“Này?” Lâm Viễn khẽ nhú mày, A Ba sao lại không nói lời nào a?

“Này?” Lâm Viễn gọi vài tiếng, đầu bên kia thủy chung không ai trả lời.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, đột nhiên có chút chột dạ, nhất thời ngắc ngẫn cả người.....Hôm qua hắn gặp Tiểu Thụy cũng ở chỗ A Ba, không phải là.....

Đúng lúc này, kim mao bên cạnh Hạ Vũ Thiên đột nhiên kêu lên hai tiếng.

Lâm Viễn cảm thấy bầu không khí im lặng bao phủ lên mình, vội vã cắt cuộc gọi.

Một lúc lâu sau....

“Xong rồi! Cứu mạng a!” Lâm Viễn nhảy dựng lên, thu dọn đồ đạc.

Điện thoại lại reo, Lâm Viễn thiếu chút nữa đã làm rơi đồ trên tay, hắn liếc mắt nhìn ra xa xa.....Là Tiểu Dịch gọi, nhẹ nhàng thở ra, Lâm Viễn nhận cuộc gọi, không đợi Tiểu Dịch nói chuyện hắn đã ồn ào “Tiểu Dịch, hình như tôi bị phát hiện rồi”

Sau một lúc lâu trầm mặc, Tiểu Dịch mới mở miệng mắng chửi “Anh con mẹ nó sao lại vô dụng như vậy hả? Mới về có một ngày đã bị phát hiện rồi?!”

Lâm Viễn cầu xin hỏi “Làm sao bây giờ a?”

Tiểu Dịch nói “Tôi biết phải làm sao rồi, trốn đi”

“Uhm....Tốt nhất là Lào a, Myanmar cũng được” Tiểu Dịch nói.

“Tôi không muốn a” Lâm Viễn vuốt vuốt sofa “Tôi phải ở nhà”

Tiểu Dịch trả lời “Anh cứ ở đó đợi tôi, tôi thương lượng với anh Dương một chút”

Lâm Viễn nghe xong trả lời “Nhưng mà....tôi sợ liên lụy các cậu”

Tiểu Dịch thở dài nói “Hạ Vũ Thiên rất khôn khéo, chắc chắn hắn có thể nhận ra, nhưng cũng không phải không có cách gì, chúng tôi cứ chối thì anh thì anh ta cũng không có cách nào”

“Anh ta là xã hội đen a” Lâm Viễn nhỏ giọng nói thầm.

“Không phải bây giờ đã hoàn lương rồi sao? Hơn nữa, còn có anh Dương thì không ai dám động đến tôi đâu, anh yên tâm đi” Tiểu Dịch nói.

“Anh Dương là đầu bếp mà bánh vậy a?” Lâm Viễn hơi giật mình.

“Aiiii, anh đừng quan tâm” Tiểu Dịch nói “Nếu đến lúc không còn cách nào thì tôi nhất định sẽ trở mặt bán đứng anh để tự vệ, anh yên tâm đi” Nói xong, cắt điện thoại.

Lâm Viễn méo mó nhìn điện thoại—Thật là vô tình a.

Tiểu Thụy sau khi đánh A Ba một lúc thì nhìn sang Hạ Vũ Thiên, gã đang ngăn người nhìn chăm chăm vào điện thoại....

“Này” Tiểu Thụy hỏi “Có phải không a?”

Hạ Vũ Thiên không phản ứng.

“Aiiii!” Tiểu Thụy kêu lên bất mãn, Hạ Vũ Thiên lại đột nhiên cười lên.

“Này, anh không bị bệnh chứ?” Tiểu Thụy lại gần. Hạ Vũ Thiên cất điện thoại, ngồi xổm xuống đất kéo Chíp bông đến trước mặt.

Chíp bông vẫy đuôi nhìn gã, Hạ Vũ Thiên nâng đầu nó lên hỏi “Có phải hôm qua mày thấy cậu ấy không?”

Chíp bông vẫy vẫy đuôi, ư hử hai tiếng.

“Mày thấy rồi?” Hạ Vũ Thiên vuốt lông nó, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời, vừa như mừng rỡ, vừa như sầu não, cuối cùng là vừa lắc đầu vừa cười không ngừng.

Tiểu Thụy đứng nhìn, nhú mày—Hắn thật sự không biết Lâm Viễn đến tới cùng đặc biệt chỗ nào mà Hạ Vũ Thiên lại vì hắn thay đổi nhiều như vậy? Tiểu Thụy cùng gã lớn lên, hắn hiểu người này, chỉ có tình nhân thay đổi vì gã chứ gã chưa bao giờ thay đổi vì bất cứ ai, chưa một lần!

Hạ Vũ Thiên cười đến mức Tiểu Thụy nghĩ hắn lên cơn điên....

Đến khi Hạ Vũ Thiên thôi cười, Tiểu Thụy vừa định hỏi thì thấy A Ba đứng lên định bỏ chạy, hắn liền nhanh tay lẹ mắt bắt người lại, ném xuống dưới chân Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn, ngăn Tiểu Thụy đang muốn đánh người, hỏi a Ba “Lâm Viễn đang ở đâu?”

A Ba cũng nhận ra gã không phải người bình thường nên lên tiếng “Đại ca có khuất mắc gì với Tiểu Lâm sao?”

“Nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì, hắn ở đâu?!” Tiểu Thụy tiếp tục mắng chửi, Hạ Vũ Thiên liếc hắn làm Tiểu Thụy nhảy dựng lên kinh ngạc, dù Hạ Vũ Thiên đã thay đổi nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể hù chết người....Quả nhiên Hạ Vũ Thiên là Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Thiên phúi bụi trên người A Ba, kéo hắn dậy nói “Mang tôi đến chỗ cậu ấy ở, nói cho tôi biết một chút về cuộc sống cậu ấy dạo gần đây đi”

“Ách...” A Ba xoa xoa cằm, gật gật đầu nói “Có thể, có thể, nhưng mà....các anh sẽ không gây bất lợi cho cậu ấy chứ? Quan hệ giữa tôi với cậu ấy không tồi, tôi không thể hại cậu ấy”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn, gật gật đầu nói “Ông yên tâm đi, giờ cậu ấy không ở đây, tôi chỉ muốn biết cậu ấy sống như thế nào”

A Ba ngăn người, ông từng gặp không ít người, Hạ Vũ Thiên này vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, nhưng có vẻ điềm tĩnh, khép kín, thứ có thể khiến người khác sợ hãi đã được giấu kín rồi, ông biết rõ, người như vậy càng không thể đắc tội....Xem ra, vẫn là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt đi.

A Ba rất phối hợp dẫn Hạ Vũ Thiên với Tiểu Thụy đi đường tắt đến nhà Lâm Viễn.

Cửa khóa ngoài, Tiểu Thụy định phá cửa, Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng đưa tay cản hắn, gã nhẹ nhàng sờ dọc theo tường.....Đụng đến một gờ nổi, Hạ Vũ Thiên dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nhắc viên gạch.....bên trong là một đồng xu.

Tiểu Thụy không nhận được nhú mày, “Tên này nghĩ gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên nhìn trái nhìn phải, bên cạnh có một thùng thư nhỏ, viên đồng xu này thật sự rất sắc....Gã ngẫm nghĩ, đi đến hòm thư, nhét đồng xu vào bên trong.....Một tiếng động nhỏ vang lên, cửa hòm thư mở ra, bên trong....có vài tờ tạp chí.

Hạ Vũ Thiên lấy hết số báo ra, sâu bên trong có nửa viên gạch.

Lấy viên gạch ra, Hạ Vũ Thiên xoay đầu nhìn cửa nhà Lâm Viễn, trên cửa có một bảng nhỏ ghi số nhà.

Gã trở lại, xoay xoay tấm bảng....Tất nhiên là nó còn hoạt động, dưới cửa có một hốc nhỏ, Hạ Vũ Thiên đặt viên gạch vào....lại một tiếng động nhỏ vang lên, tấm bảng chuyển động....một chiếc chìa khóa hiện ra.

“Làm sao anh biết cơ quan này?” Tiểu Thụy mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Tên nhóc này đúng là điên a!”

Hạ Vũ Thiên lấy chìa khóa mở cửa, thản nhiên nói “Lúc trước hần có xem một bộ phim....có cảnh giấu chìa khóa.....hần thật sự làm giống như vậy”

Tiểu Thụy có một loại xúc động muốn bóp chết Lâm Viễn....Hần thật sự ghen tị đến chết.

Vào phòng Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lập tức cảm nhận một bầu không khí quen thuộc....đây là nhà Lâm Viễn, một lần nữa gã khẳng định điều đó.

Phòng không lớn, một phòng ngủ, một phòng khách, có toilet riêng, còn có một phòng bếp nhỏ.

Phòng khách không lớn nhưng có sofa, bàn trà, TV với tủ, thêm vài thứ nhu yếu phẩm....Trên sofa còn có truyện tranh, từ góc độ này hần có thể sưởi nắng.

Hạ Vũ Thiên dạo một vòng quanh phòng khách rồi đi đến phòng ngủ.....vô cùng bình thường, một chiếc giường lớn, một tủ quần áo, ngoài ra không có gì khác....Trên đầu giường có hai khung ảnh nhỏ, Hạ Vũ Thiên cầm lên xem, ảnh đã bị lấy ra nhưng Hạ Vũ Thiên biết đây là ảnh mẹ Lâm Viễn, là bảo bối của hần lúc nào cũng mang theo mình, cái còn lại không biết là ảnh ai.

Hạ Vũ Thiên cười tự giễu rồi ngồi xuống bên giường, bức ảnh còn lại có thể là của Chíp bông, cũng có thể là gã chẳng?

Tiểu Thụy hỏi Hạ Vũ Thiên “Aiiii, Chúng ta đi bắt hần chứ?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Tiểu Thụy nói “Lần này cảm ơn cậu, cậu có thể đi rồi, đừng gây phiền toái cho Lâm Viễn”

Tiểu Thụy nháy mắt mấy cái hỏi Hạ Vũ Thiên “Cứ như vậy thôi sao?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, cởi giày nằm xuống giường xem truyện tranh, Chíp bông cũng nhảy lên giường nằm cạnh gã.

“Vậy thôi sao?” Tiểu Thụy kinh hãi nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên vẫn gật đầu như cũ, nói với A Ba đang trợn mắt há mồm bên cạnh “Ngồi xuống đi, kể cho tôi nghe một chút về cuộc sống Lâm Viễn dạo gần đây”

A Ba do dự một chút rồi ngồi xuống, kể chuyện Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lắng lắng nghe, Tiểu Thụy ngồi trên sofa hờn dỗi, tâm nói....Lâm Viễn, đừng để tôi gặp lại cậu không thì tôi sẽ bóp chết cậu!

Lâm Viễn lo sợ ngồi trên sofa ăn cháo....Chẳng buồn xem bóng đá, hần còn thật sự lo lắng chuyện chạy trốn, lưu vong.

Điện thoại báo có tin nhắn đến.

Lâm Viễn lấy điện thoại, là số của Hạ Vũ Thiên, hần lập tức bưng mặt khóc thê thảm, ôm điện thoại lăn qua lăn lại “Xong rồi, xong rồi, lần này chết chắc, nhất định là tin nhắn khủng bố, bảo mình cẩn thận cái mạng nhỏ này hay gì đó”

Lâm Viễn nơm nớp lo sợ mở tin nhắn chỉ thấy ba chữ ngắn gọn—Anh yêu em!

55. Chương 55: Ảo Giác

Lâm Viễn nhìn vào ba chữ ngắn gọn trên màn hình điện thoại, ý nghĩ đầu tiên là....có phải ảo giác không? Sau đó hần lại có cảm giác là ai đó đùa dai, cảm nghĩ cuối cùng là....Hạ Vũ Thiên đã rút lui? Cuối cùng của cuối cùng, Lâm Viễn cảm thấy rất khó chịu, nhưng khó chịu vì cái gì thì hần cũng không biết, tóm lại, ba chữ này so với những uy hiếp linh tinh kia còn làm cho hần cảm thấy bất bình thường hơn.

Suy nghĩ nửa ngày, Lâm Viễn vứt điện thoại, ôm gối ngủ, miệng nói thầm “Lâu như vậy rồi, chắc sẽ bỏ cuộc thôi”

Hạ Vũ Thiên nằm lên gối của Lâm Viễn, Chíp bông nằm bên cạnh vẫy đuôi, dường như nó cảm nhận được hương vị của Lâm Viễn nên tâm tình rất tốt.

Hạ Vũ Thiên vuốt ve cổ Chíp bông hỏi “Có nhớ cậu ấy không?”

Chíp bông ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, dường như không hiểu ý gã.

“Về cơ bản tao có thể đoán được cậu ấy ở đâu” Hạ Vũ Thiên khe khẽ thở dài “Ngày hôm qua chắc là cậu ấy ở trong tiệm kem của Tiểu Dịch”

Chíp bông uông một tiếng, vui vẻ vẫy đuôi.

“Đi gặp cậu ấy như thế nào bây giờ?” Hạ Vũ Thiên hỏi Chíp bông “Có thể cậu ấy lại chuẩn bị bỏ trốn”

Chíp bông tiếp tục nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, tựa hồ có chút khó xử.

“Nhưng mà cậu ấy thông minh như vậy, chắc là cậu ấy sẽ biết nếu để tôi biết được cậu ấy còn sống sẽ không có cách nào trốn thoát” Hạ Vũ Thiên bắt chéo chân lẩm bẩm “Nhưng mà.....mày nói xem nếu như từ giờ về sau cậu ấy không thèm để ý đến tao, tao cũng không còn cách nào khác đúng không?”

Chíp bông ư hử hai tiếng, cảm xúc hơi chùn xuống.

“Hay là tao nghĩ cách tiếp cận cậu ấy?” Hạ Vũ Thiên cười hỏi “Có phải cậu ấy sẽ nhìn tao như tên đến chó còn ăn thì cả đời này chỉ biết mưu tính với người khác?”

Chíp bông vẫy vẫy đuôi nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Tao muốn cậu ấy trở lại bên cạnh tôi” Hạ Vũ Thiên tiếp tục lầu bầu “Nhưng chắc là cậu ấy sẽ không đồng ý.....Ví như ta cưỡng bức sẽ ngựa quen đường cũ, cậu ấy sẽ không tin tao....Bây giờ không thể uy hiếp, còn nữa, cơ hội để làm anh hùng cứu....ách, xem như là cứu mỹ nhân đi.....cũng không có, mày nói xem phải làm thế nào? Bế tắt rồi”

Chíp bông nhấc chân mấy cái, rồi lại lằm bằm hai tiếng, tiếp tục nhìn gã.

“Mày có nhớ cậu ấy không?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Đưa mày đến chỗ cậu ấy nhé?”

Chíp bông thôi vẫy đuôi, uông một tiếng.

“Cậu ấy sẽ nghĩ là tao lại dùng âm mưu quỷ kế tiếp cận” Hạ Vũ Thiên có chút buồn bã “Nhưng mà nếu không dùng mưu thì thật khó tiếp cận....”

“Này” Tiểu Thụy đứng ngoài cửa rống vào “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên hả? Anh có năng lực nói chuyện với chó từ lúc nào vậy? Hạ Vũ Thiên mà cũng có ngày lằm nhằm với chó, anh con mẹ nó đổi tính rồi sao?!”

Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn hấn hỏi “Sao cậu còn ở đây?”

Tiểu Thụy thở dài nói “Anh có lương tâm không a, tôi giúp anh tìm được Lâm Viễn đó!”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Cảm ơn”

Tiểu Thụy run rẩy khóe môi, tiếng cảm ơn này thật đáng giá, Tiểu Thụy đến ngồi cạnh Hạ Vũ Thiên hỏi “Aiiii, anh định làm gì tiếp theo?”

Hạ Vũ Thiên ngẩng mặt nhìn trời nói “Không biết”

“Anh vừa nhăn gì cho hấn?” Tiểu Thụy khó hiểu hỏi.

“Yêu” Hạ Vũ Thiên khinh miêu đạm tả “Nói cho cậu ấy biết là tôi yêu cậu ấy”

Tiểu Thụy ngây ngẩn cả người, không tin nổi, hấn mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Trước đây anh chỉ nói lời này với một người không phải sao? Người đó là mẹ anh a”

Hạ Vũ Thiên ngẫm nghĩ “Không, tôi không yêu mẹ tôi”

Tiểu Thụy có chút bất đắc dĩ “Anh thật tình thích Lâm Viễn, hay chỉ vì hấn là người duy nhất thoát khỏi tay anh....nên anh không cam lòng?”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Tiểu Thụy hỏi “Tôi không cam lòng cái gì?”

“Anh còn không biết thì làm sao tôi biết? Tiểu Thụy tiếp tục hỏi “Không phải bình thường chỉ cần nửa tháng là anh có thể thu phục một người, sau đó anh sẽ đi tìm thách thức mới ở cấp độ cao hơn sao?”

“Tôi có như vậy sao?!” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

Tiểu Thụy xoa cằm, tỏ vẻ không ý kiến thêm.

Hạ Vũ Thiên nhìn hẩn hỏi “Vì sao cậu không tin tôi yêu Lâm Viễn? Lâm Viễn cũng không tin, mà trước đây chính tôi cũng không tin?”

“Ha ha” Tiểu Thụy lắc đầu nói “Hạ Vũ Thiên, sao anh lại hồ đồ như vậy? Anh có biết anh là người như thế nào không?”

Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn hẩn, vẻ mặt học hỏi.

“Nếu nói Lâm Viễn là người bình thường thì tôi với anh là những kẻ đang sống ở một thế giới khác với thế giới của hẩn, với hẩn thì chúng ta là xã hội đen, cũng gần giống như những ác ma ăn thịt người.....anh chưa từng nghe câu “Ác ma là những kẻ dối trá” sao?”

Hạ Vũ Thiên lắng lắng nghe Tiểu Thụy thuyết giáo, vẻ mặt đăm đăm, trầm tĩnh.

Tiểu Thụy thấy gã trầm mặc như cũ bèn tiếp tục “Về cơ bản, nếu Lâm Viễn nói anh sẽ tin, nhưng nếu là tôi thì anh nghi ngờ”

“Không cần nghi ngờ” Hạ Vũ Thiên trả lời trực tiếp vào vấn đề “Tôi cơ bản không tin”

Tiểu Thụy cười nói “Nhìn đi....chuyện này cơ bản giống như nếu anh nói thì Lâm Viễn sẽ không tin....huống hồ anh còn nói dối cậu ấy nhiều như vậy”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Tiểu Thụy nói “Trước đây tôi toàn nói dối cậu ấy, trong quá trình ấy thì nảy sinh tình yêu, vì sinh tồn, tôi vẫn tiếp tục nói dối, tôi không có sự lựa chọn, cậu ấy cũng không tin từ nay về sau tôi sẽ không nói dối cậu ấy.....sẽ tiếp tục như cũ”

“Uhm” Tiểu Thụy nhún vai “Vậy mới nói anh đáng bị như vậy, ai bảo ngay từ đầu anh đã bắt lương chứ?”

Hạ Vũ Thiên cup mắt, tựa hồ đang suy nghĩ, vẻ mặt hơi ảm đạm.

“Lần này, nếu anh thật sự yêu thì tôi đề nghị anh đừng đi quấy rầy hẩn” Tiểu Thụy đốt một điếu thuốc nói “Dù sao, ấn tượng đã sâu, một khi thật sự yêu thương sẽ thấy không tốt lắm”

“Là ý gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Tiểu Thụy nghĩ nghĩ nói “Hạ Vũ Thiên, anh biết thế nào là một người vợ không? Anh biết yêu là như thế nào không?”

Hạ Vũ Thiên khề nhú mày.

“Lúc trước anh nghĩ Lâm Viễn đã chết nên mỗi ngày nhớ hẩn, anh gọi đó là yêu sao? Nói anh yêu em sao? yêu một người là phải cùng người đó thiên trường địa cửu ở cùng nhau, anh có giác ngộ không?”

Hạ Vũ Thiên im lặng.

Tiểu Thụy thấy Hạ Vũ Thiên vẫn trầm ổn như cũ nên tiếp tục hỏi “Anh bị ma nhập a? Thích Lâm Viễn vì cái gì? Không phải chỉ cần vẻ ngoài giống tiêu chuẩn của anh một chút thì anh sẽ thu về tay sao? Sau đó thì không bao lâu đã chán ghét hẩn rồi!”

Hạ Vũ Thiên không nói lời nào.

“Aiiii” Tiểu Thụy thấy gã không trả lời mình nhưng vẫn tiếp tục đặt câu hỏi “Nếu có một người ngoại hình giống với Lâm Viễn, một người tính cách lại giống Tiểu Linh thì anh sẽ yêu ai?”

Hạ Vũ Thiên chậm rãi trừng mắt nhìn Tiểu Thụy nói “Lâm Viễn”

Tiểu Thụy ngây ngẩn cả người, cười nói “Anh vẫn còn tỉnh táo?”

Hạ Vũ Thiên cũng lấy thuốc lá ra đốt, nhả ra một làn khói mỏng nói “Đại để tôi đã hiểu được ý cậu”

Tiểu Thụy không nói, hắn không hiểu gã đang nghĩ gì, đến tột cùng Hạ Vũ Thiên có thật sự thay đổi hay không chính hắn cũng không rõ, chỉ cảm thấy Hạ Vũ Thiên vẫn là Hạ Vũ Thiên tàn ác trước kia, nhưng tựa hồ cũng không phải là gã.

“Tiểu Thụy” Hạ Vũ Thiên đột nhiên cười nói “Tôi rất hận cha nuôi, cậu có biết không?”

Tiểu Thụy gật gật đầu nói “Biết a, chúng ta ai mà không hận lão a?”

Hạ Vũ Thiên lại nhả một ngụm khói nói “Rất đáng giận, tự nhiên cưới vợ, ta cũng có bản năng này, có thích người nào đó hay không, muốn ở với người đó đến thiên trường địa cửu hay không tôi rõ hơn cậu”

Tiểu Thụy nhú mày nhìn Hạ Vũ Thiên, hắn vẫn chưa hết hy vọng, hy vọng gã chấp nhất như vậy chỉ vì không có được Lâm Viễn, nhưng hiện tại Hạ Vũ Thiên lại dội cho hắn một chậu nước lạnh....Kỳ thật, Tiểu Thụy đã sớm có dự cảm mơ hồ, nhưng vẫn không chịu tin tưởng dự cảm ấy.

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng vuốt lưng Chíp bông nói “Nhưng tôi tin rằng Lâm Viễn cũng không khác những gì cậu nói, vậy nên tôi có tí đau đầu, làm sao cậu ấy mới chịu tin tôi....theo như cậu nói thì làm sao có thể khiến một kẻ lý trí và sự đề phòng hơn người như cậu ấy chịu tin tưởng một ác ma dối trá như tôi?”

Tiểu Thụy cười lạnh, nhỏ giọng nói thầm “Tôi thấy là không có khả năng”

Hạ Vũ Thiên cũng hiểu rõ điều này, trả lời “Hỏi cậu cũng như không hỏi, tôi thấy nên đi hỏi một người đã từng yêu một tên ác ma mới đúng”

“Ai a?” Tiểu Thụy có chút hứng thú.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ nói “Đại loại là có một người, có rảnh thì đi hỏi hắn một chút đi”

“anh thực sự thích Lâm Viễn?” Tiểu Thụy xác định lại lần nữa.

Hạ Vũ Thiên gật đầu không do dự.

“Vì sao?” Tiểu Thụy khó hiểu.

“Lúc này cậu đã nói ra nguyên nhân rồi, về ngoài, sự thông minh....thêm nữa tôi còn chưa nắm được” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Anh chắc chắn đây là yêu?” Tiểu Thụy nhú mày.

Hạ Vũ Thiên chớp mi “Đối với tôi....mỗi người sẽ có những suy nghĩ khác nhau....với các cậu là yêu, với tôi thì không phải, còn cái tôi cảm thấy là phải thì cũng không cần các cậu công nhận”

Tiểu Thụy bật cười, quả nhiên là Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên dập thuốc lá, đứng lên nói với Chíp bông “Đi nào Chíp bông”

Chíp bông đứng dậy, theo Hạ Vũ Thiên ra ngoài.

Tiểu Thụy thấy hắn đi liền hỏi “Tôi ở vài ngày rồi mới đi”

Hạ Vũ Thiên gật đầu “Nếu không có gì lưu luyến thì nên đi”

“Tôi lưu luyến người không lưu luyến tôi” Tiểu Thụy cười có chút tự giễu.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại nói với Tiểu Thụy “Cậu cũng thật mâu thuẫn”

Tiểu Thụy nhìn gã.

“Theo quan niệm của cậu, vừa ý với ngoại hình và trí tuệ là ok, hơn nữa khi chưa chiếm được thì không cam tâm....loại tình cảm này không gọi là yêu....vậy cậu còn mắc kẹt trong đó làm gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Tôi thật sự không đáng để cậu lưu luyến....Đi thôi, tìm một người mà yêu, ma quỷ yêu ma quỷ thật không có ý nghĩa”

Tiểu Thụy bị chấn động, sau một lúc lâu mới nói “Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ biết có anh với Tống Hi, tôi xem Tống Hi như anh trai, thích anh nhưng cũng không phải tất cả đều tốt”

Hạ Vũ Thiên cười lên “Cậu đổi hình mẫu yêu thích đi”

“Vì sao?” Tiểu Thụy khó hiểu.

“Nếu tìm người giống tôi, thì đời này không có ai”

Tiểu Thụy bĩu môi “Đáng sao!”

Hạ Vũ Thiên mở cửa cho Chíp bông ra trước, gã nói “Lâm Viễn trốn đi đều vì tôi, ngoài ra còn thêm một lý do nữa”

Tiểu Thụy khó hiểu.

“Cậu ấy biết tôi rất mạnh, dưới sự che chở của tôi, cậu ấy sẽ được an toàn”

“Vậy thì sao?” Tiểu Thụy hơi mờ mịt.

“Cậu ấy có bản năng rất tốt, có thể trở thành kẻ mạnh, cũng có thể ngửi được mùi nguy hiểm, sẽ không bị ác ma lừa, hơn nữa còn đem ác ma ra đùa giỡn đến xoay vòng....theo một nghĩa nào đó thì cậu ấy cũng là ác ma”

Tiểu Thụy nghe đến xuất thần.

Hạ Vũ Thiên đóng cửa lại, ngẩng nhìn cảnh đêm phố thị....Ngay ngã tư mờ mịt chỉ có một ngọn đèn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn phố phường của Lâm Viễn, cũng giống nhà trọ lúc xưa.

Lấy điện thoại di động, Hạ Vũ Thiên nhấn vài nút.

Lâm Viễn đang ăn, tâm tình rất tốt.

Điện thoại lại có tin nhắn: Đang ở đâu?

Lâm Viễn khẽ nhũm mày, do dự một chút....nhấn địa chỉ....

Nhắn xong, Lâm Viễn nghĩ nghĩ, gọi phục vụ tới—Phải gọi thêm hải sản! Là loại quý hiếm nhất!

56. Chương 56: Trả Thù

Hạ Vũ Thiên tâm tình phức tạp chạy đến quán ăn đúng lúc Lâm Viễn một tay cầm đũa, một tay cầm bánh bao bỏ vào miệng.

Hắn một chút thay đổi cũng không, chỉ hơi đen đi một tí, hơi gầy một tí, tóc cũng dài hơn, vẻ ngoài rất thuần mắt, chỉ là không còn khoác lên mình những bộ quần áo đắt tiền mà thay bằng sơmi đơn giản, tầm thường.

Hạ Vũ Thiên đứng từ xa nhìn, đột nhiên lại có cảm giác như chỉ mới tạm biệt nhau lúc sáng, chiều lại gặp mặt nhau....

Lâm Viễn cầm nửa cái bánh bao ngẩng mặt nhìn Hạ Vũ Thiên đang đứng ở cửa, Chíp bông đi trước vọt vào.

“Chíp bông!” Lâm Viễn nhảy cẫng lên ôm Chíp bông, Chíp bông vẫy đuôi phần phật làm nũng với hắn.

Hạ Vũ Thiên đứng yên nhìn cảnh chủ tớ gặp lại nhau thân tình, gã không rõ tâm tình của mình hiện tại là gì....Được nhìn thấy Lâm Viễn một lần nữa, đây là chuyện mà ngay đến nghĩ gã cũng không dám nghĩ, vậy mà lại trở thành hiện thực.

Nhìn chung là vui mừng tột độ hoặc là vì không chuẩn bị trước tâm lý, Hạ Vũ Thiên không quá mức kích động, cũng không run rẩy tay chân hay đầu óc trống rỗng gì đó....gã đột nhiên hoài nghi chính mình có phải là động vật máu lạnh hoàn toàn không có tình cảm, ngay cả kích động cũng không biết như mọi người vẫn nói.

Nhân viên của quán đến nói với Lâm Viễn “Xin lỗi ở đây không cho mang thú cưng vào ạ”

Lâm Viễn cười tủm tỉm nói “Đây không phải thú cưng a, là người nhà, con tôi a!”

Nhân viên phục vụ há hốc mồm, dở khóc dở cười nhìn Lâm Viễn.

“Ông chủ Hạ”

Quản lý của quán đi đến, hắn đã từng có dịp gặp mặt Hạ Vũ Thiên, gã thật sự là kẻ rất dễ nhận ra, giống như gã có thể phát ánh hào quang, cho nên quản lý này nhớ rất rõ, vội vàng chạy ra đón tiếp.

Hạ Vũ Thiên gật đầu chào quản lý, nói “Đây là chó của tôi, chúng tôi sẽ đi ngay thôi”

“Đừng lo, đừng lo!” Tên quản lý vội vàng xoa tay, dáng vẻ vô cùng ân cần.

Lâm Viễn bĩu môi—Đúng là đặc quyền giai cấp!

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, quả nhiên hắn trưng lên một nụ cười nhạt, gã không nhịn được cười, quả nhiên Lâm Viễn đã trở lại.

Lâm Viễn với Chíp bông quần nhau một lát mới nhìn đến Hạ Vũ Thiên, gã hơi gầy hơn trước, nhưng người này giữ gìn rất tốt, so với mọi người thì gã rất tỏa sáng, rất bắt mắt, là điển hình của con đực mạnh mẽ.....cũng khó trách tên quản lý nhìn một cái đã có thể nhận ra gã.

Hạ Vũ Thiên cũng nhìn Lâm Viễn, tầm mắt giao nhau, Hạ Vũ Thiên ngây ngẩn cả người. Bây giờ gã mới phát hiện, không phải bản thân gã hoàn toàn không có cảm giác, ít nhất lúc này, tim có vẻ đập hơi nhanh rồi.

.....Loại cảm giác này thật sự đã lâu rồi mới trải nghiệm lại, từ đáy lòng, gã nhẹ nhàng thở ra, trước đây cho dù bị thương, gã cũng chưa từng như thế này, xem ra, gã vẫn còn có khả năng cứu vãn.

Lâm Viễn thấy tâm tình Hạ Vũ Thiên có chút phức tạp, hắn tự nhủ người này cho dù một ánh mắt hay động tác gì đó đều không thể biết là có hàm chứa mục đích gì không, hắn không muốn nhìn kỹ tâm tình gã nên ngồi lại vị trí cũ, đưa tay lấy bánh bao cho Chíp bông. Chíp bông vẫn như xưa ghé vào chân Lâm Viễn vẫy đuôi.

Lâm Viễn tắt tắt hai tiếng, đúng là vừa ngoan vừa đẹp lại còn hiếu thảo!

Hạ Vũ Thiên đi đến ngồi đối diện Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn nồi lẩu đang sôi bốc khói, hắn cũng hết hứng ăn uống, nhìn Hạ Vũ Thiên thì lại có chút xấu hổ, không biết nên nhìn đâu nên đành cúi đầu nhìn Chíp bông ăn bánh bao.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một lát rồi mới mở miệng hỏi “Trở về lúc nào?”

Lâm Viễn trầm mặc một lúc rồi trả lời “Hôm qua”

Hạ Vũ Thiên gật gù “Năm rồi sống tốt không?”

“Uhm” Lâm Viễn hàm hồ trả lời.

“Giờ em ở đâu?” Hạ Vũ Thiên lại hỏi.

Lâm Viễn giương mắt nhìn gã, nói “Chỗ bạn”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, Lâm Viễn thấy gã không nói gì thêm cũng có chút ngoài ý muốn.....lúc gửi tin nhắn đi hắn vốn nghĩ khi gặp lại sẽ có tí kinh thiên động địa, nhưng không ngờ lại bình tĩnh như vậy.

Hai người cứ ngồi im lặng như vậy một lúc lâu, cho đến khi Chíp bông nhào lên đùi Lâm Viễn gầm gừ vài tiếng—Nó đã ăn xong bánh bao rồi, muốn ăn thêm nữa.....

Lâm Viễn lại cho nó một cái bánh bao mới, hắn nhìn Hạ Vũ Thiên, gã đang lấy thuốc lá với bật lửa.....chính là cái bật lửa của hắn nhặt được lúc trước.

Hạ Vũ Thiên cũng định thần lại, sau khi đi vào đây tâm trạng gã đã thay đổi mấy lần, gã có thể tình tường cảm giác được. Liếc mắt nhìn Lâm Viễn, hắn không chút kích động, rất bình tĩnh. Chỉ cần Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn, gã liền cảm thấy kích động, ngồi đối mặt với Lâm Viễn làm cho đầu óc gã có chút trống rỗng. Sau khi định thần lại, tay chân lại có chút khó kiểm soát, gã đốt một điếu thuốc, hít thật sâu để làm mình bình tĩnh lại.....Chính gã cũng không biết đây có phải minh chứng cho việc hắn thật sự yêu Lâm Viễn hay không, dù sao cũng là lần đầu trải nghiệm cảm giác này.

Thực ra lúc này, tâm tình của Lâm Viễn cũng ít nhiều không yên ổn như vẻ ngoài, từ xưa đến giờ hắn không thù ghét ai, tuy rằng lúc trước Hạ Vũ Thiên lừa hắn, cũng có tí lợi dụng, nhưng xét về tổng thể thì cũng không có gì quá, chưa có chuyện gì quá nghiêm trọng xảy ra....Bản thân Lâm Viễn chủ yếu là sợ Hạ Vũ Thiên cứ như trước dùng vũ lực mang hắn về, dù sao gã cũng là xã hội đen a.

Nhưng mà tin nhắn của Hạ Vũ Thiên, và gã của lúc này tựa hồ đã có chút thay đổi, nhưng hắn vẫn giữ tâm phòng bị, bất kể Hạ Vũ Thiên nói gì hắn đều không tin. Ăn no bụng rồi, Lâm Viễn cũng không còn hứng thú giằng co với Hạ Vũ Thiên, trong lòng vẫn còn có chút không yên....tiếp theo không biết nên đối phó ra sao?

Hắn vừa nghĩ vừa gấp thêm thức ăn, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn ngồi yên nên hỏi “Aiiii, anh có muốn ăn không?”

Hạ Vũ Thiên không trả lời, Lâm Viễn kêu phục vụ đến, chỉ vào Hạ Vũ Thiên nói “Cho anh ta một nồi a”

Nhân viên phục vụ nhìn quản lý của mình, trong mắt hắn, Hạ Vũ Thiên là kẻ cao to đẹp trai, không phải người bình thường....sau khi nghe ngóng lại biết được gã là Hạ Vũ Thiên lừng danh, bởi vậy khi phục vụ hắn đều có cảm giác nơm nớp lo sợ.

Hạ Vũ Thiên hỏi Lâm Viễn “Cả năm nay em ở trị trấn F sao?”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, tiếp tục ăn.

“Ngày đó làm sao em thoát hiểm?” Hạ Vũ Thiên có chút khó hiểu, làm sao Lâm Viễn có thể đi xa như vậy, gã cơ hồ đã bay khắp mặt biển....trừ khi bị hải lưu cuốn đi? Nhưng cũng không có khả năng cho lắm.

Lâm Viễn lấy ngón tay gãi cằm nói “Nói ra chắc anh không tin, lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình đang ở bờ biển, Liêu Liêu thì bơi qua bơi lại trước mặt”

Hạ Vũ Thiên hơi hơi sững sốt, tâm nói....Hóa ra là cá heo, gã còn tưởng Lâm Viễn được tiên cá cứu!

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên thất thần thì không nói gì thêm, tiếp tục ăn.

Hạ Vũ Thiên trầm mặc một lúc rồi tiếp “Anh tìm em rất lâu”

Lâm Viễn sờ sờ mũi nói “Nghe nói anh cũng không tìm a, tìm tôi làm gì, tôi cũng không còn hữu dụng với anh nữa”

“Đối phó với Tôn Lâm cũng mất tí sức, nhưng mà cơ bản đã giải quyết xong, nhớ em nên tìm em”

Lâm Viễn nghe xong lại vò đầu bứt tóc, nhìn nơi khác hỏi “Tôn lão chết ngay hôm đó à?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Ra vậy” Lâm Viễn hơi dờ dợ hỏi tiếp “Vậy....còn Tôn Lâm?”

“Hắn không chết, đi rồi” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Ra vậy” Lâm Viễn tiếp tục ăn, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, chớ đến giờ hắn vẫn nghĩ Tôn Lâm đã chết rồi, nếu vậy có lẽ là lỗi của hắn.

“Đúng rồi, Tống Hi không sao chứ?” Lâm Viễn hỏi.

“Em không liên lạc với hắn?” Hạ Vũ Thiên hỏi lại.

“Không nha” Lâm Viễn lắc đầu.

“Sau khi vết thương lành thì hắn bỏ đi, cũng đã rất lâu rồi không có liên lạc, hắn nghĩ em chết rồi”

“OH” Lâm Viễn hơi gật đầu, hỏi tiếp “Lí Cố khỏe không?”

“Vẫn vậy, lại thêm hai lần thất tình”

“Ha ha” Lâm Viễn nghĩ đến cảnh Lí Cố thất tình gào thét thì cảm thấy rất vui vẻ, hắn nghĩ, nếu hắn đột nhiên xuất hiện trước mắt Lí Cố chắc sẽ rất thú vị.

“Ách....” Lâm Viễn lại muốn hỏi, Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng thở dài nói “Mọi người trong nhà đều khỏe, Tần Dụ đã kết hôn, Tiểu Thụy vẫn vậy....Còn gì nữa? Em còn muốn hỏi ai?”

Lâm Viễn mếu máo, sờ sờ mũi, tiếp tục ăn.

“Sau này thì sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi “Em tính thế nào?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái nói “Uhm, tôi ở đây vài ngày rồi trở lại trấn F”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nói “Đó là chỗ thâm sơn cùng cốc, có gì hay để ở?”

Lâm Viễn nhăn mặt nhăn mày, tâm nói....thâm sơn cùng cốc thì sao, dù sao ông đây cũng thích hợp với nơi như vậy.

“Lần này trở về để làm gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Còn có thể vì gì chứ, tất nhiên là vì gặp Tiểu Thụy” Lâm Viễn gặp một con cua nói “Còn không tránh xa một chút a” Nói xong trong lòng cũng cảm thấy ừ ừ....đúng là xui xẻo, tên Tiểu Thụy hắc ám, chưa được hai ngày đã tìm ra chân tướng, còn để Hạ Vũ Thiên tìm được.

“Tiểu Thụy biết cũng không quá quan trọng” Hạ Vũ Thiên dập thuốc nói “Ở lại đây đi?”

“Aiii, miễn đi” Lâm Viễn lắc đầu “Tôi mới không ở đây được”

Hạ Vũ Thiên cũng không miễn cưỡng hẳn nên thay đổi đề tài “Có nhận được tin nhắn không?”

Lâm Viễn ngẩn người, mất trí nhớ tạm thời “Tin nhắn gì a?”

Hạ Vũ Thiên chìa tay ra “Đưa di động anh xem”

Lâm Viễn nheo mắt “Không mang theo”

Hạ Vũ Thiên lấy điện thoại nhắn số Lâm Viễn....di động của Lâm Viễn để trong túi cũng không kém cạnh kêu vang....Lâm Viễn ngượng ngùng sờ đầu, tiếp tục ăn.

“Liếc xem một cái đi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn trả lời ngay “Không xem, ảnh hưởng đến ham muốn ăn uống”

“Em xem rồi” Hạ Vũ Thiên khẳng định.

Lâm Viễn tiếp tục ăn, tâm nói—thật là phiền nha, đã biết gặp lại chắc chắn là phiền toái, thà bị đánh một chút còn hơn, hẳn sợ nhất là nam-nam nói chuyện yêu đương sến súa.

“Đúng rồi” Hạ Vũ Thiên đột nhiên hỏi “Anh bán căn nhà của em rồi”

“Khụ khụ....” Lâm Viễn bị sắc trà, ho khan, mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên “Anh làm gì?”

Hạ Vũ Thiên giăng giải “Anh thấy giấy tờ nhà đất ở trong tủ đầu giường, sau đó đem cho người ta bán hộ rồi mua cho em một mảnh đất ở đâu, công ty anh thiết kế, tốt lắm”

“Hạ Vũ Thiên....anh....chết tiệt!” Lâm Viễn cực kỳ tức giận rống lên, Hạ Vũ Thiên không chấp nói “Nếu tính giá trị thì bất động sản của em tăng đến 5, 10 lần, sao anh lại đáng chết”

“Tôi....tôi giết đầu anh a!” Lâm Viễn xúc động muốn lật bàn “Ông phải về!”

Hạ Vũ Thiên tiếp “Em có thể ở lại đây, tìm việc làm, anh chăm sóc em không ổn hơn anh chủ hiệu cầm đồ sao?”

Lâm Viễn tròn tròn mắt.

Hạ Vũ Thiên lại châm một điếu thuốc nói “Anh nghĩ em cứ ở đây đi, nơi đó thâm sơn cùng cốc, em chỉ có một mình làm anh lo lắng”

Lâm Viễn chống cằm, cân nhắc....Hạ Vũ Thiên vẫn là tên cáo già, một chút cũng không đổi, ra vẻ đức hạnh giúp người, đúng là, giang sơn dễ đổi....nghe theo sắp xếp của người khác, đúng là không phải Hạ Vũ Thiên. Nhưng mà hiện tại hẳn hoàn toàn bị động....Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ trở lại đường cũ, đây không phải là biện pháp tốt a.

“Anh muốn thế nào a?” Lâm Viễn khảy khảy cộng rau trong bát, liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ đối sách, không thể để Hạ Vũ Thiên dắt mũi a, phải chủ động đảo khách thành chủ mới được!

“Anh nghĩ em kết hôn với anh đi” Hạ Vũ Thiên nói.

“Khụ khụ....” Lâm Viễn nếu sớm biết câu trả lời đã không hỏi! Vừa hỏi đã bị kinh sợ đến nghẹn họng.

Tiệm ăn lúc này đặc biệt yên lặng, một câu của Hạ Vũ Thiên không nặng không nhẹ, đủ để nhiều người nghe được, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn gã, sau đó nhìn Lâm Viễn, phát hiện là hai người đàn ông, đám người lập tức to nhỏ xì xầm, hưng phấn có, hèn mọn có, phần còn lại là tò mò.

Mặt Lâm Viễn đỏ bừng, trong lòng chửi bới Hạ Vũ Thiên chết tiệt, dám mang ông ra giễu phở, ông đây nợ gì người a! Càng nghĩ càng giận, Lâm Viễn quyết định không thể xấu mặt với gã nữa nên lên tiếng “Tính tiền!”

Nhân viên đi đến nói với Lâm Viễn “Vâng tiền sinh, bảy trăm năm mươi”

Lâm Viễn chớp mắt, dùng một lóng tay chỉ Hạ Vũ Thiên “Anh ta trả!” Nói xong kéo Chíp bông đi.

Hạ Vũ Thiên khe khẽ thở dài, trả tiền rồi đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn đứng trước cửa nhìn qua một lượt, gần đây không có taxi, cũng không có trạm giao thông công cộng, muốn thoát chỉ còn cách xoay người bỏ chạy!

Chỉ tiếc chưa được mấy bước đã bị Hạ Vũ Thiên đuổi kịp, gã nhanh nhẹn đến bên cạnh Lâm Viễn hỏi “Đi đâu?, anh đưa em đi”

Lâm Viễn liếc gã một cái sắc lẹm, không buồn nhìn.

Hạ Vũ Thiên bèn đi cùng hắn, Chíp bông cọ cọ Lâm Viễn, tựa hồ rất vui vẻ, Lâm Viễn liếc nhìn Chíp bông, có chút nhớ nhung....Nhưng tí nữa phải làm gì với Hạ Vũ Thiên đây? Hay là cứ cho đi, dù sao Chíp bông do một tay hắn nuôi nấng, Hạ Vũ Thiên là xã hội đen, Chíp bông theo gã sẽ học chuyện xấu!

Hạ Vũ Thiên thật ra không nói một lời, một đường im lặng đi theo Lâm Viễn, dáng vẻ kia tựa như phải đi cùng nhau. Lâm Viễn biết không thể cho gã đi cùng, nhưng đuổi cũng không xong, hắn có chút hối hận, bản thân quá thành thật đến mức vui vẻ chỉ cho Hạ Vũ Thiên chỗ ở của mình! Đúng ra phải nhân cơ hội chạy trốn mới đúng....

“Có muốn chuẩn bị một chút?” Hạ Vũ Thiên vẫn đi bên cạnh Lâm Viễn, truy vấn “Kết hôn với anh?”

Lâm Viễn lại liếc, không nể nang nói “Vì sao tôi phải kết hôn với anh a, anh sẽ sinh con sao?”

Hạ Vũ Thiên cười cười “Có thể nhận một đứa con nuôi”

Lâm Viễn im lặng, cầm đầu đi tiếp, Hạ Vũ Thiên tiếp lời “Đừng quay về trấn F, cũng đừng bỏ đi, anh sẽ cho người canh ở nhà ga”

Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn gã “Anh có bệnh sao? Khế ước của chúng ta đã sớm kết thúc, tôi phải đi, anh đừng quẩn luyến tôi”

Hạ Vũ Thiên cười cười “Em nói khế ước đã xong, em không còn gì cho anh lợi dụng nữa, là anh thật lòng thích em”

Lâm Viễn cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, chà xát cánh tay nói “Oa....năm qua anh chuyển sang đoàn văn nghệ a?”

Hạ Vũ Thiên lại cười cười “Anh thật sự không lợi dụng em, bây giờ chúng ta ngang hàng, anh muốn theo đuổi em cũng không được sao?”

Lâm Viễn giật giật khóe miệng, chán chường buồn nói, hắn không muốn ở giữa đường làm chuyện kinh hãi thế tục nên tiếp tục đi....cách đó không xa là phòng khám của Lí Cố.

Lâm Viễn ngẩn người, trước đây ở với Hạ Vũ Thiên, Lí Cố chăm sóc hắn rất nhiều....Bây giờ, hay là đi thăm hắn?

Nghĩ vậy, Lâm Viễn có chút do dự, Lí Cố không biết có còn đợi hắn, dù sao hắn đi mà không từ biệt, vì lẽ Hạ Vũ Thiên, đến Lí Cố hắn cũng lẽ.

Đang suy nghĩ thì Hạ Vũ Thiên lấy điện thoại ấn một dãy số rồi nói “Lâm Viễn đã đến cửa phòng khám”

Lâm Viễn sững sốt, hồi phục tinh thần, cửa phòng khám “Ping” một tiếng bị đá văng, Lí Cố hùng hổ đi ra, nhìn trái nhìn phải rồi nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn cảm nhận một luồng khí lạnh nổi lên sau lưng, theo bản năng đi lùi từng bước, sau một lúc lâu nhìn chằm chằm Lâm Viễn, Lí Cố mới dạng chân đứng thẳng “A, quả nhiên cậu còn chưa chết!”

Lâm Viễn hết hồn, sau đó Lí Cố nhìn Hạ Vũ Thiên, lại nhìn mình, cảm xúc dâng trào, lắp bắp nói “Thật tốt a.....những kẻ hữu tình sẽ về với nhau....cho dù chết rồi vẫn từ xa vạn dặm quay về đoàn viên.....chỉ có mình tôi a, tôi bị người đá.....đã bảy lần, đến tột cùng là vì sao a....vì sao!”

Sau đó, bất ngờ Lí Cố khóc rống, giữa đường ôm Lâm Viễn, lấy áo hắn lau nước mũi.

Lâm Viễn xấu hổ đông cứng giữa đường, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, Hạ Vũ Thiên đang đứng cười cười bên cạnh.

Lâm Viễn cảm thấy không thoải mái....Hạ Vũ Thiên, anh đặc ý cái gì? Trước mắt mọi người anh dám nói chuyện kết hôn, anh không sợ tôi nhân cơ hội này trả thù anh a?

Nghĩ vậy, Lâm Viễn hơi sững sốt nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên—Đúng vậy, cũng có thể trả thù a! Năm đó bị lừa, bị lợi dụng xem mất mạng, bây giờ cũng phải nói một hai câu chứ?! Hạ Vũ Thiên, anh đã động tâm, đừng trách tôi không nể mặt, tôi phải xả giận trước đã rồi nói sau.

Hạ Vũ Thiên đứng bên cạnh nhìn Lâm Viễn vỗ vỗ Lí Cố, sau đó còn nhìn nhìn gã, tươi cười....Chính là nụ cười này giảo hoạt đến nói không nên lời, mang theo ý tứ ác ý.

Hạ Vũ Thiên sững sốt, Lâm Viễn thu hồi ánh mắt, ngầm hạ quyết định—Hạ Vũ Thiên, anh không nói thì không sao, bây giờ xem tôi thu phục anh như thế nào!

57. Chương 57

Lâm Viễn an ủi Lí Cố một chút, thấy cảm xúc hắn ổn định rồi mới chuẩn bị đi.

Lí Cố giữ chặt Lâm Viễn hỏi “Cậu nghỉ ngơi ở đâu a? Muốn đến ở cùng tôi không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, quay đầu thấy Hạ Vũ Thiên đang khẽ nhíu mày.

Lâm Viễn tâm động, nếu ở một mình rất có thể sẽ bị Hạ Vũ Thiên quấy rầy, cũng có thể gây phiền cho bọn Tiểu Dịch. Nhưng nếu ở cùng Lí Cố, Hạ Vũ Thiên sẽ không cách nào làm quá...nghĩ vậy, Lâm Viễn ỏi Lí Cố “Tôi có thể làm việc ở phòng khám sao?”

“Có thể a” Lí Cố vội vã gật đầu nói “Phòng khám của tôi cũng đang thiếu bác sĩ, cậu tới làm rồi ở cùng tôi, nhà tôi vẫn còn phòng”

“Uhm” Lâm Viễn hí hóp mắt hỏi “Vậy...chỗ anh có nuôi chó được không?”

Lí Cố chớp mắt mấy cái, liếc nhìn Chíp bông rồi nói “Không thành vấn đề”

Lâm Viễn nghe vậy thấy rất ổn nên cùng Lí Cố thương lượng công việc cụ thể.

Lí Cố cười tủm tỉm, gần đây hắn 2 lần thất tình liên tiếp, không có ai cảm thương, nếu có Lâm Viễn ở cùng có thể vui chơi với nhau, chỉ là sắc mặt Hạ Vũ Thiên không tốt cho lắm....Đem Lâm Viễn đến ở chỗ hắn cũng là ý muốn của gã, để Lâm Viễn sống cùng hắn dưới một mái nhà gã cũng sẽ ghen tị, hai nữa....sau này gã muốn gì cũng rất bất tiện.

Hạ Vũ Thiên có chút buồn bực, lúc này Lâm Viễn cự tuyệt ở lại, nhưng bây giờ lại đột ngột thay đổi chủ ý, không biết là nghĩ gì....

Sau đó, Lâm Viễn đi cùng Lí Cổ về nhà, Hạ Vũ Thiên ngăn cản, nói với Lâm Viễn “Vừa mới gặp lại, tán gẫu đôi câu đã, anh vẫn chưa nói xong”

Lí Cổ híp mắt nhìn hai người, cũng ít nhiều hiểu ra, sờ sờ cằm.....Hình như Hạ Vũ Thiên vẫn chưa thu phục được Lâm Viễn a.

Lâm Viễn nhìn gã hỏi “Còn nói gì nữa?”

Hạ Vũ Thiên trả lời “Anh vừa nói với em có muốn chuẩn bị một chút”

Lâm Viễn sáng khoái lắc đầu nói “Tôi không hứng thú, anh tìm người khác đi”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, Lâm Viễn vui vẻ cự tuyệt, một chút cơ hội cũng không có.

Lâm Viễn kéo Chíp bông về phía mình nói “Của tôi”

Hạ Vũ Thiên nhìn nhìn Lâm Viễn, tựa hồ như hắn đang cầu khỉnh với gã nên vội vàng gật đầu theo bản năng, Lâm Viễn vui mừng dắt Chíp bông đi, hắn muốn về nhà lấy đồ.

Lí Cổ phải ở lại phòng khám vì còn việc, Hạ Vũ Thiên bảo sẽ đưa hắn đi, Lâm Viễn không cự tuyệt, đi theo Hạ Vũ Thiên.

Đến cửa phòng trọ, Lâm Viễn vừa xuống xe thì thấy Tiểu Dịch đang đứng trước cửa lo lắng gọi điện thoại, thấy Lâm Viễn xuống xe cùng Hạ Vũ Thiên, Tiểu Dịch vội vàng chạy đến kéo Lâm Viễn sang một bên, trừng Hạ Vũ Thiên “Hạ Vũ Thiên, anh muốn làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Tiểu Dịch không nói gì, Lâm Viễn giữ chặt Tiểu Dịch nói “Aiii, không có việc gì đâu”

Tiểu Dịch nhìn hắn hỏi “Thực sự không có việc gì a?”

Lâm Viễn gật đầu, Hạ Vũ Thiên đứng đợi, Tiểu Dịch liếc gã một cái, túm Lâm Viễn sang một góc hỏi “Aiii, Lâm Viễn, sao anh lại để hắn tóm được?”

Lâm Viễn nhăn mặt nhăn mày, nhún vai—Không hay hò gì cả.

Tiểu Dịch lại liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, nhỏ giọng nói “A, Hạ Vũ Thiên thay đổi tính tình nhiều lắm a, tôi còn nghĩ anh ta sẽ bắt cóc tổng tiền anh”

Lâm Viễn vốn nghĩ Hạ Vũ Thiên sẽ thẹn quá hóa giận hoặc làm chuyện gì đáng giận, thật sự không nghĩ đến gã sẽ nhấn loại tin nhắn kỳ quái này.

“Anh với hắn về đây làm gì?” Tiểu Dịch hỏi.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện.

Tiểu Dịch mở to hai mắt hỏi “Cái gì a? Hạ Vũ Thiên vậy mà lại nói yêu anh?!”

Lâm Viễn che miệng Tiểu Dịch lại, thấy Hạ Vũ Thiên không phát hiện mới gật gật đầu.

Tiểu Dịch neoh mắt cân nhắc một chút nói “Uhm, tôi hiểu rồi, Hạ Vũ Thiên xem như xong rồi! Anh ta thật sự yêu anh rồi” Nói xong Tiểu Dịch âm trầm ngẩng Lâm Viễn hỏi “Còn anh? Đây, Không thể tin Hạ Vũ Thiên được, anh sẽ không có tình cảm với anh ta chứ?!”

Lâm Viễn khẽ nhú mày, lắc lắc đầu.

Tiểu Dịch cho rằng Lâm Viễn lắc đầu nghĩa là không thích Hạ Vũ Thiên nên nhẹ nhõm thở ra, mà Lâm Viễn thì hiểu rằng lắc đầu bởi vì....không biết, không rõ, nghĩ không ra.

“Vậy bây giờ anh chuẩn bị làm gì?” Tiểu Dịch hỏi “Đào tẩu hau trốn đi?”

Lâm Viễn nhìn hắn hỏi “Có thể đào tẩu sao?”

Tiểu Dịch cười cười “Cơ bản là không thể qua mắt được, thế lực của Hạ Vũ Thiên rất lớn, ai có thể chạy khỏi bàn tay anh ta a”

Lâm Viễn lại hỏi “Vậy cậu thấy thế nào?”

Tiểu Dịch kẻ sát người nhỏ giọng hỏi “Aiii, anh có nghĩ đến chuyện trả thù Hạ Vũ Thiên không?”

Lâm Viễn sững sốt, nhìn Tiểu Dịch nói “Cậu cũng nghĩ vậy a?”

Tiểu Dịch cười “Chỉ biết là anh không nuốt trôi cục tức này thôi”

Lâm Viễn cười cười, thật cũng không phải là nuốt không trôi, chỉ là cảm thấy trả thù Hạ Vũ Thiên thì thật khó nói.

“Bây giờ cũng chỉ có duy nhất hai cách đào tẩu” Tiểu Dịch nói “Một là tùy theo ý Hạ Vũ Thiên, cứ đi theo hắn đến khi hắn chán ghét anh rồi đi tìm người mới, sau đó anh được tự do”

Lâm Viễn nhăn mặt nói “Không thềm, không có chí khí”

“Uhm, vậy cái này không được” Tiểu Dịch nói tiếp “Cách thứ 2, cứ để mặc Hạ Vũ Thiên theo đuổi, để cho hắn hít bụi nhiều đến nỗi biết khó mà lui!”

Lâm Viễn hơi gật đầu “Cái này được!”

“Trước đây không phải anh với Hạ Vũ Thiên có một khế ước sao?” Tiểu Dịch cười tủm tỉm hỏi “Bây giờ làm ngược lại đi a”

“Ngược lại?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi “Ngược lại thế nào?”

“Trước đây hai người quy định trong thời gian một năm anh sẽ yêu hắn....Vậy bây giờ anh làm ngược lại, cho anh ta một năm theo đuổi anh, nhưng không được dùng đặc quyền mà phải giống người bình thường theo đuổi” Tiểu Dịch nói tiếp “Sau đó anh sẽ tra tấn anh ta, dữ dần cho anh ta một bài học, sống không bằng chết”

Lâm Viễn ra vẻ bội phục nhìn Tiểu Dịch “Tiểu Dịch, thật là ác tuyệt đỉnh”

Tiểu Dịch ho khan một tiếng để làm mình bình tĩnh một chút, không hiểu vì sao nghĩ đến chuyện dạy dỗ Hạ Vũ Thiên làm hắn cảm thấy rất nóng ruột.

Lâm Viễn nhận thấy đề nghị của Tiểu Dịch vẫn có tính khả thi nên hỏi “Nhưng mà anh ta là xã hội đen a, nếu như nói không giữ lời thì sao?”

“Ai nha, anh thật ngốc quá đi” Tiểu Dịch trừng Lâm Viễn “Không phải bình thường anh rất thông minh sao? Sao đến thời khắc mấu chốt lại thành thật như vậy?! Hạ Vũ Thiên là ai a? Vậy mà lại yêu anh, như vậy chứng tỏ anh ta thật lòng rồi, động lòng chính là thừa nhận mình thua, sao anh không lợi dụng chuyện này cho tốt a!”

Lâm Viễn sờ sờ đầu, cảm thấy chuyện này có chút không yên lòng.

Tiểu Dịch nhìn hắn cảnh cáo, nói “Anh phải nhớ rõ trước đây đã bị anh ta lừa như thế nào mà phản kích lại, phải làm cho thật một chút để tự bảo vệ mình!”

Lâm Viễn hơi gật đầu, Tiểu Dịch nhìn thấy Hạ Vũ Thiên đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn nên lên tiếng “Anh nhớ kỹ a, không phải anh ta xử lý anh, mà là anh xử lý anh ta! Lần này ngàn vạn lần đừng thua a! Không thể để cho anh ta chiếm tiện nghi như vậy!”

Lâm Viễn lại gật đầu, tuy rằng vừa rồi rất muốn trả thù Hạ Vũ Thiên nhưng sau khi Tiểu Dịch nói ra lại có chút tội lỗi, cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Tiểu Dịch sau khi giảng giải xong cảm thấy tâm tình khá tốt, quả nhiên Hạ Vũ Thiên khờ dại yêu Lâm Viễn! Tuy rằng hắn từng một lần hoài nghi Hạ Vũ Thiên đến tột cùng có tình cảm hay không nhưng lần này tuyệt đối không thể để Lâm Viễn thua nữa, phải hoàn toàn tiêu diệt đáng về đường bộ của Hạ Vũ Thiên, xem như vì dân trừ hại.

Tiểu Dịch lại nói thăm vài câu với Lâm Viễn, căn dặn đừng làm quá khiến hắn bỏ chạy, Lâm Viễn khe khẽ thở dài. Về cơ bản Lâm Viễn vốn nghĩ có thể tìm người giúp đỡ, không ngờ mọi chuyện lại trở nên mơ hồ.

Nghĩ ngợi một hồi, Lâm Viễn quay trở lại, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn còn đang đứng trước cửa thì lên tiếng “Anh về trước đi, tôi dọn phòng một chút, tí nữa Lí Cố sẽ đến đón tôi”

“Anh giúp em thu dọn” Hạ Vũ Thiên thuận miệng nói.

Lâm Viễn nhìn nhìn gã, hỏi “Anh không có việc gì sao?”

Hạ Vũ Thiên đi cùng Lâm Viễn, vừa đi vừa nói “Việc kinh doanh về cơ bản đều có người làm, anh vẫn có thời gian riêng”

“Uhm” Lâm Viễn hàm hồ gật đầu nói “Lam người đầu tư quả nhiên vẫn là tốt nhất”

Hạ Vũ Thiên hỏi “Em...ngày mai sẽ đi làm ở chỗ Lí Cố?”

“Uhm” Lâm Viễn gật đầu “Đúng vậy, lâu rồi không có chuyên tâm làm việc”

“Vậy lúc ở trấn F thì sao?”

“Uhm, cơ bản thì ngày nào cũng có ca, dọn dẹp vệ sinh, khám bệnh một chút, nhưng mà tôi có người bảo lãnh nên một tuần chỉ làm ba ngày là được” Lâm Viễn đến trước cửa, lấy chìa khóa mở cửa “Vậy nên rất rảnh rồi”

“Em không tìm người yêu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Có tìm” Lâm Viễn trả lời, Hạ Vũ Thiên cau mày, Lâm Viễn cười xấu xa.

Hạ Vũ Thiên hơi hơi giật mình nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn đi vào, tháo dây xích cho Chip bông, tuy ở nơi xa lạ nhưng Chip bông có thể nhận ra mùi Lâm Viễn nên không thấy bất an.

Hạ Vũ Thiên nhìn bốn phía xung quanh, Lâm Viễn vẫn duy trì thói quen sinh hoạt, tuy là có vẻ sạch sẽ hơn trước khi gặp gã một chút....Hạ Vũ Thiên khẽ cười, quả nhiên sớm chiều ở chung vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Kỳ thật gã không biết, căn phòng này Lâm Viễn mượn của bọn Tiểu Dịch, cho dù mặt dày đến mấy cũng không dám làm căn phòng rồi tinh rồi mù lên.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống sofa, Lâm Viễn lấy balo, thấy Hạ Vũ Thiên ngồi thì lên tiếng “Aiii, không phải anh đến giúp sao? Ngồi giúp à?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, đứng lên nhìn Lâm Viễn.....Hành lý của Lâm Viễn chỉ có vài bộ quần áo với một notebook.....Ngoài ra còn có một túi rác....giúp thế nào bây giờ?

Lâm Viễn cũng hiểu rõ chuyện này nên nhanh tay thu dọn rồi mang balo lên vai hỏi “Có đi hay không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn đồng hồ, gật gật đầu, đi cùng Lâm Viễn, bỏ balo vào cốp xe rồi hai người rời nhà trọ.

Xe đi được một đoạn, Lâm Viễn có chút khó hiểu hỏi “Anh đi đâu vậy? Đây không phải là hướng phòng khám của Lí Cố phải không?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu nói “Uhm. vẫn còn sớm, anh chở em đi ăn”

Lâm Viễn khổ sở nói “Còn ăn à? Tôi vừa mới ăn xong”

Hạ Vũ Thiên cười nói “Anh tưởng em sẽ đi đến khu đại học ăn thịt nướng”

Lâm Viễn sững sốt, hai chữ “Thịt nướng” lọt vào trong tai làm tâm tình hắn tốt hẳn lên “Anh bảo đi khu đại học sao?”

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu nói “Ăn xong rồi đi shopping ở chợ đêm, sau đó chơi bóng, em thấy thế nào?”

“Được....”

Lâm Viễn nói được nửa chữ thì nuốt ngược trở về, tâm nói....Không đúng a, không thể phối hợp như vậy, phải là nhìn sắc mặt Hạ Vũ Thiên rồi trả lời mới đúng....Vậy nên Lâm Viễn chỉnh lại biểu cảm, muốn vênh mặt lên nhưng nửa ngày không vênh lên nổi.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ cười cười, đây đúng là tính tình Lâm Viễn, quá rộng lượng nên sẽ không biết giận, cho dù rõ ràng biết mình phải giận, nhưng không cách nào giận được.

Lâm Viễn ngồi ở ghế phó lái, trong đầu nghĩ về những lời của Tiểu Dịch....Còn có quyết định lúc trước.

Một lần nữa gặp lại Hạ Vũ Thiên làm cho hắn có chút khó xuống tay, nếu Hạ Vũ Thiên mạnh mẽ ép buộc hắn, vậy hắn có thể tranh đấu một phen, hoặc gã tìm được người mới mua vui thì bản thân hắn có thể sống tốt.

Nhưng lại chưa từng nghĩ Hạ Vũ Thiên không nóng không lạnh theo đuổi mình, còn có dáng vẻ chân thành si tình, Lâm Viễn cảm giác như bắt hải sâm, không cần phải gắng sức. Phiên nhất chính là cả đời này Lâm Viễn chưa từng chờ đợi ai, bởi vậy không thể hung dữ với Hạ Vũ Thiên, hay là định mệnh đời hắn là như vậy?!

Lâm Viễn buồn bã vò đầu bứt tai, Hạ Vũ Thiên cũng khẽ nhíu mày....Kỳ thật gã không biết Lâm Viễn sẽ theo đuổi ai nên cũng không biết phải xuống tay thế nào.

Trước đây vẫn kiên định cho rằng Lâm Viễn chết rồi, trong đầu chỉ có nhớ nhưng càng ngày càng sâu, không nghĩ gì khác. Nhưng hôm nay Lâm Viễn đột nhiên xuất hiện trước mắt làm gã có chút trở tay không kịp.

Nếu mạnh bạo, gã sợ Lâm Viễn nổi giận thì sẽ không còn cơ hội, hơn nữa cũng không nhất thiết phải như vậy, trước giờ gã vẫn nhẹ nhàng với tình nhân. Nhưng gã đã yêu mà Lâm Viễn lại hoàn toàn không phản ứng gì, cho dù ở chung vẫn không có chút manh mối, hắn tựa hồ không tức giận, nhưng cũng không thích gã....Hiện tại, Hạ Vũ Thiên chỉ duy nhất muốn nhân cơ hội này ở chung với Lâm Viễn một chút, đợi sau khi về nhà rồi ngấm lại đối sách.

Nhưng nghĩ tí nữa lại phải tách ra, Hạ Vũ Thiên có chút khó chịu, đến tột cùng bản thân muốn gì cũng không rõ.

Cứ như vậy, hai người mang tâm sự riêng đến khu đại học, mọi suy nghĩ cũng tạm dứt bỏ để ăn một chút.

Sau đó cùng nhau đi dạo, chơi bóng rổ, mãi đến khi đêm sâu thật sâu, Lâm Viễn lau mồ hôi nói “Aiii, phải về rồi sao?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu. Sau khi lên xe thì đưa Lâm Viễn đến chỗ chăm sóc thú cưng trước.

Vì Chíp bông sẽ ở trong nhà Lí Cố nên Lâm Viễn muốn mang nó đến đây tắm rửa, nhân tiện chăm sóc sắc đẹp một chút. Mặt khác hắn nghĩ, Chíp bông ở với Hạ Vũ Thiên cũng lâu, không biết có bị dính yêu khí hay không, vẫn là nên tiêu độc.

Hạ Vũ Thiên ra sức thả chậm tốc độ nhưng xe vẫn đến trước cửa nhà Lí Cố, Lí Cố từ trên lầu gào vọng xuống “Thật là chậm quá a!”

Lâm Viễn thấy Lí Cố cũng hết hoảng một chút, dừng rơi xuống nha!

Hạ Vũ Thiên mở cửa xe, muốn đưa hắn lên nhà, Lâm Viễn cười “Không cần đâu, cũng không phải nữ sinh” Vừa nói hắn vừa lấy balo chuẩn bị lên lầu.

Hạ Vũ Thiên giữ chặt Lâm Viễn nói “Lâm Viễn”

“Uhm” Lâm Viễn quay đầu nhìn.

“Em có giận anh không?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ngẩn người, Hạ Vũ Thiên có chút mê hoặc....mà chính hắn cũng vậy, suy nghĩ một lúc, Lâm Viễn nhún nhún vai nói “Tôi không biết”

Hạ Vũ Thiên há hốc mồm đứng yên tại chỗ, tại sao Lâm Viễn đến tức giận cũng không rõ ràng, là cố ý làm khó gã, hay đó là sự thật?

Lâm Viễn nói xong thì đột nhiên bình thường trở lại...Hắn thật sự là không biết.

Sau đó Lâm Viễn chào Hạ Vũ Thiên lên nhà, thang máy chậm rãi đi lên, Lâm Viễn đột nhiên hiểu ra một chút—Đối phó với Hạ Vũ Thiên, không cần né tránh, cũng không cần phải dùng đến mưu kế của Tiểu Dịch. Những thứ này đối với hắn đều quá mệt mỏi, mà hắn chịu mệt để làm gì? Đúng ra phải là Hạ Vũ Thiên mệt chút, hắn phải lấy bất biến ứng vạn biến, làm cho Hạ Vũ Thiên nghĩ đến mệt mỏi thì thôi, còn hắn thì phải vui vẻ, an nhàn mà sống!

Thang máy mở cửa, Lí Cố nhô đầu ra “Viễn Viễn!”

Lâm Viễn mang balo, kéo Chíp bông chạy “Ai, Mộc Lang, đánh bài không?”

“Đánh” Mộc Lãng chạy đến tủ lạnh lấy bia, để Lâm Viễn với Chíp bông vào rồi đóng cửa lại, Lâm Viễn vút balo xuống sàn, đến bàn ngồi, tâm nói....Ông đây phải bắt đầu cuộc sống mới, Hạ Vũ Thiên, anh cứ đau đầu đi, tôi không chơi trò này với anh!

58. Chương 58

Cuộc sống mới của Lâm Viễn chính thức bắt đầu, ngày đi làm, tối đến sau bữa cơm thì dắt chó đi dạo, chơi với Lí Cố, xem phim kinh dị làm cho Lí Cố sợ đến mức gào khóc, mỗi ngày đều rất vui vẻ thích thú.

Hai ngày trước Hạ Vũ Thiên cũng không đến tìm, vì vậy Lâm Viễn cũng có chút không tự nhiên. Hắn không hiểu đến tốt cùng mình muốn thế nào, mỗi sáng thức dậy đều cầu nguyện không phải gặp Hạ Vũ Thiên nhưng đến khi xuống lầu lại theo bản năng quan sát một lượt, không thấy xe và Hạ Vũ Thiên lại cảm thấy có chút lạ....Lâm Viễn suy cho cùng vẫn không biết mình ôm mộng gì, không ngừng tự hỏi bản thân—Lâm Viễn, không phải là cô đơn chứ?

Sau hai ngày, Lâm Viễn hiểu rõ, có một số việc để ý thì đó là để ý, con người không thể thư thái như trong tưởng tượng của bản thân.

Dù sao vẫn tốt hơn khi hắn còn đi học, một người bạn thân nói cho hắn biết có một cô bạn thầm mến hắn, Lâm Viễn cười cho qua chuyện, cô bạn kia không phải kiểu hắn thích, người ta cũng chưa từng thổ lộ.....Mà cũng từ đó về sau, Lâm Viễn vẫn tự nhiên không để tâm đến chuyện của cô bạn kia, không phải là cố ý, mà là do bản năng.

Lâm Viễn cũng đã từng sống với Hạ Vũ Thiên một năm rông, ràng buộc cũng sâu.....Thật ra lúc Lâm Viễn muốn tự tại nhất, chính là làm rõ mọi chuyện, nhưng vẫn còn có chút bất đắc dĩ.

Mấy ngày rồi Hạ Vũ Thiên cũng không rảnh rồi, gã chỉ chuyên tâm nghĩ chuyện nên đối phó với Lâm Viễn như thế nào? Khi không gặp Lâm Viễn thì nhớ vô cùng, lúc gặp lại vô cùng vui vẻ.....Nhưng sau đó thì sao? Gã không biết đến tốt cùng Lâm Viễn muốn gì? Gã và hắn như hai đường thẳng song song, cho dù gã yêu hắn cũng khó làm hắn dao động. Có lẽ sự tồn tại của Lâm Viễn chính là nhược điểm của gã, nhưng cũng không thể phủ nhận, Lâm Viễn thật sự rất mạnh mẽ....Thực sự Lâm Viễn rất lương thiện, nhưng đối với người yêu phải kẻ chỉ dùng sự lương thiện để đối xử với người khác thì rất thống khổ.

Thực tế, Hạ Vũ Thiên phải xác định rõ, không chỉ riêng tình cảm của gã mà còn phải làm cách nào để Lâm Viễn yêu gã. Gã muốn Lâm Viễn, muốn tay trong tay, kết hôn, ở bên nhau mãi mãi. Nhưng chưa nói đến việc Lâm Viễn yêu gã mà chỉ riêng việc làm cho Lâm Viễn tin tưởng thôi cũng đã là chuyện vô cùng nan giải. Hạ Vũ Thiên cảm khái cho bản thân, nếu không có cách nào thì người chịu khổ vẫn là gã. Lâm Viễn là kẻ không dễ dàng tin người, trong chuyện tình cảm lại có chút bảo thủ và khép kín, bây giờ hắn không tin tưởng gã, như vậy thật đúng là làm khó cho Hạ Vũ Thiên. Phải làm như thế nào mới phải? Chính gã cũng không biết. Phải làm sao để có thể tác động đến Lâm Viễn? Đây là vấn đề nan giải nhất của Hạ Vũ Thiên. Sau ba ngày suy nghĩ, kết quả là.....Không nghĩ ra! Vậy nên Hạ Vũ Thiên cảm thấy vô cùng thất bại, cũng vô cùng nhớ Lâm Viễn.

Thấy Hạ Vũ Thiên xuất hiện dưới nhà, Lâm Viễn có chút giật mình, hắn đang mua bánh rán ở ven đường thì thấy Hạ Vũ Thiên đưa hai ngón tay....Ý bảo....gã cũng muốn một cái.

Lâm Viễn ngăn người, gọi thêm cái nữa rồi qua đường đến chỗ Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên nhận bánh ăn, rất quen thuộc.

Lâm Viễn cười cười nhìn hành động của Hạ Vũ Thiên rồi đi về hướng phòng khám, Hạ Vũ Thiên đuổi theo hỏi “Em chỉ có một mình? Lí Cố đâu?”

“Còn đang ngủ” Lâm Viễn trả lời “Tôi thích tự đi, dù sao cũng không quá xa, xe anh đâu?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai nói “Đang ở trong bãi, anh đi cùng em”

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu, vừa đi vừa ăn bánh rán, ngang qua sạp báo, Lâm Viễn ghé lại mua một tờ, sau đó vừa đi vừa xem, Hạ Vũ Thiên cũng mua một tờ, vừa ăn vừa xem.....Động tác hai người rất ăn ý và đồng bộ. Hạ Vũ Thiên hiện tại không có tí dáng vẻ của một ông chủ giàu có, thoạt nhìn cũng giống như Lâm Viễn, một người bình thường, lương tháng vài nghìn, ở nhà thuê, chỉ là có hơi đẹp trai một tí.

Hai người đi cùng nhau, cứ tưởng sẽ rất xấu hổ nhưng lại hoàn toàn không có, tự nhiên đến nói không nên lời, nhìn từ xa chỉ giống như hai đồng nghiệp, vừa ăn sáng vừa đi đến tàu điện ngầm bắt tàu đi làm.

“Chíp bông sao rồi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Uhm, mấy hôm nay cứ đến tối là xoay vòng vòng, hình như tìm anh”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu nói “Cũng khó trách, bình thường nó đều ngủ trong phòng anh, tí nữa em tan ca rồi anh đến thăm nó, cũng có chút nhớ nó rồi”

Lâm Viễn đưa chìa khóa cho gã nói “Tí nữa tôi đi làm rồi anh đến đón nó đi, cho nó khỏi buồn khi ở nhà một mình”

Hạ Vũ Thiên hơi giật mình, nhận chìa khóa, Lâm Viễn tiếp tục ăn bánh rán.

Hạ Vũ Thiên hỏi “Sau này....cứ như vậy? Tối nó ở với em, ngày ở với anh?”

“Uhm” Lâm Viễn lại gật đầu nói “Nếu biết anh sẽ đến tôi có thể mang nó theo, như vậy có thể đi cùng nhau, đỡ cho anh phải ngược đường”

Hạ Vũ Thiên cười cười nói “Không sao, tí nữa anh đi thêm một chuyến nữa là được”

“Uhm” Lâm Viễn hỏi “Gần đây anh không bận gì sao?”

“Cũng có tí việc” Hạ Vũ Thiên thuận miệng nói “Đúng rồi, nghỉ trưa em ăn cơm ở đâu?”

“Giữa trưa thì hơi bận tí, bình thường sẽ ăn cơm hộp Lí Cố mang theo, hoặc là ăn ở gần đó”

“Anh mang cơm cho em?”

“Không cần đâu....”

“Đồ ăn của anh ngon lắm”

“Ách....vậy sao”

“Còn có tráng miệng”

“A....”

“Có muốn không?”

“Có....”

Lâm Viễn gật đầu.

Hạ Vũ Thiên cười lên, hai người lại tiếp tục đi cùng nhau, giống như bạn bè tốt lâu năm, một trái một phải, song hành.....Như hai đường thẳng song song giống hệt nhau, hàm chứa lẫn nhau, không cạnh tranh, không mâu thuẫn, duy trì một khoảng cách nhất định, gần hơn những người xa lạ, nhưng lại xa quá đối với tình nhân.

Phòng khám của Lí Cố cách đó không xa lắm, nên hai người không mất quá nhiều thời gian, viên hộ sĩ đã đến trước đang chuẩn bị cho một ngày mới.

Lâm Viễn thay áo blouse trắng, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn còn ngồi trên sofa xem báo cũng không nói gì, phòng khám tư nhân đều có chuyện như vậy, lúc bận thì rất bận, mà lúc nhàn thì cũng cực nhàn.

Không lâu sau thì Lí Cố đến, Chíp bông ngồi trong xe.

“Chíp bông” Lâm Viễn hơi giật mình.

“Nó cần ống quần tôi không cho tôi đi” Lí Cố oán giận nói.

Chíp bông đột nhiên tru lên một tiếng vui mừng, lao xuống xe nhào vào người Hạ Vũ Thiên, ra sức vẫy đuôi.

Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ đầu nó, Chíp bông hạnh phúc gầm gừ trong miệng, xem ra ba ngày rồi nó vô cùng nhớ Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn thấy vậy đột nhiên lại sinh ảo giác—Hắn ly hôn với Hạ Vũ Thiên, dọn ra riêng, Chíp bông là con hắn....Nói đi nói lại, Hạ Vũ Thiên tặng Chíp bông cho hắn quả là một chiêu cực kỳ lợi hại, chỉ cần có sinh mệnh thì sẽ có ràng buộc, nếu sinh mệnh không thể ràng buộc hai người, thì đến chết cũng không còn cách nào cứu vãn.

Không lâu sau phòng khám bắt đầu đông bệnh nhân đến, Lâm Viễn và Lí Cố bắt đầu bận rộn.

Hạ Vũ Thiên mang Chíp bông đi.

Sau khi đám người đi rồi Lí Cố mới nhẹ nhàng thở ra nói “Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng hai người sẽ giương cung bạt kiếm, hoặc là sẽ có chuyện mất kiểm soát chứ”

Lâm Viễn lắc đầu nói “Sao có thể như vậy, đâu phải trẻ con”

“Hai người ở chung....Nói sao nhỉ, hài hòa a” Lí Cố không nhịn được nói.

Lâm Viễn cười gượng nói “Hài hòa chính là khách sáo, là xa cách, mất tự nhiên, cũng là rất dễ tâm, nhưng lại không dễ tâm”

Lí Cố giật mình nói “Cậu hiểu rất rõ a”

Lâm Viễn nhún nhún vai nói “Cứ nhìn sẽ thấy, dù sao cũng không có thủ đoạn gì, Hạ Vũ Thiên bây giờ nhìn rất thuận mắt”

“Hai người cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay a” Lí Cố nói “Có cách nào kích hai người một chút không?”

“Kích?” Lâm Viễn khẽ nhún mày “Kích như thế nào a?”

“Aiii, Lâm Viễn, cậu tự mình ngẫm lại đi, nếu Hạ Vũ Thiên tạo tình huống này nọ, cậu sẽ thích hắn sao?” Lí Cố hỏi.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, lắc đầu “Không biết”

“Sao cậu cái gì cũng không biết a, cái tính cách này, thật là dễ dàng bỏ cuộc” Lí Cố nói “Người bình thường sẽ luôn có một ít tiêu chuẩn, kiểu người nào sẽ làm người yêu, kiểu nào thì gây chán ghét....Sao cậu không dùng ít công sức suy nghĩ một chút đi, không thì....coi chừng sống cô độc suốt quãng đời còn lại nha”

Lâm Viễn biết Lí Cố có ý tốt, nhưng nhìn dáng vẻ chân thành của hắn thì không nhịn được, muốn trêu một chốc nên hỏi “Ví dụ? Loại anh yêu thích là gì?”

“A?” Lí Cố dừng dừng trả lời “Tôi thích nhất là phải đáng yêu, dịu ngoan, xinh đẹp, nghe lời”

Lâm Viễn gật đầu “Đối tượng rất rõ ràng a”

“Mười mấy người trước đều như vậy” Lí Cố trả lời, Lâm Viễn tủm tỉm cười nhìn hắn, ý nói—Mười mấy người a.....sao bây giờ còn lẻ loi một mình?

Lí Cố tiu ngủ, vẻ mặt cầu xin nói “Đáng ghét....Cậu kích tôi!” Sau đó vẻ mặt như muốn gào khóc, Lâm Viễn lấy khăn tay đưa cho hắn “Aiii, đừng khóc, nói lại thì nhiều như vậy mà vẫn không thành công, có phải vấn đề là do anh lựa chọn?”

Lí Cố ngẩng người hỏi “Vấn đề gì? Giả ngốc, tôi cũng muốn, mà tôi làm kẻ xấu xa thì không phải cũng bị hại chết sao?”

“Nói vậy cũng không chính xác a” Lâm Viễn cười cười, sờ cằm, lẩm bẩm “Nếu kiểu người tôi thích....với phụ nữ thì có, nhưng với đàn ông thì tới giờ chưa nghĩ đến”

“Vậy phụ nữ thì sao?” Lí Cố không nhịn được hỏi “Cậu thích phụ nữ thế nào?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói “Uhm, tôi bình thường cũng không kén chọn, chỉ cần không quá ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị là được, tính tình thì độc lập một chút, thú vị một chút, thích cười, tâm tốt một tí, phải yêu động vật, hiểu thuận một chút, vậy thôi, cô ấy cũng đừng ghét bỏ tôi vì không có tiền đồ thì tốt rồi”

Lí Cố nghe vậy thì vươn vai....hỏi Lâm Viễn “Tôi nói này, điều kiện của cậu thật ra rất tốt a, vậy sao đến giờ vẫn lẻ loi một mình?”

Lâm Viễn ngẩn người, nhăn mặt nói “Cái này....”

“Theo tôi thì, không chọn ai là lựa chọn tốt nhất” Lí Cố vuốt cằm nói “Nếu cậu muốn làm cho người khác cảm động...thì cậu hoàn toàn bị động, bế quan tỏa cảng, người ta có gõ cửa đến đau cả tay cậu cũng chưa chắc đi mở cửa”

Lâm Viễn nghe vậy thì khẽ nhú mày gật gật đầu nói “Hình như đúng là như vậy”

“Cậu không sợ cả đời như thế này sao?” Lí Cố hỏi.

Lâm Viễn lắc đầu nói “Đợi thôi”

“Vậy nếu cho cậu ở với Hạ Vũ Thiên cả đời thì sao?”

“Uhm....Nếu cứ ở chung như vừa rồi....thì cũng không khác mấy”

“Sinh hoạt vợ chồng?”

Lâm Viễn cau mày, tỏ vẻ không được.

“Làm hàng xóm?”

“Vậy thì không thành vấn đề”

“Ở cùng nhau nhưng khác phòng, giống như ở với tôi vậy?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, gật gật đầu “Vậy cũng được”

“Cậu không chán ghét hẳn?” Lí Cố cười hỏi.

Lâm Viễn tìm chỗ ngồi xuống nói “Tôi cũng đã từng nghĩ sẽ ghét anh ta, về lý thì anh ta thật đáng ghét, nhưng....hình như tôi cũng không ghét anh ta lắm”

Lí Cố bật cười, lắc lắc đầu nói “Vậy còn bé nữ hộ sĩ kia, cho cậu ở cả đời với cô ấy, cậu chịu không?”

“Oa....” Lâm Viễn nhìn hẩn “Tôi không quen”

Lí Cố nhú miệng “Vậy cậu đi làm quen một chút, xem có thể ở cùng nhau không?”

Lâm Viễn do dự một chút nói “Hay là thôi đi....không tốt lắm”

Lí Cố khoanh tay trước ngực nói “Xem ra hẳn là nên chúc mừng Hạ Vũ Thiên”

Lâm Viễn khó hiểu nhìn hẩn.

“Căn cứ theo tình huống hiện tại của cậu thì Hạ Vũ Thiên có thể gần như là người quen, bạn bè....dù sao thì cũng gần gũi hơn tôi” Lí Cố cười trả lời.

Lâm Viễn gõ gõ lên mi mắt, tinh tế cân nhắc lời Lí Cố.

Đến giữa trưa, có thời gian rảnh rỗi, Lâm Viễn lại ngẫm lại lời Lí Cố, vẫn là có chút mơ hồ.

Hạ Vũ Thiên mang cơm đến cho Lâm Viễn....Tuy chỉ là hộp đựng cơm bình thường, nhưng có thể thấy đủ cho Lâm Viễn ăn no, còn đủ cho cả phòng khám!

Lí Cố nhìn hộp cơm cười nói “Lâm Viễn, ăn thịt của người ta, không sợ người ta dụng tâm kín đáo a?”

Lâm Viễn hơi buồn bực, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra, những lời Lí Cố nói hôm nay tựa hồ đều không đơn giản?

Đang nghĩ ngợi thì nữ hộ sĩ nói “Lâm Viễn, có người tìm!”

Lâm Viễn thò đầu ra ngoài nhìn, là Tiểu dịch.

Tiểu Dịch đứng ở cửa, sắc mặt không tốt lắm, hình như đang tức giận.

“Tiểu Dịch?” Lâm Viễn đi ra hỏi “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Dịch nhìn nhìn Lâm Viễn “Dương Dương cãi nhau với tôi”

“Vì sao?” Lâm Viễn giật mình nhìn hắn, tâm nói Hắc Văn Dương cũng chịu Tiểu Dịch lên trời, sao lại cãi nhau “Có phải hiểu lầm gì không?”

“Tôi nói chuyện của anh với anh ấy, còn bảo anh trả thù Hạ Vũ Thiên, vậy là anh ấy cãi nhau với tôi” Tiểu Dịch không vui nói “Sau đó thì bỏ đi, ba ngày rồi còn chưa về”

Lâm Viễn sững sốt hỏi “Vì sao lại như vậy?” Trong lòng Lâm Viễn không biết là cảm giác gì, người ta đang tốt đẹp lại vì chuyện của mình mà cãi nhau.

“Anh ấy nói tôi không đúng, không nên khuyên anh như vậy” Tiểu Dịch oan ức nói “còn nữa, anh ấy bảo tôi còn để ý Hạ Vũ Thiên nên bỏ đi”

“Vậy còn cậu? Cậu đã nói gì?” Lâm Viễn hỏi.

“Anh ấy không để ý đến tôi, tôi còn có thể nói gì? Anh ấy tình nguyện đi thì đi, tôi cũng đi”

“Aiii, đừng xúc động a, cậu đến đây chắc chắn là muốn cứu vãn mọi chuyện, có phải là anh Dương cho rằng cậu còn để ý Hạ Vũ Thiên không?”

Sau một lúc Tiểu Dịch mới nhìn Lâm Viễn hỏi “Tôi thật đã sai rồi sao?”

Lâm Viễn sững sốt, cười cười, tìm một chỗ ngồi xuống hỏi Tiểu dịch “Kỳ thật tôi cảm thấy chuyện anh Dương để tâm là cậu còn thích Hạ Vũ Thiên”

“Tôi không thích anh ta” Tiểu dịch nói “Anh ấy ghen tuông bậy bạ vậy làm gì?”

Lâm Viễn hỏi “Vậy cuối cùng cậu có còn để ý Hạ Vũ Thiên không?”

Tiểu Dịch thành thật nói “Để ý gì chứ? Anh ta từng quen nhiều đàn ông, tôi có chút bất mãn, giờ anh ta gieo gió gặt bão, tôi muốn nhìn thấy anh ta bị báo ứng, không được sao? Còn nữa a, anh ta từng tổn thương anh, anh là bạn tôi, đứng trên phương diện bạn bè, tôi không muốn anh là kẻ bị hại a, tôi nói vậy là để anh trả thù, xả giận, còn có thể tự bảo vệ mình, có hạnh phúc riêng, vậy thì có gì sai?”

Lâm Viễn gật đầu.

“Hơn nữa!” Tiểu Dịch nói “Tại sao chỉ cần người khác có một sai lầm nho nhỏ, thậm chí còn không cố ý thì phải hối hận cả đời, còn Hạ Vũ Thiên anh ta có thể tùy tiện làm việc ác mà không phải chịu báo ứng?!”

Lâm Viễn cười hỏi “Lúc đó cậu có nói với anh Dương những lời này không?”

“Anh ấy không cho tôi cơ hội, Lâm Viễn, tôi đã chết tâm rồi, quên đi, kỳ thật là anh ấy một mực muốn cắt đứt chứ không phải tôi!” Tiểu Dịch đứng dậy nói “Tôi đến chào anh, tôi phải đi rồi”

“Aiiii, cậu đi đâu vậy a?” Lâm Viễn sốt ruột.

“Đi học, tôi sắp tốt nghiệp rồi, phải hoàn tất bài vở, tôi cũng nên tìm một chỗ để đi, cả đời này không màng đến chuyện tình cảm nữa” Nói xong Tiểu Dịch bỏ đi.

Lí Cố đứng bên cạnh nghe lén, thấy người đi rồi mới lên tiếng “Ai nha, kỳ thật cậu ấy nói cũng có lý, bạn trai ghen tuông bỏ đi, thật sự là đáng tiếc!”

Lâm Viễn lắc đầu nói “Hạ Vũ Thiên dù không gây nghiệp chương với tôi thì với người khác anh ta cũng gây không ít” Vừa nói hắn vừa lấy điện thoại gọi cho Hắc Văn Dương, thuật lại lời Tiểu Dịch, Hắc Văn Dương mới nghe được một nửa thì vội vàng lao ra khỏi phòng.

Lí Cố nhìn nhìn điện thoại, lắc đầu.

Lí Cố hỏi “Sao rồi?”

Lâm Viễn nhún nhún vai “Đại loại là Tiểu dịch sẽ diễn một màn kịch sến súa, sau đó về nhà củi khô lửa bốc, sau này thì tình cảm càng lúc càng bền chặt.....Cuộc sống con mẹ nó đúng là kịch sến súa a!”

Lí Cố mếu máo nói “Thật tốt a, tuổi trẻ thật là tốt, yêu đương không phải như vậy sao?”

Lâm Viễn cười cười nói “Uhm....yêu đương chính là như vậy”

“Hình như cậu đang nghĩ đến chuyện gì a?” Lí Cố sáp lại gần hỏi.

Lâm Viễn cười gật gật đầu nói “Đúng là có chút hiểu ra.....xem ra lần này phải cảm ơn Tiểu Dịch”

“Vậy cuối cùng cậu có báo thù Hạ Vũ Thiên không?” Lí Cố hỏi.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói “Anh ta nợ người ta, tôi cũng không cần phải trượng nghĩa, cứ để anh ta tự đi chuộc lỗi, bồi thường, còn phần anh ta nợ thôi, thật ra có thể quên đi.....Tôi không thể nhận vợ vào mình, ít nhất còn có thể làm chủ mọi chuyện, trước đây tôi để ý Hạ Vũ Thiên như vậy, kỳ thật là cũng vì để tâm đến tình cảm của người khác, rồi một nùi”

“Vậy bây giờ đã rõ ràng?” Lí Cố hỏi.

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu “Cơ bản thì đã rõ”

“Vậy tôi hỏi giúp Hạ Vũ Thiên một câu” Lí Cố hỏi “Hắn có cơ hội không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ nói “Còn tùy, tính toán mọi chuyện với anh ta xong, chỉ cần làm tôi có cảm xúc là được”

59. Chương 59

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Viễn bắt đầu trở nên bình thản hơn, cũng không còn xấu hổ trước Hạ Vũ Thiên nữa, cứ an ổn chung sống, vì vậy, cuộc sống trở lại quy củ, đồng thời cũng rất đơn giản, không hề có tình cảm nào mãnh liệt.

Hạ Vũ Thiên ngày ngày đến đón Chip bông, nhân tiện đi cùng Lâm Viễn đến phòng khám, giữa trưa lại đến ăn cơm cùng nhau, chiều đón về....quanh đi quanh lại, một tháng trôi qua.

Lâm Viễn vẫn vững như Thái sơn, mà Hạ Vũ Thiên lại càng mê đắm.

Đây có lẽ là tình yêu đúng không? Hạ Vũ Thiên cả ngày nhớ mong, ngày đó hắn khổ sở chờ đợi lâu như vậy, sau khi Lâm Viễn sống lại, đó phải chăng là tình yêu?

Hạ Vũ Thiên vội lắc đầu....Đây tuyệt đối không phải gã, gã sẽ không cho phép tình yêu của mình tầm thường, nhàn hạ qua ngày như bao người khác.

Một chiều, gần phòng khám Lí Cố xảy ra một vụ tai nạn giao thông, vậy nên trong phòng khám lập tức có rất nhiều người tụ tập, Lâm Viễn tất bật với công việc, lúc Hạ Vũ Thiên đến thì thấy rất nhiều người ra ra vào vào, người lo lắng, kẻ chờ đợi, gã dắt Chip bông đứng đợi ở cửa, nhíu mày.

Trong sảnh đều là người bệnh, nặng có, nhẹ có, có người còn thân thiết hỏi Hạ Vũ Thiên “Anh có phải người nhà không?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu bước vào, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy người ra kẻ vào, từ trong phòng phẫu thuật đưa ra rất nhiều bông thấm máu và đồ dùng giải phẫu, không hiểu sao lại thấy buồn nôn....Vì sao gã và Lâm Viễn lại phải ở đây?

Đúng lúc này, bên trong đột nhiên lại nháo nhào.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại, một người đàn ông trung niên đang hét đổ mọi thứ trên bàn, hình như đang rất điên tiết, hắn gào thét vào trong phòng mổ “Giết người phải đền mạng, lúc tôi mang người đến rõ ràng là còn sống, các anh là bác sĩ mà lại hại chết hắn!”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, người đàn ông kia đang cầm một con dao hươu qua hươu lại, viên hộ sĩ sợ đến mức gào thét chói tai, đám người nhà bệnh thân cũng tản ra.

Mà người đàn ông kia nhắm đến, chính là Lâm Viễn.

Lâm Viễn mặc áo blouse trắng, trên tay dính đầy máu, nhú mày nhìn người đàn ông, vô cùng bình tĩnh nói “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, nhưng anh cũng không cần cản trở việc điều trị của những người khác”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, Lâm Viễn vốn là kẻ vô cùng lương thiện, sao lại có thể lạnh lùng trước chuyện sống chết của người khác, có thể chỉ lúc hắn giải phẫu mới có thể nhận rõ chuyện này chăng? Hạ Vũ Thiên ý thức được người đàn ông kia có thể sẽ uy hiếp Lâm Viễn nên đi vào.

Người kia dường như đã mất kiểm soát, hắn cầm dao chìa về phía Lâm Viễn “Mày là tên bác sĩ thối, tao cho mày đi đền mạng!” Nói xong thì nhào vào Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên hơi kinh hãi, trong lúc gã đang định vào can ngăn thì Lâm Viễn đã né được đường dao của người kia, vì dùng sức quá lớn nên người đàn ông kia đập thẳng mặt vào tường, đồng thời còn bị dao cắt không nhẹ, đầu đầy máu tươi nhưng vẫn không dừng lại, dường như muốn nhặt dao lên liều mạng với Lâm Viễn.

Lâm Viễn lạnh tay lạnh mắt đá phăng con dao đi, nói với đám người nhà bệnh nhân “Đến cản anh ta lại, đừng cản trở tôi cứu người!”

Đám người liếc mắt nhìn nhau rồi vội đến kéo người đàn ông kia ra....Mà hiển nhiên, người đàn ông kia cũng không có ý giết Lâm Viễn. Gã ngồi xồm trên đất gào khóc....Thì ra, người vừa chết là con trai ông, mới hơn mười tuổi.

Một người thân đứng bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu nói “Aiiii....kẻ đáng chết thì không chết, người không nên chết thì lại chết”

Hạ Vũ Thiên có chút khó hiểu xoay mặt nhìn người kia, hỏi “Là ý gì?”

Người nọ nhìn Hạ Vũ Thiên trả lời “Anh không biết sao? Ông ta là người lái xe, ông ta điên như vậy vì áy náy đó, nếu không phải anh ta đi ẩu thì có lẽ đã không xảy ra chuyện”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, quay đầu nhìn, Lâm Viễn liếc nhìn người đàn ông kia một cái rồi xoay người vào phòng phẫu thuật, ánh mắt lộ rõ vẻ thương hại....Loại ánh mắt này Hạ Vũ Thiên đã từng thấy rất nhiều lần, gã đột nhiên lại không hiểu, Lâm Viễn từng dùng ánh mắt đó nhìn gã, gã có chỗ nào đáng để Lâm Viễn thương hại sao?

Mấy hộ sĩ tiếp tục bận rộn, một lúc sau thì rất nhiều cảnh sát đến.

Hạ Vũ Thiên đi ra cửa, đột nhiên nghĩ, làm bác sĩ đúng thật là phải từ bỏ tình cảm cá nhân, Lâm Viễn và Lí Cổ giống nhau, đều là những bác sĩ rất xuất sắc. Bác sĩ làm việc ở phòng cấp cứu phải đối mặt với nhiều vấn đề, rất nhiều lúc phải gặp nguy hiểm hoặc sinh lý tử biệt, phải có tâm thật cứng cỏi, còn phải lạnh lùng.....Ngày xưa Lâm Viễn cũng từng nhiều lần đối mặt với nguy hiểm nhưng đều có thể thoát hiểm dễ dàng có lẽ cũng vì lí do này chăng?

Hạ Vũ Thiên đến ngồi ở băng ghế gần cửa, nghĩ ngợi mông lung, Chíp bông vẫn bên cạnh.....Gã tiếp tục suy nghĩ Lâm Viễn thương hại mình ở điểm nào?

Cứ như vậy đến khi bệnh viện lên đèn, người đi ngoài đường thưa thớt dần, đám người trong bệnh viện cũng tản đi, tất cả sự ồn ào náo nhiệt biến mất, bỗng nhiên Chíp bông vẫy đuôi liên tục.

Hạ Vũ Thiên nghe có người hỏi gã “Nhìn anh có vẻ còn u buồn hơn người nhà người chết”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu, Lâm Viễn hai tay để sau đầu, cúi xuống nhìn gã, nụ cười thản nhiên bên môi, còn có một ít mệt mỏi.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mày, gã chưa bao giờ thấy Lâm Viễn mệt mỏi. Gã đứng lên, cúi đầu nhìn xuống Lâm Viễn.

Hạ Vũ Thiên phát hiện, nhìn từ dưới lên so với nhìn từ trên xuống thì kém xa.

Nhìn từ dưới có thể thấy rất nhiều biểu cảm ẩn chứa nơi khóe miệng Lâm Viễn, còn nhìn từ phía trên thì tất cả đều ẩn sau hàng mi với mái tóc đen tuyền.

“Đi ăn cơm hả?” Lâm Viễn hỏi “Tôi đói chết mất”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, hai người sóng vai đi ra xe “Ăn gì đây?”

“Không biết a” Lâm Viễn duỗi tay duỗi chân nói “Mệt chết”

“Chúng ta về nhà đi, em muốn ăn gì để anh bảo A Thường mua cho em?”

Lâm Viễn hơi gật đầu, cười hì hì nói “Tốt! Lâu rồi tôi cũng quên bếng mất anh Thường!”

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn vào xe, sau khi khởi động máy, gã đột nhiên gọi “Lâm Viễn”

“Gì?” Lâm Viễn nhìn gã.

“Chúng ta rời khỏi nơi này đi?”

“Đi đâu?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi.

“Đến nhà anh” Hạ Vũ Thiên trả lời.

Lâm Viễn lắc đầu.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục lái xe nói “Vậy đêm nay anh ngủ ở nhà em”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ “Không tiện lắm, còn có Lí Cố”

“Hôm nay Lí Cố không về, hôm trước hắn bảo mấy hôm nay đều đóng chốt ở tiệm ăn đêm chờ tái ngộ nhân tình”

Lâm Viễn hơi vô lực nói “Anh thật nắm rõ tình hình a”

“Anh không muốn cứ tiếp tục như thế này” Hạ Vũ Thiên dừng xe nói với Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhìn gã hỏi “Vậy anh muốn như thế nào?”

Hạ Vũ Thiên cũng không rõ mình muốn gì. Lâm Viễn nói “Vậy để tôi nói thay cho anh.....anh đã quen với việc mọi người chuyển động xung quanh mình, chưa từng quen với việc phải thích nghi với cuộc sống của người khác đúng không?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhúm mày.

Lâm Viễn mỉm cười “Không khéo tôi cũng như vậy”

Hạ Vũ Thiên nhìn hắn.

Lâm Viễn lắc lắc đầu nói “Hạ Vũ Thiên, anh vẫn chưa hiểu rõ sao?”

Hạ Vũ Thiên nói với Lâm Viễn “Chưa rõ chuyện gì?”

Lâm Viễn cười cười “Tôi cũng không rõ lắm, tôi cứ tưởng anh đã sớm hiểu ra rồi”

Hạ Vũ Thiên nhúm mày.

Lâm Viễn nhìn thấy trước mắt đã là nhà mình nên mở cửa xe, dắt Chíp bông nói “Ngày mai gặp lại”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn băng qua đường đi vào nhà.

Gã lại thở dài thật lâu, có chút nản lòng, cứ như vậy ngồi trong xe lấy điện thoại.

“Này?” Sau một lúc lâu mới có người tiếp máy, một giọng nữ vang lên “Hạ

Vũ Thiên, nghe nói anh tìm được Lâm Viễn rồi, thật sự chúc mừng a!”

Hạ Vũ Thiên có chút ử rữ hỏi “Cuối cùng thì tôi đã không hiểu cái gì?”

Đầu dây bên kia ngẩn người, sau đó hỏi lại “Cái gì a?”

Hạ Vũ Thiên giãng giải “Bây giờ chúng tôi không có chút tiến triển nào, một chút cũng không, còn không bằng thời gian nhớ nhung khi trước, lúc đó tình cảm rất mãnh liệt, suy cho cùng là vì cái gì?”

Bên kia đại dương, trong một căn phòng xa hoa, Tần Dụ cầm ly rượu nghe điện thoại, sau một lúc lâu nàng mới có phản ứng, cười lắc đầu “Hạ Vũ Thiên, anh lại tiếp tục hồ đồ à?”

“Có ý gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

Tần Dụ thở dài nói “Anh với cậu ấy sống chung như thế nào?”

Hạ Vũ Thiên kể lại chuyện một tháng vừa qua.

“Ha ha ha....” Tần Dụ nghe xong cười lớn mừng rỡ, cười đến ngắc ngứ, khó thở, sau đó mới nói “Hạ Vũ Thiên.....anh, anh con mẹ nó thật là bi kịch a!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày “Đừng học cách nói chuyện của Lâm Viễn được không?”

Tần Dụ sau khi cười đủ mới nói “Anh phải theo đuổi cậu ta làm gì a? Anh theo cậu ta, cậu ta không phải là một ly nước sôi sao? Anh lấy một cốc nước sôi đặt bên cạnh một ly rượu, hy vọng ly nước kia sẽ biến thành rượu, anh đợi đến khi trái đất diệt vong hả?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, dường như gã đã hiểu, nhưng cũng dường như rất mơ hồ.

“Rất đơn giản, anh đem nước đổ vào rượu, vậy thì nước sẽ biến thành rượu, anh đem nước đổ vào rượu, rượu không thể biến thành nước, hiểu chưa Hạ Vũ Thiên? Anh là Hạ Vũ Thiên, anh cho dù có muốn trở thành Lâm Viễn cũng không thể làm được....Lâm Viễn đang đợi, chính cậu ấy cũng không biết mình đợi gì, đợi anh cho cậu ấy một câu trả lời, nếu anh không giữ lấy, có thể sẽ không bao giờ đến được với nhau”

Hạ Vũ Thiên cầm điện thoại đến xuất thần.

“Đúng rồi” Tần Dụ đột nhiên nhớ ra, nói với Hạ Vũ Thiên “Tôi nghe nói hình như Tôn Lâm về nước, mấy hôm nay anh cẩn thận một chút, tên nhóc này phỏng chừng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu”

Hạ Vũ Thiên sững sốt hỏi “Hắn biết Lâm Viễn không chết?”

“.....Ách, cái này thì tôi không rõ lắm, nhưng mà đến tôi cũng biết Lâm Viễn không chết....”.Tần Dụ chưa nói xong Hạ Vũ Thiên đã ngắt điện thoại....Đang nghĩ ngợi bỗng nhiên gã thấy Chíp bông chạy lại, gọi gã.

Hạ Vũ Thiên sững sốt, mở cửa xe....Một chiếc xe màu đen có rèm che vừa đi khỏi khu nhà Lâm Viễn, đi nhanh về phía quốc lộ, Chíp bông nhìn theo chiếc xe sữa vang.

Hạ Vũ Thiên khởi động xe đuổi theo.

Chíp bông lập tức vọt vào xe, Hạ Vũ Thiên đóng cửa, đuổi theo chiếc xe kia, vừa đi vừa gọi điện thoại cho A Thường, bảo hắn lập tức tìm người đến.

A Thường vừa mua thức ăn cho Lâm Viễn xong, đang trên đường đến, hắn vội vàng vứt thức ăn lái xe đuổi theo, không quên gọi điện thoại.....

Lí Cố đang ở quán bar ngắm một đám mỹ nam trước mặt, vừa ngắm vừa cân nhắc có nên làm theo lời Lâm Viễn đổi khẩu vị không? Đang phiền nào thì điện thoại reo....Người gọi tất nhiên là A Thường.

Lí Cố nhú mày, trong lòng có dự cảm không tốt, vừa nghe xong thì mắng chửi ngay “Mẹ nó, đám đến nhà tôi bắt người? Tiểu Viễn Viễn, lão tử đi tìm người, đi cứu người!”

Lí Cố vừa mới dứt lời chuẩn bị chạy đi thì bị người giữ lại.

“Chuyện gì?” Lí Cố quay đầu lại, thấy người trước mắt thì hết hồn, thiếu chút nữa cảm rơi xuống đất.

“Anh nói Tiểu Viễn Viễn? Lâm Viễn?” Người kia hỏi.

“Ách....Đúng vậy” Lí Cố gật đầu nói “Chuyện này, không ai nói cho anh biết cậu ấy chưa chết sao?”

Người nọ nhú mày hỏi “Ai bắt cậu ấy?”

“Nghe nói là Tôn Lâm” Lí Cố nói “Cũng chưa chắc, Hạ Vũ Thiên đang đuổi theo”

Người nọ thả Lí Cố ra, bước nhanh ra cửa.

Sau đó Lí Cố thấy Tiểu Thụy đang mang vali đi đến nói “Gấp cái gì, không phải là muốn nói với hần chuyện này sao” Nói xong thì đuổi theo.

Lí Cố nhìn trái nhìn phải, kích động chạy theo nói “Mọi người đều đến đông đủ, có trò hay để xem rồi!”

.....

Ôi cuộc đời, lắm lũi lắm đến chương 59 mới biết truyện này sắp ra sách ời! Ôi cuộc đời.....

60. Chương 60

Lâm Viễn nhìn thấy người lái xe cũng có chút há mồm hốc miệng hỏi “Sao lại là anh.....”

Người nọ cười lạnh nói “Đám người Hạ Vũ Thiên hần là đang đuổi theo Tôn Lâm”

Lâm Viễn thở dài hỏi “Anh lấy oán trả ơn?”

Người nọ ngắc người nói “Tôi sẽ không giết cậu, tôi chỉ muốn đánh lạc hướng mọi người, quyết đấu tay đôi với Hạ Vũ Thiên”

“Quyết đấu?” Lâm Viễn dở khóc dở cười nói ” Anh vẫn là không nên kiếm chuyện với Hạ Vũ Thiên”

“Ít nói nhảm!” Người lái xe quay đầu lại, vẻ ngoài dường như đã thành thục hơn một năm trước.

Lâm Viễn đưa tay chống cằm suy nghĩ....làm sao để báo với Hạ Vũ Thiên.

Ở bên kia, Hạ Vũ Thiên cùng một đám người đuổi theo chiếc xe có rèm che đến bến tàu.

Mọi người xuống xe, chiếc xe màu đen có rèm che đang đậu trước mặt.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày.....đang chuẩn bị đến gần thì nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát.

Không lâu sau xe cảnh sát đến, dừng trước mặt Hạ Vũ Thiên.

Một viên cảnh sát xuống xe đến nhìn Hạ Vũ Thiên “Giám đốc Hạ, có người báo bị xã hội đen truy đuổi”

Đồng thời hiếc xe màu đen có rèm che mở cửa, Tôn Lâm tao nhã bước xuống nói “Ngài cảnh sát....may mà ngài đến rồi, tôi quả thật rất hoảng sợ”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, mơ hồ hiểu ra đã trúng kế diệu hổ ly sơn.....

Viễn cảnh sát là kẻ lão luyện, cũng biết rõ ân oán của Hạ Vũ Thiên và tôn Lâm. Từ sau khi Tôn gia sụp đổ, Hạ Vũ Thiên dường như cũng từ từ hoàn lương, vậy nên trị an đạo gần đây vô cùng tốt.

Nhóm cảnh sát thấy Tôn Lâm xuất hiện thì phỏng đoán Tôn Lâm quay lại báo thù.

Viên cảnh sát dẫn đầu đám người cũng có chút giao tình với Hạ Vũ Thiên đi đến chỉ đám người đi cùng Hạ Vũ Thiên hỏi “Hạ tiên sinh, anh có quen những người này?”

Hạ Vũ Thiên không lên tiếng, thủ hạ của gã cũng lắc đầu, A Thường nói “Không biết”

Tôn Lâm cười lạnh “Ai chẳng biết anh Thường là trợ thủ đắc lực của Hạ tiên sinh?”

A Thường chớp mi nói “Đã không còn hợp tác lâu rồi, hôm nay chính là tôi đến tìm hần tính sổ”

Hạ Vũ Thiên đã rõ ràng mọi chuyện, nói với cảnh sát “Ngài cảnh sát, không khéo người bị đuổi theo là tôi, tôi có thể đi được chưa? Tôi còn có việc quan trọng phải làm”

Viên cảnh sát gật đầu “Cẩn thận một chút a”

Hạ Vũ Thiên lên xe, A Thường nhìn Tôn Lâm nói “Tôn tiên sinh, hiểu lầm rồi, người chúng tôi muốn đối phó là Hạ Vũ Thiên, sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Tôn Lâm khẽ nhíu mày cười cười nhìn viên cảnh sát “Ngài cảnh sát, tôi có thể đi được chưa?”

Viên cảnh sát cũng gật đầu “Cẩn thận một chút a”

Sau khi Tôn Lâm đi rồi viên cảnh sát mới hỏi A Thường “Anh Thường, chuyện gì vậy?”

A Thường cho người đi trước theo dõi Tôn Lâm, rồi mới nói với viên cảnh sát “Tôn Lâm trở lại chắc sẽ dậy nên chút sáng gió, chúng tôi sẽ tận lực dẹp yên chuyện này”

“Uhm” Viên cảnh sát gật gù đầu nói “Đừng phạm pháp là được, tìm cách khoan dung độ lượng một chút đi”

A Thường cười khỏ nói “Ông chủ của chúng tôi bây giờ rất lương thiện, còn chưa đủ sao?”

Cảnh sát cười cười, A Thường cùng đám người rời đi.

Hạ Vũ Thiên đi một mình, gã gọi điện cho Lâm Viễn.

Điện thoại Lâm Viễn đổ chuông, là Hạ Vũ Thiên gọi.

Người lái xe đưa tay ra “Đưa tôi”

Lâm Viễn không phản kháng, đưa điện thoại cho hắn.

Người nọ nhận điện thoại “Alô”

“..... “Sau khi nghe được giọng nói kia, Hạ Vũ Thiên sửng sốt mất một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng “Triệu Nhân?”

“Ha ha ha” Lái xe cười vang lên nói “Lợi hại a, Hạ Vũ Thiên, vai diễn nhỏ bé như tôi thế nào lại khiến anh hao tổn tâm trí nhớ kỹ vậy a?!”

“Cậu muốn gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Tôi muốn anh chết” Triệu Nhân trả lời trực tiếp vào vấn đề.

“Lâm Viễn đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Trong xe tôi, làm theo lời tôi, bằng không cả đời này anh đừng mơ gặp lại hắn”

“Được, cho tôi nghe tiếng cậu ấy một chút”

Triệu Nhân trả điện thoại lại cho Lâm Viễn, bọn họ đã đến vùng ngoại thành, bốn phía tối đen như mực, Lâm Viễn không biết bọn họ đang ở đâu.

Lâm Viễn nhận điện thoại “Alô”

“Không sao chứ?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Uhm” Lâm Viễn hơi gật đầu hỏi “Chíp bông đâu?”

“Bên cạnh anh, nó chạy tới gọi anh, nhưng anh lại bị Tôn Lâm dẫn đi”

“Uhm, anh cẩn thận một chút”

“Anh biết rồi, đưa điện thoại lại cho Triệu Nhân đi” Hạ Vũ Thiên vừa nói chuyện vừa lấy bộ đàm gọi A Thường....“Triệu Nhân, cậu muốn tôi làm gì?”

.....

“Triệu Nhân?”

Lí Cổ nghe điện thoại của A Thường thì khẽ nhú mày nói “Tôn Lâm cũng thông đồng với tên nhãi kia?”

Tống Hi có chút sốt ruột “Đến tột cùng là Lâm Viễn ở đâu?”

“Chưa biết” A Thường cúp điện thoại, người hắn phái đi điều tra cũng gọi điện thoại đến.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục đoạn đối thoại “Cậu nói đi, tôi phải làm gì? Tiền hay mạng?”

“Tôi hứng thú với mạng anh hơn” Triệu Nhân nói “Sáng mai, một mình đến bến tàu thành Đông”

“Đến bến tàu rồi sao nữa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Đến lúc đó tôi sẽ nói cho anh biết” Triệu Nhân cúp máy, trả điện thoại lại cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhận lại điện thoại, thở dài, có chút bất đắc dĩ, vừa mới có một ngày bận rộn, cơm trưa còn chưa kịp ăn, sớm biết đã đi ăn ngoài với Hạ Vũ Thiên rồi mới về nhà, ít ra cũng không phải chịu đói.

Thấy Triệu Nhân không có tí ý định dừng xe, Lâm Viễn vừa mệt vừa đói nên quyết định nằm dài trên ghế sau ngủ!

Lâm Viễn không biết mình ngủ được bao lâu thì bỗng nhiên có cảm giác mình được đặt ở một nơi rất mềm mại thoải mái.

Hắn chậm rãi mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường, Triệu Nhân đang ngồi bên cạnh hút thuốc.

Lâm Viễn mở to mắt nhìn hắn.

Triệu Nhân nói “Ngủ đi, đừng nhìn”

Lâm Viễn hỏi “Có gì ăn không a?”

Triệu Nhân ngẩn người, nhìn Lâm Viễn, hơi giật mình.

“Tôi đói quá, hôm nay bệnh viện bận quá, từ trưa đến giờ chưa ăn gì”

Triệu Nhân khẽ nhíu mày, đến lục tủ lạnh....Lâm Viễn bây giờ mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng khá đơn giản, chỉ có một giường, một chiếc bàn vuông đặt một chiếc lò vi sóng, cạnh đó là tủ lạnh, trên tủ lạnh có một chiếc balo nhỏ....Ngoài ra còn vài tờ tạp chí.

“Mì ăn liền được không?” Triệu Nhân hỏi.

“Được a!” Lâm Viễn tươi tỉnh, chạy lại, trong tủ lạnh còn có trứng chút với chân giò hun khói, tâm trạng hắn tốt hẳn lên, bắt đầu bỏ nước vào lò vi sóng.

“Anh có muốn ăn không?”

Triệu Nhân tiếp tục hút thuốc không trả lời.

“Đây là nhà của ai a?” Lâm Viễn hỏi “Sao anh lại ở đây?”

Triệu Nhân nhún nhún vai nói “Mới thuê, hình như trước đây từng có người ở, vật dụng chắc là của người đó”

“Vậy a?” Lâm Viễn kiểm tra trứng nói “Uhm...may mà chưa hỏng”

Nước sôi rất nhanh, Lâm Viễn bỏ mì vào sau đó hỏi Triệu Nhân “Anh ăn không a?”

Triệu Nhân lắc lắc đầu, im lặng.

Lâm Viễn trả trứng cút với chân giò vào, thấy có dưa nhưng không có chén....Lâm Viễn cứ như vậy ăn.

Bỗng nhiên có tiếng mở cửa.

Lâm Viễn vẫn tiếp tục cầm mặt ăn, Triệu Nhân hình như hơi nôn nóng, nhìn chằm chằm ngoài cửa.....

Cửa mở....Người đi vào là Tôn Lâm.

Triệu Nhân nhẹ nhõm thở ra.

Tôn Lâm đưa mắt nhìn....Lâm Viễn đang cầm mặt ăn, Triệu Nhân ngồi bên cạnh hút thuốc.

Lâm Viễn thấy Tôn Lâm đến thì cúi mặt ăn, không nói lời nào, tâm nói....Vẫn là tiếp tục ăn thôi, không tí nữa hắn nhớ lại chuyện xưa, trực tiếp băm mình ra báo thù cho ông nội thì toi!

Tôn Lâm đóng cửa đi vào, đặt một túi nhựa trước mặt nói “Đừng ăn cái đó nữa, tôi mua cái này cho cậu”

Lâm Viễn sững sốt, Tôn Lâm mang cho hắn cơm, thịt nướng xiên với vài món ăn nữa: cá hấp thủy, trứng chưng cà chua, bao tử xào cay với canh gà.

Lâm Viễn nhìn Tôn Lâm.

Triệu Nhân tránh sang một bên, đến ngồi cạnh cửa sổ, hẩn vén màn nhìn đăm đăm vào màn đêm bên ngoài, để yên cho hai người nói chuyện.

Lâm Viễn rất thực dụng, chuẩn bị ăn cơm canh!

Tôn Lâm hình như cũng chưa ăn nên ngồi xuống ăn cùng.

Lâm Viễn thành thật, chuyên tâm ăn, không nói lời nào, đợi Tôn Lâm ăn no sẽ xử lý mình.

Tôn Lâm gấp thức ăn cho hẩn.

Lâm Viễn cảm thấy có chút bất hợp lý, hẩn ngẩng đầu nhìn, Tôn Lâm một tay chống cằm, mỉm cười nhìn hẩn.

“Khụ khụ....” Lâm Viễn sắc canh, ho khan—Hại chết hẩn!

Tôn Lâm lắc lắc đầu nói “Đừng vội”

Lâm Viễn nghe giọng điệu Tôn Lâm có vẻ sẽ không lấy mạng hẩn nên hoài nghi nhìn Tôn Lâm.

Tôn Lâm cũng nhìn Lâm Viễn hỏi “Năm vừa rồi sống thế nào?”

“Cũng bình thường” Lâm Viễn không dám nói sự thật là rất thích thú a....chỉ sợ Tôn Lâm nghe xong sẽ nổi bão.

“Nghe tin cậu không chết tôi thật rất giật mình” Tôn Lâm cười cười “Sao lại trở lại bên cạnh Hạ Vũ Thiên?”

“Không phải....là bị phát hiện”

Tôn Lâm hiểu ra gật đầu nói “Quả nhiên a”

Lâm Viễn ăn no thì đặt đũa xuống nhìn nhìn Tôn Lâm.

Tôn Lâm theo dõi hẩn một lúc mới nói “Cậu không chết thì tốt rồi, con còn nghĩ cậu đã bị nổ chết, khổ sở rất lâu”

Lâm Viễn tâm nói—không phải chứ? Sao lại đồng tình như vậy a? Hẩn cũng không có tâm trí đi suy đoán Tôn Lâm nói thật hay đùa, nghĩ lại....Lâm Viễn đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái....Bản thân hẩn dường như thường không để tâm chuyện người khác lừa hẩn, nhưng Hạ Vũ Thiên thì....

Thấy Lâm Viễn có vẻ thấp thỏm, Tôn Lâm đột nhiên hỏi “Cậu có muốn hoàn toàn thoát khỏi Hạ Vũ Thiên?”

Lâm Viễn giương mắt nhìn Tôn Lâm hỏi “Làm sao thoát khỏi?”

Tôn Lâm cười cười, nhưng nụ cười âm trầm nói không nên lời, hẩn chậm rãi hé môi phun ra mấy chữ “Hạ Vũ Thiên chết, cậu sẽ được giải phóng hoàn toàn”

61. Chương 61

Lâm Viễn nhìn Tôn Lâm không biết hẩn nói đùa hay nói thật, trán lấm tấm mồ hôi, Lâm Viễn cảm thấy tay chân rã rời....mỗi câu nói của Tôn Lâm đều làm hẩn cảm thấy con người này thật đáng sợ.

Lâm Viễn có chút không tin, hẩn vẫn nhớ một Tôn Lâm đã từng chơi bóng rổ với hẩn, nhưng bây giờ....chuyện gì đã khiến cho Tôn Lâm hoàn toàn thay đổi? Hận thù? Hay đây mới là bản tính của hẩn?

Tôn Lâm cũng chăm chú quan sát nét mặt Lâm Viễn, dường như đang tự vấn gì đó nên lên tiếng “Nếu không có cách nào giết Hạ Vũ Thiên....thì tôi sẽ giết cậu”

Lâm Viễn sửng sốt, mở to mắt nhìn.

Tôn Lâm thần nhiên nói “Chỉ cần có thể làm cho hẩn khôn khổ, chuyện gì tôi cũng có thể làm”

Lâm Viễn nhìn Triệu Nhân đang ngồi bên cửa sổ, khóe miệng nhếch lên, về mặt âm trầm nói không nên lời.

Cuối cùng Lâm Viễn cũng hiểu ra, hắn vẫn cho rằng mình biết rõ bản chất hai người này, nhưng bây giờ mới phát hiện ra.....sự uy hiếp của hai người này còn hơn cả Hạ Vũ Thiên, bọn họ thật sự đã gần như trở thành quỷ.

Lâm Viễn tất nhiên sẽ không thuận theo bọn họ, hắn hỏi Tôn Lâm “Sát hại Hạ Vũ Thiên....không phải là phạm pháp sao?”

“Cậu sợ cái gì?” Tôn Lâm nhếch miệng cười cười “Người ra tay là bọn tôi, cậu chỉ cần hỗ trợ mang người đến đây là được rồi”

Lâm Viễn do dự một chút hỏi “VẬY....các anh chuẩn bị thực hiện như thế nào?”

Tôn Lâm cười nói “Rất đơn giản, ngày mai....”

Sau đó Tôn Lâm nói sơ qua kế hoạch ngày mai với Lâm Viễn rồi đi ngủ.

Lâm Viễn nằm trên giường, một tay bị trói ở đầu giường để tránh chuyện chạy trốn, Tôn Lâm với Triệu Nhân thay phiên nhau canh gác.

Lâm Viễn nhắm mắt lại, tận lực im lặng giả vờ ngủ....Trong lòng lại suy nghĩ những lời của Tôn Lâm có thể tin tưởng được bao nhiêu? Hắn hoàn toàn tin tưởng mình nên cho mình hợp tác, hay là một mưu kế khác để hại chết Hạ Vũ Thiên?

Lâm Viễn không thể xoay người, cũng không được lăn lộn nên cứ nằm im như vậy....bất tri bất giác ngủ lúc nào không hay.

“Lâm Viễn!”

Không biết ngủ được bao lâu thì có người gọi hắn dậy, Lâm Viễn mơ mơ màng màng nhìn thấy một người mặc đồ đen....hắn liền nghĩ đến Hạ Vũ Thiên.....nhưng khi mở mắt ra thì lại là Tôn Lâm.

“Dậy nhanh nào, đến lúc rồi” Tôn Lâm nói.

“Uhm....” Lâm Viễn chậm rãi ngồi dậy, bên ngoài mới tờ mờ sáng, hắn bị bọn Tôn Lâm mang ra đến một nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại thành.

Lâm Viễn bị trói, nhìn quanh bốn phía, có chút khó hiểu hỏi “Không phải ở bến tàu sao?”

Tôn Lâm cười nói “Tôi không ngốc đến mức thông báo chỗ cho Hạ Vũ Thiên mai phục” Nói xong hắn lấy điện thoại ra gọi....

Đầu tiên, hắn áp điện thoại vào tai Lâm Viễn.

Lâm Viễn thấy Tôn Lâm nhìn nên hơi do dự một chút....đầu dây bên kia, giọng Hạ Vũ Thiên vang lên “Lâm Viễn? Không sao chứ?”

Lâm Viễn hơi gật đầu “Uhm....ổn”

“Anh đến cứu em ngay”

“Uhm....anh cẩn thận” Lâm Viễn nói xong thì Tôn Lâm cắt điện thoại, trên mặt bất động thanh sắc.

Lâm Viễn hỏi hắn “Tôn Lâm.....chuyện tối hôm qua, cứ như vậy?”

“Đúng vậy?” Tôn Lâm gật đầu nói “Chúng tôi ở đây chặn mọi người lại, cậu mang Hạ Vũ Thiên đến khu vực cấm, sẽ có người xử hắn”

“Ai a?” Lâm Viễn tò mò hỏi, Tôn Lâm cười nói “Chuyện này cậu không cần lo, tôi còn muốn bàn một ít điều kiện với Hạ Vũ Thiên trước đã, đến lúc đó cậu sẽ biết” Tôn Lâm cho Lâm Viễn uống một ít nước.

....Rất nhanh, kim đồng hồ nhích về hướng 8h....Một chiếc xe màu đen chậm rãi tiến vào bên trong nhà xưởng, chỉ duy nhất một chiếc.

Không lâu sau, Hạ Vũ Thiên đi ra, vẫn là Âu phục như cũ....Chỉ là tóc hơi rối một chút, Lâm Viễn hơi nhíu mày, hắn có thể nhận ra tối qua gã không ngủ.

Hạ Vũ Thiên xuống xe, nhìn thấy Tôn Lâm đang chĩa súng vào Lâm Viễn, Triệu Nhân đứng bên cạnh.

Đầu tiên, gã nhìn Lâm viễn, thấy không có việc gì rồi mới hỏi Tôn Lâm “Cậu muốn thế nào?”

“Rất đơn giản” Tôn Lâm nói “Tôi với anh thỏa thuận một ít điều kiện”

“Nói đi”

“Trả lại những thứ anh đã cướp của Tôn gia” Tôn Lâm nói ngắn gọn.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mồm trả lời “Tôn gia các cậu cũng không có quá nhiều thứ, năm đó tôi cũng không tiếp quản việc kinh doanh của các cậu, Tôn lão trước khi chết thì cũng đã gần đất xa trời, lại muốn tự mình thực hiện vở diễn cuối cùng nên trước đó đã sang tên tất cả tài sản sang cho cậu, bất động sản với xe cộ phần lớn là do người Tôn gia quản lý”

“Bây giờ đã không phải là người của Tôn gia!” Tôn Lâm tựa hồ có chút oán giận.

Hạ Vũ Thiên chớp mi, hiểu ra——Người đang quản lý Tôn gia là một người anh em của Tôn Lâm, thái độ làm người cũng không tệ lắm, kinh doanh đang hoàng. Địa bàn của Tôn lão đều bị gã lấy hết, bây giờ đã không còn chỗ cho xã hội đen, vậy nên chuyện kinh doanh đang hoàng vẫn tốt hơn, ai lại muốn nhận cái xú danh xã hội đen để rồi một ngày nào đó bị bắn chết?

Tôn Lâm không thể nào quên chuyện báo thù cho Tôn lão, vậy nên người nhà họ Tôn nhất định sẽ tận lực ngăn cản, hay nói cách khác, trừ tiền của Tôn Lão cho riêng hắn thì bây giờ Tôn Lâm chỉ còn hai bàn tay trắng.

Hạ Vũ Thiên thấy Tôn Lâm bắt đầu kích động nên lên tiếng “Địa bàn của Tôn gia vẫn ở đó, cậu có thể tự mình chém giết, không cần tôi dạy cậu phải làm thế nào chứ?”

Tôn Lâm cười lạnh nói “Cái này không cần anh quan tâm, Hạ Vũ Thiên, giao danh sách cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhú mồm “Danh sách đã bị hủy”

“Tôi không tin anh không giữ một bản!” Tôn Lâm lạnh lùng nói.

Hạ Vũ Thiên cười cười, có chút bất đắc dĩ “Tôn Lâm, tôi không phải là cậu”

Lâm Viễn gào thét ở trong lòng——Nói cho cùng a.....có phải không kích hắn thì sẽ tốt hơn đúng không? Tôi còn ở trong tay hắn a!

Sắc mặt Tôn Lâm lập tức trở nên khó coi, Lâm Viễn kêu khổ, tâm nói.....xong rồi, xong rồi, nổi bão rồi!

Tôn Lâm chĩa súng vào Lâm Viễn nói “Hạ Vũ Thiên, anh còn kiêu ngạo như vậy? Không sợ tôi giết hắn sao?”

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc nói “Không sợ”

Mẹ nó! Lâm Viễn nổi đóa, hay cho một tên Hạ Vũ Thiên, không sợ cái đầu anh a!

Tôn Lâm cũng nhú mồm “Anh không cần hắn?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai nói “Dù sao hắn cũng không chịu theo tôi, có chết hay không, không liên quan đến tôi”

Tôn Lâm với Triệu Nhân có chút há hốc miệng mồm, chợt nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp “Các cậu thật nghiêm túc cho rằng Hạ Vũ Thiên tôi sẽ thật tâm yêu ai ư?”

“Ha ha” Tôn Lâm đột nhiên cười lên, gật đầu “Đúng vậy, thiếu chút nữa thì quên mất, Hạ Vũ Thiên vốn là không có tình cảm”

Hạ Vũ Thiên thản nhiên gật đầu “Có thể nói như vậy”

Lâm Viễn nghe xong khẽ nhú mồm.....nhìn chung thì có chút không thoải mái, tên Hạ Vũ Thiên đáng chết, tôi không thèm để ý đến anh!

“Lâm Viễn, xem ra cậu cũng không quan trọng như tôi tưởng tượng” Tôn Lâm nói xong thì giương súng
“Cậu chết ở đây vậy....”

Vừa dứt lời, Hạ Vũ Thiên cũng rút súng ra.....

“Ping ping” tiếng súng vang lên.

Hạ Vũ Thiên và Triệu Nhân cùng nổ súng một lúc.

Lâm Viễn nhìn thấy vai Tôn Lâm hình như đã trúng đạn, sau một lúc chập choạng thì ngã xuống.

Hạ Vũ Thiên kịp nghiêng người....nên tránh được viên đạn của Triệu Nhân.

Mà đồng thời, lúc Triệu Nhân chuẩn bị nổ phát súng thứ hai nhắm vào Hạ Vũ Thiên....thì tất cả mọi người lại nghe một tiếng súng khác vang lên.

Lâm Viễn lập tức nhận ra, lúc này Tôn Lâm còn nhắc đến một người khác âm thầm mai phục, không xong rồi, Hạ Vũ Thiên đã trúng kế.

Nhưng cuối cùng....người ngã xuống.....

Lâm Viễn nhìn thấy Triệu Nhân chậm rãi ngã xuống....trên đầu....hồng một lỗ....

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên kéo lại....Đồng thời, A Thường với đám người đi ra, chế phục Tôn Lâm.

“Các anh đã mai phục sẵn?” Lâm Viễn giật mình hỏi Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ nói “Không có, lúc anh nói chuyện với Tôn Lâm, Tống Hi với Tiểu Thụy đi giải quyết hai tên mai phục, bọn A Thường tự chạy đến”

“Ra vậy” Lâm Viễn hơi gật đầu, cười nói “Khó trách anh không sốt ruột”

Hạ Vũ Thiên bật cười nhìn hắn, nửa đùa nửa thật nói “Anh thật sự không nôn nóng a”

Lâm Viễn nheo mắt hỏi “Gì?!”

Hạ Vũ Thiên cười, ôm hắn vào lòng nói “Em nói xem, anh có nôn nóng hay không?”

Lâm Viễn cũng muốn cười, nhưng đột nhiên....lại cảm giác có chút khác thường....

“Ha ha ha ha....” Tôn Lâm đang bị bọn A Thường lôi đi đột nhiên cười vang.

Hạ Vũ Thiên có chút buồn bực nhìn hắn, lại cảm giác Lâm Viễn trong ngực bị mất trọng tâm, trượt người xuống.

“Lâm Viễn?” Hạ Vũ Thiên cúi đầu....Lâm Viễn hơi hơi nhíu mi....Khóe miệng chảy máu đỏ sẫm.

“Lâm Viễn?!” Hạ Vũ Thiên vô cùng hốt hoảng, đỡ lấy Lâm Viễn, hắn dường như đã mất đi ý thức....

Trong nháy mắt, Lâm Viễn cảm thấy cơ thể mình nóng ran, hắn biết mình đã bị trúng độc, lúc này Tôn Lâm cho hắn uống nước, thì ra là có bồ độc.

Lâm Viễn chậm rãi ngã xuống, ngoài bản năng hắn không có cảm giác gì, hơn nữa không thấy sợ hãi, lúc này còn nghe thấy tiếng người, giờ chỉ còn thấp thoáng thấy thân ảnh Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn thấy vẻ mặt Hạ Vũ Thiên đột nhiên có chút xa lạ——Hạ Vũ Thiên cũng có vẻ mặt lo lắng và bối rối này sao?

Sau đó bóng tối đánh úp lại, Lâm Viễn im lặng chìm vào bóng đen, trong đầu loạn thất bát tao....không biết thế giới bên kia sẽ như thế nào, có giống như mọi người vẫn nói sẽ đi qua một đường hầm đen tối thật dài, cuối đường sẽ có ánh sáng, chỉ cần xuyên qua, sẽ sang một cuộc sống khác....Bản thân hắn không biết một gia đình mới sẽ như thế nào, hy vọng không có bạo lực, hy vọng được cha mẹ yêu thương....tốt nhất là nên dư giả một chút.

.....

Lâm Viễn không biết mình ở trong bóng tối bao lâu, cuối cùng thì cũng thấy được một chút ánh sáng, khi hần hồi hộp tiến vào.....lại thấy sáng đến chói mắt, sau đó có người gọi hần “Lâm Viễn”

Lâm Viễn khẽ nhú mày, tâm nói....sau kiếp này lại vẫn là tên cũ a? Không tí sáng tạo gì cả....mà giọng nói kia còn có chút quen thuộc.

“Tên tiểu quỷ đáng chết, cậu tỉnh dậy cho tôi!” Sau đó Lâm Viễn bị lay mạnh.... hốt hoảng vung tay, trước mắt là một khoảng không trắng tinh, sao bay phấp phới.

Lâm Viễn chậm rãi mở to mắt, hần cảm thấy....cha mẹ mới sao lại bạo lực như vậy a?

Đến khi nhìn rõ, hần mới phát hiện....trước mắt có hai người, giọng nói rất quen thuộc.

Sau một lúc nhìn thật lâu, Lâm Viễn nhận ra một người là Tiểu Thụy, người còn lại, đã không gặp từ rất lâu-Tổng Hi.

Trong đầu Lâm Viễn xác định rõ ràng—Người vừa lay hần, nhất định là Tiểu Thụy!

Lâm Viễn mất một lúc lâu mới có phản ứng, thì ra hần không chết a....Xem ra là được cứu, hần định mở miệng hỏi xem là chuyện gì nhưng hé miệng chỉ toàn những tiếng khàn đục....Hơn nữa, Lâm Viễn còn hỏi một câu mà chính hần cũng không ngờ tới “Hạ Vũ Thiên đâu?”

Lí Cổ bữu môi nói “Chắc là đang bàn công việc”

Lâm Viễn ==*****.....Đây không phải thời điểm sinh ly tử biệt sao? Sao gã lại không ngồi đầu giường? Hừ! Anh ta đúng là vẫn kém diễn viên kịch truyền hình một bậc!

“Cậu vậy mà vẫn may mắn a” Tiểu Thụy nhéo cằm Lâm Viễn “Hôn mê lâu như vậy mới tỉnh, tôi thiếu chút nữa đã đốt pháo ăn mừng cậu sống đời thực vật a!”

Lâm Viễn hơi hơi sững sốt hỏi “Sao lại làm vậy?”

Lí Cổ vỗ vỗ ngực nói “Tôi ít ra cũng suy nghĩ thấu đáo mang theo xe cứu thương, lập tức cứu cậu a.....Tôn Lâm kia cũng không hiểu biết về độc dược nên không ảnh hưởng đến thần kinh, cậu đúng là mạng lớn!”

Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra, nói cách khác, chắc là không có di chứng gì.

Ngay trong ngày, Lâm Viễn đã có thể ngồi dậy ăn uống, hần muốn ăn bù cho bảy ngày hôn mê.

A Thường đến, mang theo rất nhiều đồ ăn, còn báo hần biết “Lúc trước đúng là Hạ Vũ Thiên vẫn canh bên giường chăm sóc cậu, nhưng hôm qua có chuyện rất quan trọng phải xử lý, bởi vậy mới tạm thời ly khai, tối nay sẽ gấp gáp quay về”

“Ra vậy” Lâm Viễn hơi gật đầu.

Buổi chiều, Tiểu Dịch đến, hần với Hác Văn Dương đã sớm làm lành, nghe nói hôm đó Hác Văn Dương đến trường làm một trận long trời lở đất, Lâm Viễn nghe Tiểu Dịch kể lại chuyện xảy ra long trời lở đất, sinh động như thật mà run rẩy mồm miệng—Chuyện này rất là đáng sợ!

Tiểu Thụy thấy Lâm Viễn tỉnh dậy thì ăn hiếp hần một trận rồi mới bỏ đi.

Tổng Hi một mình ngồi với hần thật lâu, đến chạng vạng thì đứng dậy nói “Tôi phải đi rồi”

Lâm Viễn nhìn Tổng Hi hỏi “Đi đâu? Bắt đầu lại sao?”

Tổng Hi nhún nhún vai nói “Không sao đâu, bắt đầu lại nghe thật to tát, kỳ thật cũng chỉ giống như quay về chuẩn bị một ít chuyện kinh doanh”

Lâm Viễn gật đầu nhìn theo hần, trong lòng vắng vẻ, hần hy vọng Tổng Hi có thể gặp được một người tốt, nhưng mà người kia hần không phải là hần.

Tối đến....Tất cả mọi người đều rời đi để Lâm Viễn nghỉ ngơi, Lâm Viễn tựa vào đầu giường, nhàm chán bật TV. Cùng lúc đó, cửa mở ra.

Người đứng ngoài cửa mặc Âu phục, tóc ướt sũng, Lâm Viễn nháy mắt mấy cái, bên ngoài có tiếng mưa rơi.

Người đến, là Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đến cạnh hắn, đưa tay sờ trán nói “Cuối cùng cũng hạ sốt, Lí Cố còn nói cậu có thể sốt đến ngốc người, may là nhìn có vẻ bình thường”

Lâm Viễn giật giật mi mắt....Hạ Vũ Thiên một chút cũng không đáng yêu, trong kịch thì lúc này không phải gã phải gào thét hốt hoảng sao?

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một lúc rồi ra ngoài bầu lấy Lí Cố hỏi vài câu rồi mới trở lại...

“Aiiii?” Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên quần chần, bể ra ngoài, hắn có chút hoảng hốt “Anh muốn làm gì?”

Hạ Vũ Thiên cười nói “Lí Cố nói em có thể đi chỗ khác tỉnh dưỡng, anh mang em về đảo”

“A?” Lâm Viễn ngây ngốc, bị Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe.

A Thường khởi động xe.

“Này, tôi không đồng ý a!” Lâm Viễn trừng Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên cười nói “Không đồng ý thì sao?”

Lâm Viễn khẽ nhú mày, Hạ Vũ Thiên với tên diễn viên hôm trước có chút bất đồng a, hóa trang sao?

Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng nắm tay Lâm Viễn vòng qua vai hắn, một lúc lâu sau mới nói “Anh muốn buộc em vào bên người, em không tha thứ anh cũng không quan trọng, anh muốn giữ em bên mình”

Lâm Viễn nhìn gã.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu, mặt đối mặt Lâm Viễn, cười nói “Lâm Viễn...chúng ta bắt đầu lại đi”

Lâm Viễn im lặng.

Hạ Vũ Thiên cũng không cần hắn phải trả lời, chỉ là dùng một loại ngữ khí chế ngự nói “Anh không thể sống cuộc sống nhàn nhã như em”

Lâm Viễn khẽ nhú mày.

“Anh muốn một cuộc sống nhiều màu sắc hơn, ít nhất giữ em lại, mỗi ngày, hơn nửa thời gian đều có thể nhìn thấy em” Hạ Vũ Thiên cười nói “Nhưng dường như em lại không muốn”

“Ừ” Lâm Viễn hơi gật đầu.

Hạ Vũ Thiên lại cười “Vậy nên anh đã nghĩ ra cách tốt nhất”

“Là gì?” Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn gã.

Hạ Vũ Thiên cười “Bắt cóc em!”

.....

Lâm Viễn cười gượng “Anh làm thật a?”

Hạ Vũ Thiên thành thật gật đầu, đưa tay chạm vào chiếc nhẫn trên vòng cổ Lâm Viễn, nói “Em cũng thật lòng đúng không? Nếu không tại sao lại mang theo? Đeo ở đây không phải là thứ quan trọng nhất của em sao?”

“Ách....” Lâm Viễn chớp mắt mấy cái nói “Cái này có vẻ rất có giá trị, nếu ngày nào đó không có tiền có thể bán đi....”

Hạ Vũ Thiên dõi theo hắn thật lâu rồi mới nói “Tùy em nói thế nào thì nói, dù sao em cũng không thể chạy được....Anh làm chủ, em cứ theo anh là được rồi”

Lâm Viễn phản kháng không hiệu quả, cũng lười làm hơn...Tùy ý gã, dù sao hắn vẫn là kẻ qua một ngày thì tính là một ngày.

“Anh đã xây một nhà bếp lớn trên đảo, nơi đó sẽ chế biến mỹ thực của các nước trên thế giới”

“Thật a?” Lâm Viễn vui vẻ.

“Uhm” Hạ Vũ Thiên gật đầu “Phòng em để đầy truyện tranh, trong máy tính cũng có rất nhiều phim, internet phủ sóng toàn đảo, còn có một máy chơi game cực lớn”

Lâm Viễn nghe xong ngửa ngáy trong lòng, Hạ Vũ Thiên đang thả câu hần!

“Vậy nên” Hạ Vũ Thiên tạm dừng một chút “Em ở với anh sẽ rất vui vẻ, thừa nhận đi...anh sẽ cho em cuộc sống vui vẻ hơn”

Lâm Viễn cuối cùng cũng do dự, lại nghe Hạ Vũ Thiên thêm một câu “Chíp bông đang ở đó....nó đang mang thai...”

== Lâm Viễn há mồm, nửa ngày sau mới nói được “Không thêm! Ai thêm chứ?!”

“Một con kim mao nữa!” Hạ Vũ Thiên nghiêm túc nói “Anh đã bắt nó làm, một tháng sau sẽ có một đám chó con ra đời!”

Lâm Viễn bắt đầu lay động.

Hạ Vũ Thiên chân thành nói “Em không muốn nhìn đám cháu mình ra đời sao? Chó con vừa mới sinh ra vô cùng đáng yêu, còn có thể uống sữa!”

Lâm Viễn nhú nhú khoe miệng, thật lâu...thật lâu sau mới thì thào “Vậy...đi thôi”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt cười—Thành công rồi!”

Đến đảo, Lâm Viễn mới phát hiện ra có chỗ không đúng....sao có thể hoa mỹ như vậy....còn có một tấm bảng lễ thành hôn của Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn.....

“Hạ Vũ Thiên, anh làm cái quỷ gì vậy?” Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn gã.

Hạ Vũ Thiên nhướn miệng giả hoạt cười nói “Anh hỏi Lí Cố rồi, hần giúp anh nghiên cứu một chút, để đối phó với tên phúc hắc như em thì để vương, quỷ sứ chỉ là vô ích, cần phải phúc hắc mới được!”

“Anh nói cái gì a?” Lâm Viễn vô lực nhìn gã “Chuyện này là sao? Mục sư bên kia đang làm gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên chớp chớp mắt, lấy chiếc nhẫn mới ra, mạnh mẽ đeo vào tay Lâm Viễn nói “Kết hôn!”

Lâm Viễn mở to mắt “Tôi không đồng ý!”

Hạ Vũ Thiên nhìn hần “Mặc kệ!”

“Anh....”

Hạ Vũ Thiên ghé vào tai Lâm Viễn thấp giọng hỏi “Em có muốn xem phòng tân hôn không?”

Lâm Viễn ==*****

Hạ Vũ Thiên mỉm cười “Lí Cố nói cần phải vận động cơ thể để nhanh hồi phục”

“Anh cút đi a!” Lâm Viễn phẫn hận, nhưng cuối cùng vẫn bị Hạ Vũ Thiên bức hôn thành công.

.....

Sau đó, Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên vô cùng hạnh phúc, hơn nữa lúc nào cũng sống đôi, Lâm Viễn vẫn giữ thói quen cũ, lười biếng! Hạ Vũ Thiên cũng làm theo ý mình, tận lực chăm sóc cho tên biếng nhác kia phì nhiêu một chút, cuộc sống vốn nhàm chán bình thản bị gã biến thành cuộc sống sôi nổi sáng chói!

Vì vậy, Lâm Viễn vốn dĩ thẳng tắp, lại bị một đường thẳng song song khác cuốn lấy, hơn nữa còn dây dưa đến tận cùng!

————Toàn Văn hoàn————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-ac-ma>